

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İlk Aşk Kurabiye Kulübü

Lori Wilde

Lori Wilde

İlk Aşk Kurabiye Kulübü

"Lori Wilde, ilk aşkın gücü ve tutkusunu, lüçüklü bir kasa-
banın muhteşem çeliciliğiyle birleştirerek ortaya oldukça
zengin ve mükemmel bir hikâye çıkarmış. Leziz!"

-Robyn Carr, New York Times Çoksatın Yazarı

İlk aşkların sonu her zaman mutlu mu biter? İlk Aşk
Kurabiye Kulübü kadınlarına göre bu sorunun cevabı, "Kesin-
likle"dir. Onlara göre, ilk aşk bir insanın başına gelebilecek
en mucizevi şeydir. Bu yüzden Sarah Collier'i ilk aşkıyla
buluşturup aralarındaki kıvılcımı yeniden alevlendirmeye
niyetlenirler. Kulüpteki her kadının aşka olan inancı, çok
eski de kalmış duyguları hareketlendirmeye yetecek midir?
Noel ruhu, ilk aşkını ve kalp kırıklığını yaşadığı Twilight
Kasabası'na dönen Sarah'ya yardım edecek midir? Kim bilir,
belki de gerçekten ilk aşkın gücü diye bir şey vardır...

Lori Wilde

İlk Aşk
Kurabiye Kulübü

İlk Aşk Kurabiye Kulübü

Özgün Adı: The First Love Cookie Club

Lori Wilde

Çevirmen : Aslı Güçlü
Editör : Hümanur Turan
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Türü : Romantik
Kitap No : 2047

1. Baskı: Eylül 2020

ISBN: 978-625-448-214-4

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Lori Wilde

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

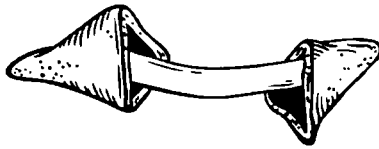
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16

Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61

Sertifika No: 43087

Lori Wilde

İlk Aşk
Kurabiye Kulübü

Çeviren: Aslı Güçlü

*Tüm harika babalara.
Sevgiyle kalın!*

“Kim olduğunu biliyorum. Küçük Sarah Collier yetişkin bir kadına dönüşmüş.”

Birbirlerine uzun uzun bakıyorlardı ve her ikisi de kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Oldukça tuhaf bir andı. Kızının en sevdiği yazarın zamanında hemen yan kapısında büyüyen küçük kız olduğunu keşfetmek bir erkeğin her gün başına gelmezdi. Kaderi olduğunu söylemek için düşününü yarıda kesen küçük kız.

Kader, kısmet, öngörü. Her nasılsa, durum kesinlikle bundan ibaretmiş gibi görünüyordu.

Sarah bir elini kaldırıp yanağına götürdü. “Neden bana o şekilde bakıyorsun? Yüzümde bir şey mi var?”

Evet, muhteşem bir çift dudak.

Travis’in yumuşak yastıkları ve uzun geçen kış gecelerini düşünmesine neden oluyordu, dahası bu aklı son dört seneden beri neredeyse yalnızca kızına odaklı olan bir erkek için oldukça rahatsız ediciydi.

“Hayır,” dedi boğuk bir sesle. “Yüzünde hiçbir şey yok. Muhteşem görünüyorsun.”

Kadın yanakları pembeleşirken sıranın köşesinden kalabalığa el sallamak için yüzünü öbür tarafa çevirdi. O an Travis onu yeniden öpmek istedi.

ÖNSÖZ

Sarah Collier sekiz yaşından beri her Noel Arifesi şans kurabiyesi pişirir, yastığının altında bir avuç kurabiyeyle uyur ve tek gerçek aşkının hayalini kurardı.

Çatı saçağına vuran renk prizması yatak odası penceresinin şeffaf dantel perdelerinden ışıldayarak içeri süzülürken, yakın zamanda budanmış çamların kokusu evi sararken ve Bing Crosby'nin *White Christmas* şarkısı büyükannesinin plakçalarından usulca yükselirken uykuya dalmak için sabırsızlanırdı.

Teksas, Twilight'ta göl kenarında bulunan küçük rahat kulübesindeki o en büyüleyici gecelerde Büyükanne Mia, un, şeker, vanilya ve (Sarah'nın annesinin asla yemesine izin vermediği) yumuşacık, yoğun, hakiki tereyağı çıkarıp tüm malzemeleri mutfak tezgâhının parlak beyaz fayansı üzerine koyardı. Her ikisi de tarifi ezbere bilse de Mia çıkardığı sararmış kâğıdı açıp –soluk mavi renkli mürekkebin kâğıda işlediği uzun, sivri, bitişik el yazısını gözler önüne sererek– çay kutusuna yaslardı. Sarah başlamaya heveslenerek heyecanla önlüğünü bağlar ve karamel renkli dalgalı saçlarını gelişigüzel bir biçimde hızla atkuyruğu yapardı.

Hayalini kurduğu şey yedi yıl içinde hiç değişmedi. Belli belirsiz bir odak noktası, puslu beyaz bir dantel bir duvağın kat-

manları gibi esnedi. Bakır renkli gökyüzünden usulca kar taneleri süzülürken pembe gül yaprakları serpilmiş olan yolun sonunda sırtı ona dönük durarak ayakta bekleyen, üzerinde keskin siyah renkli bir smokin olan koyu saçlı bir adam.

Kalbi hızla çarparak ona doğru havada süzülüyormuşçasına ilerlerken nabızı kulaklarında vahşi bir kakafoni yaratarak uğuldaydı. Sonra, adam arkasına dönüp ona elini uzattı.

İşte bu onun yüzünü ilk gördüğü andı.

Travis Walker, büyükannesinin evinin yan tarafında yaşayan yakışıklı çocuk, fakat artık bir yetişkindi.

Kahramanı.

Sarah senede bir kez gördüğü bu rüyanın yakında yaratacağı karışıklıktan habersiz, ellerini çenesinin altına kısıp keyifle ve mutlu bir şekilde uyudu.

On beş yaşında olduğu o Noel sabahı, ağzında kurduğu hayalin tadını alarak uyandı. Gülümseyerek dilinin ucunu dudaklarında gezdirdi.

Travis.

Genç bedeni hassas ve ham bir his verirken, normalde yaptığı üzere yataktan fırlayıp Noel ağacının altında ne olduğunu görmek için koşturmak yerine gözlerini yumup yastığına daha da gömüldü ve havada asılı duran waffle ve pastırma kokusunu umursamaksızın yitip giden hayalinin kırıntılarına tutunmaya çalıştı.

Fakat büyükannesi kapıyı usulca tıklatınca tüm çabası boşa gitti. “Sarah, tatlım, uyan ve giyin, az önce ailen aradı. Bir saat içinde burada olacaklar.”

Sarah iç çekerek yerinden doğruldu. Anne babasının ona zar zor zaman ayırıyor olması adil görünmüyordu ama yine de kısa

süreliliğine uğradıklarında Sarah'nın onlara tüm dikkatini vermesi bekleniyordu. Doktor Mitchell'la Doktor Helen Collier onu her yaz ve Noel tatilinde büyükannesinin yanına gönderirdi. Yılın geri kalanında Sarah, Dallas'ta bulunan bir yatılı okulda, Chat-ham Akademisi'nde kalırdı. Anne ve babası Houston'da tanınmış iki kalp cerrahıydı ve kızlarını yetiştirme zahmetine girmek yerine konferans vererek dünyayı turlardı.

Kendine acımayı kes. Sen çoğu insanın sahip olduğundan çok daha fazlasına sahipsin.

Bu doğrudu ama yine de onun birbirine bağlı bir aile özlemi-ni gidermiyordu. Sarah şans kurabiyelerinin kırıntılarının pazen çarşafın üzerine yayılmasına neden olacak şekilde yastığını çekip göğsüne bastırdı.

Çekingen ve mütevazı olması abartılı hayaller dünyasına yardımcı olmuyordu. Okulda popüler değildi ve okula ayak uy-duramıyordu. İngilizce başarı gösterdiği tek dersti. Anne babası pratik, keskin zekâlı bilim insanlarıydı ve onu hiçbir suretle anla-mıyorlardı. Sarah evlatlık olduğunu düşünüyordu bazen ama açık kahverengi dalgalı saçları, dahası masmavi gözleriyle babasına aşırı benziyordu; soyunu inkâr etmesi imkânsızdı.

İç çekerek yataktan kalktı ve kurabiyelerden ötürü lekelenen çarşafı değiştirmesinin ardından duş aldı. Siyah bot, kırmızı tayt ve kırmızı ekoseli etek giyip beyaz ipek bluzun üzerine (büyü-kannesinin onun için ördüğü, üzerinde küçük çanlar olan) yeşil kolsuz bir yelek geçirdi ve sadece tuhaf görünmek adına kasaba meydanında bulunan Dickens'ta kazandığı ren geyiği boynuzlu kafa bandını taktı. Annesi bu banttan nefret edecekti. Bu da onu kafasına takması için yeterli bir nedendi.

Mutfağa yöneldiğinde büyükannesi elini sallayarak ona masaya geçmesini işaret etti. Önüne bir fincan sıcak çikolatayla Belçika waffle'ı ve kalın bir dilim pastırmanın bulunduğu bir tabak koydu.

“İyi uyudun mu?” diye sordu büyükannesi gözleri ışıdayarak.

“Çok iyi uyudum.” Sarah sırttı.

“Rüyada gerçek aşkını gördün mü?”

“Gördüm.” Sarah ona gerçek aşkının kim olduğunu söyleyemezdi. Anlatamazdı, yoksa şans kurabiyelerinin kehanetini bozabilirdi.

“Geçen yıl gördüğün gibi mi?”

“Ve ondan önceki ve ondan da önceki ve ondan da önceki yıl gördüğüm gibi.”

Büyükannesi başını salladı. “O halde bu tamamen gerçek, tatlım. O senin kaderin.”

Mutlulukla tüyleri ürperirken kollarını sıkıca bedenine doladı. Travis Walker. Tek gerçek aşkı. Büyükannesinin ön verandasına çıkıp onun hurdası çıkmış Ford pikabını görmeyi umarak evine göz atmasına karşın kasabaya geri döndüğünden beri onu hiç görmemişti. Büyükannesine onun hakkında soru da sormuyor, gizli aşkını ifşa etmekten korku duyuyordu.

Aşk değil, diye hatırlattı kendine. Kader.

Sarah üzerine gerçek akçaağaç şurubu gezdirdiği waffle'dan koca bir lokma alıp çıtır pastırma dilimini çiğnedi. Annesi gelip kilosuna takılmadan önce kahvaltısını tamamlamak istiyordu. Büyükannesi ona ideal kiloda olduğunu söylese de Helen Collier hesap makinesini çıkarıp birkaç rakama basarak ona vücut kitlesi endeksinin 25.4 olduğunu ve bunun fazla kiloyu işaret ettiğini

açıklayabilirdi. Otuz dört beden. Annesi gözlerinde hayal kırıklığını ortaya koyan bir ifadeyle *dolgun* dercesine başını sallayabilirdi. Sarah waffle’ından bir lokma daha aldı ve diş telleriyle Travis’e tombul mu yoksa moron gibi mi göründüğünü merak etti.

Kapı tıklatıldı.

“Gir,” dedi büyükannesi arka kapı açılırken ayağa kalkarak.

Büyükannesiyle aynı yaşta olan ve sokağın aşağısında yaşayan Dotty Mae Densmore hızla içeri girdi, bükülü bileğinden sarkan sepetin içine taze pişmiş yabannersinli kapkekler doldurmuştu. “Mutlu yıllar!”

“Mutlu yıllar, Bayan Densmore,” dedi Sarah.

“Tanrım, bu ne neşe,” dedi Dotty Mae. “O boynuzlu kafa bantlarına bayılıyorum.”

Sarah kahverengi keçeden yapılmış pamuk dolgulu boynuzlarına dokunmak için bir elini kaldırdı. “Teşekkürler.”

Yanakları soğuktan kızarmış olan Dotty Mae kapkekleri büfeye koydu ve Büyükanne Mia’ya doğru döndü. “Düğüne gitmiyosun sanırım?”

“Düğün mü?” Büyükannenin alını kırıştı. “Ne zaman?”

“Davetiyeyi almadın mı?” Dotty Mae üç parmağını birden dudaklarına bastırdı. “Hımmmm... Özür dilerim, eline geçtiğini sanıyordum.”

Büyükanne kafasını salladı.

“Benimkini önceki gün aldım. Tam bir son dakika haberi.” Dotty Mae başını salladı. “Ama bunun ne kadar zorunlu bir durum* olduğunu düşünürsek...”

Sarah onların tam olarak neden bahsettiğinden emin değildi.

* *Shotgun marriage* (zorunlu evlilik) ifadesi vurgulanıyor ve *shotgun* (av tüfeği) kelimesini duyan Sarah buna haliyle anlam veremiyor.

Av tüfeğinin bir düğünle ne gibi bir ilgisi olabilirdi ki? Biri gelinle damada av tüfeği armağan etmeyi planlıyor olamazdı herhalde.

“Noel hazırlıklarıyla öylesine meşguldüm ki posta kutumu dahi kontrol edemedim. Bana da bir davetiye verdiklerini umuyorum. Katılmak için epey geç kalmış olsam da bir hediye göndermek isterim. Sen gitmiyor musun?”

“Gidemem. Oğullarım Noel’i geçirmek için aileleriyle birlikte yanıma geliyorlar.”

‘ “Kötü zamanlama. Mitchell ve Helen da yoldalar.”

Dotty Mae bir kaşını kaldırarak kapkek sepetinin dibine uzandı ve oradan bir şişe nane likörü çıkardı. “Sıcak çikolataya bir Noel içkisi eklemek ister misin Mia?”

“Hiç sormayacağımı sanmıştım.” Büyükanne sırtıttı ve Dotty Mae için bir fincan sıcak çikolata hazırlamak üzere sobanın üzerinde duran demliğe yöneldi. “Küçük bir takviyeyle Helen’la daha kolay başa çıkıyorum.” Sarah’ya dönüp ekledi: “Tatlım, mümkünse aşağı gidip posta kutumuzdakileri getirebilir misin?”

“Elbette.” Sarah sandalyesini geriye itti ve ön kapının yanında duran askıdan ceketini alıp verandaya adımını attı. Travis’in evine hızla göz attı. Pıkabı park alanında değildi. Hâlâ orada mı yaşıyordu? Artık yirmi yaşındaydı. Belki de taşınmış ve kendi evine yerleşmişti. Büyükannesine bunu sormanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Göl kenarına bitişik taş döşeli patika boyunca yürüdü. Twilight Gölü serin sabah saatlerinin gün ışığıyla masmavi parlıyordu. Oltasını iskeleden Travis’in çektiği zamanı anımsadı. Oltanın ucuna yem bağlamış ve Sarah avuç içi büyüklüğünde bir balık tuttuğunda koca bir orkinos yakalamış gibi davranmıştı. On beş

yaşındaydı. Sarah ise on. Ve şu an onunla aynı yaşıydı. Travis'in cebinde her zaman onunla paylaştığı bir Super Bubble paketi olurdu ve her dört temmuzda havai fişekleri izlemek için birlikte büyükannesinin çatısına tırmanırlardı, hatta Travis bir keresinde onu sokağın köşesine çekip harçlığını isteyen serserilerin ödünü bile patlamıştı.

Hayali bu kez biraz daha farklı işlemişti. Travis'in onun elini tutmasıyla sona ermemişti. Bu kez onu kollarının arasına çekmiş, kafasını eğmiş ve onu öpmüştü. Bu ateşli öpücükle Sarah tüm bedeninin karıncalandığını hissetmişti.

Bu zamana dek hiç öpüşmemişti. Gerçek hayatta. Ama o öpücük... Vay canına! Bu bir öpücüğe dair hayalini kurduğu her şeydi. Sert, ıslak ve duygusal.

Bunu anımsayarak dudaklarını yaladı. Gerçek hayatta onunla öpüşebilmesi için ne kadar beklemesi gerekecekti? Bir zamanlar ondan hayalet hikâyeleri anlatmasını isteyen saçları örülü, diş telleri olan kızın dönüşmekte olduğu kızı Travis'in fark etmesini nasıl sağlayacaktı? Kurabiyelerin kehanetini gerçekleştirmeyi arzu ederek bu sorunu zihninde tarttı.

Tek gerçek aşkı o ise, bu gerçeği kısa sürede keşfetmesi gerekmez miydi? Belki de ona şans kurabiyesi pişirmesi ve yastığının altına koyup uyumasını söylemesi gerekiyordu. Ne var ki büyükannesini kurabiye büyüünün yalnızca Noel zamanı işe yaradığını söylemişti. Koca bir yıl beklemesi gerekebilirdi. Hissettiği hayal kırıklığıyla omuzları çöktü.

Sarah üzerinde siyah alaca gibi siyah beyaz benekler olan posta kutusuna uzanıp kapağını açtı. İçinde yalnızca bir adet posta vardı. Kalın, krem renkli kare şeklinde bir zarftı. Görünüşe bakılırsa büyükannesini de düğüne davet edilmişti.

Zarfı alıp posta kutusunun kapağını kapadı ve krem renkli yüzeyin üzerindeki alıcı bilgisine göz gezdirdi: Bayan Mia Martin ve Sarah Collier. Düğüne o da davet edilmişti. Bir Noel düğününe. Ne kadar güzel. Ardından bakışları gönderen bilgisine kaydı: Bay ve Bayan Albert Hunt.

Ne?

Zihni bunun ne anlama geldiğini kabul etmek istemiyordu. Yine de elleri titreyerek zarfı yırtıp davetiyeyi görünür kıldı ve -hiç tanımadığı- genç, sarışın bir kadına sarılmış olan Travis'in gülümseyen bir fotoğrafıyla karşılaştı.

Davetiyede yazanları okudu: Bay ve Bayan Albert Hunt, kızları Crystal Ann Hunt'ın Travis Stephen Walker'la, 25 Aralık Cumartesi, saat dokuzda, Twilight Presbiteryen Kilisesi'nde kıyılacak nikâhını duyurmaktan mutluluk duyarlar.

Zarf elinden kayıp yere düşerken dudaklarından hayal kırıklığını yansıtan bir haykırış sıyrıldı. Travis? Evleniyor mu? Bu doğru olamazdı. Mümkün değildi. O çok gençti ve o kadın... Lanet olası o kadın da kimdi? Travis Sarah'ya aitti. O onun tek gerçek aşkıydı. Şans kurabiyeleri de öyle olduğunu söylüyordu.

Saatine göz attığında neredeyse dokuz olduğunu gördü. Travis'in evlenmesi an meselesiydi.

Hayır!

Bunun olmasına izin veremezdi. Travis'in birbirleri için yaratıldıklarını bilmesi gerekiyordu. O Crystal Hunt denilen kadınla evlenemezdi. Bu düpedüz imkânsızdı.

Gözü karararak döndü ve zihninde çınlayan tek bir düşünceyle koşmaya başladı. Travis'e ulaşıp ona hayallerinden bahsedecek ve düğüne mani olacaktı.

Derhal!

Kasaba merkezine yönelerek göl kenarından aşağı ilerledi. Pek iyi bir durumda değildi ve hızla nefesi kesildi. İçine bıçak gibi saplanan sızı onu yavaşlamaya zorluyordu.

Acele etmeliydi. Bu acil bir durumdu.

Zihni karmakarışıklı. Rüzgâr keskin bir biçimde esiyor, önünde uzanan yol boyunca yapraklar uçuşuyordu. Noel sabahının bu erken saatinde ortalık neredeyse boştu. Presbiteryen Kilisesi'nin dışındaki park alanını dolduran araçların aralarından geçerken saat dokuzu on geçiyordu. Kalbi göğüs kafesinin içinde hızla çarpıyordu. *Küt, küt, küt*. Her bir çarpış bedenini daha da sarsıyordu.

Basamakları çıktı ve ağır ahşap kapıyı çekerek açıp sendeleyerek içeri girdi.

İşte, tam da hayalindeki gibi, ötede bir duvağın katmanları olan beyaz danteli seçebiliyordu. Koridora pembe gül yaprakları serpilmişti. İnsanlar alanı tika basa doldurmuştu. Tam önlerinde, mihrapta duran Travis, siyah renkli smokiniyle inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Davetiyede yer alan fotoğraftaki sıksa sarışın, kabarık beyaz kıyafetiyle onun hemen yanındaydı. Bir düğün pastasının tepesine aitlermiş gibi bir halleri vardı.

Sarah'nın midesi kasıldı. *Hayır. Hayır!*

Papaz, Travis'le gelinin tam karşısındaydı. "Bu kutsal buluşmada Travis Walker ve Crystal Hunt karı koca olmak üzereler. Aranızda bu birlikteliğe itirazı olan biri varsa ya şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar sussun."

Geç kalmamıştı! Buna hâlâ engel olabilirdi.

Papaz duraksadı.

"Bekleyin!" diye bağırdı Sarah ve mihraba doğru koşarken yeleşindeki çanlar neşe saçarak çınladı.

Gelinle damada odaklanmış her bir bakış hızla ona yöneldi. Kalabalıkta bir kıkırtı dalgası yükselirken Sarah bunun boynuzlu kafa bandından kaynaklandığını fark etse de durumunu umursamadı. Umursadığı çok daha önemli bir şey vardı. Töreni durduracaksa bir sersem gibi görünmesinde hiçbir sakınca yoktu.

Nefes nefese kalmış bir halde mihraba sıçradı.

“Genç hanım.” Papaz gözlüğünün ardından kaşlarını çatarak ona dik dik baktı. “Söyleyeceğiniz bir şey mi var?”

Sarah bakışlarını papazdan Travis’e çevirdi.

Travis aklı karışmış görünüyordu. “Sarah?”

“Bu da kim?” diye sordu Crystal.

Sarah onu önemsemeksizin doğruca Travis’in fırtına grisi gözlerinin içine baktı. “Onunla evlenme. Onunla evlenemezsin.”

Travis serseme döndü. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Kelimeler hızla dudaklarından sıyrıldı. “Ben senin ruh eşim. Tek gerçek aşkın. Benimle evlenmek senin kaderin. Onunla evlenirsen her şey mahvolur. Hiçbirimiz hak ettiğimiz mutluluğu yaşayamayız.”

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sarah...” dedi ve usulca onun koluna uzandı.

Dokunuşu Sarah’nın bedenini alev alev yakarak nefesini kesti.

“Sen henüz on beş yaşındasın,” dedi Travis. “Gerçek aşkla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Biliyorum! Sekiz yaşımdan beri her Noel Arifesi’nde seni rüyamda görüyorum. Şans kurabiyeleri hiçbir zaman yanlış çıkmaz. Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız.”

“Hadi canım, dalga mı geçiyorsun?” diye parladı Crystal. “Aşk romanları okuyup hayal dünyasında yaşayan küçük bir ser-

semin tekisin. Ruh eşı ve gerçek aşk diye bir şey yok. Kendini boşa kandırma.”

Kilisedekiler nahoş kahkahalar atarken Sarah bu dehşet verici anlarda kendine dışarıdan baktı, her şeyin korkunç bir kâbus gibi açığa çıktığını görebiliyordu.

Diş telleri, boynuzlu kafa bandı, dahası yeleğindeki anlarla balık etli bir ergen, düğün günlerinde gelinle damadın arasında durmuş açıkça aşkına karşılık vermeyen yetişkin bir adama aşkını ilan ediyordu ve tüm bunlar olurken Twilight kasabasının neredeyse tamamı onun küçük düşmesiyle eğleniyordu.

Kalbine sivri uçlu bir bıçak saplanmış gibiydi.

“Sarah...” diye mırıldandı Travis. “Belki de artık evine gitmen gerekiyordur.”

Sersem! Seni istemiyor. Onu utandırıyorsun.

Yüzü yanıyor, midesi bulanıyor, kalbi acıyordu. Yanaklarından yaşlar süzülürken görüşü bulanarak arkasına döndü. Boynuzlu kafa bandını çekip çıkararak, yeleğindeki çanları söküp umutlarıyla hayallerinden sıyrılarak kapıya doğru ilerlerken ardında yankılanan kahkahalardan olabildiğince hızla uzaklaşmaya çalışarak koşmaya başladı.

Ve bir daha asla kalbini yeniden riske atmayacağına dair ant içti.

BÖLÜM BİR

“Bunu görmem gerek Sarah. Kalbini yerinden çıkaracak.”

Ah! Çok geç. Kalbi dokuz sene önce on beş yaşında toy bir sersemken çoktan yerinden çıkmıştı. Travis Walker’ı o kadar da düşünmüyordu. Ancak o gün yaşadığı utanç sabit fikirli bir karamsara dönüşmesine yetmediyse de üniversitede geçirdiği kaza olaya son noktayı koymuştu. Dalgın bir biçimde elini karnına kaydırıp hâlâ zaman zaman sızlayan yara izini kaşıdı.

Bilgisayar ekranının üstünden karşı tarafa, yayıncı temsilcisi Benny Gent’e göz attı. “Noel’de bir diğer imza turuna çıkmaya-
cağım, Benny. Geçen sene ve ondan önceki yıl...”

“Yorucuydu. Biliyorum. Oradaydım.” O *çok çekici* sırtısını takınmış halde Sarah’nın ofise döndürdüğü yemek odasının kapı girişinde dururken bir omzunu kapının çerçevesine yaslamıştı.

Şehrin yukarı kısmında yeni açılmış havalı bir restoran olan Movers & Shakers’da, Sarah’nın yayıncısı Hal Howard’la birlikte yediği öğle yemeğinin hemen ardından habersiz uğramıştı. Elinde bir not defteri tutuyordu. Sarah oturduğu yerden onun traş losyonunun kokusunu alabiliyordu, pahalı ve egzotik, yıldız anason ve kakule. Tasarım harikası bir takım giymişti; krem renkli tertemiz bir gömlek ve şal desenli ipek bir kravat. Cansız sarı saç-

ları *inanılmaz meşgul genç yönetici* tarzını yansıtır şekilde kısa kesilmişti ve teni solaryum sayesinde her daim bronzdu. Benny bir nükleer güç santralinin enerjisine sahipti ve bazen Sarah'ı sırf bu yüzden epey yoruyordu. Buna karşın Sarah'nın en yakın arkadaşı ve sırdaşıydı.

Ah, şaka mı yapıyordu? Benny onun tek gerçek arkadaşıydı. Elbette pek çok eş dostu vardı, fakat gerçek bir arkadaş olarak nitelendirdiği tek kişi Benny'ydi. İnsanlarla duygusal olarak yakınlık kurmak onun için hep zor olmuştu, özellikle de büyükannesinin ölümünün ardından.

Büyükannesinin aklına gelmesiyle her zamanki gibi içini bir üzüntü kapladı. Büyükanne Mia sekiz yıldır yoktu ve Sarah onu hâlâ derinden özliyordu.

"Bir kâbustan farksızdı diyecektim," dedi Sarah. "Etrafım yabancılarla sarılıyken kendimi klostrofobik hissediyorum."

"New York'ta yaşıyorsun."

"O başka. Manhattan'da umursanmıyorsun. Ve ben umursanmamaktan hoşlanıyorum."

"Ah, o halde canını sıkın asıl şey insanlar değil, şöhret."

"Canımı sıkın şey insan etmeni. Konu şu ki sen yapmacık bir samimiyetle el sıkışmaya, partilere ve seyahatlere alışkınsın. Bense... Ben Noel zamanı bile yalnızlığı seven pinti bir tipim."

"Bir Noel kitabı yazdın. Çocuklar için. Bunu bir düşün."

"Evet, tamam, herkes hata yapar."

"Bu sana bir servet kazandırdı."

"Bu durumdan sen de zararlı çıkmadın."

"Huysuzluğun üstünde."

"Sana Noel'den nefret ettiğimi söylemiştim."

Benny ona ılımlı bir ifadeyle baktı. Hararetli açıklamalarına aşırı tepki göstermeyecek kadar onu yakından tanıyordu. “Hoşuna gitse de gitmese de o kitabı yazman muhteşem bir karardı. Her daim okunabilir ve telif ücretiyle yaşlılığını görebilecek olmana rağmen kitabın satışı Noel tatili sürecinde yükselişe geçiyor. Bu imza turuna çıkmak için en uygun zaman.”

Her zamanki gibi mantıklı konuşuyordu ve amacı bu olmasa da Sarah’ın gerilmesine sebep oluyordu.

“Aralık ayında Manhattan’da olmayı tercih ederim,” dedi Sarah.

Şu an aylardan Ekim’di ve Sarah, Upper West Side’daki daire-sinin köşesinden Central Park’taki ağaçların yapraklarının sonbahara uygun renk değiştirdiğini görebiliyordu.

“Yalnızca karşı çıkıyorsun,” dedi Benny ona.

“Evet, evet, öyle. Huysuz bir sanatçı olarak bu benim hakkım değil mi?”

“Huysuz sanatçı kariyerinde senin için en iyi olanı belirlemek de benim görevim.”

Sarah sandalyesinde arkasına yaslanarak iç çekti ve bir elini ona doğru uzattı. Mektubu okumak bir avantaj sağlayabilir, üzerinde çalışmakta olduğu taslakla ilgili endişelerinden sıyrılmasına yardımcı olabilirdi. Tabii buna bir taslak diyebilirse.

Son altı hafta içinde açılış sahnesini sil baştan tam seksen yedi kez kaleme almıştı. Saydığından da değil ya. “Bir bakayım.”

Benny’nin sırtıtsı genişledi. Ukala. Onu avcunun içinde tuttuğunun farkındaydı. Ahşap döşemede ilerledi ve mektubu onun açık avucuna bırakıp takım elbisesinin göğüs cebinden el değme-miş bir mendil çıkardı. “Güven bana. Buna ihtiyacın olacak.”

“Beni kolay lokma gibi görme hatasına düşüyorsun.”

Benny göz kırptı. “Beni kandıramazsın Sadie Cool. Yumuşak bir kalbin var.”

Sadie Cool onun takma adıydı. Benny’nin üç yıl önce arayıp ona muhteşem bir hikâyeci olduğunu söylemesinin ve onunla anlaşmasının ardından Sarah onun önerisiyle bu takma adı benimsemişti. Anne babasını dehşete düşürerek üniversitede İngilizce bölümünü seçmiş ve *Büyülü Noel Kurabiyesi*’ni son sınıf projesi olarak yazmıştı. Güney Methodist Üniversitesi’ndeki yaratıcı yazı çalışmaları profesörü bu projeye öylesine hayran kalmıştı ki taslağı ondan habersiz Benny’ye göndermiş ve Benny’nin telefonu Sarah tam anlamıyla bir şok yaşamıştı.

Sarah bir çocuk kitabı yazarı olmayı bilinçli bir şekilde hiç amaçlamamıştı. Aksine, Teksas Twilight Presbiteryen Kilisesi’ndeki Noel günü yaşadığı aşağılanmanın ardından hayal kırıklığıyla baş etmek ve utanç verici tavrını anlamlandırmak için yazmaya başlamıştı. Bir peri masalına kendini kaptırmış genç bir kızdı ve peri masalı gibi bir şeyin olmadığını en feci yoldan öğrenmiş olmasına karşın hayal kurmaktan vazgeçmeyi hiçbir zaman arzu etmemişti. Gerçek hayatta *sonsuzluk* karşısına çıkmamış olsa dahi bu büyüğü kitapların sayfaları arasına taşıyabilmişti.

Benny hikâyeyi mütevazı bir rakam karşılığında –bu kısa hikâyeden pek de bir şey beklemeyen– isim yapmış bir yayıncıya satmıştı. Bu noktada Sarah ilk kitabının yayınlanmasını hevesle bekleyen acemi bir yazardan başka bir şey değildi. Çok geçmeden öğrendiği sonraki şey, Benny’nin kitabın okuma kopyasını ne yapıp edip bir Hollywood yapımcısına iletmeyi başardığı ve kitabının beyaz perdeye uyarlanmasına vesile olduğuydu. Hollywood’un desteğiyle kitap büyük yankı uyandırmıştı. Eleştirmen-

ler tarafından takdir görmüş, pek çok ödöl kazanıp hızla Polar Express kült eserler listesine girmiş ve ülkenin dört bir yanındaki kitabevlerine dağıtılmıştı. Daha yirmi ikisinde olan Sadie Cool ise aniden şöhreti yakalamıştı.

Artık, *Büyülü Noel Kurabiyesi*'nin yayınlanmasının üzerinden bir sene on ay geçmişken, yayıncısı ikinci bir kitap talep ediyordu ve Sarah ciddi anlamda tıkanmış durumdaydı. İlk kitabının üstün başarısının baskısı inanılmazdı. Anne ve babası da sürekli ona ne zaman gerçek bir kitap yazacağını sorup duruyordu. Mitchell ve Helen'ın hakkını yiyemezdi. Neyi başarmış olduğunun bir önemi yoktu, hiçbir zaman yeterince iyi değildi. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışarak kraliyet mavisi tonunda pastel kalemle yazılmış olan mektubu okudu.

Sevgili Bayan Cool,

Benim adım Jasmine ama herkes bana Jazzy der. Sekiz yaşındayım. Uzun zamandan beri hasta olduğum için yaşıma göre biraz küçüğüm. Kitabınızı çok seviyorum. Babam her gece bana kitabınızı okuyor. Isabella'yımışım ve Noel Baba'yla Kuzey Kutbu'nda yaşıyormuşum gibi yapıyorum. Tabii babam da yanımda oluyor, çünkü o dünyanın en harika babası. Ölmeden önce keşke sizinle tanışabilsem. Lütfen başka bir kitap daha yazın.

Kucak dolusu sevgiler.

En büyük hayranınız, Jazzy.

Yanağından bir damla yaş süzülünce Benny'nin mendiline uzandı.

“Sana söylemiştim.”

“Kapa çeneni,” dedi Sarah. “Ağlıyorum, çünkü bir diğer kitap üretme konusunda sekiz yaşındaki bir çocuğun baskısını üzerimde hissediyorum ve tam anlamıyla tıkanmış durumdayım.”

“Yalancı.”

“Bulunman gereken başka bir yer yok mu?”

“Hayır.”

“Başımın belası olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Ve sen buna bayılıyorsun. Ben senin dış dünyayla bağlantı-
nım.”

“Kendini kandırma.”

Benny sırttı ve yerde duran evrak çantasını alıp Sarah’nın masasının üzerine koyduktan sonra içinden karton bir zarf çıkardı. “Jazzy’nin mektubu yaşadığı kasabanın belediye başkanı tarafından bu zarf içinde elimize ulaştı. Belediye başkanı şehrin anah-tarını verip bir haftalığına fahri belediye başkanı yapmak üzere seni kasabaya davet ediyor. Görünüşe bakılırsa kasabada her sene Dickens tarzı bir Noel festivali düzenleniyor ve sen de onur konu-ğusun. Üstelik kasabada yerel bir Noel kurabiye kulübü mevcut ve kulüpteki bayanlar seni her sene düzenlenen kurabiye takası-na davet etmişler. Aynı zamanda kasabada bulunan yerel kitabevi bir imza etkinliği yapmak ve çocuklar için düzenlenecek pijama partisinde senin onlara *Büyülü Noel Kurabiyesi*’ni okumanı talep ediyor. Yol masrafımız karşılanacak, dokuz gün boyunca yerel bir otelde konaklayacaksın ve sana dört sıfırlı bir ücret ödeyecekler. Fena sayılmaz. Üstelik *bu* daireden çıkmak sana ihtiyaç duydu-ğun ilhamı da verebilir.”

Sarah’nın karın boşluğuna tuhaf bir karıncalanma hissi yerleş-ti ve bir ateş hızla sinir uçlarına yayılıp beynini ele geçirdi. Twili-

ght, büyükannesinin bir zamanlar yaşamış olduğu kasaba her sene Dickens tarzı Noel Festivali düzenlerdi. Aynı zamanda kasabada yerel bir Noel kurabiye kulübü ve çocuklar için etkinlikler düzenlemeye meraklı bir kitapçı da vardı.

Bu davet cidden Twilight'tan geliyor olabilir miydi? Ne fark ederdi ki? Takma bir isimle yazıyordu, Tanrı aşkına. Ama yine de Sadie Cool'un aslında Twilight'm yerlisi Mia Martin'in torunu Sarah Collier olduğunu keşfetmek için Google'da ufak bir araştırma yapmak yeterliydi.

Sarah inleyerek gözlerini yumdu. "Lütfen, bana bu kasabanın Teksas'ta bulunan Twilight kasabası olduğunu söyleme."

"Orası." Benny'nin sesi şaşkın çıkıyordu. "Nasıl bildin?"

Sarah kafasını eğerek gözlerini açtı. Benny'ye Twilight'tan ya da orada dokuz Noel öncesi kendini aptal yerine koyduğundan hiç bahsetmemişti. Zihnine yer eden bu hatırayı tamamen silmek istemişti. Artık şans kurabiyelerine inanan, boynuzlu kafa bandı takan, balık etli, diş telleri olan on beş yaşında bir genç değildi ve o kasabaya geri dönme arzusu hiç duymamıştı. "Büyükannem orada yaşardı."

"Hadi canım! O halde yoluna kırmızı halı sermelerine şaşmamak gerek. Kasabanın kızı büyük işler başarıyor."

"Ben aslında hiçbir zaman oralı olmadım."

Ama sekiz yaşından on beş yaşına dek her yazını ve her Noel tatilini orada geçirdin.

"Hey, kahramanın Isabella tıpkı o kasaba gibi bir yerde yaşıyor. Yoksa Twilight hikâyesinin ilham kaynağı mı? Daha fazla reklam için bu ayrıntıdan faydalanabiliriz."

"Boşuna reklamcı olmamışsın."

“Ah teşekkür ederim Sarah.” Benny halinden inanılmaz memnun görünüyordu.

“Kes şunu.” Sarah bir elini kaldırdı. “Bunu yapmayacağım. Yazmam gereken bir kitap var. Ve sözleşmemiz gereği bu kitabı 3 Ocak’ta tamamlamış olmam gerektiğini sana hatırlatırım. Ve çoktan iki kez ek zaman tanıdılar. Tehlikeli sulara yüzüyorum.”

“Ekimin ortasındayız. Twilight’taki Noel festivali aralık ayının ilk hafta sonunda. Bu da sana yirmi beş bin kelime yazmak için yedi hafta tanıyor. Hadi ama, bunu yapabilirsin.”

“Ne kadar da rahatsin. Parmaklarımı şıklatacağım ve kelimeler sihirli bir şekilde sayfada belirecek sanki.”

“Bahane üretiyorsun,” diyerek azarladı onu Benny.

“Ciddi bir yazar tıkanması yaşıyorum!”

“Stephen King yazar tıkanmasının uydurma bir ifade olduğunu söyler. Bu yalnızca korku.”

“Öyle mi? Tamam, Stephen King külahıma anlatsın.”

“Bunu yapabileceğini gerçekten düşünüyorum Sarah. Bu harika bir tanıtım olacak. Hal de bunun üstesinden geleceğini düşünüyor.”

Sarah homurdandı. “Hal’e bahsettin?”

“Hasta çocuk meselesini sevdi ve Twilight’ın senin kasaban olduğunu öğrendiğinde...”

“Orası benim kasabam değil.”

“Başka bir ek süre talep etmen gerekirse bu ayrıntı kendini kurtarmada etkili olabilir,” dedi sanki Sarah itiraz etmemiş gibi.

Sarah sandalyesini masadan iterek uzaklaştırarak ayağa kalktı.

“Beni oyuna getirdin Benny.”

Gözlerini kırıştıtarak masum görünmeye çalıştı. “Böyle bir şey yapmadım.”

“Benimle konuşmadan Hal’e bundan bahsetmemen gerekirdi.”

“Sorun olacağını düşünmedim. Sadece tek bir kasaba. Bir haf-talığına. Bu dört aylığına on beş şehri ziyaret etmen gibi bir şey değil.”

Bu bakış açısından reddedişinin kulağa mantıksız geldiğini biliyordu. Yalan söyleyebilir ve ailevi yükümlülükleri olduğun-dan bahsedebilirdi. İnsanların çoğu Noel zamanını aileleriyle ge-çirirlerdi, fakat o bir yalancı değildi, dahası Benny onun ailesiyle olan ilişkisinin pek de iyi olmadığını, tanıştıklarından beri bir kez olsun onun Noel tatilini anne babasıyla geçirmedeğini biliyordu. Neden geçirecekti ki? Çocukluğu boyunca anne ve babası tüm ta-tilleri genelde hep meslektaşları ya da hasta insanlarla geçirmişti.

“Bak, özetle, on beş yaşımdayken Twilight’ta sevimsiz bir de-neyim yaşadım ve suç mahalline geri dönme gibi bir hevesim hiç olmadı.”

“Suç mu?” Benny irkildi. İyi bir hikâye duyduğunda onu he-men fark ederdi. “Ne yaptın? WalMart’tan* ruj mu çaldın?”

Keşke öyle olsaydı. “Lafın gelişi öyle dedim.”

“Küçük Jazzy’yi düşün.” Üzgün bir ifade takındı. “Bu dünya üzerindeki tek dileği ölmeden önce en sevdiği yazarla tanışmak.”

“Tam bir piç kurususun.”

Kıkırdadı. “Hadi ama Sarah, utanç duyacağın hiçbir şey yok. Sen Sadie Cool’sun. Bu senin Twilight’a başarılı olmuş bir kasa-ba kızı olarak başın dik gidip onlara gerçekte nasıl biri olduğunu göstermen için bir fırsat. Rahatsızlık duyduğun şey her neyse hiç-birinin bunu anımsamayacağına dair bahse girerim.”

“Ah, inan bana, bu öyle küçük bir kasabanın unutabileceği bir şey değil.” Bunu düşünmek dahi kıvrınmasına neden oldu.

* Perakende satış yapan, Amerikan mağaza zinciri.

“Gerçekten merak ettim. Ne yaptığını bana anlatmak zorundasın.”

“Çok fenaydı.”

“O kadar fena bir şey yaptığını gözümde canlandırmakta zorluk çekiyorum.”

Sarah titrek bir nefes aldı ve olabildiğince hızlı bir şekilde ona o utanç verici hikâyeyi anlattı.

“Bir saniye, bir saniye.” Benny bir elini havada salladı. “Boynuzlu kafa bandı mı takıyordun?”

Sarah iç geçirdi. “Ne yazık ki.”

“Ah! Gerçekten fenaymış. Peki, söyle bana, ilk kalp kırıklığını atlatmayı nasıl başardın?”

“İster inan ister inanma, yansız ve soğukkanlı bir şekilde annem bir defalığına gerçekten bana yardımcı oldu.” Sarah son nefesini veriyormuşçasına hıçkıra hıçkıra ağlayarak büyükannesinin evine hızla geri dönmesinin ardından annesinin yaklaşımını anımsayarak çenesini ovuşturdu.

“Nasıl?”

“Houston’daki evimize vardığımız an annem beni hızla tıp okulunun laboratuvarına götürdü ve bir kadavra çıkarıp bana insan kalbini gösterdi.”

“Tanrım!” diye haykırdı Benny. “Yaraya tuz basmanın böylesi.”

“Kulağa tuhaf geliyor ama işe yaradı. Büyükannem bunu öğrendiğinde gerçekten çılgına döndü gerçi. Annem bana hislerin kalbimizde olmadığını anlattı, hepsi kafamızın içindeydi ve hisler mevcut durumumuzla ilgili geçici tepkilerden başka hiçbir şey değillerdi, mantıklı bir tutumla baş edilebilir ve yönetilebilirlerdi, dahası hislerin kim olduğumuzu belirlemesi mümkün değildi.”

“Ben de kendi annemin kafayı yemiş bir tip olduğunu sanırdım,” diye mırıldandı Benny gözlerini devirerek.

“Tam olarak öyle değil. Düşünürsen aslında sağduyuluydu. Onunla babamın ilişkisi gibi ortak zevklerin ve paylaşımların olduğu dürüst, samimi bir ilişki yaşamak istiyorsam büyükannemi ve onun aşka, kadere dair saçma fikirlerini dinlemeye son vermek zorunda olduğumu bana söyledi.” Tabii Aidan’la birlikteyken bunu denemiş ve çabası nasıl da boşa çıkmıştı. Bir elini yeniden karnına götürdü.

Benny onu süzdü. “Bu hakkında pek çok şeyi açıklıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tanıştığımızdan beri neden tek bir ilişki dahi yaşamadığını açıklıyor. Yetiştirilme tarzına bakılırsa aşkla ilgili pek çok çelişkili mesaj almışsın ve hangisinin kayda değer olduğunu bilmiyorsun.”

Bir de yara izine dair bireysel farkındalık mevzusu vardı ama bundan Benny’ye hiç bahsetmemişti. Bazı şeyleri kurcalamak oldukça acı verici olabiliyordu. “Suç mahalline neden geri dönmek istemediğimi şimdi anlıyor musun?”

Benny ayağa kalktı. “Ama bu gitmen gerektiğini daha da destekliyor. Korkunla yüzleşmelisin. Bunu atlatmanın tek yolu bu. Üstelik, kim bilir, belki de korkunla yüzleşmen tıkanmanı aşman-da fayda sağlar.”

Sarah iç geçirdi. “Bir ihtimal.”

“Böyle karamsar olma artık. Bu ziyaret canını yakamaz.”

“Demesi kolay. Boynuzlu kafa bandı takan sen değildin.”

“Hey, muhtemelen o adam orada yaşamıyordur bile.”

“Ah, orada yaşıyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ailesi kasabanın kurucularından. Adam Twilight’a kök salmış durumda.”

“Ne fark eder ki. Onu görürsen kibarca gülümseyip merhaba de ve yoluna bak.”

“O kadar kolay değil.”

“Kendini hafife alıyorsun. Herkes seni Sadie Cool olarak görecektir. Edindiği başarılarla New York Times çoksatınlar listesine giren, kitabı beyaz perdeye uyarlanmış yirmi dörtlük bir yazar olarak. Hadi ama...” dedi Benny, onu tatlılıkla ikna etmeye çalışırken çenesinden tutup kafasını kaldırarak. “Bunu atlattığında kendini nasıl hissedeceğini bir düşün. Ardında korku duyacak hiçbir şey bırakmayacaksın. Sen Sadie Cool’sun. Bunun üstesinden gelebilirsin.”

Sarah ondan uzaklaşarak bir elinin tersiyle yüzünü sildi. Ya Benny haklıysa? Ya tıkanması bir şekilde Twilight’a bağlıysa? *Büyülü Noel Kurabiyesi*’ni bir tür arınma olarak kaleme almıştı. Geri dönüp geçmişe dalmasıyla –olabildiğince acı verici bir biçimde– sıkıntıları yeniden nüksedebilir ve onu ilk kitabını yaratmak için motive eden özgün ruh haline sokabilirdi.

Bakışları bilgisayarının yanında duran mektuba kaydı. *Uzun zamandan beri hasta olduğum için yaşıma göre biraz küçüğüm.* Çocuğun satır aralarında saklı olan yalnızlığı hissedebildiğini düşünürken kalbi sıkıştı. Orada hayatının en berbat dokuz gününü geçirebilirdi ama yine de Twilight’ı ziyareti Jazzy için dünyalara bedel olacaktı.

Sarah odada kitaplarla tıka basa dolu olan raflara göz gezdirdi ve *Büyülü Noel Kurabiyesi*’nin Jazzy’nin kalbine nasıl dokunmuş olabileceğini düşündü. Küçük kızla benzer bir karaktere sahipti,

kelimelerle olan bağlantıları düşünülðünde. Kitaplar bir kaçış, bir macera, diğerk dünyaya açılan bir pencereydi. Kitaplar yargılamaz ya da kınamazdı. Bir kitabın içinde Sarah kendini güvende hissederci. Hata ya da aptalca bir şey yapmazdı. Kitaplar onun sığınağıydı. Kitaplar hiçbir şeye sahip olmadığında onun arkadaşı olmuştu. Kitaplar ailesinden göremediğı şefkati sunmuştu. Kitapların dışında, asosyallik sınırında seyreden bir beceriksizdi.

Duygusal fırsatları değerklendirmeksizin gardının inmesine nasıl izin vereceğini bilmiyordu. Hisleriyle ilişkisini koparmış durumdaydı. Diğerk insanlara gerçekte kim olduğunu görme izni vermek fazlasıyla riskliydı. Bu yüzden içine kapanmış, burnunu kitaplara gömmüş, sahte soğuk bir görünümün ardında kalbinin duvarlarını kaldırmıştı, çünkü bu hayatta kalmak için bildiğı tek yoldu.

Ama şu an, yazdığı kitap yüzünden, kendi dışına çıkması ve ölmek üzere olan hasta küçük bir kızı neşelendirmesi bekleniyordu.

“Lanet olsun,” dedi Benny’ye.

Sırıttı. “Bunu yapacak mısın?”

“Başka şansım var mı?”

“Twilight’a geliyor, Twilight’a geliyor!” diye çığlık atarak Twilight Fırını’nın arka kapısından hızla içeri girdi Raylene Pringle. Bilgisayarından henüz çıktısını aldığı onay e-postasını elinde sallıyordu.

Diğerk sekiz kadın üzeri yemek kitapları, dergiler ve tarif kutularıyla dolu olan meşe ağacından yapılmış uzun, kalın bacaklı masanın etrafına toplanmış oturuyordu. Bu masayı her gördüğünde

Raylene'in aklına –Horny Toad Tavernası'nın müzik kutusunda birinin neredeyse her gün çaldığı– Led Zeppelin'in iri bacaklı ruhsuz bir kadımla ilgili olan şarkısı geliyordu. Tanrı'ya şükür, yaşı altmış civarında olsa dahi bacakları hâlâ sergilenecek kadar güzeldi.

Grup bugün –aralık ayının ikinci cuma günü düzenlenecek olan Twilight Melek Ağacı etkinliği ve İlk Aşk Kurabiye Kulübü dahil– yaklaşan tatil etkinliklerini planlamak üzere toplanmıştı. Kurabiye takası ikramı için her sene benzersiz ve lezzetli tarifleri gözden geçirirlerdi. Yüz yılı aşkın bir süredir devam eden kurabiye pişirme geleneği şenliğe kader, ruh eşi ve gerçek aşk fikrini aşıları. İlk Aşk Kurabiye Kulübü'nün görev tanımı kasabanın hem sevgililerini hem de sevilen tatlarını korumak, ölümsüzleştirmek ve kutlamaktı.

Şu anda grupta ilk aşkıyla evlenmemiş olan tek kişi –bu zamana dek hiç ilk görüşte âşık olmadığı için– fırının sahibi, utanç Christine Noble'dı. (Tamam, pekâlâ, bir de lisedeki sevgilisi Hondo Crouch'la evlenmemiş olan Patsy Calloway Cross vardı, fakat Patsy o çocuğa ilk görüşte âşık olmadığı konusunda ısrarcı davranıyordu ve bu yüzden kim onun yalan söylediğini iddia edebilirdi ki?) Ancak yaklaşan etkinler için gruba komuta merkezi olarak fırını kullanmalarını önerdiğinde kulübe üyeliğini de garantilemiş olmuştı.

Kurabiye kulübünün kuralları netti. Üyeler yalnızca kadındı. Erkek yoktu. Çocuk da. Bu teori tatil hazırlığının stresinden arınmak için herkesin bir molaya ihtiyaç duymasına dayanıyordu. Aralık ayının büyük takasından önce biraz şarap içilir, biraz laflar ve ilginç kurabiye tariflerini denenirdi. Bu toplantılar onların tatil ruhuna birlik içinde rahatlamış halde girmelerini sağlardı.

İki numaralı kural: Tüm kurabiyeler el yapımı olmalıydı. Pişirilmeleri ve ana malzemenin un olması gerekirdi. Marketten alınma kurabiyeler kabul edilmezdi. Nokta. Hepsi bu. Bazı sebeplerden ötürü kurabiye sorumluluğunuzu yerine getiremezseniz –kabul edilebilir tek bahane ciddi bir rahatsızlık ya da aile içinde ölümdü– kurabiyelerinizi sizin yerinize pişirmesi için İlk Aşk Kurabiye Kulübü’ndeki kız kardeşlerinizden birini arayabilirdiniz.

Üç numaralı kural: Kurabiye Kulübü’nde konuşulanlar Kurabiye Kulübü’nde kalırdı. Kulüpteki kadınlar dedikoduya meyillilerdi. Art niyetlerinden değil elbette, sadece meraktan ve annelere özgü duydukları endişelerden ötürü. Ama yine de sorunlardan sakınmak için şarabın da etkisiyle dilleri çözüldüğü anlarda her neden bahsediyorlarsa aralarında kalmasında anlaşılmışlardı.

Dört numaralı kural: Damla çikolatalı kurabiyeye izin verilmezdi. Noel kurabiyeleri damla çikolatalı olmazdı, ne kadar lezzetli olursa olsunlar. Onlar yılın geri kalanında pişirilirdi.

Beş numaralı kural: Toplantılarda bayram tatili kıyafetlerinin giyilme zorunluluğu vardı. Ekim toplantısında Cadılar Bayramı kostümleri tercih edilirdi, kasım ayında ise Hasat Bayramı kıyafetleri.

“Kim geliyor?” diye sordu grubun en yaşlı üyesi olan Dotty Mae Densmore. Dotty Mae seksenlerinin ortasındaydı ama kendinden on beş yaş küçük olan bir kadının enerjisine, coşkusuna sahipti. Önünde açık duran *The Zen of Cookies** isimli yemek kitabını incelerken bir yandan da örgüsünü örüyordu. Üzerine sırttan kabak fener desenine sahip bir kazak geçirmişti.

“Tanrı aşkına, Raylene, kapa şu kapıyı. Kuzey rüzgârı içeride

* (İng.) Kurabiye Yapma Sanatı

cereyan yapıyor,” diye çıkıştı Patsy Cross. Patsy kasaba konseyindeydi ve kasaba meydanında bulunan Teal Peacock isimli bir antika dükkânı işletiyordu. Sivri uçlu siyah bir cadı şapkası takmıştı ve yüzüne sert bir ifade yerleşmişti.

Cadı şapkasını tercih etmesi normal, diye düşündü Raylene ve kapıyı arkasından kapadı. *Sex and the City*’nin popüler olduğu dönemin uzun zaman öncesinden beri, on beş senedir Patsy ile dost gibi görünen düşmanlardı. Dotty Mae’ye cevap verdi: “Sadie Cool.”

Dotty Mae kaşlarını çattı. Hafızası her zamanki gibi zayıftı. “O da kim?”

“Jazzy’nin ev sevdiği kitabın, *Büyülü Noel Kurabiyesi*’nin yazarı...” diyerek söze başladı Marva Bullock kakao renkli yanağına düşen saç örgüsünü geriye iterek. Beşinci kurala uyacak şekilde örgüsüne balkabağı renginde kurdeleler sarıp kara kedi tokası takmıştı. Marva lise müdürüydü ve grupta yer alan en diplomatik kadındı.

“Ama onun aslında Sarah Collier olduğunu keşfettik,” diyerek araya girdi arsız ve balık etli olan Belinda Murphey. Hepsi de on yaşından küçük, beş taşkın çocuğu olan Belinda yerel çöpçatanlık servisini işletiyordu.

“Mia’nın torunu mu?” diye sordu Dotty Mae.

“Ta kendisi,” dedi Terri Longoria. Siyah bir tayt, kısa siyah bir etek ve yaprak desenli el örgüsü beyaz bir kazak giymişti. Terri Hot Legs Spor Salonu’nu işletiyordu, kocası ise Twilight General Hastanesi’nde personel şefiydi.

Kulübün fahri üyesi Christine Noble tek kelime etmedi. Üzerinde gülümseyen iskeletler, mezar taşları, yeşil tenli Frankenstein

canavarları ve süpürgeli cadılar olan bir Cadılar Bayramı önlüğü takmış halde masanın sonunda oturuyordu.

“Mia’nın torunu başka bir isimde kitap mı yazdı?” Dotty Mae şaşkın görünüyordu.

“Evet,” dedi Terri. “Ve bunu öğrendiğimizde onu Jazzy’yle tanışması için Twilight’a davet ettik. Biliyorsun, Travis’in Crystal Hunt’la düğününden beri buralara hiç uğramadı.”

“Ah, bu harika bir fikir.” Dotty Mae gülümsedi. “Onu davet etmenize sevindim.” Raylene’e baktı. “Peki Sarah davetinizi kabul etti mi?”

Raylene başını salladı. “Evet.”

“Peki Sarah’nın daveti kabul ettiği düşünülürse, Travis’e Sadie Cool’un gerçekte kim olduğunu söyleyecek miyiz?”

“Hayır,” dedi herkes aynı anda.

“Neden olmasın?”

“Patsy Cross,” dedi Belinda. “Sen dünyanın en kötü çöpçatanısın.”

“Travis’i Sarah’ya ayarlamaya çalışmayacak mıyız?” Şaşkınlıktan kaşlarını çatan bu kez Patys’ydi.

Dotty Mae dilini şaklattı. “Mia’nın bize Sarah’nın rüyasında gördüğü kişinin Travis olduğunu söylediğini anımsamıyor musunuz? Onlar birbirleri için yaratılmışlar.”

Patsy şüpheli görünüyordu. “Sarah’nın bekâr olduğunu biliyor muyuz? Evli ya da ciddi bir ilişki içinde olabilir.”

“Değil,” diyerek temin etti onu Raylene. “E-posta üzerinden temsilcisine sordum.”

“Bu bana biraz hileli bir hamle gibi geldi.”

“Tamam, Travis’in nasıl olduğunu bilirsiniz. Yeniden evlen-

meyeceğine dair yemin etti, fakat yalnızca doğru yöne bakmaya ihtiyaç duyuyor. Niyetimizi belli edersek Sarah'ya karşı çıkar. Ama onu ilk o görürse kendini bu fikre hazırlamaya zaman bulamaz, ilk aşk büyüğü devreye girer,” dedi Belinda.

“Bakın burada ne var.” Raylene çantasından bir melek süslemesi çıkardı.

İlk Aşk Kurabiye Kulübü bazı şeylerden yoksun çocuklar için her sene Melek Ağacı etkinliğini destekliyordu. Çocuklardan Noel için bir dilek listesi hazırlamaları isteniyor, sonra da listeler bir melek süslemesine bağlanarak Âşıklar Parkı'ndaki (aralık ayında Melek Ağacı'na dönüşen) Âşıklar Ağacı'na asılıyordu. Cömert bağışçılar ağaçtan bir melek alıyor ve süslemeyi çıkarıp listeyi hazırlayan çocuğun dileklerini gerçekleştiriyordu.

Raylene'in elinde gördükleri şey karşısında gruptakilerden her zamanki gibi hüznü bir iç çekiş yükseldi. Hepsi de o dilek listesinde yazılı olan şeyi biliyordu. Jazzy Walker'ın Noel dileklerini. Jazzy çoğu küçük kızın istediği şeyleri istiyordu. Bir barbi. Yeni kıyafetler. Bir iPod. Ardından kişisel dilekleri sıralanıyordu. Öncelikle, dünya üzerinde en sevdiği yazar olan Sadie Cool'la tanışmak. Sonra, listenin en sonunda, çocuksu el yazısıyla şu satır karalanmıştı: *Keşke bir annem olsa, bu sayede ben öldüğümde babam yalnız kalmaz.*

“Zavallı çocuk.” Doty Mae elindeki mendile burnunu sildi.

Marva bir elini kalbine bastırdı.

Terri gözlerini ovuşturdu.

Belinda'nın dudakları zoraki bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Christine ciddiyetini korudu.

Raylene, Patsy'yle göz göze geldi. “Travis ve Sarah birbirle-

ri için yaratılmışlar. Hepimiz bunu biliyoruz. Şans kurabiyeleri hiçbir zaman yanlış çıkmaz. Ben Earl'ü gördüm, Marva G. C.'yi, Terri Ted'i, Belinda Harvey'yi. Mia Anthony'yi, Dotty Mae ise Stuart'ı. Ve ister kabul edin ister etmeyin, pijama partinde şans kurabiyesi pişirdiğimiz sene senin de Hondo'yu rüyada gördüğünü biliyorum.”

Patsy bir şey söylemedi ama yüzünde beliren ifade Raylene'e yanılmadığını söylüyordu. Arkadaşı Hondo Crouch'a âşık olmuştu, hiçbir zaman mutlu sonu yaşamasalar dahi. “Dahası, Sadie Cool Jazzy'nin en sevdiği yazar ve açık konuşmam gerekirse küçük kızın sağlık durumu pek de iyiye gitmiyor...” Raylene derin bir nefes alarak elindeki melek süslemesini salladı. “Bu onun Noel dileğini gerçekleştirmek için son şansımız olabilir.”

BÖLÜM İKİ

Travis Walker, Jon Grant İlkokulu'nda, Bayan Tilson'ın dördüncü sınıfındaki genç ve zeki yüzleri inceleyerek sıırttı. Kariyer gününe bayılıyordu. Kahretsin, çocuklara bayılıyordu. Öyle içten, dürüst ve konuşkanlardı ki bu hallerine gerçekten hayranlık duyuyordu.

“Av bekçileri parklarımızı, göllerimizi, kıyılarımızı, doğal koruma alanlarımızı korurlar,” dedi. “Kaçak avcıları yakalayıp avcılık ve balıkçılık yönetmeliklerini kabul ettiririz ve yasaya uymayan insanları tutuklarız.”

“Polis gibi mi?” dedi ön sırada oturan bir çocuk Travis'in belinde kılıfında duran silahı dikkatle süzerek.

“Evet, tıpkı polis gibi.”

“O gerçek bir silah mı?”

“Evet, gerçek bir silah.”

Çocuğun gözleri kocaman açıldı. “Harika. Hiç birini vurdu mu?”

Travis, Brazos Nehri'ni çeviren düz arazilerde yaralı bir ge-yiğin izini sürerken tesadüfen bir esrar tarlasına denk geldiği ve kendini 12 kalibrelik bir av tüfeğiyle yapılan alım satımı izlerken bulduğu zamanı düşündü. Ama hikâyenin devamı dinleyicileri için pek de uygun değildi.

“Bu zamana dek kimseyi öldürmedim,” dedi açık bir şekilde sorudan kaçınarak. Fakat birini vurmuştu.

Diğer bir çocuk elini kaldırdı.

Travis onu işaret etti. “Evet?”

“Peki neden amcamı geçen hafta hapse tıktınız?” diye sordu gözlerini kısarak. “Tek yaptığı kendi teknesinde bir bira içmekti.”

Travis bu bakışı biliyordu. Çocuk kavgaya hazırды. Bir zamanlar o da yetki sahibi kişilere karşı fevri davranırdı. Annesinin ölümüyle babasının içine kapanmasının ardından Travis tam bir serseri gibi kendini bırakmıştı. Hayata karşı öfkesinden sırf kimin tepki verdiğini görmek için türlü olaylar bile çıkarmıştı.

“Jimmy,” dedi öğretmen. “Bu uygunsuz bir soru.”

“Sorun değil Bayan Tilson. Cevap verebilirim,” dedi Travis sırasında sinmiş görünen çocuğa bakarak. “Amcamı yasayı çiğnediği için tutukladım. Görevim herksin keyif alabilmesi için göllei ve nehirleri güvende tutmak. Alkollü tekne kullanmak alkollü araba sürmeye benzer.”

“O kimseyi incitmedi,” diye mırıldandı Jimmy.

“Onu tutuklamamış olsaydım birini incitebilirdi,” dedi Travis sakın bir şekilde, ardından soğuk bir ses tonuyla önceki yaz Twilight Gölü’nde bir kayakçının bacağını yaralamasına sebep olan sarhoş tekneciyi anlatarak tüm sınıfa eğitici bir örnek verdi. Travis olay mahalline varan ilk kişi olmuştu ve o anların hatırası dahi zihnini bulandırıyordu.

“Vay canına,” dedi ona birini vurup vurmadığını soran çocuk. “Havalı meslek. Büyüdüğümde ben de bir av bekçisi olmak istiyorum.”

“O halde sıkı çalış, özellikle de Fen ve Matematik dersine.” Travis sınıfa göz gezdirdi. “Başka sorusu olan?”

“Kızlar da av bekçisi olabilir mi?” diye sordu mavi gözlü, karamel saçlı, ciddi görünen küçük bir kız.

Bu Travis’in tanıdığı bir diğer ciddi görünen, mavi gözlü, karamel saçlı kızı anımsamasına neden oldu. Küçük Sarah Collier’ı. Sarah’nın şu an nerede olduğunu, neler yaptığını merak etti içten içe. Ondan her zaman hoşlanmıştı ve büyükannesinin ölümünün ardından onunla olan temasını tamamen yitirmişti.

“Kesinlikle kızlar da av bekçisi olabilirler,” dedi. “Ama unutma, av bekçileri açık havada çalışırlar. Islanırız ve üşürüz, bazen de terleyip sıırsıklam oluruz. Bataklıklarda zorlukla ilerleriz ve sıklıkla örümceklerle yılanların, böceklerle kurbağaların arasından geçeriz.”

Küçük kız onun daha da fazla Sarah’yı anımsamasına yol açarak çenesini kaldırdı. “Örümceklerle yılanları severim.”

“Aferin sana.”

Tam o sırada sınıfın kapısı açıldı ve bir öğretmen yardımcısı kafasını içeri uzattı. “Memur Walker?” Kadının sesi gergin geliyordu.

“Evet?”

“Benimle gelebilir misiniz bayım?”

Travis içinde yükselen paniği belli etmemeye çalıştı. “Elbette. Hemen geliyorum.”

“Hemen şimdi gelmeniz gerekiyor.”

Tamam, şimdi gerçekten korkuyordu. “Hoşça kalın çocuklar, sıkı çalışın,” dedi ve öğretmen yardımcısının peşinden gitti. “Neler oluyor?” diye sordu kapı ardından kapanır kapanmaz.

“Jazzy,” dedi kadın.

Travis’in duyması gereken tek şey buydu. Yumruklarını sı-

karken adrenalinin damarlarında kabardığını hissedebiliyordu. Topuklarının üzerinde dönüp peşinde öğretmen yardımcısıyla birlikte kızının sınıfına yöneldi.

“Ne oldu?” diye bağırdı omzunun üzerinden.

“Koşuyordu...”

Çılgına dönerek hızla arkasına döndü. “Jazzy koşuyor muydu?”

“Arka bahçede koşuyordu, biz de...”

“Onu gözetmek sizin göreviniz,” diye homurdandı Travis hissettiği öfke içinde daha da yükselirken. “Sağlık durumunu biliyorsunuz.”

Kadın endişeyle yüzünü buruşturdu. “Haklısınız ama Jazzy inatçı ve başına buyruk bir...”

Öfkesini kusmak ya da kadını suçlamak için zamanı yoktu. Kızının ona ihtiyacı vardı. Jazzy en çok önem verdiği şeydi. Öğretmen yardımcısını umursamayarak geniş adımlarla Jazzy’nin sınıfına doğru ilerledi.

“Hımmm... Bay Walker... Jazzy şu an okulun revirinde. Size eşlik edeyim.”

Okulun revirinin nerede olduğunu biliyordu. Sayabileceğinden çok daha fazla kez orada bulunmuştu. Adımlarını hızlandırarak dosdoğru ilerledi ve revirin kapısını çalmaksızın içeri girdi. Nezaketin canı cehenneme. “Jazzy!”

“Babacım.” Sesi güçsüz ve hırıltılı çıkıyordu.

Travis başüstü rayına asılı olan beyaz perdeyi yana çekti. Jazzy uzanıyordu, dudakları o bilindik koyu rengi almıştı; mavi gözleri korkudan kocaman açılmış ve minicik burnuna yeşil renkli ince bir oksijen borusu takılmıştı. Üzerinde kahverengi ayıcık

desenleri olan pembe önlüklü bir hemşire nabzını kontrol ederek Jazzy'nin hemen yanında ayakta duruyordu. Travis'in kalbi sıkıştı.

Kızı incecik kollarını ona doğru kaldırıncı, aralarındaki mesafeyi tek bir adımda kapatıp onu kollarının arasına aldı. "Dr. Adams'ı ara ve ona bizimle hastanede buluşmasını söyle," diye bağırdı hemşireye.

"Ben..." dedi hemşire.

"Sadece dediğimi yap," diyerek onun sözünü kesti Travis.

Hemşire başını sallayıp masasının üzerinde duran telefona yönelirken Travis burnundaki oksijen borusunu usulca çıkararak Jazzy'yi kapıya doğru taşıdı. Jazzy'nin nefes alıp verışı hızlı ve hırıltılıydı, dahası her bir titrek nefes alışında çıkan ses ısığlı andırıyordu. Travis bu sesi çok iyi biliyordu. Kızı otuz yıldır günde üç paket sigara içen biri gibi soluyordu.

Yumuşak teninin altındaki hassas kol kemiklerini hissederek kızını sıkıca tuttu. Tanrım, o kadar narindi ki onun güçlü küçük meleği. Travis okuldan çıktı ve Teksas eyaletinin av bekçisi olduğu için kendisine verdiği genişletilmiş kahverengi pikaba yöneldi.

"Her şey yoluna girecek tatlım," diye mırıldandı dudaklarını Jazzy'nin kulağının yakınına bastırarak. "Baban yanında."

Kızı ona sokularak yüzünü boynuna gömdü. Travis onun masumiyet ve tazelik barındıran kokusunu alabiliyordu. Sekiz yaşında olabiliirdi ama neredeyse on dokuz kiloydu. Onu arabanın arka koltuğuna yatırıp hızla direksiyon başına geçti. Olabildiğince hızlı sürerken bir yandan onu korkutmamaya çalışıyor, diğer yandan da bir an önce acil servise ulaşma amacı güdüyordu.

Jazzy oldukça hassastı ve etrafında akıp giden hisleri anında algılıyordu. Bunu pek çok kez yaşamışlardı, hatta bu neredeyse

bir rutindi. Ama yine de Travis onun hastalığına alışabilmiş değildi. Her bir nefes darlığı kızının sonu olabilirdi.

Her zamanki gibi kızı akut solunum yetersizliği çekerken yine keskin ve etkili bir hatırayla sarsıldı. Çocukluk döneminin büyük bir kısmında ağır astım atakları geçiren annesini, Penelope Walker'ı düşündü. Alerjisi engel olduğu için diğer anneler gibi çocuğunun Küçükler Ligi maçlarına katılamayan ya da onu parka götüremeyen annesini.

Fakat durumuna rağmen annesi bir Shiny Penny'ydi. Babası ona hep böyle seslenirdi. Shiny Penny. Üzerine bahse girebileceğiniz kadar parlak ve gerçek bir şey. Hayatının her günü gülümserdi. Bulduğu herhangi bir şeyi araç olarak kullanan bir sanatçıydı. Beyaz kasap kâğıdının üzerine bebekliğinden emeklemeye başladığı döneme, dişleri aralık bir çocuktan çelimsiz onlu yaşlarına dek karakalemle Travis'in silüetini yansıttı. Travis'in yatak odası duvarlarına kamyonlar, uçaklar ve yarış arabaları çizerdi. Doğal tiftik, merinos, angora ve alpaka yünü kullanır, gökkuşağının her bir rengini seçerek atkılar ve tek parmaklı eldivenler, battaniyeler ve kazaklar, çoraplar ve şapkalar örerd. Yaratmış olduğu eşyaları satın almak için yetenekten ya da zamandan yoksun olan kasabalı kadınlar her hafta kapılarına gelirdi.

Penelope astımın nefesini kestiği günler dışında çoğunlukla zamanını çizim ve boya yaptığı, örgü ördüğü kanepede ya da yatağında geçirirdi. Travis küçükken şefkat görmek için onun yatağına tırmandığında bir şişin dizine batmaması ya da annesinin oksijen borusunu ezmek veya karakalemini kırmamak için dikkatli olmak zorunda kalırdı. Annesi hastalığından ötürü yatmasına rağmen hasta görünmezdi. Yüzü hasat dolunayı gibi

bembeyaz, yusuvarlak ve pürüzsüzdü. Travis yıllar sonra, Jazzy'nin hasta olmasının ardından, yüksek dozda alman steroidler yüzünden annesinin öyle göründüğünü anlamıştı.

Travis hastaneye ulaştığında, babasıyla birlikte buraya kadar ambulansı takip ettikleri geceyi düşündü. Sağlık görevlilerinin annesini bir sedyeye almalarıyla görüş açısının nasıl hızla kapandığını anımsadı. Görebildiği tek şey annesinin elleriydi. Örgü ören, çizim yapan, kendini kötü hissettiğinde ya da yorgun olduğunda Travis'in sırtını okşayan o eller artık soluk maviydi ve bir daha asla onu saramayacaktı.

Kafasını sallayarak hatıralardan sıyrıldı, pikabı park etti ve arka koltuktaki Jazzy'yi kucağına alıp pinömatik kapılardan geçmesinin ardından parlak floresan ışıklarıyla parıldayan acil servise girdi. Girişte oturan görevli onu fark edip hemen ayağa kalktı. Travis yüzü çilli olan bu adamı liseden tanıyordu. İsmi Kip Armstrong'du.

“Jazzy'yi şu taraftaki muayene odasına alacağız,” dedi Kip. “Doktor Adams yolda.”

Travis bekleme salonundaki diğer hastaların yanından geçerek çift kanatlı kapıdan içeri girdi. Jazzy özel muamele görüyordu. Bunun bir nedeni sıklıkla buraya uğramalarıydı. O kadar sık burada bulunuyorlardı ki personel aile gibi bir his veriyordu. Bir diğer nedeni ise Jazzy'nin neşeli karakteriydi. Onunla tanışan herkes ona bayılırdı. Başka bir sebep de acımaydı. Ölümün kapısını çalma alışkanlığına sahip tek çocuğunun bekâr babası için üzüntü duyuyorlardı. Lanet olsun, acıma duygusu kızını daha hızlı acil servise sokacaksa kabulüydü.

Jazzy'yi sedyeye yatırırken her zamanki koreografiyi bilen

tıbbi personel hemen etraflarını sardı. Telepatik yoldan sessiz bir emir verilmiş gibiydi. Bir hemşire Jazzy'nin tansiyonuna bakarken diğeri işaret parmağına bir oksijen monitörü takıyordu. Bir laboratuvar teknisyeni arter kan gazı alırken bir solunum terapisti Albuterol spreyi hazırlıyordu.

Jazzy küçük bedenini sarsacak şekilde öksürürken nefesini düzene sokmak için sırtı yastıklarla desteklenerek sırtüstü oturdu ve öne doğru eğilip dizlerini göğsüne çektiğinde Travis yumruklarını sıktı. Kendini öyle çaresiz hissediyordu ki.

Eski karısının sesini kafasının içinde duyabiliyordu. *Gerçeklerle yüzleş Travis. O ölecek.*

O yanındayken ölmeyecek. Kahretsin. Kesinlikle ve ne olursa olsun. *Kafamın içinden çık Crystal, dedi içinden usulca. Pes eden sensin. İnsanları yüzüstü bırakan sensin. Ben değilim. Hiçbir zaman da senin gibi olmadım. Hasta kızınla ilgilenemeyecek kadar güçsüz olduğun için bizi terk ettiğinde velayet hakkından oldun.*

Tanrı aşkına, Crystal'ı düşünerek ne yapmaya çalışıyordu böyle? Çaresizlikten kaynaklanan öfkesi için eski karısını bir hedef olarak gördüğünden şüpheleniyordu. Jazzy dört sene önce ilk krizini geçirdiğinde Crystal'la birlikte aynı acil servis odasında dikildiğini dün gibi anımsıyordu.

"Bu hastalığı annenden miras aldı," diyerek onu suçlamıştı Crystal. "Onu mahveden senin bozuk DNA'n."

Travis hayatı boyunca hiçbir kadına el kaldırmamıştı ama o an doğruca en büyük korkusunu eşelediği için Crystal'a tokat atmak istemişti. Çünkü en derinlerinde kendini kusurlu görüyor, kızının bu kadar hasta olmasının nedeninin kendi hatası olduğunu düşünüyordu. O sene otuz yedi kriz daha atlatmışlardı ve her biri bir öncekinden daha da şiddetliydi.

Jazzy'yi bir uzmandan diğerine göstermişler ve Austin'deki bir çocuk solunum hastanesinde iki hafta geçirmişlerdi. Kendini doktor sanan bir şarlatan Jazzy'nin sol akciğerine nazaran daha fazla etkilenmiş görünen sağ akciğerinin alınmasını bile önermişti.

Jazzy astım krizleriyle sık sık ateşlenmiş ve kimse soğuk algınlığı ya da grip virüslerinin solunum krizlerini tetiklediğini söylemekten başka onlara geçekten bir açıklama yapamamıştı. Jazzy arka arkaya yapılan tahlillere direnmiş, doktorlar astımı tetikleyen nedeni bulmaya çalışmışlar ama sonunda yine hiçbir şeye ulaşamamışlardı.

“Yaşı ilerledikçe geçebilir,” demişlerdi umut verici bir şekilde. Fakat geçmemişti. Aksine, yaş aldıkça belirtiler daha da kötüye gitmişti.

Sonra o gece gelmişti: Bir çocuk hastanesinde tamamlanan stres testinin akabinde Jazzy ani kalp durması yaşamış ve doktorlar onu solunum cihazına bağlayıp yoğun bakım ünitesine almışlardı.

Doktorlar Jazzy'yle ilgilenirken Travis'le Crystal yoğun bakım ünitesinin bekleme salonuna geçmişler ve bakışlarını ellerindeki ucuz kahve barındıran karton bardaklara dikmişlerdi. Eski karısı birden kafasını kaldırmış ve ona kapana kısılmış bir kıl kurdu gibi bakmıştı. “Eve gidip üzerimi değiştireceğim.”

Travis duyduklarına inanamayarak onu uzun uzun süzmüştü. “Twilight buradan üç saatlik bir mesafede.”

“Biliyorum, biliyorum. Sadece buradan çıkmaya, hava almaya ve kafamı boşaltmaya ihtiyaç duyuyorum.”

“Jazzy'nin sana ihtiyacı var.”

Crystal nikâh yüzüğünü parmağında çevirmişti. “Sen bu durumla benden daha iyi başa çıkıyorsun.”

“Çıkıp gidemez ve onu bırakamazsın.”

“Buna dayanamıyorum. Biraz araya ihtiyacım var.”

Travis o an sonradan pişmanlık duyabileceği bir şey yapmamak ya da söylememek için dişleriyle yumruklarını sıkıldığını anımsıyordu. “Tamam,” diye mırıldanmıştı. “Git ve biraz hava al.”

Crystal bir kez olsun arkasına bakmaksızın bekleme salonundan çıkmış ve Travis onu bir daha hiç görmemişti. Jazzy’yle eve döndüklerinde Crystal’ın tek bir eşyası dahi ortalarda görünmüyordu. Yemek masasının üzerine bir not bırakılmıştı: *Üzgünüm. Annelik bana göre değil. Beni affet.*

Aslında Travis onu uzun zaman önce affetmişti. Kin tutacak türde bir adam değildi. Crystal böyle biriydi ve Travis onu değiştiremezdi. Yapabileceği tek şey Jazzy’yi iki kat sevmekti ve bunu yapmak hiç de zor değildi. Kızının iri mavi gözleri, uzun ve kıvrırcık sarı saçları aklına gelince kalbi sıkıştı. Bu zamana dek hiç kimseyi Jazzy’yi sevdiği kadar çok sevmemişti. Crystal’la ilgili anlayamadığı şey de buydu. Kızını seviyorsa onu nasıl terk edebilirdi? Bir anne çocuğunu nasıl sevemez ya da onun için nasıl her türlü sıkıntıya katlanamazdı?

Crystal hamile olduğunu öğrendiğinde bebeği aldırma istemişti. Travis ona böyle bir şeyin kesinlikle olmayacağını, evleneceklerini ve o bebeğin dünyaya geleceğini söylemişti. Crystal *country* tarzında bir şarkıcı olup Nashville’de başarıya ulaşmanın hayalini kuruyordu. Hayallerinin yıkılmasına sebep olduğu için önce Travis’i, sonra da Jazzy’yi suçlamıştı. Travis’in duyduğu kadariyla Nashville’e gitmişti ama şarkı söylemek yerine garsonluk yapıyordu.

Evlilik konusunda ısrar ederek yanlış yapmış olabilirdi, fakat

Jazzy'ye sahip olduğu için memnundu. O hayatı boyunca başına gelen en güzel şeydi. O olmadan yarımdaydı.

Zihninde aniden bir görüntü belirdi. Dügün günü. Orada dururken Crystal'ın bakışlarında beliren korku dolu ifadenin yerini, genç Sarah Collier kiliseden içeri girip herkesin gözü önünde Crystal'la evlenemeyeceğini, çünkü onun ruh eşi olmadığını söylemesiyle, şaşkın bir ifadeye bıraktığını hatırladı.

Bu hatıra yüzünde anlık bir gülümsemenin belirmesine yol açtı.

Dr. Adams üzerinde beyaz önlüğüyle telaşla içeri girdi. Jazzy'ye göz atmasıyla yüzünde derin bir kaş çatış belirdi. Cebinden bir stetoskop çıkarıp sakın bir ses tonuyla Jazzy'yle konuştu ve sonra stetoskopun diyaframını onun göğsüne bastırdı.

Travis yumrukları sıkılı bir halde biraz yaklaştı ve kızını muayene ederken doktoru izledi. Birkaç dakika sonra Dr. Adams kafasını kaldırdı, tıp dilinde hemşirelere bir liste sıraladı ve stetoskopunu katlayarak yeniden cebine soktu. "Dışarıda konuşabilir miyiz Bay Walker?"

Travis tek kelime etmeden başını salladı, ardından kızına döndü. "Hemen dışarıda, koridorda olacağım."

"Babacım," dedi Jazzy hırıldayarak.

Travis onun elini tutup sıktı. "Efendim tatlım?"

"Bana..." Duraksadı, solunum terapistinin yüzüne geçirdiği yeşil renkli plastik maskeyi buğulandıracak şekilde öksürdü.

"Sakın konuşma."

"Isabella," diye fısıldadı Jazzy. "Kitap."

"Sana Isabella'yı ve *Büyülü Noel Kurabiyesi*'ni mi getirmemi istiyorsun?"

Jazzy onu en çok rahatlatan iki eşyayı istediğini belli edercesine yeniden başını salladı.

“İlgileneceğim,” dedi Travis. Boğazı düğümlendi, yapabileceği tek şey onu burada bir saniye dahi yalnız bırakmamaktı.

“Neler oluyor, doktor?” diye sordu kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz. “Kullandığımız son ilacın işe yarayacağını söylemişsiniz. Günde dört farklı ilaç kullanıyor ve herhangi bir gelişme görülmüş değil.”

Dr. Adams yüzünü sıvazladı. “Hadi bunu baş başa konuşabileceğimiz bir yere gidelim.”

Ah, bu kulağa hiç de iyi gelmiyordu. Travis içinde yapılan korkuyu bastırmakla mücadele ederken Dr. Adams onu doktorların odasındaki küçük toplantı masasına yönlendirdi. “Otursana.”

Travis hiç istemese de denileni yerine getirdi.

Dr. Adams derin bir nefes aldı. “Ne diyeceğimi bilmiyorum Travis. Jazzy depomuzda bulunan her etkili ilacın maksimum dozlarını alıyor.”

Travis ruhunun buz kestiğini hissetti. “Ne demeye çalışıyorsun?”

Doktor başını sallayarak ellerini iki yana açtı. “Elimden yalnızca bu kadar geliyor.”

“Bu yeni bir uzman arayışına başlayacağımız anlamına mı geliyor?” diye sordu Travis. Kızı iyi olacaksa bunu her ne olursa olsun yapmaya hazırdı ama yine de onu daha fazla test, daha fazla hastane, daha fazla iğneye mahkûm etmek istemiyordu. Jazzy uyumluydu, ancak zavallı çocuk çok fazla şey görüp geçirmişti. Tüm bunlar ne zaman sona erecekti?

Dr. Adams kafasını salladı. “Deneyebiliriz, fakat neticenin geçmiştekinden farklı olacağına inanmam için hiçbir neden yok.”

Korkudan boğazına bir yumru oturdu. “Yani? Hiç umut yok mu?”

“Her zaman bir umut vardır. Buna inanman gerekiyor Travis.”

“Peki bize ne önerebilirsin?”

“Piyasada yeni bir ilaç mevcut ama...”

“Neden bunu daha önce söylemedin?” diyerek araya girdi Travis içinde bir umut dalgasının kabardığını hissederek.

“Çok pahalı ve sigortan bu ilacı karşılamıyor.”

“Umurumda değil. Neye mal olursa olsun o parayı bulacağım.”

“Tek bir enjeksiyon iki bin beş yüz dolar ve üç haftada bir uygulanması gerekiyor.”

Tek bir enjeksiyon aylık maaşı kadardı. Travis yutkundu. “Gerekirse evimi satarım.”

“Sadece bu da değil.” Dr. Adams dudaklarını birbirine bastırdı. “Sigortanın bu ilacı karşılamamasının nedeni ilacın başka bir akciğer yetmezliği tedavisi için kullanılıyor ve şiddetli bronş astımına önerilmiyor olması. Bir ilaç endikasyon dışı kullanılırsa deneysel görülür. Her ne kadar bahsettiğim ilacın şiddetli astım için kullanılmasına Kanada’da izin veriliyor olmasına rağmen.”

“Tamam, o halde Kanada’ya taşınırız,” dedi Travis ve bu konuda ciddiye, hem de tüm hayatını Twilight’ta geçirmiş olmasına karşın. Kahretsin, babası, büyükbabası, büyük büyükbabası, her biri burada doğup büyümüştü ve Travis, Twilight’ı tüm kalbi ve ruhuyla seviyordu, ancak kızını daha da çok sevdiği de bir gerçektir. Jazzy’yi iyileştirebilecekse buradan ayrılmayı bir saniye dahi düşünmezdi.

“O kadar kolay değil.”

Kolay olan neydi ki? “Önce karşımda bir umut ışığı yakıyor-

sun, sonra da yan çiziyorsun doktor. Lanet olsun, bu da ne demek oluyor?”

Dr. Adams onun gözlerinin içine baktı. “Riski göze almaya ve astımı için Jazzy’ye bu ilacı yazmaya istekliyim.”

Yeni bir umut dalgası içinde kabardı. “Teşekkürler,” dedi. “Teşekkürler.”

Dr. Adams elini avcu ona bakacak şekilde kaldırdı. “Ancak bu işe girişmeden önce düşünülmesi gereken pek çok şey var. Bu ilaç istenilen sonucu veremeyebilir.”

“Denemeye değer.”

“Yan etkileri var.”

“Kullanmakta olduğu ilaçların da yan etkileri var.”

“Evet ama bu ilaç hâlâ yeni ve farklı bir hastalık için onay görmüş durumda. Bazı araştırmalar yaptım ve bazı uzmanları aradım, deneme amacıyla endikasyon dışı ilaç yazma hakkına sahibim ama yine de yardım almamız gerekecek. Jazzy’nin hayatıyla Rus ruleti oynuyor olabiliriz.”

Aralarında kısa süreli bir sessizlik yaşandı.

Doktorun söylemeye çalıştığı gerçeği usulca idrak etti. “Ama bu ilaç aynı zamanda her şeyi kontrol altına alabilir, öyle değil mi?”

“Evet. Ön bulgular epey umut verici. Bunu dikkatlice düşünmen gerek Travis.”

“Ben sadece onun iyi olmasını istiyorum.”

“Biliyorum,” dedi Dr. Adams. “Ama yine de alınacak risk muhtemel faydadan daha ağır basmıyor mu?”

Travis derin bir nefes verdi ve ancak o zaman epeydir nefesini tutmakta olduğunu fark etti. “Tamam,” dedi. “Bana doğruları söylediğin için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Dr. Adams, Jazzy’nin yanına dönerken Travis pikabına yöneldi. Beş kilometre sürüp göl kenarındaki kulübesine ulaştı, Isabella ve *Büyülü Noel Kurabiyesi*’ni bulmasının ardından hızla hastaneye geri döndü.

Muayene odasına girdiğinde Jazzy’nin gözleri kapalıydı ve nefes alıp verışı normaldi. Travis, Isabella’yı çıkarıp usulca kızının kol kıvrımına yasladı, sonra da dayanıksız mavi renkteki plastik sandalyeye oturup *Büyülü Noel Kurabiyesi*’nin yıpranmış kapağını açıp kitabı okumaya başladı, bu öyle yerleşmiş bir alışkanlıktı ki iki kez düşünmesine dahi gerek yoktu.

“Butterfly Books,” dedi. “Bir Jackdaw Publishing markasıdır. İlk baskı. Her hakkı saklıdır.” Ona takılmak için her seferinde künye sayfasında yer alan bilgileri de okuyordu, tıpkı kendi annesinin ona çocukluğunda yaptığı gibi.

Genelde Jazzy, “Babaaa...” derdi çileden çıkarak ama bu kez hiçbir şey söylemedi.

Travis küçük kızını izleyerek hikâyeyi ezbere okumaya başladı. Maske hâlâ yüzündeydi, plastik yüzeyi kaplayan buğu bir köşede dağılıp havaya karışıyordu. Travis kızını izlemeye devam ediyor ve ona Cadılar Bayramı’ndan bir hafta önce büyü kura-biyeleri, Noel Baba’yı ve Noel mucizelerini anlatıyordu.

An itibariyle korkutucu bir noktadalardı. Vaat ve facia arasında. Yeni bir ilaç. Yeni bir umut. Travis kaç kez bu umuda tutunmuştu? Kaç kez altüst olmuşlardı?

Jazzy sedyede döndü ve gözlerini açıp maskeyi yüzünden çıkardı. “Babacım?”

“Ne oldu tatlım?”

“Özür dilerim. Oyun alanında koşmamam gerekiyordu.”

“Sorun değil, her şey yolunda. Endişelenme. Yanlış bir şey yapmadın. Sadece biraz eğlenmek istedin.”

“Babacım?”

“Evet?”

“Annen gibi ölecek miyim?”

Travis yanağının içini ısırdı. Jazzy’ye büyükannesinin nasıl öldüğünden hiç bahsetmemişti, fakat sorduğunda Crystal ona olup biteni anlatmıştı. Travis hâlâ daha onu suçlamıyordu. “Hayır,” dedi. “Kesinlikle hayır. Ben senin babanım ve sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim, her ne olursa olsun. Anlaştık mı?”

“Normal olacak mıyım?” diye sordu Jazzy.

“Zaten normalsin.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Diğer çocuklar gibi koşup oynayabilecek miyim?”

Ona bunun sözünü vermesinin imkânı yoktu ama yine de verdi. “Evet,” dedi. “Bir gün, diğer çocuklar gibi koşup oynayabileceksin.”

Jazzy hafifçe gülümseyerek gözlerini yumdu. “Peki Isabella şu an nerede? Hâlâ Kuzey Kutbu’nda mı?”

“Henüz değil.” Travis yatağa yaklaşıp kızının elini sıktı ve Isabella’yla ilgili kısmı okumaya devam ederken ikna oldu. Yeni ilacı deneyeceklerdi çünkü Jazzy gerçek bir hayatla savaşma şansını hak ediyordu.

BÖLÜM ÜÇ

Aralık ayına dek, Sarah Ekim ayma nazaran kitabı üzerinde pek de bir yol kat edememişti. Ah, epey yazmıştı ama hiçbir şey doğru görünmemişi gözüne. Yazmış, düzeltmiş, çöpe atmıştı. Bezginlikten başka hiçbir şey hissetmemişi. Hissettiği bezginlik ise kesinlikle başarılı bir hikâye yaratma tutkusuyla ilgili değildi.

Twilight’a geri dönme fikri ne yazık ki aklına yatmıyordu. Özellikle de kendini ne kadar çaresiz hissettiği ve büyükannesinin doğduğu yere dönmektense Bağdat’a seyahat etmeyi dahi yeğlediği düşünülürse.

Fakat aralık ayının ilk perşembe gününde, bir şoför DFW Havaalanı’nda beklemekte olan kasaba aracına doğru ona eşlik ederken, ‘Twilight’a, Teksas’ın En Arkadaş Canlısı Kasabasına Hoş Geldiniz’ tabelasının yanından geçtiğinde ve uzaktan masmavi ışıldayan Twilight Gölü’nü gördüğünde içini derin bir nostalji duygusu kapladı. Büyükannesini ne kadar da özlemişti! Şimdi bile, büyükannesinin mutfağında taze pişmiş mayalı ekmeğin kokusunu ve şeftali reçelinin leziz tadını alabiliyordu.

Şoför yolun her iki yanına gölgesini düşüren karaağaçların sıralı olduğu Ruby Caddesi’nde ilerlerken, hissettiği hüznün kalbini böylesine sıkıştırmasını hiç beklemiyordu. Kasaba anımsadığı

gibiydi. Hiçbir şey değişmemişti. Önünden geçtikleri neredeyse her bir bahçe Noel süslemeleriyle donatılmıştı. Yanlarından geçtikleri insanlar sanki arkadaşarmış gibi gülümsüyorlar, selam verip el sallıyorlardı.

Twilight nehirlerin ve kıyı şeritlerinin yanında, görkemli dağların eteklerinde yeşillik alan bulunan, turist çeken o tapılası kasabalardan biriydi. Yeşillikler St. Augustine çimleriyle gür bir profile sahipti ve gölün etrafındaki, meydana yakın mahallelerdeki Viktoryen tarzını yansıtan zanaatkâr elinden çıkma çoğu evi diz boyunda beyaz çitler çevreliyordu. Çatılarda vatanseverliği işaret eden bayraklar dalgalanıyordu. Rüzgâr çanları söğüt ağaçlarında ısıklık çalıyor, kadınların yaptığı ahşaptan pembe flamingolar bahçeleri süslüyordu.

İlkbahar ve yaz aylarında çiçek tarhları bir ağaç uzmanının rüyalarına girebilirdi. Petunyalar, pervane çiçekleri, hercai menekşeler kutu saksılarda ve sallanan sepetlerde coşardı. Kaldırım kenarlarını şubat sonu, mart başı süsleyen nergisler, zambaklar, sümbüller sonrasında yerlerini çayır süsenlerine, glayöllere ve güngüzellerine bırakırdı. Ateş çiçeği, begonya ve sardunyanm yanı sıra filkulağı Teksas'ın dayanıklı toprağında gözdeydi. Yılın bu zamanında renk şöleni sunansa çoğunlukla Noel kaktüsleri ve pas renkli krizantemlerdi.

Bu sevimli aşinalık gözyaşlarını bastırmakta zorlanmasına sebep olunca her iki eliyle, parmakları deri kayışın etrafında yumruk olacak şekilde çantasını sıkıca kavradı. Aracı çevirip hemen havaalanına geri dönmesi için şoföre yalvarmamak için yapabileceği tek şey buydu.

Lincoln 1870'lerde, kasaba henüz kurulduğunda inşa edilmiş

olan görkemli adliye sarayının bulunduğu meydana yöneldi. Adliye sarayının dörde ayrılmış tüm yapıları aynı dönemde inşa edilmişti. Küçük bir kızken Sarah, Twilight sokaklarında yürürken, Jesse James'in atını şu an hâlâ Funny Farm Restoranı'nın dışında duran ahşap kazıklarından birine bağlamaya çalıştığını görmeyi umardı. Dedikodular kötü şöhretli haydudun Brazos Nehri'nin etrafındaki mağaraları bir zamanlar sığınak olarak kullandığı yönündeydi.

Şu an, bu klasik Eski Batı mimarisinin üzerinde Charles Dickens havası dikkat çekiyordu. Aralık ayının ilk hafta sonunda Twilight Ticaret Odası, Dickens'ı bir turizm etkinliği olarak kasaba meydanında düzenlerdi. Sabah onda, ustalar adliye bahçesinin etrafına çeşitli stantlar kurmakla meşgul olur, bir grup gezinerek ses perdelerini bir Noel şarkısında ayarlamaya çalışır, satıcılar – Viktoryen tarzda şallar, kıyafetler, mücevherler ve Noel süsleri gibi– mallarını sergilemek için sokaklara doluşurdu.

Etkinlik cuma akşamı resmi olarak geçit töreniyle başlar, Charles Dickens'ın romanlarındaki çeşitli karakterlerle dolu olan platformların en başında Kraliçe Viktorya bulunurdu. Son platformda ise geleneksel olarak Noel Baba olurdu. Tüm festivaller arasında Sarah en çok kasaba meydanında düzenlenen Dickens'ı severdi. On dokuzuncu yüzyıl İngiltere'sinin bu şatafatlı etkinliğine dair *bir şey* onun romantik tabiatına hitap ederdi.

Yani on beş yaşında bir sersemken hitap ederdi.

Kafasını salladı, pencereden dışarı bakarken gözü kalabalıktaki adamlara takıldı. Uzun boylu, koyu saçlı bir adamı görmesiyle kalbi hafifçe tekleyince içten içe Travis'e bakındığını fark etti. Adam arkasına döndü ve Sarah onun Travis olmadığını görünce tuttuğunu dahi fark etmediği nefesi tek bir solukta verdi.

Şoför aracı toz pembe renkli Viktoryan tarzı restore edilmiş bir binanın önüne çekti. Bahçenin her bir köşesi melek süslemeleriyle doluydu ve tabelada ‘Mutlu Melek Oda ve Kahvaltı’ yazıyordu.

Sarah basamakları çıktı ama zili çalamadan kapı ardına kadar açılarak silindir şapkası, frakı ve bastonuyla Charles Dickens tarzı giyinmiş, kır keçi sakallı, yüzü sevinçle parıldayan orta yaşlı bir adamı gözler önüne serdi. Adam bir yandan ilgi çekici, diğer yandan kesinlikle gülünç görünüyordu.

“Merhaba Bayan Cool,” dedi derinden gelen sesiyle ve elini uzattı. “Ben Belediye Başkanı Moe Schebly. Sizinle tanışmak bir şeref.”

Sarah ona elini uzatınca, adam elini suyunu sıkmaya çalışmış gibi sıkıca sıkı. “Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim Bay Schebly.”

“Yoğun programınızda bize zaman ayırabildiğiniz için memnunuz.”

“Benim için bir zevk.”

“Yükümlülükler olmasaydı odanıza yerleşmeden önce sizinle bu akşam düzenlenecek olan etkinliklerin ayrıntılarının üzerinden geçmek isterdim.” Saatine hafifçe vurdu. “Ancak Charles Dickens uyulması gereken oldukça sıkı bir programa sahip.”

“Anlıyorum.”

Başkan koyu gri yeleğinin cebinden katlanmış bir kâğıtla bir broşür çıkarıp ona uzattı. “Geçit törenindesiniz elbette, Noel Baba ve küçük Jazzy’yle birlikte son geçit platformunda yer alacaksınız. Bir kostüm giyme zorunluluğunuz yok, endişelenmeyin. Her ne kadar birkaç kıyafet ayarlayıp odanıza bırakma cüretinde bulunmuş olsam da.”

“Hımmmm... Peki.”

“Herhangi bir sorunuz olursa cep telefonum programınızda yazıyor.”

“Teşekkür ederim.”

“Saat beşte lisenin futbol sahasında görüşmek üzere. Geçit platformlarını yüklediğimiz yer orası. Kolaylık olması adına kasanın bir haritasını da ekledim,” dedi Belediye Başkanı bakışları festival alanına kayarken. “Şimdi gitmem gerek. Saat beşte görüşürüz.”

Sonra hızla gözden kayboldu.

Sarah’dan neredeyse on yaş daha büyük olan bir kadın hızlı bilgilendirme süresince Belediye Başkanı’nın arkasında duruyordu. Viktorya dönemini yansıtan kıyafetler giymişti. Sarah eskiden olsa tüm bu romantizm karşısında iç çekebilirdi, ancak Sadie Cool kadının üzerindeki korsenin gerçekten ne kadar rahatsız olduğunu düşünmeden edemiyordu.

“Merhaba,” dedi kadın içten bir şekilde. “Ben Jenny Cantrell; kocam Dean’le birlikte Mutlu Melek’i işletiyoruz. Sizinle tanışmak harika, Bayan Cool. Lütfen beni takip edin, size odanızı göstereyim.”

Sarah binanın içine göz atma şansı yakalayınca gördükleri karşısında serseme döndü. Mekân meleklerle donatılmıştı. Melek figürlü duvar kâğıtları kalın ve kadifemsi görünüyordu. Tavandan melekler sarkıyor, klimanın hava akımıyla usulca sallanıyordu. Merdivendeki ve tavan kartonpiyerindeki melek oymaları göz alıcıydı. Giriş kapısının yanındaki antika maun vitrinde seramik ve porselen melekler sergileniyordu. Melekli bir şemsiyelik, melekli bir vestiyer ve melekli bir sallanan koltuk bile vardı. Akla gele-

bilecek her biçimde meleklerle karşılaşmak mümkündü... Bebeklere benzeyen tombul melekler, neşeli karikatür melekler, ince ve uzun saçları uçuşan iyilik melekleri...

Sarah çoktan basamakları çıkmaya başlamış olan kadının peşinden şaşkın bir halde ilerledi.

Jenny merdiven boşluğuna ulaştığında durdu ve cebinden bir anahtar çıkardı. “Sizi en özel odamıza yerleştirdik.”

Yine melek temalı olan odada pembenin her tonu kullanılmıştı. Vay canına! Tanrı pamuk şeker yemesinin ardından Pepto-Bismol kusmuş gibi görünüyordu. Sarah dekorasyona alışmasının biraz zaman alacağını kabul etmek zorundaydı. Ama yine de odada bir spa küveti vardı ve yatak konforlu görünüyordu.

Jenny ona odanın anahtarını uzattı. “Herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsanız resepsiyonu aramanız yeterli.”

Sarah odaya girdi ve pencerenin yanında duran leylak rengindeki iki kişilik kanepeye çöktü. Dantel perdenin ardından usulca aşağıdaki sokağa göz attı. Büyükannesinin evi birkaç blok aşağıda, göl kenarındaydı. Onu görmek için sabırsızlanıyordu. Annesi ve babası, Büyükanne Mia’nın ölmesinin ardından fikrini almaksızın evi satmıştı. Bunun nedeni onunla kasaba halkı arasındaki büyük uçurumdu. Yine de Twilight’taki aşağılanmasının ardından ailesi onun buraya asla geri dönmek istemeyeceğini düşünmüş olmalıydı.

Hatıraların etkisiyle altüst oldu. Buna ne kadar da alışkındı. Utangaç ve balık etliydi, canını sıkan şeylerden kaçınabilmek için burnunu kitapların arasına sokardı. Bir zamanlar Twilight, yatılı okuldan ve ailesinin ondan beklediği imkânsız şeylerden uzaklaşmasını sağlayan büyüleyici bir yerdi. Yaz tatilinin ve Noel’in gelmesi için günleri sayardı.

Ve sonra büyükannesi gitmiş, o da sığınağından olmuştu.

Twilight halkı kutlamalara bayılırdı. Bir festival, şenlik ya da parti fırsatını asla kaçırmazlardı. Bu kasabadaki ticaretin doğasından, en önemlisi de turizmden kaynaklanıyordu. Yine de önemsenen asıl etmen kasaba halkının romantizme olan genetik eğilimiydi.

Söylentiler kasabanın, İç Savaş sırasında ayrılan ve on beş sene sonra şu an Twilight'm bulunduğu yerde, Brazos Nehri kıyısında yeniden bir araya gelen iki aşıkla ilgili bir efsaneye dayanarak kurulduğu yönündeydi. Tabii bu saçmalık tarih kitaplarının hiçbirinde yer almıyordu. Resmi kayıtlara göre Twilight'ta o dönemlerde ayaklanan Kivoyalar ve Komançiler ile savaşmak için askeri bir kale inşa edilmişti.

Ama turizmi çeken kesinlikle bu değildi.

Bunun yerine öncelikli efsane, kaleyi gözleyen Albay Jon Grant'ın ve sonra gelini olan Rebekka Nash'in hikâyesiydi.

Her ne kadar Travis *kader* ya da *sonsuzluk* zıvalığına inanmıyor olsa da. *Doğrusunu* biliyordu. Tek bir şeye inanıyordu ve bu da kızı Jasmine'di.

Şu an onu, dinç ve heyecanlı halini, izlemek ruhunu okşuyordu. Jazzy altı haftadır yeni ilacı kullanmaktaydı ve üçüncü dozu henüz almıştı. Travis harcadığı yedi bin beş yüz dolarla hesabındaki paranın suyunu çekmek üzere olmasını umursamıyordu. Kızının iyiliği için her bir sentinden memnuniyetle vazgeçebilirdi. Tabii Noel'den hemen önce bir sonraki enjeksiyonu nasıl karşılayacağı konusunda çoktan endişelenmeye başlamıştı ve aynı za-

manda Jazzy'nin hak ettiği Noel'i geçirmesini arzu ediyordu. Byykbabasından yadigr antika bir av tüfeği, balıkçı teknesi, Jazzy hayatına girip haylaz tarafını değiştirdiğinden bu yana garajda duran ikinci el Kawasaki motosiklet dahil satabileceği birkaç şey vardı. Bir de kızının okul parası. Hiç istemese de gerekirse bu parayı da harcamak zorunda kalacaktı.

Peki ama sonraki ve ondan sonraki enjeksiyonu nasıl karşılayacaktı?

Travis endişelerini zihninden uzaklaştırdı. Zamanı gelince tüm bunları halledecekti. şimdilik kızının herhangi bir nefes alma sorunu yaşamaksızın serin bir günde geçiş platformunda yer alacak kadar iyi olmasından ötürü mutluydu.

Jazzy'nin mavi gözleri alışılmadık bir biçimde parlaktı. *Byyl Noel Kurabiyesi*'ndeki Isabella gibiydi; saçlarını iki yandan örmüş ve üzerine pembe bir elbiseyle mavi çizgili bir önlük geçirmişti. Travis'in halası Raylene bu kıyafetleri Jazzy'ye kitaba bayılmasının ardından dikmişti. Küçük kız kostümünün üzerine bir de pembe-mavi bir palto giyip kabarık bir şapka takmıştı.

Heyecan sorun değildi ama ya ateşi çıkarsa? Travis uzanıp avucunu kızının alnına bastırdı.

Jazzy geri çekilerek rahatsız olmuş göründü. "Ben iyiyim babacım."

"Sadece kontrol ediyordum." Gülümsedi.

"Noel Baba." Belinda Murphey geçit töreninin zamanında başlayabilmesi için platformları yüklemekten sorumluydu. Elinde bir not panosu tutuyordu ve okuma gözlüğünü takıp boynuna da bir düdük asmıştı. "Jazzy ile platforma geçebilirsiniz."

Travis kızını kaldırmak için eğildi ama Jazzy itiraz edercesi-

ne kafasını salladı. “Yürüyebilirim. Kucakta taşınmayacak kadar büyüğüm.”

Pek sayılmaz ama sorun değildi, Travis aşırı korumacı davranıyor da olabilirdi. Dikkatli olmakla onun kendi başına yapabileceği şeylere izin vermek, diğer çocuklar gibi ona alan sağlamak arasında denge kurmak zordu. “Elbette yürüyebilirsin tatlım.”

Basamakları çıkmaya başlayınca Travis elini onun sırtına götürdü. “Babacım...” diye uyardı onu Jazzy.

“Özür dilerim, özür dilerim.” Elini indirmek için kendini zorladı.

Jazzy geçiş platformunun merkezindeki sıraya yöneldi ve bir leydi gibi kırıtarak yürümeye başladı. Travis ona her baktığında kalbinin biraz sızladığını hissediyordu. Onu öyle çok seviyordu ki sevgisinin yoğunluğu keskin bir bıçak gibiydi. Bir çocuğu olmadan önce böyle bir sevginin var olduğunu dahi bilmezdi. Crystal’ın onu nasıl bırakabildiğini hâlâ anlayamıyordu.

Jazzy eteği etrafına yayılacak şekilde sıraya yerleştiğinde ona dönüp neşeyle seslendi. “Şimdi sen de gelebilirsin babacım.”

Noel Baba kostümü giymiş olan Travis basamakları çıktı. Kaşındırıcı sakalına rağmen buna, Noel Baba kılığında burada kızıyla birlikte olmaya bayılmıştı. Bu kendini yeniden tasasız hissetmesini sağlıyordu. Bu, Jazzy hastalandığından beri hiç hissetmediği bir şeydi.

Bir zamanlar sadece takılan bir tipti. Annesinin ölümüyle kederini dağıtmak için tek bildiği şeyi yaparak yalnızca kendisi için yaşar, yanlış yerlerde türlü maceralar arardı.

Fakat minicik bir kız tüm bunları değiştirmişti.

Dr. Adams’ın Jazzy’ye yazdığı yeni ilaç gerçekten bir mucici-

zeydi. Ne yapmıştı da bu kadar muhteşem bir kız çocuğu, bu kadar sevgi dolu bir kasaba halkı ve bu kadar açık görüşlü bir doktor hayatına girebilmişti? Boğazına oturan yumruyu yutkundu.

Kes şunu, Walker, bırak duygusallığı.

Jazzy'nin yanında oturdu. "Seni kucağıma alabilir miyim yoksa kucakta oturamayacak kadar da büyük müsün?"

Jazzy bunu biraz düşündü ve sonunda başını salladı. "Çok iyi olur."

Bir kolunu kızına sardı. Kızının kalbinin çarpışını hissedebiliyordu. Çok mu hızlı çarpıyordu? Derhal Jazzy'nin dudaklarına göz attı. Güzel ve pembeydi. Oh!

Travis kendini gevşemeye ve zihinsel olarak Noel Baba gösterisine hazırlamaya zorladı. Geçit töreninden sonra kucağına oturmak isteyen ve dilek listelerini yeniden sıralayacak olan ufaklıkların akınına uğrayacaktı. Yine de bundan, kendini yeniden bir çocuk gibi hissetmesini sağlayacak olan çocuk akınından hoşlanacağından emindi.

Diğer platformlara göz atarken siyah bir Lincoln kasaba aracının girişe yönelip stadyumun içine park edilmiş olan diğer arabaların yanına park ettiğini gördü. Orta boylu narin bir kadın aracın arka koltuğundan dışarı adımını attığında birdenbire insanlar etrafını sardı. Travis onun Jazzy'nin en sevdiği kitabın meşhur yazarı Sadie Cool olduğunu varsaydı. Açıklanamayacak şekilde kendi kalp atışlarının da hızlandığını hissetti.

Kadın platformlara yöneldiğinde geçebilmesi için kalabalık ikiye ayrıldı. Travis'in bakışları onun uzun, biçimli bacaklarına kaydı. Diğer herkesin giydiği Noel kostümlerine meydan okurcasına özel dikim kömür grisi bir kalem etekle uzun kollu beyaz bir

kazak giymiş, ayaklarına da ince topuklu çizmeler geçirmişti. Dik kafası ve omuzlarıyla duruşu muhteşemdi. Bazıları bunu mesafeli olmasına dair yorumlayabilirdi, fakat göğüs kafesinin ortasına yerleşen tuhaf bir his Travis'e onun oldukça çekingen olduğunu, sadece bir kalkan olarak bu mesafeli duruşu takındığını söylüyordu. Işıldayan gülümsemesinin ardında saklamakta zorlandığı kırılganlığı görenin bir tek kendisi olup olmadığını merak etti.

Tam o an kadın kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi. Travis büyük beden bir defans oyuncusu tarafından yere kapaklanmış gibi nefesinin ciğerlerinden hızla sıyrıldığını hissetti. Özlem ruhunu sıkı ve acı verici bir biçimde sararken beyaz Noel Baba eldivenlerinin içindeki parmakları yumruk oldu.

Kadının çıplak bedenini, yatağında uzanırken ona gerçek, hınzır ve davetkâr bir gülümseme sunduğunu zihninde canlandırabiliyordu.

Oha, dur bir saniye.

Yasak düşüncelerden zihnini arındırdı. O bir yabancıydı. Meşhur bir yazar. Tasarım kıyafetleriyle –onu yeniden süzdü, göğüsleri de gerçekten güzeldi– göz alıcı bir güzellik.

“Babacım?”

“Hımmm...” dedi Travis kızına dönmeksizin.

Tuhaf ama kadın tanıdık geliyordu, fakat Travis onu çıkaramadı. Cilalanmış parke gibi parlak ve gösterişli görünen saçlarını tek bir örgüyle toplamıştı ve bir yana kıvrılmış perçemi ona egzotik bir hava katıyordu.

Yaklaştıkça, Travis onu bir yerden tanıdığına daha da ikna oldu. Beynindeki dişliler dönmeye devam etse de bu muhteşem suratu isimlendiremedi. Onu gerçekten tanıyor muydu? Tanıyorsa böyle bir kadını nasıl unutabilmişti?

“Babacım.” Jazzy onun kolunu dürttü.

Travis bakışlarını kadından ayırıp kızına döndü. “Ne oldu tatlım?”

“O mu? Sadie Cool?” Küçük bedeni bir diyapozon gibi titreşiyordu ve yüzüne geniş bir gülümseme yayılmıştı.

“Sanırım.”

“Çok güzel.” Derin bir nefes verdi. “Uzun saçıyla Rapunzel gibi.”

“Evet, öyle.” Kadına yeniden baktı. Yanında Belinda Murphey’yle birlikte platforma doğru zarif bir biçimde yürüyordu.

Yaklaştıkça, kalbi daha da hızlı çarpmaya başlayan Travis iki kadın platformun önünde durup basamakları çıktığında, midesinin ağzına geldiğini ve dilinin düğümlendiğini hissetti.

“Noel Baba,” dedi Belinda. “Bu Sadie Cool.”

Travis onun elini sıkmak için eldivenini çıkardı. “Ho, ho, ho,” dedi zayıf bir ses tonuyla.

“Ben Jazzy,” diye çığlık attı kızı ve yerinden fırlayıp kollarını Sadie Cool’un ince beline sardı. “Ve seni çok seviyorum!”

Sarah serseme dönmüş bir halde orada öylece dururken küçük kızın kolları bedenini sıkıca sarıyordu. Bu sarılıştan nasıl kurtulacaktı? Sarah hemen samimi olup duygularını dışa vuran tipte biri değildi ve çocuklarla ilgili de pek bir bilgisi yoktu. Özellikle de denetimsiz bir şekilde bu kadar sevecen olanlarla. Belki de tüm çocuklar böyleydi. Nereden bilebilirdi ki? Tek çocuktu, hayatı boyunca bir kez olsun çocuk bakmamıştı. Benny ona neden bir çocuk kitabı yazdığını sorduğunda, Sarah ona bu kitabı *bir zamanlar olduğu çocuk için yazdığını* söylemekten başka bir açık-

lama yapmamıştı. Ailesi tarafından görmezden gelinen, değeri bilinmeyen, zihni fantezilerle dolu olan. O yüzden bu cana yakın, kolayca sevgisini gösterebilen, belli ki epeyce de sevilen bu kız onu gafil avlamıştı.

“İlk defa bir yabancıyla karşılaşıyor,” diye açıkladı Noel Baba kılığındaki adam.

Yok artık! demek istedi Sarah. Akşam haberlerini de mi izlemiyorsun? Hemen hemen her hafta karşısındaki kişiye güven duyan bir çocuğun trajedisi ekrana yansıyor. Kızını yabancıların tehlikeli olduğu konusunda uyar. Ama sonra anımsadı, burası Twilight’tı. Doğru ya da yanlış, burada insanlara sadece güvenilirdi.

“Noel Baba, benim babam.” Jazzy kıkırdadı ve kafasını kaldırıp neşeyle Sarah’ya baktı.

Tamam, pekâlâ, küçük kız o inanılmaz etkili sırtışılarından biriyle, mevsime bağlı olan duygusal rahatsızlığını tedavi edebilirdi. Sarah, Cindy Lou Hoo ile ilk karşılaştığında Grinç’in kendini nasıl hissettiğini artık biliyordu. “Tanrım, ne kadar da şanslısın,” diye mırıldandı ne diyeceğini bilemeyerek.

Jazzy’nın kısa kesilmiş sarı bukleleri neşeyle dalgalandı. “O dünyanın en iyi babası.”

Sarah tam o an kızın *Büyülü Noel Kurabiyesi*’nin kahramanı Isabella gibi giyinmiş olduğunu fark etti. Ve o an tuhaf, hem huzur verici hem de rahatsız edici, bir his içinde yükseldi.

“Oturun isterseniz, Bayan Cool,” diye önerdi Belinda Murphey. “Tören başlamak üzere.”

Sarah etrafına bakındı ve oturacak tek bir sıranın olduğunu gördü, onda da Noel Baba oturuyordu.

Adam tel çerçeveli Noel Baba gözlüğünün ardındaki gri göz-

lerini haylaz bir ifadeyle kırıştırtarak yan tarafını işaret etti. Gri gözler Travis'i anımsamasına sebep oldu. "Otursana, Sadie."

Arsız bir Noel Baba mı? Kesinlikle Viktoryan görünmüyordu. Sarah adam kızını kucağına çekerken istemeye istemeye onun yanına oturdu. Platformun altındaki motorun çalıştığını duydu.

Adamın sesi de ona Travis'in sesini anımsatmıştı.

Aşırı hassassın. Aş şunu. O Travis değil.

Tamam ama er ya da geç Travis'le karşılaşacaktı ve gerilmesine sebep olan da buydu. Noel Baba'ya bakmaktan kaçınarak gergin bir biçimde kırışmış eteğini düzeltirken platformları futbol sahasından çıkmak üzere önlerinde yer alan diğer platformların peşinden ilerlemeye başladı. Diğer platformların arasında bir at arabası, bir gayda bandosu ve hizmetçi kız kılığında giyinmiş bir grup liseli vardı.

Jazzy sıranın bir tarafına yaslanmış, geçit töreni güzergâhında toplanmış olan kalabalığa coşkuyla el sallıyordu. Güneş ufka yaklaşırken tatlı bir şekilde gölü aydınlatıyor, dövme çelikten yapılmış siyah sokak lambalarına asılmış olan gaz lambaları titreşerek yanıyordu. Sokak satıcıları çeşitli yiyecekler satıyorlardı. Kızarmış hindi bacağından patates püresi ve kıymayla yapılan bir İngiliz yemeğine, şişte ete kadar havaya sotelenmiş soğan, sarımsak ve baharat kokusu yayılıyordu.

Çoğu insan Viktorya dönemi kıyafetleri giymişti. Sarah, Londra kule muhafızı ya da polisi ve –Tiny Tim, Marley, Scrooge ve Bayan Havisham, Oliver Twist, David Copperfield dahil– Dickens'ın romanlarındaki karaktere bürünmüş olan insanları hemen fark etti. Çocuklar, babalarının omuzlarına oturmuşlardı. Anneler süsledikleri piknik sepetlerini neşeyle taşıyorlardı. Gençler, her

daim havalı olanlar, bunalmış görünerek cep telefonlarını kurcalıyorlardı. Platform yanlarından geçerken, “Noel Baba! Noel Baba!” diye heyecanla bağıırıyordu küçük çocuklar.

Jazzy babasının kucağından kayıp Sarah’nın kulağına fısıldadı. “El sallamalısın.”

“Ah?” Sarah tedirgin göründü.

“O sosyal bir kelebek,” dedi Noel Baba kalabalığa çılgınca el sallayarak. “Jazzy bu gibi şeyleri bilir. El sallasan iyi olur.”

“Ah, evet, tamam.” Sarah kendini tam bir ahmak gibi hissederek gülümsemeye çalıştı ve içten içe bu işi başına yıktığı için Benny’ye lanet okuyarak kalabalığa bir Miss U.S.A. gibi el salladı.

“Mükemmel,” diyerek onu onayladı Jazzy.

“Kendi Miss Manner’ına* sahipsin,” dedi Sarah, Noel Baba’ya.

“Gerçekten de beni tetikte olmaya zorluyor.” Kolunu kızının omzuna atınca Sarah dilinde bitter çikolata gibi bir tat uyandıran özlem hissine kapılmadan edemedi. Kaç kez babasından bu türde bir sevgi, şefkat, ilgi beklemişti?

“Bakın, bakın, Noel Baba’nın yanındaki Isabella,” dedi bir çocuk bağıırarak.

Bir platformda Noel Baba ve kitabının ana karakteriyle birlikte olmak ne kadar da gerçek dışıydı. Sarah kendini *Büyülü Noel Kurabiyesi*’nin sayfaları arasından dışarı adımını atmış gibi hissederken ve bu durumdan oldukça keyif alırken bunun çılgınlık olduğunu düşündü.

Jazzy kalabalığa hayran kalmış halde Sarah ve Noel Baba arasında ayağa kalktı. Çocuğun gün ışığından bile daha parlak oluşu

* Judith Martin 1978’den beri *Miss Manner* (Bayan Adab-ı Muaşeret) ismiyle haftada üç gün gazetede ki köşesinde adab-ı muaşeret üzerine okuyucularından gelen soruları cevaplamaktadır. Bu köşenin müdavimleri insan ilişkilerinde istenmedik durumların, nezaketi muhafaza ederek nasıl bertaraf edilebileceği konusunda Martin’den tavsiye isterler.

Sarah'nın keşke güneş gözlüğümü taksaydım diye düşünmesine sebep oldu.

Noel Baba kafasını ona doğru eğdi. "Tanıdık geliyorsun. Seni tanıyor muyum?"

"Bunu çok fazla duyuyorum. O yüzlerden birine sahip olmıyım." Ne demesi gerekirdi? *Muhtemelen dokuz sene önce Noel günü bir düğünde kendini utandıran balık etli ve çaresiz genci anımsıyorsundur mu?*

"Hayır." Sahte beyaz sakalını sıvazladı. Sarah o şeyin kaşındırıcı olup olmadığını merak etti. Kaşıntı verici görünüyordu. "Seni daha önce gördüm, sadece çıkaramıyorum."

Şimdi köşeye mi sıkışmıştı? Twilight meydanının ortasında, Dickens tarzı bir platformda, Noel Baba'yla? Aralarında ayakta duran Shirley Temple'a benzeyen çocuğun ince uzun bacakları arasından konuşurken?

Hadi ama, kim olduğunu itiraf et gitsin. Biri zaten er ya da geç seni tanıyacak. Gerçek ortaya çıkacak.

"Gözlerin," dedi adam. "Mavinin olağandışı bir tonunda. Neredeyse mor."

"Neden bana asılıyorsun, Noel Baba?" diye sordu Sarah adamın ona gerçekten asıldığını düşündüğü için değil sadece cevap vermekten kaçınmak adına.

Adam ona şaşkın bir ifadeyle öyle uzun bir süre baktı ki Sarah yerinde kıvrandı. "Ne tür bir Noel Baba böyle bir şeyi kızının önünde yapar, Bayan Cool?"

"Noel Baba'nın bir kızı olduğunu dahi sanmıyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Bana boşu boşuna Noel Baba demiyorlar."

"Noel Anne buna ne diyor?"

“Ortada Noel Anne falan yok.”

“Ah Tanrım, bir ren geyiğinin altında mı kaldı yoksa?” diye takıldı Sarah. Bazen, ruh hali iyi olmadığında, dengeyi bulmak adına espri yapmaya alışkındı. Mizah anlayışı bazı insanları şaşırtırdı ama Jazzy’nin babası başka bir mevzuydu.

Adam ağzını şapırdattı, kederli bir ifade takındı ve avcunu yumrukladı. “Yolda yağ lekesi. O alçaktan uçak geyikler eşlerimizi hor kullanıyorlar.”

“Duyduğum kadarıyla büyükanneleri de.”

“Arkanı kollamanda fayda var...” Gülümsemesi şu an tamamen ahlaksızdı. Onunla gerçekten flört ediyordu.

“Çünkü Noel Baba’nın her şeye gücü yeter, her şeyi bilir, her şeyi görür.”

“Kesinlikle.”

“Bu epey sıkıntı verici olmalı,” dedi Sarah.

“Tahmin bile edemezsin.”

“Zavallı Noel Baba. Herkesin mutluluğundan sorumlusun.”

Dramatik bir biçimde beyaz eldivenli elini göğsüne bastırdı. “Katlanılması gereken bir sorun.”

“Bir yılı atlamaya ne dersin? Fiji’ye tatile çıkmaya? Kalbine taş basarak dünyayı kendi haline bırakmaya? Noel’in ne anlama geldiğini insanların kendi başlarına çözmelerine izin vermeye?”

“Ah...” dedi adam. “Sen onlardan birisin.”

“Ne? Bağımsız bir düşünür mü?”

“Grinç* aklıma gelen ilk şeydi.”

Sarah bu hararetli ağız dalaşından heyecan duymuştu. Bu çok tuhaftı. Noel Baba’yla laf yarıştırıyor olması çok eğlenceliydi. Onun bunu yapacağı kimin aklına gelirdi ki? Sarah onun kırmı-

* Dr. Seuss tarafından yaratılan, Noel sezonunu sevmeyen hayali bir karakterdir.

zı-beyaz kıyafetinin altında nasıl göründüğünü düşünmeden edemedi. “İtiraf etmem gerek, Noel yılın en sevdiğim zamanı değil. 25 Aralık’ta Fiji’de bulundum, ada hayatı muhteşemdi. Bir ara sen de denemelisin.”

Adam bir şey demeye hevesli görünse de kızı araya girdi.

“Babacım, babacım.” Jazzy, Noel Baba’nın şapkasını çekti. “Raylene Hala orada.” Sesini yükseltip zıplarken ve daha da coşkulu bir şekilde el sallarken, Sarah bunu fiziken imkânsız bulduğuna yemin edebilirdi. Bu çocuk Pollyanna, Pippi Uzunçorap ve Küçük Merry Sunshine’in bir bileşimiydi. “Halacım, merhaba!”

Bu kesintiden mutluluk duyan Sarah bakışlarını Raylene Hala’nın bulunduğu tarafa çevirdi. Kadın boyalı sarı saçlarını kabbartmıştı, yeşil eteği yaşına göre oldukça kısa ve dardı ama yine de hâlâ oldukça ateşli görünüyordu. Sarah onu tanıdığını fark etti.

Raylene Pringle zamanında Büyükanne Mia’nın arkadaşlarından biriydi. Bir zamanlar ünlü futbol oyuncularıyla yaşadığı ilişkilerle göze çarpan bir Dallas Kovboyları amigosuydu. Sonrasında kariyerine modellikle devam etmiş, zengin olmuş, kasabaya geri döndüğünde ise lise aşkı Earl’le evlenmişti. Büyükanne Mia onun hikâyelerini dinleyemeyecek kadar küçük olduğunu söylerdi Sarah’ya, fakat Sarah ne zaman ziyarete gelse kadının Büyükanne Mia ve arkadaşlarıyla olan ilginç muhabbetlerini gizlice dinlemeye çalışarak etrafta dolanırdı.

Tam o an yıldırım çarpmışa dönerek rahatsız edici bir şey anımsadı. Raylene Pringle Travis’in halasıydı ve Jazzy az önce ona Raylene Hala diye seslenmişti. Bunun anlamı...

Düşüncelerini toparlayamadan Noel Baba bir elini kaldırdı ve “Buldum,” dedi bağırarak. “Kim olduğunu biliyorum. Küçük Sarah Collier yetişkin bir kadına dönüşmüş.”

BÖLÜM DÖRT

Travis bir zamanlar ona olan ebedi aşkını itiraf eden kadının gözlerinin içine uzun uzun baktı. Evet, tamam, pekâlâ, o zamanlar küçük bir kızdı. Fakat büyüleyici gözleri nabzını hızlandırıyor ve dünyasını çılgınca ekseninden çıkarıyordu. Ve bu, Jazzy'nin ondan okumasını istediği –prensın uyuyan güzeli öptüğü ya da fil-dişi kuleye tırmandığı ya da hayallerini süsleyen kızı elde etmek için birkaç bin ejderhayı katlettiği– peri masalları gibi gerçeküstü bir his yaratıyordu.

Annesini düşündü, doğru kişiyi bulduğunda bunu anlayacağını, bunu kalbinin derinlerinde hissedeceğini söylerdi. Ve sonra elini yumruk yapıp sol tarafına götürerek onun gözlerinin içine bakardı. “Tıpkı babanla benim gibi. Ruh eşini bulduğunda bundan kuşku duymayacaksın.”

Crystal'la birlikteyken bunu hissetmediğini biliyordu. Eski karısıyla ilişkisi cinsellikten ibaretti. Ama şu an, burada, Sarah'nın gözlerinin içine bakarken kendini tam anlamıyla *şoke olmuş* hissediyordu.

Bu da nereden çıkmıştı böyle? Aynı anda hem üşüyor hem terliyordu. Ateşi çıkmış gibi her yanı sızlarken bir yandan da yerinde duramıyordu.

Kadının dudaklarına cezbedici bir biçimde yakındı ve düşü-

nebildiği tek şey onu öpmekti. Tanrı'ya şükür Jazzy buradaydı, aralarına geri dönmüş durmaksızın konuşup duruyordu. Aksi takdirde, kontrol edemediği ve anlayamadığı bir şeyin etkisiyle kadını gerçekten öpebilirdi.

Sarah küçük bir kızken, Travis onu bir kez olsun romantik manada hiç düşünmemişti. Ondan hoşlanırdı ama arkadaşlardı. Sarah –doğa, hayvanlar, balık tutmak gibi– onun ilgi duyduğu şeylere dair yerli yersiz sorular soran meraklı bir tipti ama iyi bir çocuktü.

Fakat artık bir çocuk değildi ve şu an Travis onu başka türlü düşündüğünden de kesinlikle emindi.

Küçük Sarah Collier büyüyüp hoş bir kadına dönüşmüştü. Daha inceydi ama yine de hâlâ olması gereken kıvrımlı hatlara da sahipti. Travis kıvrımlara bayılırdı. Kadının gözleri keskin, sevimli ve eşsiz bir mavi tonundaydı. Onu tanımasının sebebi de gözleriydi. O benzersiz gözleri. Teni hiç güneş görmemiş gibi bembeyazdı ve ördüğü karamel renkli saçları sırtının ortasına dek uzanıyordu. O kadar güzel kokuyordu ki yeşil elmalı turta gibi beklenmedikti. Travis şaşkınlık, arzu, kargaşa ve kabul etmesi gerekirse haz dahil türlü duygulara kapılmış durumdaydı. Ve Sarah'nın Sadie Cool olduğunu keşfetmekten ötürü memnundu.

Ve bu inanılmaz bir şeydi.

Sarah'nın yüzünde beliren ifade ona aynı hisleri taşıdığını söylüyordu. Birbirlerine uzun uzun bakıyorlardı ve her ikisi de kesik kesik nefes alıp veriyordu.

Oldukça tuhaf bir andı. Kızının en sevdiği yazarın zamanında hemen yan kapısında büyüyen küçük kız olduğunu keşfetmek bir erkeğin her gün başına gelmezdi. Kaderi olduğunu söylemek için düğününü yarıda kesen küçük kız.

Kader, kismet, öngörü. Her nasılsa, durum kesinlikle bundan ibaretmiş gibi görünüyordu.

Sarah bir elini kaldırıp yanağına götürdü. “Neden bana o şekilde bakıyorsun? Yüzümde bir şey mi var?”

Evet, muhteşem bir çift dudak.

Travis’in yumuşak yastıkları ve uzun geçen kış gecelerini düşünmesine neden oluyordu, dahası bu aklı son dört seneden beri neredeyse yalnızca kızına odaklı olan bir erkek için oldukça rahatsız ediciydi.

“Hayır,” dedi boğuk bir sesle. “Yüzünde hiçbir şey yok. Muhteşem görünüyorsun.”

Kadın yanakları pembeleşirken sıranın köşesinden kalabalığa el sallamak için yüzünü öbür tarafa çevirdi.

O an Travis onu yeniden öpmek istedi. Heyecanını çaresiz bir halde bastırmaya çalışırken elleri yumruk oldu. Sarah yalnızca bir süreliğine kasabaya geri dönmüştü. Büyük bir şehirde yaşıyordu, Travis ise sadece küçük bir kasaba çocuğuydu.

Bir haftalık kaçamağın nesi bu kadar kötü? Eski arkadaşların hoşça vakit geçirmesi? Abartmadığın sürece...

Kesinlikle olmaz. Onunla herhangi bir şeye başlayamazdı. Bunun öncelikli nedeni Jazzy’ydi. Kızının *idolüyle ilgilenmesi ne kadar kötü olabilirdi?* Bir diğer neden ise Sarah Collier’la bu zamana dek tatmadığı şeyleri deneyimleyeceğine ve onunla geçireceği bir haftanın asla ama asla yeterli gelmeyeceğine dair içinde yapılanan güçlü histi.

Sarah geçit töreninin geri kalanını nasıl atlatacağından emin değildi. Gülümsüyor, el sallıyor ve tüm bu süreçte aklından tek

bir şey geçiyordu: *Travis Walker'ın yanında oturuyorum. En ka-
çındığım adam yanımda oturuyor ve kolum onun kine temas ediyor.*

Travis onun kim olduğunu hatırladığını belirtmesinin ardından ona hiçbir şey söylememişti. Ne düşünüyordu? Sarah onun kafa-
sında dönen senaryoyu hayal ederken içten içe korkuya kapıldı. Dügün günü ona gerçek aşkı olduğunu itiraf eden kısmen sapkın
kızla aynı platforma çakılıp kaldığını keşfettiği için zihnen gözle-
rini mi deviriyordu?

Oturmakta olduğu sıraya daha da sinen Sarah, kalbinin yerin-
den çıkacakmış gibi çarpmasını ve terlediğini umursamayarak,
yüzü kalabalığa dönük bir şekilde oturmayı sürdürdü.

Sonunda, aslında neredeyse yarım saat süren ancak ona son-
suzluk gibi gelen dakikaların ardından, lisenin futbol sahasına
geri dönüldü. Platform durur durmaz Sarah basamaklara yönel-
mek için hızla ayağa kalktı.

Öte yandan Travis'in boylu boyunca uzattığı güçlü bacakları
niyetine mani oldu. Sarah titrediğini hissederek duraksadı. Neden
çekilip geçmesine izin vermiyordu? Onunla dalga mı geçiyordu?

Tam o sırada bunun sebebini anladı ve üzerine alındığı için
kendini tam bir sersem gibi hissetti. Travis kulaklarının örtülü ol-
duğundan emin olmak adına kızının şapkasını düzetiordu. "İşte
oldu, tatlım," dedi. "O kulaklar sıcak kalacak."

"Ah babacım," dedi Jazzy bıkkın bir ifadeyle. "Ben iyiyim."

"Evet, iyisin," dedi Travis.

İfadesi öyle sevecendi ki bu Sarah'nın kalbine dokundu. Hızla
bakışlarını kaçırıp başka tarafa döndüğünde ise bir çift liseli gen-
cin platformun portatif merdivenini indirdiğini fark etti. Travis
ayağa kalktı ve kızını elinden tutarak aşağıda beklemekte olan
Raylene Hala'ya yönlendirdi.

Adam hâlâ platformdan inmemiştir. Sarah Twilight'ta işlerin ne kadar ağırdan alındığını unutmuştu. Derin bir nefes aldı. *Sabret, sabret.*

Travis ellerini beline koymuş gökyüzüne bakıyordu. "Ah, vay canına," dedi Noel Baba'dan ziyade bir Teksas kovboyunu canlandırır gibi bir ses tonuyla. "Şuna baksana."

"Neye?" Sarah karanlığa bakarak gözlerini kıstı.

"Ufak bir Noel büyüü."

"Ah?"

Beyaz eldivenli avucunu açıp kocaman, tombul, yumuşacık bir kar tanesi yakaladı. Kar tanesi avucuna değdiği an eridi. "Kar yağıyor. Bunun ne kadar nadir yaşandığını biliyorsun değil mi? Normalde senede bir ya da iki kez yağar ve şu an, evine geri döndüğün gün kar yağıyor, Sarah Collier."

"Twilight benim evim değil," dedi Sarah sert bir biçimde.

"Hıhı." Travis etrafını kar taneleri sararken o gülünç Noel Baba sakalının ardından gülümsedi. Bir Hallmark reklamından fırlamış gibi görünüyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" Tamam, zor durumda olduğunu biliyordu, ama yine de onun o kendini beğenmiş gülümsemesinde bir şey öfkelenmesine sebep olmuştu.

"Hiçbir şey. Ailen nasıl bu arada?"

Sarah omzunu silkti. "İyiler. Pek görüşmüyoruz. Tahmin edersin, her zamanki gibi önemli kalp operasyonlarıyla meşguller. Baban nasıl?"

Travis'in yüzü gölgelendi. "Artık aramızda değil," dedi sesini alçaltarak.

"Ah." Ne demesi gerekiyordu? *Üzgünüm* demek kulağa yeter-

siz geliyordu. Sarah insanları teselli etmede hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Eğilimi onların da bizzat tercih ettiği şekilde rahatlamasından yanaydı. Yalnız kalıp sorunlarını bizzat çözmelerinden yana. “Hımm... Bunu duymaktan nefret ediyorum.”

“Birkaç sene oldu,” dedi Travis bu meseleyle başa çıktığını ortaya koyan bir ses tonuyla.

“O halde artık iyisin?”

Bakışlarını sevgi dolu bir grup kadının gözetiminde olan kızına çevirdi. “İyiyim.”

Sarah ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Gitme vakti gelmişti. Kapsamlı bir sohbete koyulup bu sohbetin sakındığı noktalara temas etmesinden önce. O yüzden merdivene yönelerek onun yanından geçti. Travis aşağı inmesine yardımcı olmak adına ona elini uzatsa da, teklifini görmemiş gibi yaparak basamaklara kendi başına adımını attı.

Hesaba katmadığı şey ise kar tanelerinin yere düşer düşmez hızla eridiğiydi. Burası Kuzey Teksas’tı ve kar yağıyor olsa dahi toprak sıcak kalırdı. Ne kadar hızlı yağdığının bir önemi yoktu, kar tutmazdı. O yüzden metal basamakların ıslaklığı sivri topuklu çizmeleriyle temas edince felakete davetiye çıkarmış olduğunu fark etti. İki saniye geç kalarak.

Çizmesi ıslak metale değdi ve ayağı kaydı.

“Ah!” Nefesi kesilerek dengesini bulmaya çalıştı, ardından diğer çizmesinin kaygan metale temas etmesiyle yere kapaklanacağını anladı.

Merdivenin dibindeki bir grup kadının hepsi ona doğru uzandı, küçük Jazzy dahil. Isabella kostümüyle, Sarah’nın bizzat yarattığı kahraman gibi görünen Jazzy onu düşerken yakalamak için orada bekliyordu.

Ama Sarah düşmedi.

Bunun yerine iki güçlü kol onu sıkıca kavrayıp yeniden platformun üzerinde sabitledi. Travis'in elleri göğüslerinin altında kenetlenmişti ve sıcak nefesi şakağı boyunca saçma vuruyordu. Sarah tam bir sersem gibi görüldüğünü düşünerek kendinden nefret etti. Özellikle de onun karşısında ilk kez tam bir sersem gibi görünmediğini bildiğinden.

“İyi misin?” diye mırıldandı Travis.

Sarah başını salladı ve gençlik fantezilerini süsleyen onun o muhteşem gri gözlerinin içine bakarak yutkundu. “Evet,” dedi dili dolanarak.

Adam onun belini saran kollarını gevşetti. *Neyse ki.* Çünkü Sarah onun iç gömleğinin altındaki göğüs uçlarının birden sertleştiğini keşfetmesinden korku duyuyordu. Olayların beklenmedik yönde gelişmesinden korku duyduğunu da biliyordu.

Fakat adamın eli sırtına sabitlenmişti. Dokunuşu Sarah'nın heyecandan ürpermesine yol açıyordu. Özellikle de gri gözleri ahlaksız bir parıltıyla onunkilere kenetlenmişken.

Santa Baby şarkısı (Eartha Kitt uyarlaması elbette, zira diğer her bir yorum bunun yanında sönük kalırdı) aklına hücum etti birden. Kendine biraz olsun hâkim olmaya çalışarak üst dişini alt dudağına bastırdı. Ancak genç kız hayalleri yetişkin tecrübeleriyle beslenerek hızla zihnine sızıyordu.

İçinde yapılanan heyecan verici his karmaşasıyla başa çıkmakta zorlanarak güç bela onun tutuşundan sıyrıldı. *Mesafenî koru, sakın ol, toparlan. Sen Sadie Cool'sun, buna uygun davran.*

“Tamam,” diye mırıldandı. “Pekâlâ, teşekkür ederim.”

Evet, işte bu oldukça havalıydı.

Dudağının kenarı hafifçe kıvrılan Travis'in yüzüne onun çı-
rılçıklak olduğunu hayal ediyormuş gibi hınzır bir ifade yayıldı.
"Bir şey değil."

Yanaklarının kızardığını hisseden Sarah başını öne eğdi. Ada-
mın üzerinde fiziksel bir etkileşim yarattığını düşünmesine izin
veremezdi. Travis'in ona hâlâ âşık olup olmadığını aklından ge-
çirmesine dahi tahammül edemezdi. Çünkü ona hâlâ âşık değıl-
di. Kesinlikle değildi. Yetişkin bir kadın, başarılı bir çocuk kitabı
yazarıydı, o ise...

Sakalina kar taneleri düşen vücudu yapılı bir Noel Baba'ydı.

Karın boşluğuna birden bir özlem çörekledi. Bu hiç iyi de-
ğildi. Buradan ayrılma vakti gelmişti. Noel büyüsü saçmalığına
artık inanmıyordu. Etrafını kuşatan kadınlar sayesinde bir yolunu
bulup basamaklardan indi.

"Hoş geldiniz," dedi içlerinden biri. "Bizler İlk Aşk Kurabiye
Kulübü'nün üyeleriyyiz ve sizi Twilight'a biz davet ettik Bayan
Cool. Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz. Sizi yeniden kasabada
görmek o kadar güzel ki."

Hepsi aynı anda konuşmaya başlayınca Sarah hepsinin ismini
anımsayamamasına karşın çoğunun bir zamanlar büyükannesinin
arkadaşı olduğunu fark etti. Kadınlar ona sarılıp kendilerini yeni-
den tanıttılar ve ona biraz daha sarıldılar. Chanel No:5, vanilya,
tarçın ve lavanta kokuyorlardı.

Ah!

Bu kadarı fazlaydı. Ona dokunmak isteyen yabancılar neşe sa-
cıyor olsa da kalabalık gerilmesine sebep oluyordu. Bu neredeyse
Travis'le birlikte platformda durması kadar bunaltıcıydı. Omzu-
nun üzerinden ona göz attı. Adam birkaç adım gerisinde duruyor-

du ve Jazzy'yi omzuna almıştı. Küçük kızın kafasını geriye atıp attığı neşeli kahkaha birden havada çınladı.

Gerginliğine yeni bir his eklendi ve o an Sarah hissettiği yalnızlıkla derin bir nefes vermek durumunda kaldı. Mutlu Melek'e koşarak dönüp elinde bir kitapla yatağına uzanmak için sabırsızlanıyordu.

Ama ne yazık ki İlk Aşk Kurabiye Kulübü'nün yedi bayan üyesinin başka planları vardı. Dotty Mae Densmore –birbirlerinden gece ve gündüz kadar farklı olmalarına rağmen Büyükanne Mia'nın bir zamanlar en yakın arkadaşıydı– Sarah'nın koluna girdi. “Hadi gel,” dedi. “Bir partiye gidiyoruz.”

“Hımmm... Parti mi?”

“Geleneksel bir parti. İlk Aşk Kurabiye Kulübü, Dickens'ı kutluyor. Sen de onur konuğusun.”

Sarah bu kısımdan sıyrılmanın bir yolunu bulmayı umarak etrafına bakındı, ancak aklına tek bir bahane dahi gelmedi. Bununla birlikte Noel Baba'nın Jazzy'yle birlikte kahverengi bir pikaba binmekte olduğunu gördü.

Ona bakmayı kes.

Ama bunun önüne geçemedi ve Travis direksiyon başına geçmeden hemen önce arkasına dönüp omzunun üzerinden ona baktığında, Sarah'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

“Bizimle geliyorsun,” dedi Raylene Pringle onun diğer koluna girerek.

Grubun geri kalan üyeleri onların peşlerine düştüler.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Sarah zorla alıkonulduğunu hissederek.

“Horny Toad'a,” dedi Belinda Murphey anahtarlığındaki oto-

matik açma butonuna basarak. Kestane renkli bir minivan platformlarının yüklendiği yerin birkaç metre ötesine park edilmişti.

“Pardon?”

“Uzun zamandır buralara uğramadın...” Dotty Mae onun elini okşadı; nane likörüyle Olay kremi kokuyordu. “Anımsamıyorsan, söyleyeyim, Raylene ve Earl Horny Toad Tavernası’nı işletiyorlar. Mekânı parti için halka kapadılar ve festivale hazırlıyorlar. Buna bayılacaksın.”

Sarah bundan ciddi anlamda şüpheliydi, yine de minivana doğru ilerlemeye devam etti. *Şu haftayı atlat, sonra New York’a dönecek ve ertesi pazar gününe dek kitabınla uğraşacaksın.*

Birkaç dakika sonra herhangi bir yol kenarı barından biraz daha fazlası olan Horny Toad Tavernası’na ulaştılar, ancak park alanı –çoğu pikap ya da SUV olan– araçlarla tıka basa doluydu.

Kapıdan içeri girmeleriyle bir Noel coşkusuyla karşılandılar. Köşedeki müzik kutusundan bir Noel şarkısı yükseliyordu. An itibarıyla Tim McGraw *Dear Santa* şarkısını mırıldanıyordu. Gülmüş ve kırmızı renkli süslemelerle dolu iki metre uzunluğundaki yapay bir çam ağacı bir duvarı tamamen kaplıyordu. Hemen hemen herkes kostümlüydü. Viktorya dönemini ya da Noel’i temsil eden kıyafetler ön plandaydı. Sarah boynuzlu kafa bandı ve üzerinde küçük çanlar olan yelekten beri Noel ruhunu temsil eden hiçbir şey giymemişti. Burnuna lezzetli kokular doldu. Açık büfe haline getirilmiş bilardo masası tatlılara adanmıştı.

Sarah çikolata dolgulu kurabiyeleri görünce dudaklarını yaladı. Çikolata normalde uzak durduğu zayıf noktalarından biriydi. Büfenin bir ucuna geniş bir panç kâsesinde *eggnog** konmuş, diğer ucuna ise kırmızı beyaz martini kadehleri yerleştirilmişti.

* Noel zamanı çıkan bir tür içecek. Yumurta, krema, toz şeker, muskat ve romdan yapılır. Tercihe göre içine rom yerine brendi de eklenebilir.

“*Cranberry Snowdrifts*,” dedi Raylene. “Yaban mersini kokteyli ve siyah-beyaz çikolata likörüyle hazırlanıyor; yaban mersiniyle kaplı beyaz çikolata tadında. Buyurun.”

Sarah sıkı bir içici değildi ama yine de parti koşullarında alkol tüketimi sosyal kaygısının etkisini hafifletebilirdi. *Cranberry Snowdrifts*’i deneyince bunu şaşırtıcı bir biçimde lezzetli buldu. İçkiyi usulca süzerken ve bunu göze çarpmadan yapmaya çalışırken Dotty Mae ile ekibinin hiçbir şey içmediğini fark etti. Geri dönmek için ne kadar muhteşem bir şey olduğundan, büyükannesinden bahsediyorlar ve birbirlerine onun küçüklüğüne dair hikâyeler anlatıyorlardı. İçlerinden birinin Presbiteryen Kilisesi’nde yaşadığı talihsizliği dile getirmesinden korkan Sarah kendini gülümsemeye zorladı. “Etrafa bakınsam iyi olacak sanırım.”

“Elbette, canım, seni bağlamak istemeyiz,” dedi Dotty Mae.

Sarah grubun yanından ayrılır ayrılmaz mekândaki kimseyi tanımadığı fark etse de buradan çıkmadan önce etrafta dolanarak içkisini bitirebileceğine, bir gecelik de olsa sosyalleşebileceğine dair kendine söz verdi.

Sosyal etkinliklere fırsat tanırırsan onlardan keyif almayı keşfedebilirsin, diyen Benny’nin sesi yankılandı zihninde.

Temsilcisi ona her seferinde hayata karşı açık olmasını ve biraz eğlenmesini söyleyip duruyordu. Söylemesi kolaydı zira durup yabancılarla laflamak Sarah’nın en sevmediği şeyler listesine kök salmış durumdaydı.

Tamam, yabancılarla laflamaya alışkın değilsin ama yine de fırsat tanırırsan burada kesinlikle keyif alabileceğin bir şeyler karşına çıkabilir, dedi Benny bu kez.

Belirgin bir şekilde seksi, çekici gülümsemesi olan parlak gri

gözlü Noel Baba'yı düşününce Sarah'nın kalbi tekledi. Ondan kim keyif almazdı ki?

Bu saçma bir fikirdi, o yüzden etrafta dolanmaya başlama-
dan önce Noel Baba'yı hızla zihninden uzaklaştırdı. Travis'le
takılması değil ondan uzak durması gerekiyordu. Kaldı ki –bara
hızlıca göz attı– burada bile değildi. Muhtemelen kızını yatağına
yatırmak için eve götürmüştü.

Bununla yüzleş. İhtiyaç duyduğun en son şey Travis'e bulaşmak.

Yarım saat süresince çocukların sakalını çekip bebeklerin on-
dan korktukları için yüksek sesle ağlamalarının ardından Travis,
Noel Baba kostümünü çıkarma ve Jazzy'yi hikâye saati için kü-
tüphaneye götürme niyetindeydi. Adliyenin çimenleri üzerine ku-
rulmuş olan Noel Baba çadırındaki yerinden kalktı, fotoğrafçıya
iyi akşamlar diledi ve Jazzy'yi zıplama alanından yanına gelmesi
için çağırdı. Normalde, ağır astım atakları geçiren kızının –mik-
rop yuvası olan– zıplama alanında zaman geçirmesine asla izin
vermezdi, ancak yeni ilacı kullanmaya başladığı andan beri Jazzy
öyle iyi iş çıkarıyordu ki Travis bunu yadsıyamazdı. Zavallı ço-
cuk sonunda az da olsa eğlenmeyi hak ediyordu.

Emin olmak için kızını kontrol edip hırıltılı solunum, maviye
çalan dudaklar, yüksek ateşe dair herhangi bir şeyle karşılaşmadı-
ğında derin bir şekilde soludu. Ancak o an, heyecandan yanakları
pembeleşmiş, gözleri ışıldayan kızının zıplama alanından yanma
gelmesini beklerken nefesini tutmuş olduğunu fark etti.

Jazzy'nin iyi olduğu konusunda kendisini ikna eder etmez onu
güvenli bir şekilde kütüphaneye bıraktı, sonra da düzenlenen par-

tiye katılmak üzere Horny Toad'a doğru harekete geçti. Travis partileri severdi, hem de son dört senedir Jazzy'yle ilgilenmek için tüm bu şeylerden vazgeçmiş olmasına karşın. Bu güzeldi... Kızının iyiye gittiğini bilmek ve bizzat az da olsa hoşça vakit geçirecek olması.

Kendini uzun zamandan beri hissettiğinden daha genç hissederek pikabına bindi ve kasaba sınırında bulunan Horny Toad Tavernası'na gitmek üzere 377 no'lu otobana doğru sürdü. Sarah'nın hâlâ partide olup olmadığını merak etti ve sonra bunu neden merak ettiğini düşündü. Sarah kasabada yalnızca bir hafta kalacaktı. Gerçekten istediğinden emin dahi olmadığı bir şeyi dilemesi anlamsızdı.

Jazzy'nin en sevdiği yazarın Mia Martin'in torunu olduğunun ortaya çıkması elbette ilginç bir tesadüftü. Raylene Hala ve arkadaşlarının çöpçatanlık yaptığına dair içinde bir kuşku da yok değildi. Bunu komik buluyor ve Sarah'nın olan biteni çözüp çözmediğini merak ediyordu.

Bu kasaba romantik efsaneleri sürdürmenin, bu efsanelerin kıymetinin bilinmesinin bir yolunu bulurdu ve Sarah'nın Crystal'la düğününü yarıda kesmesi kasabadaki insanların paylaşmaktan hoşlandığı hikâyelerden biriydi. *Ya Sarah gerçekten onun ruh eşiyse?* Travis İlk Aşk Kurabiye Kulübü'ndeki kadınların bu soruya verecekleri yanıtı duyabiliyordu.

Ruby Caddesi'nde ilerledi ve atalarının gömülü olduğu Twilight Mezarlığı'nın önünden geçti. Annesiyle babası da buradaydı. Her ikisi de bu dünyadan çok erken ayrılmıştı. Annesi otuz sekiz yaşında, bundan tam on dört sene önce hayata gözlerini yummuştu. Babası ise kırk dördünde, karısının ölümünden altı sene sonra

son nefesini vermişti. Aynı zamanda ailesi kasabaya nüfuz eden efsanelere de kapılmıştı. Açık konuşmak gerekirse, en hayalpe-rest hikâyeler kasabanın en eskileri tarafından yalnızca turistleri Twilight'a çekme girişimiyle uydurulmuştu, ama yine de insanlar her nasılsa bunu unutup destekliyorlardı.

Travis'in kimseye söylemediği sırrı da buydu. Romantik mit-ler onu korkutuyordu. Anne ve babası birbirine delicesine âşık olmuştu. Her ikisi de birbirinin ruh eşi, tek gerçek aşkı olduğuna inanmıştı. Annesi astımdan ölmeden önce ailesinin bir arada olduğu zamanları düşünerek trafik ışıklarında durdu. Anne ve babası birbirine öylesine bağlıydı ki Travis kendini onların yanında sıra dışı hissedirdi.

Annesinin ölümünün ardından babası tam anlamıyla yıkılmıştı. Kendisiyle ve Travis'le ilgilenmeye son vermiş, hiçbir şeyi önemsemez olmuştu. İçine kapanmış, hayattan soğumuş ve sonunda... Travis babasına ulaşmaya çalışsa da bu bir duvarla konuşmaktan farksız bir his yaratmıştı. Sonuç olarak karısına olan güçlü aşkı ve onsuz hayata tutunamayışı Chuck Walker'ın hayatına mal olmuştu.

Travis eşini kaybetmesinin ardından babasının yaşadığı acı-yı görmüş, kederin bir adamı nasıl tüketebileceğine bizzat şahit olmuş ve babası öldüğünde asla ama asla öylesine gözü kara bir âşık olmayacağına dair ant içmişti.

BÖLÜM BEŞ

Sarah etrafı iki kez turladı ve tam mekândan ayrılmaya hazırlanırken Travis'in içeri girdiğini gördü.

Noel Baba kostümünü çıkarıp onun yerine üzerine, dikkatleri yalnızca keskin, kemikli yüz hatlarına ve kuvvetli, yapılı bedenine çeken ütülü bir gömlekle kumaş pantolon geçirmişti. Ve gölgelelerin arasına saklanmış olduğundan Sarah'yı henüz fark etmemişti.

Dokuz sene öncesine kıyasla çok daha yakışıklı görünüyordu. Koyu siyah saçları kesime ihtiyaç duyuyordu ama yine de başa çıkılmaz bukleleri sert çenesinin görünümünü yumuşatıyordu. Derin gri tonundaki olağanüstü gözleri doğrudan Sarah'nın içine işliyordu. Travis insanlarla tokalaşıyor, adamların omuzlarına hafifçe vuruyor, her ne dediyse kahkahalara boğulan *her bir* kadının kulağına bir şeyler fısıldamak için kafasını eğiyordu.

Baştan çıkarıcıydı. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacaktı.

Sarah nefes alıp verişinin hızlandığını fark edince korkuya kapılarak sol elini yumruk yaptı. Anlamlandıramadığı, kabul etmek dahi istemediği bir rahatsızlık duyarak içkisinin son yudumunu kafasına dikip boşalan kadehi bara bıraktı.

“Başka ister misiniz?” diye sordu barmen.

Kafası çoktan bulanmaya başlamıştı. “Hayır, teşekkür ederim.”

Başka bir kaçış planı arayarak arkasına döndü. Ön kapıdan çıkmaya kalkarsa hemen Travis’in yanından geçmesi gerekecekti. Arka kapıyı tercih ettiğinde ise adama ondan kaçınmaya çalıştığı-nın imasını iletecekti. Sarah kafasını kaldırıp ön kapıya hızla bir bakış attı ve *bam!*

Travis’in bakışları onunkilerle buluştu, gözleri ahlaksız bir teklifin vaadiyle ışıldıyordu. Dudaklarının köşesi küstahça kıvrılıp kaşları kalktı. Sarah’nın bedeninin ısınmasına yol açacak şekilde onu uyuşuk bir ifadeyle tepeden tırnağa süzdü.

Ah kahretsin, yanma geliyordu.

Sarah derin bir nefes alıp Travis Walker’ın yaratacağı şehvetli his saldırısına kendini hazırladı. Attığı her bir ağır adımın etkisine kapıldığının ve gözeneklerinden sızan manyetik auranın bilincindeydi. Nabızı tedirgin edici bir biçimde kulaklarında çınlamaya başlamıştı.

Bu kontrol dışı heyecandan nasıl da nefret ediyordu.

Birden yiyecek bir şeyler alma ihtiyacı duyuyormuş gibi yaparak açık büfeye dönüştürülmüş olan bilardo masasına yöneldi ve kırmızı plastik bir tabak alıp masanın etrafında dolanmaya başladı. Ona bakmazsa, belki adam uzaklaşırdı.

Çikolata dolgulu kurabiyeler onu çağırıyordu. Uzun bir zaman önce duygusal rahatlık sunan şeyleri yemeye son vermişti ama bu yine de duygularını cezbedici bir tatlıyla bastırma ihtiyacı duymadığı anlamına gelmiyordu.

Kendini yiyecek seçimiyle meşgul ediyor olsa da göz ucuyla adamın masaya doğru ilerlediğini görebiliyordu. Hay aksi! Kendini kaybetme noktasına sürüklenerek çikolatalı, yoğun krema

dolgulu, pekan cevizi kırıntılarıyla gevrek görünen kurabiyeleri uzun uzun süzdü.

Tam arkasından yükselen ayak seslerini duyunca gözlerini yumdu. *Uzaklaş.*

“Biliyor musun,” dedi Travis yanma geçerken, o kadar yakınında duruyordu ki Sarah onun sarhoş edici kokusunu alabiliyordu. “Oyuna getirildiğimizi düşünüyorum.”

Bu Sarah’nın ondan duymayı beklediği şey değildi. *Gel ve beni ye, beni yemek istediğini biliyorsun* diye fısıldayan çikolata dolgulu kurabiyelerden bakışlarını kaçırarak ona doğru döndü. Kilo avcılarını saf dışı bırakıp mısır tarlasındaki bir inek gibi otlamak istemesine neden olan Twilight’a neden geri dönmüştü ki?

“Bu da ne demek?” diye sordu.

Zeminde oynayan rengârenk Noel ışıklarının parıltısından ötürü gözlerini kırptırdı. “Kimse bana Sadie Cool’un, kızımın en sevdiği yazarın, *aslında* yetişkin Sarah Collier olduğundan bahsetmedi.”

“Bu bir fark yaratır mıydı?”

“Hayır,” dedi Travis. “Ama aynı zamanda Jazzy’nin benim kızım olduğundan da sana bahsetmediler.”

“Neden bana bundan bahsedeceklerdi ki? Öyle ya da böyle, bunun bir önemi yok ki,” dedi Sarah, Travis’in düğününü yarıda kestiğiyle ilgili hiçbir şey anımsamıyormuş gibi davranmaya hâlâ kararlıydı.

“Jazzy ve beni bilseydin Twilight’a gelir miydin?”

“Muhtemelen hayır,” diye itiraf etti. Aslında, ona Jazzy’nin babasının Travis olduğundan bahsetmiş olsalardı büyük olasılıkla buraya geri dönmek yerine uzaya çıkmayı tercih ederdi. “Kurabi-

ye takası ve kitap imzası yüzünden değil. Gerçekten tüm bu Noel tantanasına katlanamadığım için. Fark yaratan *tek şey* Jazzy'nin mektubuydu.”

“O işgüzar çöpçatanların gizli bir planları var. Yoksa durumu açık etmezler miydi?” Başıyla faileri işaret etti.

Gerçekten, neden?

Sarah İlk Aşk Kurabiye Kulübü'nün üyelerine göz attı. Yedisi de *eggnog* kâsesinin etrafına toplanmış onlara kaçamak bakışlar atıyordu. Raylene göz kırptı. Dotty Mae sıırttı. Belinda onaylarcasına başparmaklarını kaldırdı.

“Ah Tanrım, haklısın.” İnledi. “Çöpçatanlık yapıyorlar. Sen arka kapıyı kullan, ben ön taraftan çıkacağım.”

Travis dudakları neredeyse kulak memesine değecek şekilde ona doğru eğildi. Sıcaklığı Sarah'nın ürpermesine neden oldu. “Kaçıp gitmek bu oyunun çözümü değil.”

“Değil mi?” İşte bu çok fenaydı. Kaçmak kendini korumak adına en sık tercih ettiği yöntemdi.

“Durumu onların aleyhine çevirmemiz gerektiğini düşünüyorum,” diye mırıldandı Travis. “Benimle misin?”

“Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?”

“Çoktan bağ kurduğumuzu düşünürlerse ikimizi de kendi halimize bırakırlar.”

İşte bu Sarah'nın ilgisini çekti. Kulağa mantıklı geliyordu. “Aklından ne geçiyor?” diye sordu.

It's Beginning to Look a Lot Like Christmas şarkısının çalmasıyla bir grup insan dans pistine geçti. Travis kafasını kaldırdı. “Dans edelim mi?”

“Hımmm.” Kollarım ona dolama düşüncesiyle Sarah içine yoğun bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. “Dans etmeyi bilmiyorum.”

“Endişelenme,” dedi Travis. “Sadece beni izle.”

“Ayaklarına basabilirim,” diye uyardı onu.

“Şansımı deneyeceğim. Hadi gel, çöpçatanlık planlarının işe yaradığını düşünmelerini sağlayalım.”

Sarah’ın aklına başka bir bahane gelemeden, Travis elini tutarak onu dans pistine yönlendirdi. Mekândaki her bir çift göz üzerlerine kenetlenmiş gibiydi. Adam kolunu beline dolayıp onu kendine çekti ama tutuşu rahatsız edici bir yakınlıkta değildi.

Yine de Sarah onun kollarının arasında gerildi.

“Rahatla.” Elini onun ensesine kaydırıp gergin kaslarını usulca ovdu. Sarah’ın kalbi acımasızca çarpıyordu. “Fazla düşünme. Sadece kendini bırak ve ritmi hisset.”

“Fazla düşündüğümü de nereden çıkardın?” Yanlış bir adım atarak adamın ayağına bastı. Şansına, kovboy çizimleri giyiyordu.

Attığı kahkahayla göğsü hafifçe titredi. “Yüzünden anlaşıyor ve bedeninin bir top kadar gergin.”

Omuzlarını gevşetmeye çalışarak kasıtlı bir şekilde gözlerini kocaman açtı ve sonunda yeniden adamın ayağına bastı. “Değil.”

Travis kıkırdadı ve onu daha da yakınına çekti. Yakınlığı öylesine tatlıydı ki Sarah ondan uzaklaşmak için enerji sarf edemedi.

“Sadece akışına bırak.”

“Ah bu yalnızca bir hippie klişesi. İnsanların birlikte oldukları kişilere duydukları aşk gibi bir şey.”

Omzunu silkti. “Klişeler bir nedenden ötürü klişedir.”

“Şu akışına bırak sözünden faydalıyor musun yoksa?”

“Bir ara sen de denemelisin,” diye mırıldandı Travis, sesi bir isyani bastırarak kadar sakın çıkarken parmakları onun ensesini okşuyordu.

Sarah ne diyeceğini bilemedi. Dokunuşu kendini iyi hissetmesini sağlıyordu, uzun süredir hiç bu kadar gerilmemişti. Fakat onun güçlü, kıyafetlerini saran yapılı bedenini hissederken rahatlaması imkânsızdı. Bundan nasıl kurtulacaktı?

“Düşünme,” dedi adam. “Sadece dans et.”

“Ah, hadi canım, elbette düşünüyorum. Nasıl düşünmem?”

“Bedenine odaklan. Zeminde titreşip ayaklarına nüfuz eden müziği hisset.”

Sarah denedi ama bu imkânsızdı. Onun yüzünden fazlasıyla tetikteydi.

“Kendi düşüncelerini ve hislerini değerlendiriyorsun.”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Sen bir yazarsın. Yazarlar bunu yaparlar.”

“Tamam, diyelim ki varsayımında haklısın, peki bunun nesi kötü?”

“Bu insanı yalnızlaştırır,” dedi Travis onun beyninin içini okuyabiliyormuş gibi.

Travis’in onu tanıdığını düşünmesi Sarah’nın tedirgin olmasına yol açtı. Dahası, adam haklıydı. Kendini bu kadar açık mı ediyordu?

“Öyle mi?”

“Kitabını Jazzy’ye binlerce kez okudum. Ve seni anımsıyorum Sarah Collier... Kendini bıraktığında şen, meraklı, hatta biraz hınzır olabiliyorsun.”

Bunu unutmuştu. “Bu uzun zaman önceydi. Artık o sersem çocuk değilim.”

“Hiçbir zaman sersem bir çocuk olmadın. Oldukça dikkatli ve algısı güçlü biri olduğunu hatırlıyorum.”

Sarah bu yorumdan aşırı derecede mutluluk duyduğunu hissetti.

Onu dans pistinde yönlendirirken Travis'in sırtışı genişledi.
“Hey, şuna bak.”

“Neye?”

“Dans ediyorsun. Neden dans edemediğini değerlendirmeye son verip sadece bana uyduğunda...” Eliyle işaret etti. “Kafandan çıkıp bedenine odaklıyorsun.”

Dingdong! Adam haklıydı.

“Ne kadar sıklıkla egzersiz yapıyorsun?”

“Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum.”

“Bunu hiç egzersiz yapmadığına yoruyorum.”

“Yürüyorum. Manhattan’da yaşıyorum.”

“İnsanların arasından sıyrılmaya çalışarak yürüyüş yapıyorsun.”

“Yani?”

“Bu yalın ve yinelenen bir devinimle aynı şey değil. Dans etmek gibi. Seni kalenden çıkarıyor.”

“Kalemden mi?” Sarah kahkahalara boğuldu. Aslında, dansa son verip buradan çekip gitmesi gerekirdi, ancak ona bakarken gözlerinin parıldama şeklinden ve gerçekten tanımaksızın onu tanıyormuş gibi görünmesinden etkilenmişti. Ve *bu* kabul etmek istemediği, kendine dahi itiraf etmekten kaçındığı bir şeydi. Derinlerine gömülü o on beş yaşındaki balık etli kız, bir saniyelik dahi olsa onun kollarının arasında olmak için nasıl da heyecan duyardı.

Cidden, bu çok üzücüydü.

Şarkı değişti. Müzik kutusundan artık *I Saw Mommy Kissing Santa Claus*’un melodisi yükseliyordu. Pistin ortasındalardı ve Travis birden olduğu yerde durdu.

Sarah ona uzun uzun baktı. “Ne...”

Kafasını tavana doğru kaldırınca, Sarah bakışlarını yukarı çevirdi.

*Ökseotu.**

Tavanın merkezinden sarkan bir ökseotunun altında duruyorlardı. Bir Noel klişesi daha.

Ayak parmakları çizmelerinin içinde kıvrıldı. Uzun bir süredir kimseyle öpüşmemişti. Hayır diyecek oldu, hayır demek istedi, fakat ağzını açtığı anda hiçbir şey dile getiremedi.

Adam aralanmış dudaklarını bir *durma, devam et* manasına yormuş olmalıydı çünkü onu daha da yakınına çekip kafasını eğdi.

Nefesi kesilen Sarah istemsizce ellerini onun boynuna doladı.

Travis.

Gençlik fantezilerini süsleyen Travis Walker’la öpüşüyordu. Bir zamanlar lise defterine ismini karaladığı adamla. Bir zamanlar durmadan öpüşme hayalini kurduğu adamla.

Travis’in dudakları dudaklarına kenetlenmişti.

Tam olarak şu an. Ve bu bir rüya değildi.

Sivri topuklu çizmelerinin üzerinde sendeledi, dizleri fazla pişmiş spagetti kadar gevşemişti. Burun deliklerine dolan çam kokusuna bir şey daha karışıyordu... Bol tarçınlı zencefilli kurabiye kadar gevrek erkek teninin kokusu.

Travis bir avucunu onun beline kaydırıp dilinin ucunu dudaklarının üzerinde gezdirince Sarah omurgasından aşağı tatlı bir ürpertinin yayıldığını hissetti. Adamın dudakları anı ciddiye almıyor, sadece sataşıyordu. Beni *gerçekten* öpmüyor, diye hatırlattı Sarah kendine, yalnızca İlk Aşk Kurabiye Kulübü’ne numara kesiyor.

* Batı ülkelerinde kullanılan, altında öpüşmek gibi âdeti olan kırmızı kurdeleli bir Noel süsü.

Yine de onu cesaretlendirecek şekilde genzinden hafif bir inil-tinin sıyrılmasına mani olamadı ve bu kesinlikle yanlış yerde yanlış zamanda yapılacak en yanlış şeydi. Fakat Sarah zamanlamada hiç iyi olmuş muydu ki?

Travis, hislerini uygunsuz bir şekilde uyarıp karmaşıklştıracak ölçüde öpüşünü derinleştirdi. Dudaklarının baskısı Sarah'nın başını döndürüyor, onu hem sersemletip hem heyecanlandırıyordu. Ne yapıyordu böyle? Neden buna bir son vermiyordu? Geri adım atıp sakinleşmeli ve hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmalıydı.

Kahretsin. Adam gençlik günlerinde boşuna kasabanın çapkını değildi.

Kalabalık mekânda biri ıslık çaldı.

Yanakları kızaran Sarah hafifçe omzunu silkerek geri çekildi, tüm bunlar bir şakadan ibaretmiş gibi görünerek. *Ha-ha*. Etkisiz. Önemsiz. Ökseotunun altında öpüşmek mi? Klişe bir gelenek.

Kurabiye kulübünün üyelerine bakmaya kalkışmadı. Hatta Travis'e bile bakmadı. Ve gerçekten istemesine karşın hâlâ sızlamakta olan dudaklarına da dokunmadı. İlgisiz görünmeye çalışarak *I Saw Mommy Kissing Santa Claus*'u mırıldandı ama sonra bunu oldukça gülünç buldu.

Aslında tam olarak yaptığı bu olsa da ökseotunun altından kaçıyormuş gibi algılanmamak adına usulca hareket ederek dans pistinden çıktı.

Sakin Travis'e bakma. Soğukkanlı ol. Sen Sadie Cool'sun, hatırladın mı? Adının hakkını ver.

Ama sonra buna daha fazla dayanamadı ve kafasını eğip süslemelerle, rengârenk ışıklarla bezeli olan Noel ağacını incelerken göz ucuyla Travis'i süzdü.

O da ökseotunun altından çıkmıştı, an itibariyle omzunu seksi bir ifadeyle duvara dayamış halde yanında duruyordu. Sarah onun çizdiği görüntüye dair herhangi bir fikri olup olmadığını düşündü. Kuvvetle muhtemel, elbette bir fikri vardı. O kadınları etkileyen bir adamdı. Karşı cins üzerinde yarattığı etkinin farkında olmalıydı.

Noel havası, kasaba halkı ve hissettiği keskin korku yüzünden göğsü sıkışıyordu ama yine de Sarah ona bakmadan edemiyordu.

Onun bakışlarını yakalayan Travis kibirli bir ifadeyle sırttı.

Neden buradan çıkıp gidemiyordu? Neden olduğu yere kök salmış gibiydi? Neden onu yeniden öpmek ve dudakları kabarana dek öpmeyi sürdürmek istiyordu?

“Dans için teşekkür ederim,” dedi adam.

“Hımmm... Bir şey değil.”

“Keyif aldım.”

Ben de. Ama bunu dile getirmedi.

“Öpüşüp kaçmak istemezdim,” dedi Travis saatine göz atarak.

“Ama gidip Jazzy’yi almam gerek.”

Öpüşüp kaçmak mı? Ortada belirgin hiçbir sebep olmasa da Sarah ürperdi. “Şu an nerede?”

“Kütüphanede, hikâye saatinde.”

“Akşamın sekizinde mi?”

“Geleneği unuttun mu?”

O an zihninde bir anı belirdi. Uzun bir zamandır aklına dahi gelmemiş olan bir şey. Sekiz ya da on yaşındaydı, Jazzy’den birkaç yaş büyüktü ve Dickens geçit töreninin ardından Travis komşu çocuklarını alıp kütüphanedeki hikâye saatinde götürmüştü. Kütüphaneci Bir Noel Şarkısı’nı okuyup onlara yiyecek içecek bir şeyler ikram etmişti. Mini taburelerinde oturan çocuklar kadının etrafına sarmışlardı. Sarah o gün karşıdan karşıya geçerken Travis’in eli-

ni tutması üzerine kendini ne kadar da özel hissettiğini anımsadı. Sonrasında, büyükannesine Travis'in çocukları neden kütüphaneye götürdüğünü sormuştu.

“Annesi çok hasta,” demişti Büyükanne Mia. “Arada bir evden çıkmaya ihtiyaç duyuyor, hikâye saati sadece çocuklara uygun olsa da.”

Sarah onun adına yeniden üzüldüğünü hissetti. O günün ardından, annesi bir ya da iki sene sonra ölmüştü. Annesini genç yaşta kaybetmişti ve uzunca bir süredir hasta olan bir kız çocuğuna sahipti. Bu onun için ne de zor olmalıydı. Ama Jazzy oldukça iyi görünüyordu. Geçit törenine katılacak ve sonra kütüphaneye gidecek kadar iyiydi. Bu sevindirici bir haberdı.

“Normalde nasıl görüldüğünü bilmesem de...” dedi Travis’e. “Bu akşam oldukça iyi görünüyordu.”

“Öyle.” Sesi kulağa açıkça rahatlamış geliyordu. “Deneysel bir ilaca başladı ve görünüşe bakılırsa işe yarıyor.” İşaret parmağını orta parmağı üstüne getirerek şans dileme hareketi yapıp umutlu bir şekilde gülümsedi. Ona kısaca Jazzy’nin durumuyla mevcut tedavi yönteminden bahsetti ve böylece için için yanan bakışlar ve ateşli bir öpücükle aralarında yaşanan şey anlayış dolu fısıltılarla sona erdi.

“Gitsem iyi olacak,” dedi Travis saatinin ön kısmına hafifçe vurarak. “İyi akşamlar Sarah.”

Sonra gitti. Sarah’ı ardında aralarında neler olduğunu düşünenürken bırakarak ağır adımlarla kapıdan çıktı.

Sarah ile Horny Toad Tavernası’nda dans edip onu ökseotunun altında öptüğü akşamın sabahında uyandığında Travis’in aklında

sadece o vardı. Onu neden öptüğünü bilmiyordu. Bunu kesinlikle planlamamıştı, fakat Jazzy'yle bindiği platforma adımını attığı andan beri onun o somon rengi dudaklarını öpmekten başka hiçbir şey düşünemediğinin de farkındaydı.

Bu canını sıkıyordu, çünkü son dört senedir düşündüğü tek şey kızıydı. Sarah Collier tüm ihtişamı, dahası soğukkanlılığıyla birden hayatına girerek onun kendini kızışmış, gergin ve endişeli hissetmesine yol açmıştı.

Hayır, aslında Sarah, hayatına birdenbire girmemişti. Halası ve arkadaşları onu hayatına bizzat çekmişlerdi. Travis'i kandırmazlardı. Tamam, ilk başta onu buraya Jazzy için getirmiş olabilirlerdi ama artık yollarının kesişmesini sağlayarak çöpçatanlık yapma niyetinde oldukları da belliydi.

Jazzy'ye tarçınlı tart hazırlayarak mutfakta dururken, yumuşak kahve tonundaki baharatın Sarah'ın burun kemiğinin üzerindeki belli belirsiz çil kümesinin rengine olduğunu düşündü. Ah o çiller. Gülümsedi ve tartı tavadan kaydırarak çıkardı. Kadın onun bir zamanlar tanıdığı Sarah'yı ardında bırakıp gösterişli Sadie Cool'a dönüşmüş olsa da o çilleri asla saklayamazdı.

Tartı bir tabağa koydu ve hemen ardından sıcak çikolata pake-tini Jazzy'nin pembe ışıltılı kupasına boşaltıp karıştırdı. Kahvaltı masasını kızının sevdiği şekilde türlü renklerde minicik şekerle-melerle süsledi. Önceki gecenin etkinliğiyle yaşadığı heyecana rağmen Jazzy iyi görünüyordu.

Kalbi umutla doluydu. Sonunda doğru ilacı bulmuşlar mıydı? Dört sene boyunca aradıkları çare bu olabilir miydi?

Mutlu bir şekilde *It's Beginning to Look a Lot Like Christmas* şarkısını mırıldanarak kendine bir fincan kahve doldurdu ve

ön bahçeden *Twilight Caller*'ın cumartesi sabahı baskısını almak için üzerinde sabahlığı, pijama altı ve ev terlikleriyle dışarı çıktı. Üstü çiy kaplı şeffaf plastiğe sarılı olan gazeteyi almak için eğildi ve kafasını kaldırdığında...

Onu gördü.

Mülk sınırının bir köşesinde, şafak sökerken gri-mavi ışılda-
yan *Twilight Gölü*'ne karşı ayakta dikiliyordu. Saçlarını atkuyru-
ğu yapıp örmüş ve üzerine siyah likra bir tahtla ayartıcı şekilde
göğüslerini saran beyaz pamuklu bir tişört geçirmişti.

Onu süzerken Travis'in bakışları aşağılara kaydı. Dün akşam-
ki ince topuklu siyah çizmeleri giydiğini görünce gülümsedi. Ne
ara böyle seksi bir fıstığa dönüşmüştü? Anımsadığı kadarıyla es-
kiden maskülen bir kızdı.

Bu uzun zaman önceydi. O zamanlar bir çocuktü. Şimdi ise
yetişkin bir kadındı.

Travis onun kıvrımlarını inceledi. Şaşırtıcı bir kadındı, ger-
çekten.

Gazeteyi sağ kolunun altına sıkıştırarak yerinden doğruldu ve
onun kurduğu hayalin bir parçası değil de gerçekten orada du-
rup durmadığına karar vermeye çalışarak kahvesinden bir yudum
aldı. Çıplak göğsünü örtmek için boшта kalan eliyle mümkün ol-
duğunca sabahlığını düzeltip fincanını kaldırarak selam verdi.
“Günaydın.”

Bir an için dönüp koşarak uzaklaşacağını düşünse de yerinden
kıpırdamadığını görünce ona doğru ilerledi.

Sarah çenesini kaldırdı. “Egzersiz önerini değerlendirip yürü-
yüşe çıktım.”

“O çizmelerle mi? Spor ayakkabın yok mu?”

“İhtiyaç duyacağımı düşünmedim, ayrıca havaalanında bagajımı kabine almayı tercih ettiğim için fazla eşya getirmedim. Üstelik bu çizmeler oldukça rahat.”

“Yürüyüş için?”

“Bir su kabarcığıyla uğraşıyorum,” diye itiraf etti.

“İçeri gelsene.” Kafasını kapıya doğru eğdi. “Sana bir yara bandı vereyim.”

“Sorun değil.” Kollarını bedenine sardı. “Ben iyiyim.”

Travis onun savunmasını kaldırıp kendini tutmasını izledi. “Peki, su kabarcığı dışında, yürüyüş iyi geldi mi?”

“Güzel... Muhteşem... İnanılmaz aslında.” Sesi şaşkın çıkıyordu.

“Temiz hava kafanı boşaltmanı sağladı mı?”

“Evet.”

“Kanın pompalama etkisi?”

“Hı-hı.”

Travis sırttı. “Sana demiştim.”

Kadının bakışları onun tam arkasındaki bir noktaya kayınca, Travis neye baktığını görmek için döndü. Gördüğü tek şey, önü açık verandası ve pencere önü çiçeklikleriyle 1920’lerde inşa edilmiş olan gösterişli kulübeydi.

“Büyükanneimin evinde yaşıyorsun,” dedi Sarah usulca.

“Bilmiyor muydun?”

Kafasını olumsuz manada salladı.

“Büyükanneinin ölümünden sonra evi Crystal’la aileden satın aldık. Babam öldüğünde sigorta parasını değerlendirdim ve evini sattım. Üzerinde borç ya da ipotek olmadan bu eve sahip oldum.”

“Ah.” İfadesiz kalarak eve bakmayı sürdürdü.

Travis bu evi seviyordu, fakat Crystal bu evden nefret etmişti. “Çok küçük,” deyip durmuştu. “Fazla şirin.” Crystal onun cüzdanının ulaşabildiğinin ötesinde bir ihtişamın hayalini kurmuştu. Travis bu evin biraz şirin olduğunu kabul etmek zorundaydı. Burası Jazzy’ye okuduğu Beatrix Potter’ın kitaplarında yer alan sıcacık kulübelere birini hatırlatıyordu ona. Her nasılsa gözüne neredeyse büyüleyici görünüyordu, özellikle de sisin gölü sardığı zamanlarda.

Sarah’nın ellerini iki yanında yumruk yaptığını ve alt dudağının gerildiğini fark etti. Keşfettiği şey karşısında incinmiş miydi? “Ailen evi senin için elinde tutmak istemedi mi? Büyükkannenle ne kadar yakın olduğunu biliyorum.”

Sarah’nın gözü karardı. “Bana seçim hakkı verilmedi. Büyükkannem ilk felcini geçirdiğinde ve ailem onu Houston’daki bir bakım evine yerleştirdiğinde on altı yaşındaydım ve yatılı okuldaydım. Sanırım evi kimin satın aldığını bilmemin önemli olmadığını düşündüler ve açıkçası bunu sormak aklımdan dahi geçmedi. Anne ve babamla...” Kafasını sallayınca uzun saç örgüsü sırtını kırbaçladı. “Yakın değiliz. Onlar için büyük bir hayal kırıklığıym. Aslma bakarsan, bir yıldan fazla bir süredir onları görmedim bile. Tatillerde bir araya gelecek oluyoruz ama her seferinde işleri çıkıyor.”

“Onlar için büyük bir hayal kırıklığı mısın?” Jazzy’ye karşı böyle bir şey hissedeceğini hayal dahi edemiyordu. “Kızım dahil binlerce kişiyi etkileyen bir kitap yazdın. Seninle nasıl gurur duymazlar?”

Sarah omzunu silkti. “Onların izinden gitmemi istiyorlardı. Bir cerrah olmamı. Bense onlarınki gibi bir yeteneğe sahip değildim. Ya da arzuya.”

“Çünkü senin yeteneğin kelimelerle ilgili.”

“Bunu söylemen çok hoş.” İnsanların yabancılarla konuşurken takındığı o mesafeli tonla konuşuyordu. Fakat Travis bir yabancı değildi ve onunla ilgili her şeyi bilmek isterken Sarah’nın onu kendinden uzak tutup ona karşı bir duvar örüyor olması canını sıkıyordu.

Neden? Bu tuhaf çekim de neyin nesiydi? Sarah cezbediciydi, evet, ama çoğu kadın öyleydi ve içlerinden hiçbirine karşı böyle hissetmemişti? Hissettiği neydi? Şaşkınlık? Rüzgârına kapılma? Her iki kelime de yeterli gelmiyordu. Büyülenme?

Belki de aralarındaki *geçmiş* yüzündendi. Dügününü yarıda kesip dile getirdiği içten sözlerle ilgili. O zamanlar Sarah ona delicesine âşık olmuştu ve Travis bu konudan haberdar değildi. Şimdi ise abayı yakan oydu ve kadın açıkça ona karşı ilgisiz görünüyordu. Travis bu yüzden mi ona ilgi duyuyordu? Kadın ona açıkça ilgi duymadığı için? Bu ne kadar sapkın bir fikirdi böyle!

Dün akşam içinde bir şeyler çözülmüştü. İçinde yapılanan bastırılmış duygulara yenik düşmüştü.

Onu öpünce kendini öylesine iyi hissetmişti ki daha fazlasını arzu etmişti. Ve şu an, onun uzaklara dalıp gitmiş mavi gözlerine bakarak ön bahçesinde dururken de daha fazlasını arzu ediyordu. Onu yatağına götürüp, kıyafetlerini çıkarıp içine girmek için yanıp tutuşuyordu. Bacaklarının belini sarışını, bedeninin altında titrediğini hissetmek istiyordu. Kendinden geçerken onun duvarlarını yıkıp direncini kırmayı. Onu kendine ait kılmayı.

Hissettiği arzunun yoğunluğu korku duymasına sebep oluyordu. Şimdiye dek böylesine ilkel bir çekime hiç kapılmamıştı ve bu içinde kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp kaçma isteği

uyandırıyor. Yine de ona bakmaya devam ederek olduğu yerde durmaya devam etti.

Evin önündeki yolda bir araç belirdi, bir komşu direksiyon başındaydı. Adam onlara korna çalıp tek elini kaldırarak selam verdi. Travis gülümseyerek ona el salladı.

“Her neyse,” dedi. “Ben sadece Jazzy’nin Noel dileğini gerçekleştirmek adına eve geri döndüğün için sana yeniden teşekkür etmek istemiştim. Bunun onun için ne kadar anlamlı olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceksin.”

“Rica ederim.” Gözlerine ulaşmayan bir biçimde gülümsedi. “Pekâlâ, geri dönsem iyi olacak.”

Hislerini bastırıldığını, savunma duvarlarını daha da yükselttiğini, perdeleri çekip onu dışarıda bıraktığını hissedebiliyordu. “İyi günler,” dedi.

“Sana da.”

Travis onun, kendini başka bir şeye ikna etmeye çalışıyormuşçasına, amacına uygun adımlar atarak başı dik biçimde uzaklaşmasını izledi. Düşünmeden edemedi: Onun o sert kabuğunu delip geçmek, gerçek Sarah Collier’a ulaşmak için ne gerekiyordu?

BÖLÜM ALTİ

Raylene ve Dotty Mae Mutlu Melek'in lobisinde Sarah'yı bekliyordu. İkili bankonun ön tarafında duruyordu, bankonun arka tarafındaki Jenny ise belini kıırarak dirseklerini bankoya yaslamış, çenesini ise avuçlarının arasına gömmüştü. Üçü birlikte bankonun üstünde duran melek temalı ürünlerle dolu bir katalogun sayfalarını inceliyordu.

"İşte buradasın," diye bağırdı Dotty Mae genç kadın içeri girerken ve onun egzersiz kıyafetini süzdü. "Ama gitmeye hazır değilsin."

"Nereye gitmeye?" Sarah bir elini saçma götürüp gölden esen rüzgârın dağıtmış olduğu perçemini düzelitti. Travis'in şu an Büyükanne Mia'nın evinin sahibi olması ve bunu kimsenin ona söylememiş olması gerçeğini hâlâ aklı almıyordu.

"Uzun bir gün seni bekliyor," dedi Raylene. "Programın eline geçmedi mi?"

Sarah önceki gün Belediye Başkanı Schebly'nin ona verdiği broşürü düşündü suçluluk duyarak. Broşürü komodinin üzerine fırlatmış, bir daha da dönüp bakmamıştı. "Hımm... Özür dilerim, programımı okumadım... Bu gibi detaylarla genelde temsilcim ilgilenirdi." Bunun kulağa bir bahane gibi geldiğinin

farkındaydı. Toplum önüne çıkmaktan nefret ediyordu ve Benny onu buna zorlamasa hiçbir etkinliğe katılmazdı, ama yine de programına göz atmamış olması tam bir kabalıktı. Kadınlar onu beklemek durumunda kalmışlardı. “Sorumluluklarımı bilmem gerekirdi. Özür dilerim.”

“Temsilcin, o adam...” dedi Dotty Mae. “Seni şımartıyor olmalı.”

“Sanırım,” diye kabul etti Sarah.

“Sorun değil, biz de yeni gelmiştik zaten,” dedi Raylene.

“Mümkün olursa, beni biraz daha bekleyebilir misiniz hanımlar? Duş alıp üstümü değişmem gerekiyor.”

“Hadi sen git.” Dotty Mae bir elini havada salladı. “Şu melekli fondü takımını sipariş etmek üzereydim zaten. Fondü kâselerinin içine İncil’den sözler basılmış. Yemeyi bitirdiğinde, *ta-taam*, Tanrı’nın sözleriyle karşılaşıyorsun.”

Raylene gözlerini devirdi. “Peki ya konukların fondüyü dinle ilişkilendirmekten hoşlanmazlarsa?”

“Kâsenin içine bakmak zorunda değiller, öyle değil mi? Bana bir takım ayarla Jenny.” Bu arada Sarah’ı bilgilendirdi. “Jenny *angelware** satıyor. Tupperware gibi ama ondan daha zevkli.”

“Acele etsen iyi olur,” dedi Raylene, Sarah’ya. “Moe şehrin anahtarını sana saat dokuzda verecek ve saat şu an sekiz buçuk.”

“Tamam, tamam.” Sarah cebinden oda anahtarını çıkararak hızla merdivene yöneldi.

Bu işten sıyrılmak istese de bu bir seçenek gibi görünmüyordu. İç çekerek kıyafetlerini çıkarıp hızlıca bir duş aldı.

On beş dakika sonra siyah kumaş pantolonla kırmızı bir kazağı*

* Melek temalı eşyalar.

üzerine geçirmişti. Hafif bir makyaj yaptı, ardından odasının kapısını açmasıyla Raylene ve Dotty Mae'yi koridorda dolanırken gördü.

Mutlu Melek'ten çıktılar ve Dotty Mae kaldırımın kenarına park edilmiş olan soluk sarı renkli bir Vosvos'un yanında durup yolcu kapısını açtı.

Raylene, Sarah'nın önüne geçip yolcu koltuğunu öne çekti ve eğilerek araca girip arka koltuğa oturdu. "Ön koltuk misafirlerin. Cadillac'ımı almak isterdim ama şu an dükkânda ve Dotty'nin Vosvos'u Earl'ün kokuşmuş kamyonundan çok daha iyi durumda."

Dotty Mae direksiyonun başına geçmek üzere sendeleyerek ilerlerken Sarah ön koltuğa yerleşti. Yaşlı kadın en az seksen yaşındaydı.

"Sürebilecek mi?" diye fısıldadı Sarah Raylene'e.

"Yavaşlığı seni aldatmasın, Dotty Mae hâlâ iyi durumda. Tanrı ruhunu korusun, hayatta olsaydı Büyükanne Mia da en az onun kadar zinde olacaktı," dedi Raylene.

Dotty Mae araca binip motoru çalıştırdı. Kaplumbağa tekleyerek harekete geçti. "Pekâlâ, söyle bakalım, Travis güzel öpüşüyor mu? Dün akşam oldukça iyi öpüşüyormuş gibi görünüyordu."

"Vosvos'unuz kaç model?" dedi Sarah ona cevap vermekten kaçınarak.

"1967."

"Ah, o yaz aşkı," dedi Raylene. "Keşke daha iyi hatırlayabilsaydım. O yaz kafayı fena bulmuştum."

"İyi öpüştüğünü duymuştum," diyerek devam etti Dotty Mae sözlerine. "Biliyorsun, evlenip baba olmadan önce epey çapkındı."

Sarah yorum yapmaksızın sohbeti akışına bıraktı.

“Ama kız babası olduğundan beri yüz seksen derece değişti,” dedi Raylene. “Fazla değişti. Travis öyle pervasızdı ki. Eski Twilight Köprüsü’nden havada üç takla atarak atladığı zamanı anımsıyorum, 4 Temmuz* için sahilde toplanmış tüm kızların ağzı açık kalmıştı.”

Sarah o günü hatırlıyordu. Ağzı açık kalan kızlardan biri de kendisiydi.

“Cartwright Koyu’nda su kayağı yaptığı zamanları da anımsıyor musun?” dedi Dotty Mae.

“O sersem boynunu kırabilirdi.” Raylene dilini şaklattı. “Ama şu an bir ebeveyn olmanın ne anlama geldiğinin farkında. Biri size bağımlı olduğunda bu türde saçma alışkanlıklarınıza devam edemiyorsunuz.”

“Bir bakıma...” dedi Dotty Mae düşüncelere dalarak. “Küçük Jazzy’nin onun hayatını kurtardığını söyleyebiliriz. Özellikle de Travis’in babasının başına gelenlerden sonra.”

Sarah onun babasına ne olduğunu sormayı arzu etse de bunu yapmadı. Neden soracaktı ki? Bu onu ilgilendirmezdi, dahası dedikodulara çekilmek de istemiyordu.

“O zamanlar Travis’le evlenebilecek yaşta olmaman ve Travis’in Crystal’ın başını belaya sokmuş olması ne üzücü,” diye devam etti konuşmasına Dotty Mae. “Günümüzde insanlar, senin Travis’e duyduğun şekilde, birine âşık olmuyorlar. Senin yaptığın gibi bir erkeğin düğününü yarıda kesmek cesaret ister. Keşke orada olup o anı görebilseydim.”

“Ben oradaydım,” dedi Raylene. “Hayranlık uyandırıcıydı.”

Aradan dokuz sene geçmesine rağmen hâlâ o günden bahset-

* Amerikan Bağımsızlık Günü.

tiklerine göre öyleydi tabii. *Bırak, boş ver.* Sarah iç geçirmemek için kendini zor tutuyordu.

“Hayatım boyunca öylesine içten bir ilanı aşka hiç şahit olmadım,” dedi Raylene. “Gözlerim doldu ki öyle kolay kolay ağlamadığımı herkes bilir. Öyle hassastın ki Sarah... Boynuzlu kafa bandın ve üzerinde küçük çanlar olan yeleğinle.”

Tanrım, lütfen, canımı al.

“Hımmm... O bir dur işareti değil miydi?” Sarah durmaksızın geçtikleri tabelayı işaret etti.

“Belediye meclisi onu kaldırmayı düşünüyor.” Dotty Mae umursamaz bir ifadeyle elini havada salladı.

Sarah tutmakta olduğu nefesi bıraktı. “Yine de, kaldırılana kadar, diğer sürücüler durmanı bekler diye kurallara uyman gerekmez mi?”

“Hiç o şekilde düşünmemiştim,” dedi Dotty Mae düşünceli bir ifadeyle ve trafiği yönetmekte olan bir görevlinin bulunduğu park alanına girdi.

Kasaba meydanına tam da Charles Dickens kılıklı Belediye Başkanı günün programlanan etkinliklerini duyururken girdiler. Sarah baktığı her yerde Noel süslemeleriyle karşılaştı. Festival alanına kurulmuş olan stantlar kurdeleler ve fiyonklarla bezenmişti. Güneşin üzerlerine vurduğu her renkte şerit süslemeler dükkânların vitrinlerini çevreliyordu. Görünürdeki her bir ağaç–meşeler, pekanlar, karaağaçlar, sedirler– yanıp sönen rengârenk ışıklarla kaplanmıştı. Bu amansız neşe bitkin düşmesine yol açsa da Sarah çok sayıda insanın adliye bahçesinde toplanmış olduğunu görünce şaşkına döndü. Her biri onu mu bekliyordu? İşte bu sıkıntı verici bir durumdu.

Belediye Başkanı elini sallayarak onu yanına çağırdı. Lise bando takımının çaldığı *Deck the Halls* eşliğinde Sarah bir yolunu bulup mikrofon başındaki Belediye Başkanı'na eşlik etmek üzere basamaklara yöneldi.

Başkan *Büyülü Noel Kurabiyesi*'nin evrensel başarısına ve kasaba halkının Sarah'yla ne kadar gurur duyduğuna dair bir konuşma yaptı. Kalabalıktan şen tezahüratlar yükseldi. Ardından Başkan Sarah'ya şehrin anahtarını sundu.

Kasabalılar onun kendini hem hoş karşılanmış hem de özel hissetmesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. Yerinde başka biri olsa kendini gururu okşanmış hissederdii ama Sarah... Pekâlâ, bu onun için garip bir durumdu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Tüm bunlar onun değil Sadie Cool'un başına geliyordu.

İkinci kişiliği öne çıkıp gülümseyerek şehrin anahtarını kabul etti, hatta kısa ve tamamen doğaçlama bir konuşma dahi yaptı. Keşke Benny de burada olsaydı. O içinden sızan çelişkili duyguları anlardı. Neden bu takdiri ve övgüleri olduğu gibi kabul edemiyordu ki?

Fakat cevabı zaten biliyordu. Çünkü kariyeri tam anlamıyla tesadüfen çizilmişti. Yalnızca şanslıydı, ancak yayıncılıkta işler böyle geliştirdi. Tesadüfen. Elinizden gelenin en iyisini yapıp bir kitap yazdınız, yayıncıya gönderirdiniz, sonra da dua edip yıldız kayarken dilek tutardınız. Çoğu zaman bir netice almazdınız, fakat Sarah ilk denemesinde umulmadık bir şekilde büyük başarı göstermişti. Bu onun yeteneksiz olduğu ya da bu ilgiyi hak etmediği anlamına gelmiyordu tabii. Sadece şans ondan yana olmuştu. Ve onun kendini bir sahtekâr gibi hissetmesine neden olan da bu şanstı. Piyango bileti alan, bir rulet tekeri çeviren ya da zar atan

herhangi biri gibi. Mevcut tıkanma hali sonunu getirebilirdi. Ya gerçekten tek bir eserle ünlü olup sonradan unutulursa?

Ellerinin arasında tuttuğu büyük, sembolik altın kaplama anahtarın serinliğini hissetti.

“Bunu hak ediyorsun,” dedi bir ses ve Sarah bir an için bu sesin zihninin derinlerinden yükseldiğini düşündü. Ta ki sesin egzotik kokulu bir erkeğe ait olduğunu fark edene dek.

Sarah irkilerek başını kaldırdı ve Noel Baba’nın gri, rahatlatıcı gözleriyle karşılaştı. Sunumun bir noktasında Travis sahneye çıkıp onun yanına geçmiş ve Sarah onu görmemişti.

Kafasının içinde dönüp duran kuşkuları nasıl olmuştu da fark etmişti? Süper güce sahipmiş de beyninin içini okuyabiliyormuş gibiydi. Kahretsin, Noel Baba kıyafeti içinde bir erkek nasıl bu kadar seksi görünebilirdi? Bando artık *Santa Claus Is Coming to Town* şarkısını çalıyor ve Belediye Başkanı sahneden inerken yardım etmek adına ona kollarını uzatıyordu. İlgi odağı olma sırası artık Noel Baba’daydı.

Dotty Mae ve Raylene fahri belediye başkanı olarak sorumluluklarını yerine getirmesinde ona yardımcı oldu. Sarah saat dokuz buçukta, çocukların kullanacağı yeni bina için kütüphane alanındaki inşaat toprağına ilk küreğı indirdi. Kütüphaneci ona yeni binaya Sadie Cool adının verileceğini söylediğinde ise tam anlamla şaşkına döndü. Böyle bir şeyi beklemiyordu. Bu onu etkiledi, aynı zamanda gerdi. Açıkça, tüm bu insanlar onu gerçekte olduğundan çok daha önemli görüyorlardı. Beklenti içindelerdi ve Sarah onların beklentilerini gerçekleştirebileceğinden emin

değildi. Ya da istese de o kadar yeterli nitelikte olabileceğinden.

Saat onda kostüm yarışmasını sundu ve saat on bir olduğunda, Yatak Yarışı'nda kaslı itfaiyeciler tarafından taşınan bir yatağa oturdu. Öğle vakti, meydanın iki blok güneyinde yer alan Orchide Sokağı'ndaki Velvet & Lace Tea Room'da yemek yiyen kasabalı kadınlara eşlik etti. Sabit fikirli bir içine kapanık olarak tüm bunlar bir gün içinde dayanabileceğinin ötesindeydi. İnsanlarla birlikte olmak enerjisini tüketiyordu. Kendine gelebilmesi için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Fakat bunu yapamazdı. Bugün değil.

Bir buçukta Raylene ve Dotty Mae onu Noel zamanı Melek Ağacı'na dönüşen Âşıklar Ağacı'nı süslemeye götürdüler. Fahri belediye başkanı olarak Sarah ağaca ilk melek süslemesini asmakla yükümlüydü.

Ona Melek Ağacı etkinliğinin sosyal haklardan yoksun, kusurlu ya da ciddi anlamda hasta olan çocuklar yararına olduğundan bahsettiler. Ağaç kasabanın yerlisi olan çocukların isimleriyle dilek listelerini içeren melek süslemeleriyle donatılıyordu. Noel'e kadar cömert bağışçılar ağaçtan melek süslemelerini alıyorlar ve isim vermeksizin çocukların Noel dileklerini gerçekleştiriyorlardı.

Âşıklar Parkı, Sarah'nın dokuz sene öncesinde anımsadığından çok da farklı değildi. Aralık ayında, Noel Baba ve geyiklerinden *Frosty the Snowman*'e*, özenle hazırlanmış İsa'nın doğumunu simgeleyen sahneye kadar tüm Noel görüntüleriyle tam anlamıyla ışıldıyordu.

Yassı kaldırım taşlı yürüme yolu, Twilight Gölü'ne karışan Brazos Nehri'nin küçük akarsu yatağını çeviren ahşaptan birkaç yaya köprüsüne ve parka uzanıyordu. Parkın merkezindeki çeş-*

* Steve Nelson tarafından yazılmış popüler bir şarkı.

mede Eski Batı kıyafetleriyle dikkat çeken ve birbirine sarılmış içten bir şekilde öpüşen iki âşığın taştan heykeli bulunuyordu. Söylentilere göre bu çeşmeye para atarsanız lise aşkınızla bir araya geliyordunuz. Sarah kendisi gibi hiçbir zaman bir lise aşkına sahip olmamış olan tüm o kızların başına ne geldiğini düşünmeden edemedi.

Peki ya karşılıksız bir ilk aşk? O sayılır mıydı?

Sayılmadığından kesinlikle emindi. Her halükarda, tek bir penisini dahi saçma sapan bir efsane uğruna boşa harcamayacaktı.

Âşıklar Ağacı, kalın ve yayılmış dallarıyla yaklaşık iki yüz yıllık bir pekan ceviziydi. Geçmişte gövdesine yüzlerce isim kazınmıştı. 1874’de ağacın tam ortasına kazınmış olan *Jon, Rebekka*’yı *Seviyor* yazısı artık yıpranmış ve solmuştu ama hatları hâlâ seçiliyordu. Çoğu âşık aynı izi sürmüştü ve isimlerini tarihe kazınmıştı. Fakat 1960’larda bir botanikçi bu isim kazımalar sürerse ağacın öleceğini söylemişti ve böylece pekanın etrafına beyaz bir çit inşa edilmiş, dahası bir de uyarı levhası asılmıştı: “Âşıklar Ağacı’nı Tahrip Etmeyin.”

Sarah zamanında karakterine uymayan bir başkaldırıda bulunarak bu uyarıyı önemsememiş ve Âşıklar Ağacı’nı tahrip etmişti. Ağacı yeniden görünce zihninde asi hamlesinin anısı belirdi. On dört yaşında, Noel Arifesi’nde, yanma cep feneri, çakı ve portatif bir merdiven alarak büyükannesinin evinden gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkmıştı. Şans kurabiyesi büyüüne kendini kaptırmasının yanı sıra bu tavrını da hoş görmüyordu.

Kısa süreliğine gözlerini yumduğunda merdiveni açıp ağaca yaslayarak basamakları tırmandığı anı ve ağacın gövdesinde bulunduğu boş alanı hatırladı. Sonra oraya özenli bir şekilde *Sarah*,

Travis'i seviyor, sonsuza dek kelimelerini kazıdığını hatırladı. Açıkçası, tam olarak şu ana dek bu aklına dahi gelmemişti. Travis'in bunu görüp görmediğini düşünmeden edemedi. Zamanda geriye gidebilseydi *kendine gel* diyerek kara sevdaya tutulmuş o gencin kışına tekme basardı.

Üzerlerinde Viktorya dönemi kıyafetleri olan bir grup kadınla adam onu ağacın yanında bekliyordu. Ağacın çıplak dalları altına çoktan iki merdiven yerleştirilmişti ve aralarında melek süslemeleriyle dolu büyük bir mukavva kutu duruyordu. Grup onu Dickens tarzı bir konuşma yaparak karşıladı.

Birinin *Sarah, Travis'i seviyor* yazısını görmesinden çekinmiyorsa Sarah ayakları yerden kesilerek hayallere kapılır ve insanların kibar konuşma ritimlerine uyum göstermek isteyebilirdi. Ancak bunun yerine sadece gülümsedi ve şu işi bir an önce bitirip olabildiğince çabuk buradan uzaklaşmak isteyerek tek kelime dahi etmedi.

“Âşıklar Ağacı'na çıkarken size yardımcı olmamı ister misiniz Bayan Collier?” diye sordu bir adam arkasından sakın bir ses tonuyla.

Adamın kim olduğunu görmek için Sarah'nın arkasına dönmesi gerekmiyordu. Şansına, Melek Ağacı süsleme etkinliği Noel Baba'yı da içeriyordu. Arkasına dönerken duygularını açığa vurmamaya çalıştı. Ancak düşünebildiği tek şey ökseotunun altında gerçekleşen öpüşmeleri olduğu için bu oldukça zordu.

Lanet Noel.

Adam kolunu ona doğru uzattı.

Teklifini kabul etmek dışında ne yapabilirdi ki? Elini kolunun kıvrımına kaydırınca adam onu merdivene yönlendirdi. İki adam

merdiveni iki yandan tutarken *Büyük Umutlar*'daki Bayan Havisham gibi eski püskü bir gelinlik giymiş olan bir kadın mukavva kutuya uzanıp içinden pembe yanaklı bir melek süslemesi çıkarıp ona verdi. Meleğin kanatlarında büyük harflerle altın renginde Ashley Duncan yazılıydı. Ashley'nin dilek listesi ise meleğin eline iliştilmişti. Tek parmaklı eldiven (mavi renkte), Bratz bebek, oyuncak mutfak seti, Noel'de babamın evde olması.

Nefesi kesilen Sarah, küçük kızın babasının nerede olduğunu merak etti. Dotty Mae ve Raylene ona birkaç çocuğun babasının hapisane mahkûmu, birkaçının da Orta Doğu'da hizmet eden askerlerden olduğunu söylemişti. Bu gerçekten önemli değildi. Öyle ya da böyle, Ashley bir baba özlemi çekiyordu.

“Alkışlarınızla şimdi Bayan Sadie Cool, Melekler Ağacı'na mevsimin ilk süslemesini asacak,” diye belirtti Bayan Havisham parktaki kalabalığa hitap ederek.

Toplanan kalabalık Sarah'nın telaşlanmasına neden olsa da neyse ki tüm ilgi birkaç çocukla takılan ve ufaklıkların kulaklarının arkasından baston şeker çıkarırmış gibi yapan Noel Baba'nın üzerindeydi. Adamın insanları kendine çeken bir havası vardı. Sarah da bundan nasibini almıyor değildi.

Onu düşünmeye son ver. Basamaklardan çıkıp ağaca bir melek süslemesi as ve şu işi hallet.

Süslemeyi sıkıca kavrayarak basamakları çıkarken Noel Baba'nın diğer merdivene tırmandığını gördü, ancak pekanın geniş gövdesi birbirlerini görmelerini engelliyordu.

Ta ki ikisi de kendi merdivenin tepesine çıkıp ağacın gövdesindeki doğal çatala varana dek.

Sarah birden, gençken ağacın gövdesine kazıdığı yazıyı fark edince, doğrudan Travis'in gözlerine odaklandı.

Lütfen, sakın aşağı bakma.

Ama baktı.

Sarah onun bakışlarının nereye kaydığını gördü.

Hormonsal bir çılgınlıkla yüklü o pişmanlık duyduğu saçma, saçma, saçma aşk mesajının tam üzerine.

Sakalının ardından Noel Baba'nın dudakları kıvrıldı.

Bakışlarını kaçır, bunu görmemiş gibi yap.

Sarah kafasını çevirdi ama yeterince hızlı harekete geçememişti. Travis kafasını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı, tam da Sarah *David, Debbie'yi seviyor* yazısına odaklamadan hemen önce.

“Hımmm...” dedi Travis.

Sarah buna aldanmayacaktı. Ona yeniden bakmayacaktı. *Asla, ne olursa olsun.* Amacına uygun şekilde elindeki melek süslemesini asmak için mükemmel noktayı bulmaya çalıştı.

“Şuna bakar mısın?” Travis’in sesi yalnızca Sarah’nın duyabileceği ölçüde alçaktı.

Sakin onun oyuna gelme.

“Gerçekten çok ilginç.”

Kapa çeneni, sadece kapa çeneni!

Sarah elindeki melek süslemesini asacağı mükemmel noktayı aramaktan vazgeçti ve onu tam önündeki kırılğan ince dala tutturdu. “Tamamdır,” diye seslendi onun için merdiveni tutan adamlara. “Aşağı iniyorum.”

“Ah tatlım,” dedi Bayan Havisham, bir eliyle yırtık pırtık elbisesini tutarken Helena Bonham Carter’a daha da benziyordu. “Daha yeni başladın.”

Sarah aşağı baktığında adamlardan birinin ona diğer bir melek süslemesi uzattığını gördü.

“Bunun gibi iki kutu daha var.” Bayan Havisham abartılı jestler yaparak elini büyük mukavva kutuya doğru salladı.

Tam o sırada Travis, “Bunun varlığından dahi haberim yoktu,” dedi.

Sarah adamın uzattığı süslemeyi alıp bir dala astı, ardından bir diğer süslemeyi almak için uzandı. *Tepki verme.*

“Sarah, Travis’i seviyor, sonsuza dek,” diye okudu Travis. “Bunu ne zaman yazdın?”

Anlamazdan gel.

“Ne?” Bunun peşini bırakamaz mıydı?

Kibirli sırtışı Las Vegas Luxor’un ışıklarına denkti. “Tam olarak buraya kazınmış.”

Sarah ona dik dik baktı. “Kasabadaki tek Sarah’nın ben olduğumu mu düşünüyorsun? Gençlik günlerinde tam bir gönül avcısındın. Sana olan ölümsüz aşkını kazımak için bu ağaca tırmanmış onlarca Sarah olduğuna bahse girerim.”

“Hı-hı.” Sırttı.

“Neden sırtıyorsun?”

“Hep birden bu ağaca tırmanan onlarca Sarah’yı gözümün önüne getiriyordum sadece.” Kıkırdadı.

“Biraz süsleme as da şu işten kurtulalım.”

“Gizemli bir gecede Âşıklar Ağacı’na tırmanan Sarahlar’dan biri miydin?” diye sordu Travis. “Bir çakıyla ismimi ağacın gövdesine kazıma niyetinde olan?”

“Tamam, pekâlâ, ben yaptım. Yakışıklı bir yüz görünce kolayca kafası karışan sersem bir gençtim ve Âşıklar Ağacı’na zarar verdim. Kuralı çiğnedim. Şimdi mutlu musun?”

Gülümseyişi içten bir *ho ho ho*’ya dönüştü. “Beni seviyorsun, sonsuza dek,” diye takıldı ona mırıldanarak.

“Sevmiyorum.”

“Hey, burada öyle yazıyor ve bu ağaca yazılanların gerçek olduğunu herkes bilir.”

“Bazı şeyler değişir.”

“*Sonsuza dek* gibi bir şey olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Aynen öyle.”

“Ah, fena halde hayal kırıklığına uğradım. Bunun üzerine bana Noel Baba falan da olmadığını söyleyeceğinden eminim.”

“Başıma kakma.”

“Ne?” Sesi irkilmiş çıkıyordu. “Seni utandırmak istemedim. Sadece takılıyordum Sarah.”

“Beni utandırmadın. Kendini utandıran benim, fakat geçmiş geçmişte kaldı ve isimlerimizi ağaca kazıyacak kadar sersemce davranmış olsam da beni affetme büyüklüğünü göstereceğini umuyorum.”

“Bence bu çok tatlı,” dedi Travis. “Her ne kadar, Jazzy âşık olup bir adamın ismini ağaca kazırsa bununla nasıl baş edeceğimi bilmesem de. Belki de gençlik sorunlarına dair bir kitap yazabilirsin ve ben de okuması için bu kitabı kızıma verebilirim.”

Yüzünde beliren hassas ifade alaycı tavrını hafifletiyordu. Kızına yalnız babalık yapması zor olmalıydı. Sarah bunu hayal dahi edemiyordu. İçinde bulunduğu duruma karşın kalbinin yumuşadığını hissetti. Aralarındaki hava değişirken omuzlarındaki gerilim birden çekildi. Geçmişine zihninde öyle geniş bir yer vermişti ki Travis’in radarına takılan önemsiz bir görüntü olduğunu hiç düşünmemişti. Bu hem rahatlatıcı hem de biraz hayal kırıklığı yaratan bir şeydi.

Aşağıda duran adamlar süslemeleri onlara vermeyi sürdürürken, pekanın dallarına melekleri astılar... Pembe ve mavi melekleri. Şeytani sırtışı ya da halesi olanları. Avuçlarını birbirine bastırmış tombul yanaklı ya da zayıf olanları.

Sarah geriye kalan son süslemeye uzandığında ağacın tüm dalları neredeyse dolmuştu. Bu süsleme için ağaçta uygun bir yer bulmaya çalışırken bakışları gözüne tanıdık görünen çocuksu el yazısına kaydı. Sıradan dilekleri içeren listenin son satırını okudu: *Keşke bir annem olsa, bu sayede ben öldüğümde babam yalnız kalmaz.*

Bu yazıyı daha önce görmüştü, o yüzden melek süslemesini çevirip üzerindeki ismi okumasına gerek yoktu. Yine de derin bir nefes alıp meleği çevirdi.

Jazzy Walker.

Sarah onun meleğini ağaca asmak yerine cebine soktu. Jazz-y'nin gizli Noel Baba'sı olmak istiyordu. Son dileği elbette gerçekleştiremezdi ama yine de küçük kızın istediği diğer her şeye sahip olmasını sağlayacaktı.

Keşke bir annem olsa, bu sayede ben öldüğümde babam yalnız kalmaz.

Kalbi tekledi ve ağacın çatalından bakınca Travis'in ağaca bir melek süslemesi astığını gördü. Jazzy gerçekten o kadar hasta mıydı? Travis onun bir gelecek hayal etmediğini biliyor muydu? Noel Baba sakalının ardında, kocaman gülümsemesi, ışıldayan gri gözleriyle o kadar mutlu görünüyordu ki. Durdu, adam bakışlarını yakalayınca ona göz kırptı.

Ah Travis. Sarah ona karşılık vermeyip kalbi burkularak kafasını başka tarafa çevirdi. Bu zamana dek onunla yeniden karşılaş-

tığında bunun neye benzeyeceğini hep merak etmişti. Nasıl tepki vereceğini, Sadie Cool benliğine nasıl bürüneceğini ve geçmişte hiç aşağılanmamış gibi nasıl davranacağını.

Fakat ummadığı, hazırlıksız yakalandığı şey aklından zerre geçirmediği bir fark edişti: Travis boyundan büyük işlere kalkışan, hasta bir çocuğa sahip, yalnız bir babaydı.

Sarah'nın gizli utancıyla barışmasını sağlayan da buydu. Şu ana bakıldığında dokuz sene önce yaptığı aptallığı kimse gerçekten umursamıyordu. Önemli olan tek şey Jazzy'ydi. Geçmişi arında bırakabilirse kısıtlı dünyasında yaşamaya son verebilir ve şu anın harikulade nimetlerini fark edebilirdi.

BÖLÜM YEDİ

Âşıklar Parkı'ndaki keşfin ardından Sarah'nın içinde bir şeyler kıpırdadı. Kendini daha sakin, daha huzurlu hissediyordu, öyle ki Raylene ve Dotty Mae ona İlk Aşk Kurabiye Kulübü'nün toplantısına gittikleri haberini verdiğinde gerilmedi bile.

"Buluşmalara ekim ortasında başlıyoruz," diye açıkladı Dotty Mae toplantının olacağı Twilight Fırını'na giderken. "Son buluşmamız ise büyük kurabiye takasının olacağı aralık ayının ikinci cuması."

"Kurabiye takasını planlamak iki ayınızı mı alıyor?" diye sordu Sarah.

"Ah, bizim olayımız yalnızca kurabiye takası değil." Raylene bir elini havada salladı. "Biz tüm Noel etkinliklerinin arkasındaki itici gücüz. Meydanda düzenlenen Dickens festivalindeki tüm kurabiyeleri biz yapıp satıyoruz. Melek Ağacı etkinliğinin organizasyonu ve idaresi bize ait. Noel'den bir hafta önce, geleneksel Twilight Noel Ağacı'nın ışıklandırılmasından da biz sorumluyuz ve o etkinlik için de kurabiye pişiriyoruz. Twilight sınırları içinde katıldığın tüm etkinliklerde bizim parmağımızın olduğundan emin olabilirsiniz."

"Vay canına, ciddi bir güce sahipsiniz."

“Büyükannen de bu güce sahipti,” dedi Raylene. “O da bizden biriydi.”

“Bir de insanlar bizim yalnızca örgü örüp kurabiye pişiren ufak tefek yaşlı kadınlar olduğumuzu düşünüyorlar.” Fırının arka tarafına doğru yürürlerken Dotty Mae ona göz kırptı. “Aslını bir bilseler.”

Raylene yan giriş kapısını açmak için öne çıktı. “Kutsal mekâna hoş geldin. Komuta merkezine.”

Lezzetli bir aroma patlaması Sarah’nın etrafını sararak burnuna hücum etti ve onu içeri çekti. Sarah hem içine kapanık biri olarak bilmediği bir yere girmenin tedirginliğini yaşayarak hem de ona doğru gelen bu harika duyusal tecrübeyi özümseyerek kapı girişinde duraksadı.

Mayanın aroması en güçlü kokuydu. Ev yapımı bira gibi koyu ve zengindi. Diğer kokularsa –mayaya karışan keskin tarçın, tereyağının muhteşem belirişi, vanilyanın dostane kucaklayışı– peşi sıra çarpıcı bir etkiye sahipti. Ve sona doğru bademin belirsiz ama inkâr edilemez fısıltısı...

Sarah derin bir nefes alarak bir şişe 1982 Château Mouton-Rothschild’ın tadını çıkaran bir şarap uzmanı gibi kokuları özümsemişti, derinlerinde kalmalarına izin vererek dokularını hissetti, aroma patlamasını tattı ve burada sevgiyle hazırlanmış tüm yiyeceklerin yankısını işitti. Zihninde fırının sunduğu her şeyin tadına vardı: Gevrek çörekler ve toz şekerli kurabiyeler, hafif ama çıtır baklavalar, pudra şekerli donutlar ve karışık meyve dolgulu bisküviler, tatlı yumuşak *kol-ace*’lar* ve kabarık *sopaipilla*’lar**.

Ve pastalar.

* Lor peynirli, elmalı kurabiye.

**Kızartılmış hamur.

Bir sürü pasta. Çikolata soslu Alman pastası, kırmızı kadife, havuçlu kek ve ananaslı ters yüz pasta. Limonlu kek ve melek kek. Limonlu, çilekli ve muzlu pasta. Burası tam bir aşçılık şöleni sunuyordu ve Sarah mest olmuş durumdaydı.

İçinde yükselen aromatik anılar onu büyükannesinin mutfağının sunduğu keyiflere götürdü. Kendini büyükannesiyile o küçük mutfakta, üzerine büyük gelen bir önlükle tabureye çıkmış şans kurabiyesi hamuru hazırlarken görebiliyordu. İşte o an, Âşıklar Parkı'nda hissettiği *huzur* zirve yaparak yıkıcı bir dalga gibi onu öylesine güçlü duygulara boğdu ki kalbine işledi.

Bir anda böyle güçlü duygular hissetmesiyle şaşkına döndü. Gerçek bir yuvaya dönüş gibi bir his yaratan bu üzüntüyle karışık ani sevinç durumuyla nasıl baş edeceğini bilemiyordu.

Yürüsene, sersem.

Kararlı bir şekilde başını sallayarak anıları zihninden uzaklaştırdı, duygularını bastırdı ve zorla gülümseyerek içeri girdi.

Kadınların çoğuyla önceki gece tanışmıştı, fakat kimin kim olduğunu henüz oturtamamış olmasına karşın elinde bir tutacakla fırınların önünde duran önlüklü, soluk yüzlü kadınla kesinlikle tanışmadığını biliyordu. Açık kahverengi saçları ve daha açık bir kahve tonunda gözleri olan kadın gruptaki herkesten daha gençti, otuzlu yaşlardaydı. Bir fırından diğerine ilerlerken, Sarah onun topalladığını fark etti. Aniden kadına karşı, insanın bir yakınına duyacağı türde bir üzüntü duydu. İki kusurlu kadın arasındaki bağ. Parmaklarını usulca karnına kaydırarak kazağının yumuşak dokusu altında saklı duran yaranın sert çıkıntılarını yokladı.

“Gel, gel.” Tombul, gülümseyen bir kadın içeri girmesini ısrar etti eliyle. Sarah onun geçit töreninden sorumlu olan kişi ol-

duğunu fark etti. “Dünün koşuşturmasından unutmuş olabilirsiniz, ben Belinda Murphey.”

“Merhaba,” dedi Sarah. Hayatı boyunca mücadele ettiği çekingenceği geri dönmüş içini kemiriyordu. Yine de kararlı bir şekilde omuzlarını doğrulttu ve buna karşı koydu.

“Otursana,” dedi fırınların başında duran kadın. “Bu arada ben Christine Noble ve burası benim fırınım. Hoş geldin.”

Kapı çıkışı mühürleyerek çitirtıyla kapandı. “Teşekkürler,” diye mırıldandı Sarah.

Başını eğip kapıya en yakın boş olan sandalyeye oturunca, Dotty Mae ile Raylene onun iki yanındaki yerlerine geçtiler. Sandalyeler beyaz karo zeminde esnerken alanda huzursuz edici tiz bir ses yükseldi.

Diğer kadınlar kendilerini tanıtarak ve Twilight’a dönmesinden ne kadar mutluluk duyduklarını söyleyerek ona selam verdiler.

“Keşke Mia da burada olsaydı,” diyerek iç çekti Dotty Mae. “Onu öyle özleyorum ki.” Gözleri Sarah’ninkilerle kesişti. “Büyükannen seninle o kadar gurur duyardı ki. O güzel çocuk hikâyesini yazdığın için. Onun şans kurabiyesi geleneğini onurlandırdığın için. Umarım bunu biliyorsundur.”

Sarah başıyla onayladı. Büyükannesini derinden özleyordu. Onu neredeyse masada oturmuş gülerken ve eski arkadaşlarıyla şakalaşırken görebiliyordu.

“Hepimiz Mia’yı derinden özleyoruz,” dedi Marva. “Büyükannen özel biriydi.”

“Öyleydi,” diye katıldı Sarah boğazında bir yumru hissederek.

“Yine de burada olduğun için çok mutluyuz. Seninle beraber büyükannen yaşamaya devam ediyor.” Belinda onun eline uzandı.

Kendisini oraya aitmiş gibi hissetmesine neden oluyorlardı ve bu Sarah'nın ödünü koparıyordu. Niçin ona bu kadar iyi davranıyorlardı? Tamam, Mia'nın torunuydu ama büyükannesi öleli neredeyse dokuz yıl olmuştu. Twilight hiçbir zaman Sarah'nın evi olmamıştı. Ancak aralarında hiçbir bağ olmasa da hepsi ona kendilerinden biriymiş gibi davranıyordu. Ondan ne istiyorlardı?

Tedirginliğini yatıştırmak ve Âşıklar Parkı'nda içini saran dinginliğe geri dönmek için alana göz gezdirdi. Çevresini listelemeye ihtiyaç duyuyordu. Bu egzersiz onu daha akıllı başında kılıyordu.

Mutfak büyük ölçüde profesyoneldi; lekesiz, paslanmaz çelik evyeler ve gereçlerle doluydu ama sahibinin kişiliği hakkında ipuçları veren ufak tefek kişisel dokunuşlar da seçiliyordu. Eski usul bir tereyağı güğümü, mavi pötikareli bir aplikle süslenmiş üç ayaklı alçak bir taburenin yanında duruyordu. Aslında etrafta çok sayıda pötikareli şey vardı... Pencereleri çevreleyen kırmızı perdelerden Christine'in elinde tuttuğu yeşil pötikareli tutacağa kadar.

Herkesin oturmakta olduğu kalın bacaklı ahşap masa büyük ailelerin muazzam öğle yemekleri için bir araya geldiği tarım günlerini anımsatıyordu. Sekiz sandalye alanda yer kaplamayacak şekilde masanın etrafını rahatça çevreliyordu. Tavanla duvarların kesişim noktasına pastoral bir hudut çekecek şekilde inek, ördek, domuz ve tavuk baskıları uygulanmıştı. Tüm bunlar Sarah'nın güven duymadığı rahat bir his yayıyordu. Twilight Fırını fazla sevinçli, fazla yumuşak, fazla hoş bir yerdi.

“Burada, aramızdan olmandan dolayı çok mutluyuz,” dedi kakao ten renkli, örgü saçları olan, uzun boylu, kaslı bir kadın. “Bu arada ben Marva, Marva Bullock.”

“Sizi dün geceki partiden hatırlıyorum.” Sarah gülümsedi.

“İyi vakit geçirdin mi?”

“Çok güzeldi, teşekkür ederim,” dedi Sarah içlerinden birinin Travis’in onunla dans etmiş ve ökseotunun altında onu öpmüş olduğu gerçeğinden bahsetmemesi için dua ederek. Bu anın anısıyla elini istemsizce dudaklarına götürdü, fakat ardından ne yaptığını fark eder etmez hemen kendini durdurdu.

Neyse ki kadınlar Sarah, Raylene ve Dotty Mae içeri girmeden önce yaptıkları sohbete geri döndüler.

Marva sandalyesinin arkasına astığı örgü çantasından bir gelin dergisi çıkardı. “Ashton’ın müstakbel eşinin seçtiği gelinliğin resmini getirdim,” dedi gruba ve sonra Sarah’ya dönerek ekledi: “Ashton benim oğlum. Mayıs ayında evleniyor.”

“Çöpe atacağı gelinlik bu mu?” diye sordu Debbie Reynolds’ı anımsatan ellili yaşlarda sarışın bir kadın onaylamaz bir ses tonuyla. “Bu trendden nefret ediyorum. Çok saygısızca.”

“Yalnızca yaşılanıyorsun, Patsy,” dedi Raylene. “Bununla yüzleş, bu ne bizim büyüdüğümüz dünya ne de öyle olması gerekiyor. Düzen değişiyor, ayak uydur ya da yoldan çekil.”

Patsy gözlerini kısıtı. “Saygı demode olan bir şey olmamalı.”

“Seninle aynı fikirdeyim Patsy,” dedi Marva. “Fakat Sheniqua gelinim olacak ve böyle bir şey yüzünden sorun çıkarmayacağım. Gireceğin savaşları seçmelisin. Gelinliğin parasını veren annesi bunu sorun etmiyor. Ben kimim ki buna karşı çıkayım?”

“Bilmiyorum,” dedi Patsy. “Bana bir risk gibi görünüyor.”

“Risk mi?” diye sordu kısa, şık bir saç kesimi olan Latin kökenli bir kadın. Sarah’nın eskiden izlediği televizyon programındaki bir yarışmacıya benziyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

Patsy başını salladı. “Gelinliği çöpe atarsan, Terri, evliliği çöpe atarsın.”

“Bu batıl bir inanç,” diye belirtti Belinda Murphey.

“Evlilikler de zaten batıl inanca dayalı değil midir?” Patsy uzanıp masanın ortasında duran tabaktan bir kurabiye aldı. “Eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış bir şey, mavi bir şey.”

“Gelinliği çöpe atmak kulağa eğlenceli geliyor. Keşke ben evlenirken de böyle yapsalardı.” Terri avuçlarını ovuşturdu, ardından kendine bir kurabiye aldı.

“Aman Tanrım,” dedi Patsy. “Bu pekan kurabiyeleri enfes. Kıtır kıtır ve inanılmaz leziz. Kim yaptı bunları?”

Christine elini kaldırdı.

“Elbette sen yaptın, seni gidi profesyonel fırıncı seni. Kurabiye takası için yaptığın tarif bu, öyle değil mi?”

Christine başıyla onayladı. “Evlilikler risk almakla ilgilidir. Ve Marva, sen harika bir kayınpoliz olacaksın. İnsanlarla olan ilişkilerinde adil ve dengelisin. Yardımcı ve ilgilisin ama hiçbir şeye burnunu çok sokmaksızın. Sheniqua bunu bilsin ya da bilmesin şanslı bir kız.”

“Teşekkür ederim Christine, çok nazıksın.” Marva dergiyi Terri’ye verdi, kenarı kıvrılmış sayfa söz konusu gelinliğin olduğu yeri işaret ediyordu.

Terri kurabiyeden bir lokma aldı. “Bunlar harikulade Christine.” Ardından dergiyi baktı. “Bu Vera Wang. Lütfen bana onun Vera Wang’i çöpe atacağını söyleme!”

“Vera Wang da kim?” diye sordu Dotty Mae.

* İngiliz adetlerinde gelin ailesinden ve sevdiklerinden uğur getirecek şeyler alır, yeni şeyler geleceğe dair umutla ilgilidir, mutluluk ödünç alınmıştır ve mavi rengi saflığı, sevgiyi, sadakati temsil etmektedir.

“Yalnızca bugüne kadar yaşamış olan en iyi gelinlik tasarımcısı,” diyerek övgüde bulundu Belinda ve kollarını tüm dünyayı kucaklamaya çalışmış gibi geniş bir şekilde açtı. Sarah televizyonda Oprah Winfrey’in de benzer şekilde kollarını açtığını görmüştü. Belinda’nın balık etli bir yapısı ve karşı konulamaz bir gülüşü vardı. Sarah onun yemekle olan ilişkisinin kendi mücadelesinden farklı olduğunu görebiliyordu. Belinda doyamıyormuş gibi coşku dolu bir yaşam enerjisiyle yiyordu. Sarah hislerini bastırmak, o boşluğu doldurmak için fazlaca yemişti. Son günlerde yazarak bu boşluktan arınıyordu. Fakat hissettiği tıkanma onu son bir yıldır küçük bedende tutan yemekle olan dengesini bozmakla tehdit ediyordu. Masanın ortasındaki kurabiyelere göz gezdirdi ve karnı guruldadı.

“Eminim heyecanlanıyorsundur,” dedi Terri, Marva’ya.

“Gerçekten sinir bozucu. Damadın annesi olduğum için mutluyum.”

Ardından çocuklarından ve düğünlerden bahsederek sohbetlerine devam ettiler.

Sarah grup dinamiklerini bir insanbilimci gibi gözlemleyip zihnine gizli ipuçlarını –vücut dillerini, söylenmeyen sözlerini, seslerindeki ufak tefek değişimleri– not ederek kadınların birbirleriyle olan ilişkilerini usta bir örgücü misali bir araya getirdi. İnsanlardan uzak durmasına rağmen insanlar onu büyülüyordu. Yedi kadını da değerlendirerek masaya göz gezdirdi.

Patsy otoriter olandı ve grubun ahlak pusulasıydı. Birinin söylediği bir şeye karşı çıktığında –Sarah’nın gördüğü kadarıyla bu kişi genellikle Raylene oluyordu– kaşını kaldırıyor ve okuma gözlüğünün üstünden otoriter bir bakış atıyordu. Azarlar gibi işa-

ret parmağını sallamaya yatkındı. Kıyafetleri pratikti: Yuvarlak orta kısmını kamufle eden klasik kesimli siyah bir pantolon, uzun kollu beyaz keten bir gömlek, yakasına düzgünce iştirilmiş bir Noel çelengi broşu. Ona dair her şey kadının derli toplu ve planlı olduğunu dışa vuruyordu. Ona bakarken Sarah'nın aklına Martha Stewart geliyordu. Patsy'nin yaptığı her şeyde son derece başarılı olduğunu hissediyordu.

Raylene, Patsy'nin yanında oturuyordu. Travis'in halası gruptaki en renkli kişiydi. Bir konudan diğerine atlıyor gibi görünse de nerede duracağını biliyordu. Raylene –büyükannesinin sıklıkla söylediği üzere– şımarık ve suratsızdı. Yaşma göre fazla kısa etekler giymesine rağmen bunu kaldıracak bacaklara sahipti. Son derece patavatsız olsa da insanın kendisini olayın bir parçasıymış gibi hissetmesini sağlıyordu. Nereye giderse gitsin enerjisi oraya akıyordu. Sabit fikirli, fazla atılgan ve eğlence düşkünüydü, dahası hiçbir şey için özür dilemiyordu.

“Fazla konuşup hiç hazırlık yapmıyoruz. Hadi bu toplantıyı tekrar rayına oturtalım,” diye söylendi Marva kulağını çekerek ve endişesini azaltmak için istemsizce yaptığı bu hareket Sarah'nın dikkatinden kaçmadı. Grubun belirlenen gündemden sapmış olması onun için endişe verici miydi? Yoksa canını sıkan başka bir şey mi vardı? Büyülenmiş halde yaşlı kadını inceledi. Sandalyesinin yanında ağzına kadar dolu büyük bir sepet duruyordu. Bir zamanlar izciydi de ‘her zaman hazırlıklı olun’ sözünü mü yaşıtıyordu? Yoksa bir ihtiyaca düşmekten nefret eden bir istifçi miydi? Her ne olursa olsun, Sarah'nın içinde ıssız bir adaya düşerse yanında bulunmasını isteyeceği kişinin Marva olduğuna dair bir his vardı.

“Raydan mı çıktık?” diye sordu Dotty Mae. “Fark etmedim.”

“Müdahale etmesem sonsuza dek raydan çıkabilirsiniz,” dedi Marva. “Yine de akışa uyum sağladığınızdan her zaman vardığımız noktadan memnunsunuz.”

“Her zaman değil,” dedi Dotty Mae. “Ama bu yüzden homurdanacak kişi ben değilim.”

Dotty Mae, Büyükanne Mia’nın en iyi arkadaşıydı ve Sarah onu diğerlerinden çok daha iyi tanıyordu. Dotty Mae rüzgâr ne yöne eserse o tarafa gitmeye meyilliydi. Peygamber çiçeği mavisî gözlerinde tatlı, yaşından ziyade rahat kişiliğini ortaya koyan dalgın bir ifade vardı. Ona rahat bir görünüm kazandıran büyük beden ev kıyafetleri giyiyordu. Sohbet kızıştığında görüntüyü daraltırsa anlaşmazlığı yumuşatacakmış gibi gözlerini kısıyordu. Fakat Dotty Mae dış görünümünden çok daha fazlasıydı. Nane likörüyle karanfilli sigaralara (yalnızca gizlice içerdi) düşkünlüğü vardı ve kazansın ya da kaybetsin bingo oynamaya bayılıyordu. Sarah’nın bildiği kadarıyla Büyükanne Mia asla sigara içmez ya da kumar oynamazdı ve onu sadece bir kez aklını çalan Dotty Mae’nin nane likörünü içerken görmüştü.

“Tamam, söyleyecek bir şeyiniz varsa söyleyin.” Raylene esneyen bir kedi gibi kollarım başının üstüne kaldırdı. “Yoksa karmaşa içinde kaybolup gidersiniz.”

“Bilmez miyim...” diye mırıldandı Dotty Mae sessizce.

“Önümüzdeki cumaünkü kurabiye takası için mönüyü tamamlamamız gerekiyor,” dedi Christine. “Aynı tarifleri kullanmak istemeyiz.”

Christine fazla konuşmuyordu ve Sarah’nın konuşulanlardan anladığı kadarıyla kurabiye kulübünde hiç evlenmemiş olan tek kişi oydu.

“Sohbet ederek çok eğleniyoruz, bana kalırsa hazırlıkları toplantının sonuna bırakalım.” Terri parti yapmak için her daim hazır olan bir kişinin enerjik gülüşüne ve eğlenceli bir tavra sahipti. Canlı mizacı –parlak sarı kazağı ve beyaz pantolonuyla– kıyafet seçimine de yansiyordu. Açıkça, hayatını miadını doldurmuş kurallara göre yaşamıyordu.

“Tamam,” diyerek ona katıldı Marva. “Diğer konu başlığımıza geçelim. Jazzy Walker.”

Jazzy’nin adının geçmesiyle Sarah omuzlarını dikleştirdi ve gruptaki kadınların yüzlerini inceledi.

“Bu yeni ilaç sayesinde Jazzy’nin durumunda büyük gelişme var.” Marva bir kurabiye almak için uzandı.

“Bu bir mucize,” dedi Dotty Mae. “Çocuk şimdiye kadar hiç olmadığı kadar sağlıklı.”

“Bunca zamandır ölümün eşliğindeydi, sonu büyükannesininki gibiydi.” Belinda başını iki yana salladı. “Bunu aklıma getirdiğimde eve koşup yavrularıma sarılmak ve iyi olduklarından emin olmak geliyor içimden.”

Marva kurabiyesini bitirdi ve parmak uçlarına yapışan tanecikleri silkti. “Her neyse, bu aşamada asıl ilgilendiğimiz şey Jazzy’yi sağlıklı tutmak.”

“Hımmm, anlayışsız görünmek istemem ama...” diyerek araya girdi Sarah. “Jazzy Walker’ın sağlık durumu sizi neden ilgilendiriyor?”

Yedi kafa birden ona doğru döndü. Yedi ağız açık kaldı. Kadınların hepsi bir suç işlemiş gibi ona dik dik bakmaya başladı.

“Sarah Collier,” diye fısıldadı Dotty Mae. “Büyükannen bu sözlerini duysa hayal kırıklığına uğrardı.”

Sarah bu kelimelerle tokatlamış gibi hissetti kendini. “Ne... ne demek istiyorsunuz?”

Dotty Mae dilini şaklattı. “Uzun süredir şehirdesin. İnsaniyetini kaybetmişsin kızım.”

“Manhattan’da oldukça insaniyet var,” dedi Sarah savunmacı bir şekilde. “Şefkat ve alaka yalnızca küçük kasabalara ait değil.”

“O zaman o soruyu niye sordun?”

Gerçekten niye sormuştu? Sarah yer yarılrsa da içine girsem diye düşünmeden edemedi. “Bazı insanlar hayatlarına izinsiz dahil olunmasından hoşlanmayabilir.”

“Biz böyle bir şey yapmıyoruz.” Belinda hakarete uğramış gibi görünüyordu. “Sadece yardımcı oluyoruz. Travis’in bize ihtiyacı var. Başka kimsesi yok.”

Harika, artık herkesi incitiyordu. Yutkundu. Bundan paçasını sıyıracak sosyal yeteneklere sahip değildi. “Bu sizin açınızdan bir varsayım değil mi? Ya yardımınızı istemiyorsa? Travis çok gururludur.”

“Twilight alelade bir kasaba değil.” Dotty Mae’nin başı konuşurken titredi. “Burası bir topluluk. Burada birbirimize yardım ederiz. Ve Jazzy, Raylene’in küçük yeğeni. Tüm parası gayri menkule bağlanmamış olsa tedavi masraflarını Raylene bizzat öderdi. Onun sözü hepimizin sözüdür. Jazzy’nin yeni ilacı pahalı ve sigorta tarafından karşılanmıyor. Travis kızını hayatta tutmaya çalışırken beş parasız kalacak ve yardımcı olmak için bir şey yapabilecekken burada öylece boş boş oturmayacağız.”

“Haklısınız,” dedi Sarah sessizce. İşgüzar tutumlarını birbirine bağlılık olarak göstermelerini anlaması imkânsızdı. Onları etiketlemek ona mı kalmıştı? Tatillerini bile anne babasıyla geçir-

miyordu. Kendini diğer insanlardan soyutlamayı seçmesi, diğer insanların birbirine bağlı olmayacakları anlamına gelmiyordu. Belki de hayat yolunun tümseklerine girmek zorunda kalmayacağı kadar çok insanın sevgisini kazanmanın ne olduğunu anlamıyordu. Zaten doğru düzgün kararlar verebiliyor da değildi. “Bunu düşünmemiştim.”

“Senin sorunun ne biliyor musun?” dedi Dotty Mae. Sarah ne olduğunu sormaya cesaret edemedi ama Dotty Mae yine de sözlerini sürdürdü. “Senin sorunun bugüne kadar etrafında kimsenin olmaması, bu yüzden sevgi dolu bir topluluğun ne anlama geldiğini bilmiyorsun, değil mi, seni zavallı çocuk?”

Bir yandan, Dotty Mae patronluk taslıyordu ve bu durum Sarah’ın sinirini bozuyordu, diğer yandan ise yaşlı kadının haklı olduğunu kabul etmeliydi. On yıllar boyunca insanın etrafında güvenilebileceği arkadaşlarının olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ebeveynleriyle olan ilişkisi en iyi ihtimalle candan bir uzaklık, en kötü haliyle de sessiz bir yalnızlıktan ibaretti. Ona gerçekten yanında olduğunu hissettiren tek kişi Büyükanne Mia olmuştu.

“Bir kurabiye satışı planlıyoruz, geliri Jazzy’nin tedavisine gidecek. Var mısın?” diye sordu Raylene.

“Bu uğurda seve seve para bağışı yaparım,” dedi Sarah.

Dotty Mae iç çekti.

“Ne oldu?” Sarah ellerini kaldırdı. Belli ki bu fırının her tarafına döşeli duyugusal mayınlar saklıydı.

“Para bağışı iyi hoş da...” dedi Dotty Mae. “Kendinden bir şey katmakla aynı şey değil. Senin nasıl kurabiye yapılacağını bildiğini biliyorum, Sarah Collier. Büyükanne Mia sana öğretti.”

“Tamam, tamam, kurabiye yapacağım,” dedi Sarah. “Yalnızca ne zaman, nerede olacağını söyleyin.”

“Şimdi, burada,” dedi Christine. “Fırınları ısıtmamın nedeni buydu.”

“Hadi bakalım,” dedi Belinda, Sarah’ya mavi pötikareli bir önlük uzatarak.

Sarah’nın bildiği bir sonraki şey dirseğine kadar kurabiye hamuruna batıp dostlukla karışık keyifli kasaba dedikodularına sürüklendiği idi. İtiraf etmeliydi ki uzunca bir zamandır hiç bu kadar eğlenmemişti. Belli bir noktada biri bir şişe şarap açtı ve insanların çenesi daha da düşerken kurabiyeler de daha lezzetli hale geldi. İlk Aşk Kurabiye Kulübü’nün kadınları amansız çöpçatanlardı.

“Crystal onu terk ettikten sonra Travis’i görmeliydin,” dedi Belinda. “Çok dokunaklıydı. Markette Jazzy’yi kucığında taşıyarak alışveriş arabasını iter, meyve suyu kutularıyla meyveli şekerlemeleri istiflerdi. Jazzy sevimli küçük elbiseler, dantelli kısa çoraplar, siyah renkli deri ayakkabılar giyerdi ve sarı saçları lüleler halinde omuzlarına dökülürdü.” Belinda bir avucunu kalbine bastırdı. “O köşeli hatlara ve şahin gibi gri gözlere sahip, özen göstererek tek başına çocuğuna bakan son derece maço bir adamdı. Tanrım, işte kahraman dediğin böyle olur.”

“Özellikle de bir zamanlar ne kadar haylaz olduğu düşünülürken,” diye ekledi Patsy. “Jazzy doğduğunda hayatını tamamen değiştirdi. Ne yazık ki benzer şeyleri Crystal için söylemek mümkün değil.”

“Haylaz gibi bir lafı da ancak Patsy kullanırdı.” Raylene gözlerini devirdi. “Eğri oturup doğru konuşalım. O tam bir serseriydi.”

“Raylene,” diye çıkıştı Marva. “O senin yeğenin.”

“Onu benden daha iyi kim bilebilir? Ufak tefek suçlar yüzünden başı sürekli polisle beladaydı.”

“Annesini kaybettikten sonra bocalıyordu sadece.” Marva, Raylene’e sert bir bakış attı. “Hepimiz hatalar yaparız.”

“Açıkcası, Crystal’ı hamile bırakmak Travis’in başına gelen en iyi şeydi,” dedi Dotty Mae. “Jazzy olmasaydı ne halde olacağını düşününce ürperiyorum.”

“Hı-hı.” Gruptakiler bu sözlerle katılarak başlarını salladılar.

Onları dinlemek, Travis’in sorunlu bir ergenden kızına düşkün bir babaya dönüşmesinden nasıl etkilendiklerini görmek Sarah’nın ilgisini çekmişti. Öyle ki ilk kitabının ardından kaskatı kesilen yaratıcılığının biraz çözülmeye başladığını dahi hissediyordu.

Başlangıçta, buzlu bir tundraya vuran ilkbahar güneş ışınları gibi hafif bir çözülme etkisindeydi. Fakat Jazzy’nin Melek Ağacı süslemesindeki son dileğini ve Travis’in kızına ne kadar bağlı olduğunu düşününce bir fikir çekirdeği köklerini salıp gelişmeye başladı.

Kâğıda dökmekte zorlandığı şu anki kitabı umurunda değildi. *Bu fikir* yazılması gerekendi. Bunu vücudundaki her bir hücrede hissedebiliyordu. Bu *Büyülü Noel Kurabiyesi*’ni yazarken hissettiği şeyle aynıydı. Sanki bir yaratıcılık akımıyla yüklenmiş gibi bunu ne kontrol ne de inkâr edebiliyordu. *Bu kitabı* yazmalıydı ve buna *şimdi* başlamalıydı.

“Bu kasabaya birkaç ay boyunca konuşulacak bir şey verdin,” diyordu Belinda.

Sarah’nın dikkatini kendi zihninden etrafını çevreleyen ka-

dınlara vermesi biraz zaman aldı. Belli ki onunla konuşuyorlardı. Yalnızca onunla ilgili de değil, aynı zamanda o olayla da ilgili. Sarah hiçbir şey söylemedi, yalnızca özenli bir şekilde kurabiye hamurunu fırın kâğıdına döktü.

“Bir erkek için şimdiye kadar yaptığınız en aptalca şey neydi?” diye sordu Terri gruba yeşil ve kırmızı plastik kurabiye kalıplarıyla zencefilli adamı dikkatlice keserken. Sarah keskin kenarlara sahip eski usul metal kesicileri tercih ediyordu.

Kimse konuşmadı.

“Hadi ama,” dedi Terri. “Bana bir erkek için utanç verici bir şey yapan tek kişinin Sarah olduğunu söylemeyeceksiniz değil mi?”

“On dört yaşımıdayken okul otobüsümüzü süren çocuğa tutulmuştum. Adı B.J. Peterson’dı. Siyah renkli deri bir ceket giyerdi, John Lennon gözlüğü vardı ve sık sık kaşlarını çatardı. Muhtemelen gözleri iyi görmediği için öyleydi ama yine de onun karanlık ve düşünceli bir tip olduğunu düşünürdüm.” Belinda hayal kurar gibi iç çekti. “Onunla konuşmak istiyordum ama bunun için fazla çekingendim, ayrıca bir kız arkadaşı vardı. Bebek bakıcılığı yaptığım zamanlarda sırf sesini duymak için arar, ardından hemen telefonu kapardım. Neyse, bu birkaç ay boyunca devam etti ve sonra bir gün polis kapımıza geldi. Çağrılarını bebek bakıcılığı yaptığım evlere kadar takip etmişler ve gelen aramaların benim bakıcılık yaptığım günlere denk geldiğini anlamışlar. Okuldaki herkes bunu öğrendi ve haftalarca benimle dalga geçtiler. Bebek bakıcılığı işimi kaybettim ve karanlık, düşünceli B.J. okul otobüsünü sürmeyi bıraktı. Yer yarlınsın da içine gireyim diye dua ettim. Berbatı.”

“Belinda’nın takipçi bir sapık olduğunu kim tahmin ederdi.” Terri kahkaha attı. “Gördün mü Sarah, yalnız değilsin.”

“Çıtayı yükseltebilirim,” dedi Marva.

Tüm gözler özenli bir şekilde Noel Baba kurabiyelerini süsleyen Marva'ya çevrildi.

“Sen mi?” dedi Raylene. “Aramızdaki en mükemmel kişi?”

“İlk tanıştığımızda, G.C. okuldaki en hoş kız ve aynı zamanda tam bir sürtük olan LaDonna Dawson'la flört ediyordu. G.C.'nin onda ne bulduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yok.”

“Belki de oral yapmada becerikliydi,” dedi Raylene.

“Aklına gelen her şeyi her zaman söylemek zorunda mısın?” diye azarladı onu Patsy.

“Ben yalnızca...” Raylene omuz silkti. “Bana şu kuru üzüm kutusunu uzatır mısın Christine?” Christine'den kutuyu alınca kuru üzümleri yulaf ezmesinin içine döktü. “Peki LaDonna'yla ne oldu?”

“Gerçekten kötüydü,” dedi Marva. “O konuda artık çok üzgünüm.”

“Ne yaptın ki?” Dotty Mae gözlerini kırıştırdı.

“LaDonna'ya lisenin oyun kurucusu Taz Milton'ın ağzından bir not yazdım. Herkes LaDonna'nın Taz'a deliler gibi âşık olduğunu biliyordu, G.C. bile. Notta ona Taz'la erkeklerin soyunma odasında buluşmasını ve tamamen çıplak olmasını belirttim. Ardından Taz'a koçun onu soyunma odasında görmek istediğini söyledim. Ve son olarak bir arkadaşıma, G.C.'ye, LaDonna'nın soyunma odasında ona bir sürprizi olduğunu söylettim. Uzun lafın kısıası, G.C. LaDonna ve Taz'ı duşta iş üstünde yakaladı.”

Patsy bir elini ağzına bastırdı. “Yüce Tanrım, Marva, bu çok ağır bir şey. Zavallı G.C.”

Marva çenesini avuçlarına gömdü. “Biliyorum, size gerçekten kötü olduğunu söylemişim.”

“Peki...” dedi Belinda iki bardak un ölçerken. “G.C.'ye gerçeği söyledin mi?”

“Çıkmaya başlar başlamaz itiraf ettim.”

“Ve bunu sorun etmedi mi?”

“Tamam, benden ayrıldı ama sonra LaDonna’nın bir sürtük olduğunu ve bunu yalnızca onu çok istediğim için yaptığımı fark etti.”

“Belinda takipçi bir sapıkmış, Marva ise bir entrikacı.” Terri avuçlarını ovuşturdu. “Bu gerçekten cazip olmaya başladı. Gördün mü, Sarah, tek yaptığın Travis’e olan aşkını ilan etmektir. Her şey göz önüne alındığında bu o kadar da kötü değil.”

“Peki...” dedi Marva, Terri’ye. “Sen bir erkek için kendini utandıracak ne yaptın?”

“Ben mi?” Terri gözlerini kocaman açarak saf görünmeye çalıştı. “Ben iyi bir kızdım.”

Patsy güldü. “Sen yalnızca ardında iz bırakmamakta iyiydin.”

“Peki ya sen, Raylene?” diye sordu Terri. “Bizimle paylaşabileceğin şehvet dolu soyunma odası anıların olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Durduk yere birine ilk çıkışan kişi olan Raylene bir sandalyeye oturdu ve kendini kurabiyelere şeker serpmeye kaptırmış gibi davranmaya başladı. “Daha önce hepiniz hikâyelerimi duydunuz. İtiraf edebileceğim yeni bir şey yok.”

“Bugün biraz sessizsin,” dedi Belinda. “İyi misin?”

“İyiyim.” Raylene başıyla onayladı. “Ah, saate baksanıza. Üç saattir buradayız. Sarah’nın Mutlu Melek’e dönmek için sabırsızlandığından eminim. Sabahtan beri dışarıda.”

“Öyleyim,” dedi Sarah ama yine de Raylene’in birdenbire neden gitmek istediğini merak etmeden duramadı. Sebebi ne olursa olsun ona müteşekkirdi. Mutlu Melek’e gitmek ve zihninde dönüp duran kitabı yazmaya başlamak için hazırды.

“Hadi, Dotty Mae,” dedi Raylene. “Kaçalım.”

BÖLÜM SEKİZ

Sarah'yı kasabada dolaştırdığı günün ardından Raylene artık Earl'le birlikte televizyonun karşısına kurulup kafasına göre takılmaya hazırды. Fahri belediye başkanı olarak Sarah'nın sorumluluklarını yerine getirmesinde yardımcı olmak onun için dert değildi; aslında Raylene rutininin dışına çıkmaktan gerçekten keyif almıştı. Fakat yedi-yirmi dört kocasıyla beraber olmaya alışkındı ve dürüst olması gerekirse otuz yıllık evliliğin ardından bile yaşlı keli özlüyordu.

Earl cuma geceleri ana barmenleri Linc'i, Horny Toad'un başında bırakarak işten erken çıkardı. Yılın bu zamanında Raylene cuma akşamları İlk Aşk Kurabiye Kulübü'nün toplantılarına giderdi, fakat bu toplantılar genellikle saat sekiz gibi biterdi. Raylene'in aklında eve vardığında Earl'le birlikte salondaki kanepeye kurulmanın, büyük bir kâse mısır patlatmanın ve bir film izlemenin hayali vardı. Monty Python klasiklerinden birini ya da en sevdiği film olan *Wanda Adında Bir Balık*'ı tercih edebilirdi. Bu kara komediden her seferinde keyif alıyordu. Ya da belki de Red Box'a uğrar ve yeni çıkan filmlerden birini satın alırdı. Denzel Washington'ın son macera filminin yakın zamanda DVD'ye çıktığını duymuştu. Ve Raylene, Denzel'a bayılırdı.

Dotty Mae onu kurabiye kulübü toplantısından sonra eve bırakmıştı; uzaklaşırken eski Vosvos'unun takırtısı Woodbury Estates boyunca yankı yapıyordu. Raylene bir an karanlıkta durarak Twilight'taki Noel'in zengin aromasını kokladı. Havaya odun dumanıyla çamın ve belli belirsiz gölün kokusu sinmişti.

Evinin saçaklarındaki buz sarkıtları ışıkla parıltıdayarak renk değiştirdiler; önce kırmızı, ardından yeşil, sonra yeniden başlamadan önce beyaza döndüler. Dotty Mae'nin Vosvos'unun sesi duyulmaz hale gelince Raylene diğer sesleri işitti... Yan evde şiddetli bir şekilde tartışan Scarpettileri, birkaç kilometre ötede bulunan yem ve tahıl depolarının yakınındaki raylardan geçen Burlington Northern treninin kederli düdüğünü, ön bahçesinde yer alan Çin leylağı ağaçlarındaki rüzgârın fısıltısını.

Bir sonraki cuma günü kurabiye takası için pişireceği kurabiyeleri düşündü. Baharatlı kurabiyeleri. Kulüpteki kadınlar tariflerine hoş Noel isimleri vermişlerdi. O ise soyadıyla kafiyeli olması için tarifine Raylene Pringle'ın Kris Kringle Baharatlı Kurabiyeleri adını koymuştu, fakat tarifi aslında İsveçli büyük büyükannesine aitti. Kulübün bazı üyeleri baharatlı kurabiyeleri sevmiyordu. *Fazla baharatlı*, diyorlardı. Ama Raylene'in hoşuna giden de buydu. Baharatların egzotik tadından hoşlanıyordu. Sade beyaz şeker ve unla uzak diyarların ağızda kalan tadının bileşimi kurabiyeleri başka bir boyuta geçiriyor, onları sıkıcı sade vanilyadan farklı kılıyordu. En azından o böyle düşünüyordu.

Gölden gelen esintiye karşı kollarım göğsünde kavuşturup başını eğdi ve arka verandanın basamaklarını ağır ağır çıktı. Mutfığa girip kendine yarım bardak kırmızı şarap doldurmasının ardından ayakkabılarını çıkarıp salona geçti.

Earl, Raylene'in onun için ördüğü mavi ve gümüş renkli Dallas Cowboys battaniyesinin altında kanepeye uzanmıştı. Televizyon açıktı, ESPN kanalı seçiliydi ve kocası gürültülü bir şekilde horluyordu. Fakat ev temizlenmişti, zemin yeni süpürülmüş, malsaların tozu alınmıştı. Earl evi ondan daha iyi çekip çeviriyordu.

Raylene bir omzunu duvara yaslayarak kapı eşiğinde durdu ve onu inceledi. Earl'ün dost canlısı, sıkça gülümseyen, bolca kahkaha atan ve yavaşça kızan bir yüzü vardı. Yıllar içinde biraz göbeklenmişti ama fazla kilolu değildi ve saçları alnının büyük kısmında azalmış olmasına rağmen keli iyi görünüyordu. Yul Brynner kadar iyi değildi ama yine de çekiciydi.

Earl'ü herkes severdi. Size yalnızca sırtındaki gömleği değil, ihtiyacınız varsa pantolonuyla ayakkabılarını da verecek bir adamdı. Peşin hükümlü değildi. Söylediğiniz bir sırrı başka kimseden duyamayacağınız türde bir adamdı.

Raylene onu, birinci sınıfta park alanında saçını çektiği günden beri tanıyordu. En az kendi kardeşleri kadar Earl de hayatının bir parçasıydı. Earl okuldan eve kadar onun kitaplarını taşımış, bir gün onunla evleneceğini söylemiş, Sevgililer Günü'nde Âşıklar Ağacı'nın altında ona on bir yaşındayken ilk öpücüğünü vermişti. Earl onun ilk erkek arkadaşı, ilk sevgilisi, her şeyinin ilkiydi. Ve sonuncusu, fakat hayatındaki tek kişi olmamıştı.

Raylene şarabını yudumladı, derin bir nefes aldı ve on sekiz yaşına basıp Dallas Cowboys amigosu olarak seçilmesinin haberi aldığı güne, kırk bir yıl öncesine gitti. Bu hayatının belirleyici anlarından biriydi ve ilk anlatmak istediği kişi Earl'dü.

O gün Earl'ü, uzun zaman önce yerine bir Süper WalMart açılan yerel bir Mom & Pop marketinde raf dizirken bulmuştu. O

kadar heyecanlıydı ki Earl'ün onun sevincini paylaşmayacağı aklına dahi gelmemişti.

“Senin adına sevindim,” demişti Earl tekme yemiş bir köpek yavrusunun hüzünlü yüzüyle.

“Sevinmiş görünmüyorsun.”

Earl gülümsemeye çalışmıştı. “Beni terk edeceksin. Profesyonel futbol oyuncularının etrafında olacaksın. Onlar bende olmayan her şeye sahipler. Paraya, güce, üne.”

Raylene onun omzuna vurmuştu. “Saçmalama. Bir patates cipsiyle aynı isme sahip olsan dahi seni seviyorum Earl Pringle. Seni terk etmeyeceğim.”

Fakat onu terk etmişti.

Earl haklı çıkmıştı. Futbolcular onunla flört ederken hanımeline çekilen arılar gibi akli başından gitmişti. Ve Earl'ü incitmişti. Hem de fena halde.

Televizyondaki program Roy Fireston'un bir masanın arkasında oturduğu ve Cowboys'un eleme maçlarına dışarıdan katılma ihtimalinin konuşulduğu bir bant yayına döndü. Sezonları inişli çıkışlı geçmişti. Raylene'e göre Cowboys, Tom Landry gittiğinden beri aynı takım değildi.

Raylene şarabından bir yudum daha alırken Roy Firestone'un sahneye çıkan misafirini görünce boğulacak gibi oldu. Lance Dugan, Dallas Cowboys'un eski arka koçucusu, altmış yaşında yer yer beyazlar düşmüş saçları, ince ve kaslı vücuduyla hâlâ çok yakışıklıydı. Bir zamanlar Raylene'in nefesini kesmişti. Şu an, eski kocasına bakmak Raylene'in tatlı ruh halini bozmuştu.

Çünkü Raylene'in öylesine büyük bir sırrı vardı ki otuz altı yıl içinde tek bir kişiye dahi bundan bahsetmemişti. Dışa yansıttığı

umursamaz tavrına rağmen bu sır arada içini kemirirdi. Yaptığı şeyler. Kanepede uyuyan tatlı, sevgi dolu adama söylediği yalanlar. Altı yaşından beri sevdiği adama.

Birdenbire keyfinin kaçmasıyla kendine yarım bardak daha Merlot doldurdu ve arka avluya açılan kaydırmalı cam kapıya yöneldi. Eve girdiğinde mutfak masasının üstüne bıraktığı cep telefonunu aldı ve kadehiyle birlikte dışarı çıktı.

Gece havası hafif ısıırıyordu, fakat Küçük Earl'e hamileyken kendine ördüğü kalın kazak üzerinde olduğundan çok da kötü değildi. Şezlonga oturdu ve bu saatte uyanık olduğunu bildiği tek arkadaşının numarasını çevirdi. Patsy'nin de en az onunki kadar berbat bir uykusuzluk sorunu vardı. Lanet olası menopoz. İkisi de elli dokuz yaşındaydı. Bir de bu zamana kadar bunun biteceği düşünülürdü.

Hızlı arama listesindeki beşinci tuşa bastı, derin bir iç çekerek usulca şarabını yudumladı ve gökyüzüne saçılmış olan yıldızlara baktı. "Merhaba Patsy."

"Hımmm... Sen misin Raylene?"

"Seni uyandırmışım gibi davranma. Evinin önünden geçerken ışıklarının yandığını gördüm."

"Hayır, uyumuyordum," dedi Patsy ama sesi tuhaf geliyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim. Neden aradın?"

"Jimmy öldüğünden beri kendini nasıl hissettiğini merak ettim," dedi Raylene, uzun bir süre Alzheimer hastalığıyla mücadele verdikten sonra yakın zamanda vefat eden Patsy'nin kocasından bahsederek.

"Jimmy öleli neredeyse bir yıl oldu. Gerçekten, beni neden aradın?"

Gerçekten neden aramıştı? Aslında yalnızca konuşmak istemişti, fakat yalnızlığını Patsy'ye itiraf edemezdi. "Mia'nın torunu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sarah gerçekten güzel bir kadına dönüşmüş."

"Onun görünüşünden bahsetmiyorum."

"Her zaman ciddi bir kızdı."

"Bana sorarsan epey mesafeli."

"Hepimiz senin kadar sokulgan değiliz Ray."

"Bana laf mı çarpıyorsun?"

"Eğer öyle düşünüyorsan..."

"Neden benden hoşlanmıyorsun?"

"Öyle bir şey yok."

"Hayır var."

Patsy duraksadı.

"Hâlâ orada mısın?" Raylene şarabından bir yudum daha aldı.

"Buradayım. Bazen sinirimi bozuyor olabilirsin ama seni seviyorum Raylene. Sen beni bugün hayatta olan herkesten daha iyi tanıyorsun."

"Hondo hariç."

Patsy bir şey demedi.

"Onu Twilight'a geri getirmekle sence hata mı ettik?"

"Sarah'dan mı bahsediyorsun?"

"Başka kim olabilir?"

"Hayır, bence hata yapmadık. Dün akşam Jazzy'nin geçit töreninde ne kadar mutlu olduğunu görmedin mi?"

"Travis'in onu partide nasıl öptüğünü gördüm. Fazla hızlı ilerliyor. Bu kadar çabuk harekete geçeceğini hiç beklemezdim."

"Raylene?"

“Evet?”

“Şarabını bitir ve yatağına uzan.”

“Nasıl bildin...” Raylene erkeksi bir sesin arka planda alçak sesle mırıldandığını duydu. “Yüce Tanrım, orada bir adam...”

“Hayır,” dedi Patsy inkâr ederek.

“Bariz yalan söylüyorsun.” Raylene şezlongda yerinden doğruldu.

“Televizyondan geliyor.”

“Ah sakın bana yalan söylemeye kalkma. Hondo Crouch mu? Patsy Calloway Cross, şerif senin yatak odanda mı?”

“Şimdi kapatıyorum.”

“Evet, kapat ve gidip Hondo’yla seviş. Bu yeniden bir araya gelişi kırk yıldır bekliyorduk.”

“Bu yeniden bir araya geliş falan değil, yalnızca...”

“Demek yanındaki Hondo,” diye bağırды Raylene. “Biliyordum. Ah, Patsy, senin adına çok sevindim.”

“Şarabını bitir ve gidip yatağına uzan Ray.”

“Demek Patsy’nin bir erkek arkadaşı var.”

“Bu kadar yeter, artık gerçekten kapatıyorum. İyi geceler.”

Raylene karanlıkta ürpererek oturdu ve şarabını içti. Bir yarısı içeri geçip kocasının omzunu dürtmek, onu uyandırmak ve ona otuz altı yıl önce söylemesi gereken şeyi anlatmak istiyordu. Ama dünyada en çok sevdiği kişiden bir şeyi bu kadar uzun zaman sakladıktan sonra bunu nasıl söylerdi? Ve ortaya çıkarması bunun hakkında bir şey yapmayı gerektirirdi. Bu adımı atmaya henüz hazır değildi. Hem de hiç.

Yine de suçluluk hissini üzerinden atamıyordu. Patsy ile konuşmanın da buna faydası dokunmamıştı. Aslında kendini daha

da kötü hissediyordu. Aldığı yanlış kararlar, yaptığı hata yüzünden kalbi sızlıyordu.

Tekrar telefonu aldı ve uzun zamandır aramadığı bir numarayı tuşladı. Uykulu bir erkek sesi beşinci çalıştı telefona cevap verdi.

“Merhaba,” dedi Raylene. “Benim. Bu kadar geç aradığım için üzgünüm, fakat geçmişti düşünüyordum. Otuz altı yıl önce bugündü.”

“Biliyorum,” dedi adam.

“O halde söyle bana, Lance, o nasıl?”

Sarah'nın zihninde ölümcül bir hastalığı olan küçük bir kızın hikâyesi dönüyordu. Gizemli bir yabancı –aslında bir melek– Noel'den hemen önce ona sihirli bir oyuncak asker veriyor ve küçük kıza *gerçekten çok inanırsa* oyuncağın Noel Arifesi'nde en içten dileğini yerine getireceği söylüyordu.

Dotty Mae ve Raylene onu Mutlu Melek'e bıraktıktan sonra Sarah kolunun altına sıkıştırdığı çeşitli kurabiyelerle dolu bir poşetle aceleyle doğruca odasına, dizüstü bilgisayarına gitmişti. Yazma arzusu onun için yemek yemek ya da cinsellik kadar ilkel bir güdüydü. Aklındakileri yazıya dökmezse ölebilmemiş gibi hissediyordu. Çaresiz ve hevesli bir şekilde ayakkabılarını çıkarıp yatağının ortasına kurulmuş ve çalışmaya başlamıştı.

Parmakları klavyenin üstünde uçuyordu. Aklından geçen görüntülere, cümlelere, düşüncelere güçlkle yetişebiliyordu. Jazzy, Travis, kurabiye kulübünün kadınları ve Twilight adeta ilham perisini harekete geçirmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar çalışarak, kurabiye yiyerek ve zihninde bir film gibi dönen hikâyeye kendini kaptırarak yaz-

maya durmaksızın devam etti. Zihninde, kısaca Lily denen Lillian adındaki küçük kıza dönüştü. Lily'nin tüm duygularını kendi yüreğinde hissetti. Damarlarındaki kan gibi içinde pompalanan anlatımın gücüyle kendinden geçerken kurabiyelerin güzelliğinin ötesindeki cenneti tattı. Böyle yazdığı zamanlarda kendini tam anlamıyla özgür hissediyordu. Hiçbir kısıtlama, sınırlama yoktu... Var olan tek şey, bir yıldırımını kavanoza kısırmak ve tüm dünyayı canlı bir ilham parıltısıyla aydınlatmak gibi çılgıncasına bir mutluluktu.

İlk taslağın üçte ikisini bitirdiğinde şafak aydınlığı penceresinde beliriyordu. Son kısmını yazmadan önce biraz daha kafa yormaya ihtiyacı vardı. *Büyülü Noel Kurabiyesi*'ndeki süreci de böyle olmuştu. Sondan hemen önce bir duvara toslamış ve belirsizlik de işte tam o an kendini göstermişti.

Artık hikâyeyi bir kenara bırakıp dinlenme zamanı gelmişti.

Uyandığında Benny'yi arayacak ve ona rahatlamasını, kitabı bu kez zamanında teslim edeceğini söyleyecekti.

Gülümseyerek dizüstü bilgisayarını kapayıp örtülerin altına girdi, ardından ertesi gün için programını kontrol etmediğini fark etti. Yataktan çıkıp çantasından broşürü almak için odanın diğer ucuna geçti. Programı incelerken homurdandı. Üç saat içinde midilli gezileri, hokkabazlar, duvar boyama ve Scrooge hazine avı dahil olmak üzere çocukları içeren etkinliklerde yer alması gerekiyordu.

Görünüşe bakılırsa Twilight sakinleri dört haneli ücreti hak etmesini bekliyorlardı.

Travis cumartesi sabahı ona beş kala Âşıklar Parkı'na kurulmuş olan Piccadilly Sirkisi önünde diğer ebeveynlerle birlikte

sırada bekliyordu. Jazzy onun elini tutmuş, heyecandan yerinde duramıyordu.

“Sakin ol, sıçrayan fasulye,” dedi usulca. “Astımının yeniden sorun çıkarmasını istemezsin.”

“Ama babacım...” diyerek karşı çıktı Jazzy. “Kendimi harrika hissediyorum.”

“Demek şimdi de Kaplan Tony oldun?”

“Evet.” Başını aşağı yukarı salladı. “Hazine avı için sabırsızlanıyorum.”

“Belki de etrafta hazine peşinde koşturmak yerine bundan biraz daha az yorucu olan bir şeyler denemelisin. Duvar boyamaya ne dersin?”

“Hazine avı olsun, lütfen babacım. Hırıldamaya başlarsam dururum, söz.”

“Ama hırıldamaya başladığında çok geç olabilir.”

“Astım spreyim yanımda.” Yeni ilaca başladığından beri ihtiyaç duymamasına rağmen babasına göstermek için spreyini kaldırdı.

Travis ona hayır demek istiyordu, fakat böyle bir suratı nasıl reddedebilirdi ki?

Özellikle de Jazzy bunca yıldır eğlenceden mahrum kalmışken. Şanslarının daha ne kadar yüzlerine güleceğini kim bilebilirdi ki? Mümkünken kızının güzel zaman geçirmesine izin verse de olurdu.

“Tamam,” dedi sonunda. “Ama kendini yorgun hissettiğin an bana gelip söyleyeceksin.”

“Anlaştık,” dedi Jazzy kendine özgü o şen havasıyla ve tokalaşmak üzere elini uzattı.

Sırada önlerinde neden kıkırdadığı belli olmayan genç bir kızın bulunduğu dört kişilik bir aile, arkalarında ise üniversite çağında bira kokan ve gürültü çıkaran iki genç adam vardı. Durmaksızın birbirlerini omuzlarından yumrukluyorlardı. Bir zamanlar Travis de bu kadar aptaldı ama yine de cuma akşamından sarhoş oldukları belli olan iki genç adamın niçin tüm bu çocuk etkinliklerinin düzenlendiği Âşıklar Parkı'na geldiğini merak ediyordu. Ardından içlerinden birinin kıkırdayan genç kıza göz kırptığını gördü ve her şey bir anda anlam kazandı.

“Hey,” dedi onlara keskin bir ses tonuyla. “Bu etkinlikler çocuklar için, uzayın.”

“Öyle mi?” diye geveledi jöntürklerden biri. “Kim demiş?”

Travis ceketini açıp hemen rozetini gösterdi. Bunun bir av bekçisi rozeti olduğunu bilmelerine gerek yoktu. “Ben diyorum. Halka açık yerde sarhoş olmaktan ceza yiyebilirsiniz.”

Genç adam ellerini kaldırdı. “Ahbap, alınma, yalnızca takılıyorduk.”

“O halde gidip çocukların uzağında takılın. Onların eğlencesini berbat etmeyin.”

Adam genç kıza uzun uzun baktı. Adamlarla genç kız arasındaki yaş farkı neredeyse Travis ve Sarah arasındaki yaş farkına denkti. On beş ile yirmi yaş arasındaki büyük fark, yirmi dört ile yirmi dokuz yaş arasında küçülüyordu. On yıl ne kadar da büyük farklar yaratıyordu.

“Onun için fazla büyüksünüz,” diye çıkıştı Travis.

Tam o an bir kadın aceleyle geçici kapıya gelip şeridi kaldırarak parkı etkinlikler için açtı. Travis o uzun saç örgüsünü ve ince topuklu siyah çizmeleri hemen tanıdı.

Sarah.

“Ahbap.” Gençlerden biri arkadaşını dirseğiyle dürttü ve il-
giyle Sarah’ı inceledi. “Şu kadına bak. Benimdir.”

“Şimdi de öyle bir kadın için çok küçüksünüz,” dedi Travis
ağır ağır. “Bana kalırsa gerçekten uzama zamanınız geldi.”

Uzun boylu genç adam Travis’e meydan okuyacakmış gibi
göründü, fakat Travis’in gözlerinde gördüğü bir şey onu uyarmış
olmalıydı çünkü sonunda omzunu silkti ve “Kimin umurunda.
Zaten yavan bir şey,” dedi.

“Selam Sadie!” Jazzy, Sarah’ya el salladı.

Acelesi var gibi görünen Sarah, Travis’in kızına selam vermek
için durdu. “Selam Jazzy, Scrooge hazine avı için mi buradasın?”

“Hıhı.” Küçük kız başını salladı. “Büyük ödülü kazanmak is-
tiyorum.”

“Büyük ödül ne?”

“Parkta Six Flags Tatili’ne dört bilet.”

“Senin kazanman için dua edeceğim,” dedi Sarah.

“Günaydın,” diyerek ona selam verdi Travis.

“Gitmem gerek.” Piccadilly Sirki’nin merkezindeki platformu
işaret etti. “Sunucu benim.”

Travis elini kaldırdı, fakat Sarah çoktan uzaklaşmak üzere ar-
kasına dönmüştü. Hımmm... Acaba onu görmezden mi gelmişti?
En azından selam verebilirdi.

Sarah mikrofon başındaki yerine geçti. Kalabalık önünde ko-
nuşmakta doğuştan yetenekli olmadığı belliydi. Dickens festiva-
line geldikleri için ziyaretçilere teşekkür eden ve hazine avının
kurallarını açıklayan bir yazı okudu. Katılımcıların bizzat seçe-
cekleri üç farklı görev vardı. Parkta doğa avı, meydandaki ma-

ğazalarda dükkân avı ya da –kasabanın etrafındaki kent simgelerinde çeşitli insanlarla fotoğraf çekilmeyi içeren– fotoğraf avı yapabilirlerdi.

Travis doğa avını seçmesini umarak, “Hangisini yapmak istiyorsun?” diye sordu Jazzy’ye.

Fakat kızı nasıl güzel anılar elde edeceğini biliyordu. “Fotoğraf avı babacım, böylece insanlarla fotoğraf çekilebilirim.”

“Tamam,” dedi Travis. “Gidip bize mor bir liste al.”

Jazzy farklı avlar için farklı renklerde liste dağıtan bir görevlinin yanına gitti ve fotoğraf avı için gerekenleri içeren listeyle geri döndü. Listedeki ilk madde şuydu: *Yerel bir Twilight ünlüsüyle fotoğraf çektirin*. Katılımcılar yakın zamanda yerel veteriner Sam Cheek ile evlenen Emma Parks’ı, Vietnam Savaşı kahramanı Şerif Hondo Crouch’u ya da yazar Sadie Cool’u seçebiliyorlardı.

“Sadie’yi seçiyoruz. Gel babacım.” Travis’in elini tuttu ve onu sahneye doğru çekmeye başladı.

“Av resmen başlayana kadar beklemeliyiz,” dedi Travis.

Etkinliğin organizatörlerinden biri olan Patsy Cross mikrofonu Sarah’dan aldı. “İşinizi kolaylaştırmak istemiyoruz,” dedi. “Bayan Cool fotoğraf avı listesinde yer alan bir isim olduğu için ona saklanması ya da kendini gizlemesi için biraz zaman tanıyacağız. Merak etmeyin, çok fazla uzaklaşamaz. Fotoğraf listesindeki diğer isimler gibi parktan ya da meydandan başka bir yerde olmayacak. Fakat kostüm giyebilirler, o yüzden sokaklarda yanınızdan geçen herkese dikkatle bakın.”

Sarah sahneden aşağı indi ve Travis onun sokağın karşısına geçip antikalarla ve Teksas temalı hediyelik eşyalarla dolu ilgi çekici küçük bir dükkân olan Buffalo Nickel’in arka kapısından içeri girmesini izledi.

“Pekâlâ, katılımcılar, hazır mısınız?” diye sordu Patsy kala-balığa.

“Evet!” diye bağırdı Jazzy.

“Hazır... Başla!”

Herkes farklı yönlerle doğru koşuşturarak bir anda hareket etmeye başladı. Travis kargaşada kaybolmasın diye Jazzy’nin elinden tuttu.

“Nereye gitti babacım?”

“Buffalo Nickel’in arka kapısından girdi ama sanırım onu nerede bulabileceğimizi biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sadie... Sarah ile ben senin yaşlarındayken arkadaştık.”

Jazzy’nin gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi? Neden artık arkadaş değilsiniz?”

“Yani...” Travis kendisiyle Sarah arasındaki karmaşık durumu nasıl açıklayabileceğini düşünerek duraksadı. Elini omzuna koyarak kızına kaldırımda yol gösterdi. “Arkadaş değiliz gibi bir şey yok... Yalnızca... Yani ben ondan biraz büyüğüm... İnsan genç olduğunda kendisiyle aynı yaşta olmayan biriyle arkadaşlık kurmakta zorlanıyor.”

“Benimle Mitchell Addison gibi.”

Travis kızına baktı. “Seninle Mitchell Addison’a ne olmuş?”

“Yani...” dedi Jazzy babasının oyalama taktiğini taklit ederek. “Mitchell beni seviyor, fakat daha yalnızca altı yaşında ve ben altı yaşında gibi göründüğümü bilsem de altı yaşında değilim, sekizinci sınıf seviyesinde okuyorum, ayrıca o çizgi romanları seviyor ve...”

“Sen de Mitchell’ı seviyorsun.”

“Evet ama o daha yalnızca bir çocuk.”

Travis gülümsedi.

“Bana bir yüzük almış,” dedi Jazzy.

“Ne?” İçinde yapılanan panik karşısında şaşkıındı. O daha yalnızca sekiz yaşındaydı. Kızına âşık olan bir çocuk için endişe duymasına gerek yoktu ama geleceğe dair bir görüntü belirmişti zihninde. Jazzy sarışın, mavi gözlü ve son derece sevimli, dost canlısı bir çocuktur. Açıkçası Travis onun ergenliğe girdiğinde nasıl biri olacağını hiç düşünmemişti. Yalnızca her bir günü atlatmaya öylesine odaklanmıştı ki! Anı yaşamanın bir kötü tarafı geleceğin sizi hazırlıksız yakalamak için köşe başında bekliyor olmasıydı.

“Tamam, o yüzüğü gerçekten satın aldığını sanmıyorum. Bence o pençe makinelerinin birinden kazandı. Bowling salonundaki pençe makineleriyle oynamayı seviyor, fakat yüzüğü bana arkadaşlarımin önünde vermeye kalkınca ondan hoşlanmadığımı ve yüzüğünü istemediğimi söylemek zorunda kaldım.”

“Jasmine Dawn Walker, o çocuğa kötü mü davrandın?”

Jazzy boynunu büktü. “Ona nazikçe söylemeye çalıştım.”

“Onun duygularını incittin.”

“Babacım,” dedi Jazzy çaresiz bir halde. “Alt dudağı titremeye başladı. Ağlamaya başlayacağından korktum. Nasıl başa çıkacağımı bilemedim.”

Travis hem küçük kızı hem de zavallı Mitchell Addison için üzüntü duydu.

“Ben de incindim,” diye fısıldadı Jazzy. “Çünkü onu gerçekten seviyorum, fakat onunla arkadaş olamam. Sen de mi Sarah için böyle hissediyorsun?”

“Bir anlamda.”

Jazzy başını kaldırıp ona baktı. “Onu seviyor musun?”

“Seviyorum.”

“Ama çocukken sevmiyordun?”

“Seviyordum ama biz de seninle Mitchell gibiydik. Sarah benim için fazla küçüktü.”

“Ama şimdi bir yetişkin.”

Travis başıyla onayladı. “Öyle.”

“Tamam,” dedi Jazzy. “Onu da kitabını da seviyorum. Hadi şimdi gidip onu bulalım ve fotoğraf çektirelim ki bu hazine avını kazanabilelim. Her zaman Park’a tatile gitmek istedim.”

Travis’in içinden bir ses Sarah’nın Buffalo Nickel’den Book Nook’a geçtiğini söylüyordu. Ona dair en güçlü çocukluk anısında Sarah da tıpkı Jazzy gibi her zaman bir kitap başında olurdu. Yine de Jazzy rahatsız olmasaydı daha az kitap başında olabilirdi. Sarah içe dönük biriyken kızı doğuştan dışa dönüktü.

“Hadi buraya bakalım,” dedi kitapçının kapısını iterek.

Sarah’nın kitabı festival kalabalığından fayda sağlamak amacıyla ön plana çıkarılmış olan Charles Dickens’in en çok sevilen kitaplarıyla –*Bir Noel Şarkısı, Büyük Umutlar, David Copperfield, Oliver Twist, İki Şehrin Hikâyesi*– çevrelenmiş halde dükkânın merkezindeydi. Travis bu kitapların hepsini Jazzy’ye okumuştı. *İki Şehrin Hikâyesi* onun en sevdiğiydi. Başlangıcına bayılıyordu. Hasta kızıyla adeta hayatının paradoksunu özetliyordu. *Zamanların en iyisiydi, zamanların en kötüsüydü...*

Fakat şimdi Jazzy son derece sağlıklı görünürken ve Sarah Twilight’a geri dönmüşken zamanların en iyisi gibi geliyordu.

Kitap yığınlarının arasına baksalar da onu hiçbir yerde bula-

madılar. Tam Travis yanlış tahminde bulunduğunu düşünmeye başlamışken, dükkânın arka kısmına açılan kitap motifli perdenin altında bir çift ince topuklu çizme ucu gördü.

Bir parmağını dudaklarına götürüp Jazzy'yi elinden tuttu ve ona çizmeleri işaret etti. “Bu o,” dedi dudaklarını sessizce oynatarak.

Jazzy ilerleyip perdeyi kenara çekti.

Sarah orada, perdeyle aynı motifle kaplanmış olan bir koltukta oturuyordu. Elinde *Zamanda Kıvrılma* kitabının bir kopyasını tutuyordu. Uzun karamel renkli örgüsü büyüleyici bir şekilde göğsünün üstüne düşmüştü.

Travis ona bakakalmak istememişti, özellikle de kızının önünde, fakat gözleriyle aynı renk olan mavi kazağı sayesinde harika görünen göğsüne bakmadan edememişti.

“Buldu seni!” dedi Jazzy sevinçle. “Cep telefonunu çıkar babacım ve fotoğrafımızı çek.” Travis’in sokulgan kızı davet beklemeksizin fırlayıp kendini Sarah’nın kucağına bıraktı.

Sarah’nın yüzünde zorlu bir gece geçirmiş gibi bir ifade belirdi. “İnsanlar başımıza üşüşmeden buraya gel ve o perdeyi kapa,” dedi Travis’e.

Travis kuytu alana girip perdeyi ardından çekti. Cep telefonunu çıkarırken, Jazzy bir kolunu Sarah’nın boynuna doladı ve “Peynir de,” diye talimat verdi kocaman gülümseyerek.

Görevi yerine getirdikten sonra Travis fotoğrafın nasıl çıktığına bakmak için telefonunu çevirdi. Sarah’nın kucağına yerleşmiş olan Jazzy her zamanki gibi inanılmaz tatlı görünüyordu. Ama onu asıl şaşırtan –hatta nefesini kesen– Sarah’nın yüzündeki sanki Jazzy’ye bayılıyormuş gibi görünen o hassas anaç ifadeydi.

“Nasıl çıkmış?” diye sordu Sarah.

“Güzel.” Tuhaf bir sebepten ötürü fotoğrafı görmesini istemeyerek telefonu tekrar cebine soktu.

Kitaplarla çevrili dar bir alandalar dı. Sarah’nın gözlerine baktı, Sarah da onunkilere ve Travis daha önce hiç hissetmediğı bir çekime kapıldı. Aklından geçen tek şey ökseotunun altında ona verdiği öpücük ve bunu ne kadar çok tekrarlamak istediğıydi.

“Pekâlâ,” dedi.

“Pekâlâ,” diye cevap verdi Sarah da.

Avucuyla boynunu ovdu ve başını eğdi. “Sanırım günün geri kalanında meşgulsün.”

“Öyle sanıyorum.”

Travis gitmeleri gerektiğini bilerek harekete geçti, fakat kitap ve Sarah’nın havalı parfümü kokan bu kuytu köşede kalmak istiyordu.

“Başka bir şey var mıydı?” diye sordu Sarah.

“Hımm... Hayır.” *Yürü*. Ama orada durup kaldı.

Jazzy hâlâ Sarah’nın kucağındaydı ve *Zamanda Kıvrılma*’nın sayfalarına göz gezdiriyordu. Hazine avını unutmuş ve günü burada geçirmeye hevesli gibiydi.

“Pekâlâ, gidip daha fazla fotoğraf peşine düşsek iyi olur,” dedi Travis.

“Fotoğraflar. Evet.”

“Acele etsek iyi olur çünkü...” Başparmağıyla dışarıyı işaret etti. “Bilirsin, insanlar bu gibi şeylerde son derece rekabetçi olurlar.”

Sarah başıyla onayladı.

Lanet olsun, bir turşu kavanozuyla sohbet etmek dahi bundan daha kolay olurdu. Niçin bu kadar zorluyordu?

“Bu hikâyeyi hatırlıyorum. Güzel bir hikâye. Bana bir ara okur musun?” diye sordu Jazzy, Sarah’ya.

“Elbette,” dedi Sarah.

Jazzy hemen Sarah’ya baktı. “Ne zaman?”

“Ne zaman?”

“Evet, bana ne zaman okuyacaksın?”

“Hımmm... Bilmiyorum.”

“Noel Arifesi’ne ne dersin? *Büyülü Noel Kurabiyesi*’ndeki kurabiyelerden yaparız. Hani şu Isabella ve büyükannesinin yaptıklarından.”

“Şans kurabiyelerinden.”

“Evet, şans kurabiyelerinden yaparız, sonra da bana *Zamanda Kıvrılma*’yı okursun.”

“*Zamanda Kıvrılma* uzun bir kitap Jazzy,” dedi Travis. “Bir gecede okuyamazsın. Ve Sarah Noel Arifesi’nde kasabada olmayacak. Sen ve ben Noel kurabiyelerini beraber yapıp Noel ve Yılbaşı arasındaki haftayı *Zamanda Kıvrılma*’yı okuyarak geçirebiliriz.”

Kızının yüzünde hissettiği hayal kırıklığını ortaya koyan bir ifade belirdi. “Evet, tamam, olur.”

“Şans kurabiyelerini başka bir zaman yapabiliriz belki,” diye önerdi Sarah.

Travis gerildi ve Sarah’ya bakışlarıyla bir mesaj gönderdi: *Tutamayacağın sözler verme.*

Jazzy başını iki yana sallayıp dudaklarını büzdü. “Şans kurabiyeleri yalnızca Noel Arifesi’nde işe yarar.”

“Şans kurabiyelerinin yalnızca bir peri masalından ibaret olduğunu biliyorsun...” dedi Sarah nazikçe. “Değil mi?”

Jazzy sanki Sarah az önce Noel Baba diye bir şey olmadığını

söylemiş gibi ona baktı. “Evet, elbette biliyorum. Yalnızca eğlence-
li olacağını düşünmüştüm... Bilirsin... Gerçekmiş gibi yapmak...”

Bu hiç iyi değildi. Jazzy, Sarah’ı çok fazla seviyordu. Travis’in istediği en son şey kızının incinmesiydi. Elini Jazzy’nin omzuna koydu. “Gitmemiz gerekiyor ufaklık.”

“Tamam,” dedi Jazzy yerinden fırlayarak.

Travis perdeyi geri çekti ve bir grup insanın dükkânın içinde dolandığını gördü.

“Ah, şuna bakın,” diye bağırdı bir kadın. “İşte Sadie Cool.”

“Artık av sezonunda bir geyiğin nasıl hissettiğini biliyorum,” diye homurdandı Sarah.

Travis’in bildiği sonraki şey, fotoğraf peşindeki bir grup hazine avcısının onunla Jazzy’yi odanın dışına çektiğiydi.

“Vay canına,” dedi Jazzy. “Sanırım gölge ediyorduk.”

Büyümüş de küçülmüş, diye düşündü Travis ve kızını kitapçının dışına yönlendirdi.

BÖLÜM DOKUZ

Neyse ki Sarah'nın fahri belediye başkanlığı görevleri mey-
dandaki Dickens etkinliğiyle birlikte pazar akşamı sona ermişti.
Bu güç durumdan kurtulduğuna sevinmesine rağmen işçilerin kü-
çük stantları sökmelerini ve sokaktaki yıkıntıları süpürmelerini
hüzünle izliyordu. Viktorya dönemi İngiltere'si hayali birkaç sü-
pürge darbesi ve birkaç tahtanın alaşağı edilmesiyle yitip gidiyor-
du. Bir hayali bozmak ne kadar da kolaydı.

Sarah, Mutlu Melek'teki odasının penceresinden meydanın
doğu tarafını görebiliyordu. Dizüstü bilgisayarı kucağında pence-
re önündeki koltuğa oturmuş yazarken bir yandan da Twilight'ın
dönüşümünü izliyordu. Kasaba tam bir bukalemundu, hakkını
vermeliydi. Etkinlikler ve tatillerle değişerek turist çekmesine ya-
rayan hangi kişilikse onun maskesine bürünüyordu.

Pazartesi'den cuma günü İlk Aşk Kurabiye Kulübü kurabi-
ye takasına kadar programı boştu. Rahatlayıp odasında köşesine
çekilebilir, Jenny'nin demlediği lezzetli ahududulu yeşil çaydan
içip yazabilirdi. Yalnızlık. Bu Sarah'nın cennet fikriydi.

Tanrı'ya şükür zihni fikirlerle doluydu ve kitabı su gibi akma-
ya devam ediyordu. Halen daha sonunu yazıya dökmemişti ama
bunu da göreceğinden emindi.

Yazmanın yanı sıra ilgilenmesi gereken başka bir proje daha vardı. Melek Ağacı'ndan aldığı Jazzy'nin melek süslemesindeki dilek listesi. Alışverişe gitti ve Jazzy'nin dilediği her şeyi aldı, tabii *keşke bir annem olsa* maddesi dışındaki her şeyi. Yalnızca Travis ona yeni bir anne verebilirdi. Noel'de orada olmayacağı için Sarah paketleri sarıp diğer melek ağacı hediyeleriyle birlikte dağıtması için İlk Aşk Kurabiye Kulübü üyelerinden birine bırakmayı düşünüyordu.

Jazzy'nin kalbini fethettiğini ve şimdiye kadar kimsenin yapamadığı bir şekilde kalbine yer ettiğini itiraf etmeliydi. Sarah kolay kolay arkadaş edinmezdi ve normalde çocukların yanında rahat olmazdı ama bu küçük kızda *farklı* bir şey vardı. Ve bu şey onun tatlı gülüşünde saklıydı. Sanki sürekli olarak gün ışığını, gökkuşağını ve bahar çiçeklerini bekliyor gibiydi.

Çarşamba akşamı, tüm günü yazarak geçirdikten sonra Sarah meydandaki Funny Farm Restoranı'nın paket servisinden yararlanıp önceki iki gece yaptığı üzere yemeğini odasında yemeye karar verdi. Nihayet –yazarların bir lüksü olan– gün boyu üzerinde olan pijamaları çıkarıp saçlarını ördü, sonra da üstüne bir kot pantolonla kırmızı kazak geçirip ince topuklu çizmelerini giydi. Manhattan'da paket yemek almaya giderken makyajsız olmayı umursamazdı, fakat Twilight'ta tanıdığı biriyle karşılaşması kuvvetle muhtemeldi ve Sadie Cool imajını koruması gerektiğinin farkındaydı. Ödün vererek rujunu ve maskarasını sürdü, sonra ceketini giydi.

Merdivenden aşağı inip lobiye adım atmasıyla, Travis ve Jazzy ön kapıya iliştilmiş Noel çanının tatlı bir şekilde çınlamasına sebep olarak içeri girdiler.

“Merhaba,” diyerek selam verdi Travis. “Biz de seni görmeye gelmiştik. Jazzy’nin sana soracağı bir şey var.”

Jazzy yeşil-beyaz kadife elbisesi, siyah rugan Mary Jane ayakkabıları, omuzlarına dūřen kusursuz lūleleriyle kısa boylu bir melek gōruntüsü sunarak bir adım öne çıktı. Teni kaymak taşı gibiydi, dudakları ve yanakları ise çilek kırmızısı. Meleđimsi gōruntüsünü tamamlamak için tek ihtiyaçı olan bir çift kanat ve bir hareydi. “Bu akşam bizimle kilisede dūzenlenen Noel törenine gelebilir misin?”

“Başka bir planın yoksa...” diye ekledi Travis. “Yalnızca bir saatliğine, daha sonrasında Pasta Pappa’da bir şeyler yiyebiliriz.”

“Pepperoni pizzaları gerçekten çok güzel,” diye ekledi Jazzy.

Sarah uzun zamandan beri... aslında Büyükanne Mia seneler önce onu gōtördüğünden beri kilisede dūzenlenen bir Noel törenine hiç katılmamıştı.

“Meşgulsen bunu anlarız.” Travis avucunu Jazzy’nin sırtına koydu. “Bunu sana son dakika söylediğimizi biliyorum...”

“Lūtfen gel,” diye yakardı Jazzy.

Böyle bir surata kim hayır diyebilirdi ki? “Seve seve,” dedi Sarah.

“Teşekkür ederim.” Travis onun gözlerinin içine baktı.

“Hadi o zaman.” Jazzy uzanıp Sarah’nın elini tuttu ve onu kapağa doğru çekmeye başladı.

Sarah, Travis’e çaresiz bir bakış attı.

“O doğal bir afet.” Travis kahkaha attı ve onlara kapıyı açmak için koşturdu. “Benim kızım.”

Yanından geçerken omzu Sarah’nın omzuna hafifçe sırtındı. Ani bir sıcaklık tüm vücudunu sararken Sarah hâlâ ona karşı

duyduğu çekimi adamın fark etmemesi için yüzünü başka tarafa çevirmek zorunda kaldı.

Bu çekimi hâlâ hissediyor muydu?

Kimi kandırıyordu? Bu arzu akımı gençliğinde ona karşı duyduğu şeyden on kat daha güçlüydü. O zamanlar buna dahil olan tek şey zavallı sevdalı kalbiydi. Şimdi ise bir yetişkin olarak onu bitiren cinsel çekimdi.

Ne olmuş yani? Pazar günü Manhattan'ına geri dönüyordu ve Travis'in burada kızıyla bir hayatı vardı. Aralarında bir şey olmazdı ya.

Tabii...

Hayır. Onunla tek gecelik bir ilişki yaşamayacaktı. Bu kesinlikle söz konusu bile değildi. Çünkü Travis'le tek gecelik bir ilişkinin asla yeterli gelmeyeceğinden korkuyordu ve kalbinin tekrar kırılmasıyla başa çıkacak zihin gücüne sahip değildi.

Twilight'ın Presbiteryan Kilisesi'ne olan kısa mesafeyi yürüdüler. Akşam havası serindi ama çok da soğuk değildi. Önünden geçtikleri her vitrinde ve evde Noel ışıkları parlıyordu. Bir turist kasabası olarak Twilight'ın koruması gereken sıcacık bir imajı vardı. Tüm ziyaretçiler hoş karşılanırdı. Hiç istemese de içinden geçen garip bir hevesle meydandaki işletmelerden yükselen kokuları –taze çıkmış ekmek, tarçınlı karışımlar, balkabağı turtası– içine çekmeden duramıyordu. Twilight bir tat olsaydı, eski usul bir kadınlar gününde dedikodu yapmak kadar tatlı ve günah dolu, zengin katmanlı, meyve dolgulu bir bisküvi olurdu.

İnsanlar kilisenin içini dolduruyorlardı. Çoğu gülümseyip el salladı. Bazıları merhaba dedi.

Sarah krallara yaraşır yüzyıllık binaya baktığında bocaladı.

Dokuz yıl önce Travis Walker’a olan aşkını ilan ederek bir düğünü durdurmaya kararlı şekilde aynı basamakları hızla çıkmıştı. Geçmiş günlerin utancıyla kızardığını hissederken elleri iki yanında yumruk oldu.

Travis’in eli onun sırtına kayınca parmak uçlarından yayılan ısı ceketinden tenine geçti. Travis başını onun kulağına eğdi, Sarah tamamen erkeksi ve hoş kokulu bir sabunun baş döndürücü kokusunu alabiliyordu. “Utanacağın hiçbir şeyin yok.”

Sarah onun rahatlatıcı sözlerine karşı koyarak omuzlarını dikleştirdi. Adam sanki beyninin içinde geziyor ve ne düşündüğünü biliyor gibiydi. Bu hoş bir şey değildi. Fazla özel, fazla yakın bir his yaratıyordu.

Travis durumu fark edip elini çekince Sarah bu kez keşke elini çekmeseydi diye düşündü. Ah nesi vardı böyle?

“Hadi!” Jazzy onun tam da bu binada geçmişte yaşadığı travmadan tamamen habersiz bir şekilde yumruk olmuş ellerinden birini yakaladı. “Uyuşukluk yapma.”

Sarah, Travis’e baktı.

Travis omzunu silkti.

“Doğal afet,” dediler bir ağızdan ve gülüştüler.

Onunla gülüşmek Sarah’nın kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. İyi ve tuhaf. Çok tuhaf. Sanki on beş yaşında kurduğu hayallerden birinin içindeymiş gibiydi. O ve Travis dünya tatlısı küçük kızlarıyla bir kilise törenine gidiyorlardı.

Siz bir çift değilsiniz ve Jazzy senin kızın değil... Hatta oraya girmek bile istemiyorsun... O halde siz nesiniz?

Sarışın doğal afet ona oyalanma fırsatı tanımadı. Jazzy onu önce basamaklardan yukarı, sonra da kapıdan içeri çekti. “Çabuk,

abuk, ndeki koltukları kapalıım. Acele etmezseniz arkada oturmak zorunda kalırsınız ve oradan kostümleri iyi göremezsiniz. Kostmlere yakından bakmayı seviyorum. Kostümler bu törenin en güzel kısmı.”

“Ne diyebilirim ki? Kızım kostümlere bayılıyor.”

Jazzy önderliğinde kilisenin n kısmına neredeyse koştular ve ilk sırada kalan son üç koltuğu kapmayı başardılar. “Harika değil mi?” dedi Jazzy. “ kişiyiz ve sadece üç koltuk kalmış.”

“Epey harika,” dedi Travis.

“Sanki geldiğimizi biliyorlarmış gibi.” Jazzy tatmin olduğu aşıkr bir halde gülümsedi ve yerine geçip sırtını koltuğa yasladı.

Sarah, kızına bakarken Travis’in yüzünde beliren ifadeyi gördü. Bu tam anlamıyla saf, katıksız bir sevgiydi.

“Bunun ne kadar harika bir şey olduğunu bilmiyorsun,” dedi Travis. “Birkaç ay önce hırıldamaksızım odanın bir ucundan diğer ucuna yürüyemiyordu ve son dört yıldır böyleydi. Ta ki bu yeni mucizevi ilaca kadar.” Başını salladı. “Halen daha bu değişimin-den ötürü afallamış halleyim. Kaybettiği zamanı telafi ediyor.”

“Onun için o kadar mutluyum ki...” dedi Sarah. “Dünyanın en güzel şeylerini hak ediyor. Sen de yle. Neler ektiğinizi hayal dahi edemiyorum.”

Travis gelişigüzel bir şekilde kolunu koltuğun arka tarafına yasladı. Öyle rahat hareket ediyor, diğer insanların yanında o kadar rahat davranıyordu ki. Bu zel bir şey mi ifade ediyordu? Yoksa yalnızca esniyor muydu? Neden Sarah her şeyi dibine kadar analiz edip kendini çılgınca bir noktaya sürüklüyordu ki?

Çok geçmeden Travis yaklaştı ve fısıldadı: “şimdi bakma ama izleniyoruz.”

“Şimdi bakma demesene. Şimdi tam da bunu söylediğin için bakmak zorundayım. Bunun nasıl hissettirdiğini bilmiyor musun?”

“Görünen o ki hayır.” Travis sırttı.

“Merakımı tetikledin. Şimdi ya merakımı gidereceğim ya da aklımı kaçıracağım.”

“Tamam o zaman, durma, bak.”

“Bir dakika.” Sarah başını eğdi. “Bu şimdi bakmamam için bir numara mı? Bilirsin, ters psikoloji gibi?”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum.” Sarah omzunun üstünden bakmak için başını çevirdi. Tüm cemaat gözünü kırpmaksızın onlara bakıyordu. Mikroskopun altındaki böcek gibilerdi. Arka tarafta oturmaları gerekirdi!

“Yaşasın.” Tekrar önüne döndü. “Neden bakmamamı söylediğini anlıyorum.”

“Demiştin.”

“Bu baskı çok fazla. Hepsinin nefes alıp verişini hissedebiliyorum. Bakıyorlar ve nefes alıp veriyorlar.”

“Oyun birazdan başlayacak, bunu düşünme.”

“Bak yine bana ne yapmayacağımı söylüyorsun. Şimdi bunu düşü...”

“Düşünmek zorundasın,” diyerek onun cümlesini tamamladı Travis.

“Öyle.”

“Sorun değil.”

“Sorun. Bize dik dik bakıyorlar ve çıkarımlar yapıp yargılıyorlar,” diye fısıldadı Sarah.

“Küçük kasabada yaşamamanın kötü yanı da bu. Yaptığın her şey dedikodu malzemesi haline geliyor.”

“Bunu olduğundan daha fazla bir şeymiş gibi düşünüyorlar.”

“Kesinlikle.”

“Biz konuşurken muhtemelen çoktan Travis ve Sarah efsanesini yazmaya başlamışlardır.”

“Jon Grant ve Rebekka Nash’le yarışacağız.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Ünlü yazar ve yakışıklı bekâr baba arasında yeniden elektriklenme...” diyerek dalga geçti Travis. “Ah, evet, bu gerçekten büyük efsanelere yaraşır.”

“Yeniden elektriklenme mi? Yeniden elektriklenme diye bir şey yok. Bir şeyin yeniden elektriklenmesi için ilk başta elektriklenmiş olması gerekir.”

“Gerginsin.”

“Herhalde,” dedi Sarah.

“Gergin olduğunda çok konuşuyorsun. Çoğunlukla oldukça sessizsin, fakat gergin olduğunda...”

“Gevezelik ediyorum. Anladım. Gergin gevezeliği. Ben buyum.” Sarah gevezelik etmeye devam ederse belki de Travis bir çift olarak dedikodu malzemesi olmaları hakkında konuşmaya son verebilirdi. Çünkü bir çift değillerdi. Yalnızca bir kilise töreninde yan yana oturuyorlardı. Bu kadardı. Başka bir şey yoktu.

“Bir dahaki sefere sus pus olduğunda seni germeyi unutmayaacağım.” Sanki daha başka birçok sefer olacaktı gibi konuşuyordu. Sanki dört kısa gün içinde Sarah evine dönmeyecektiydi gibi.

“Şşş...” Jazzy işaret parmağını dudaklarına götürdü. “Başlamaya hazırlanıyorlar.”

İnsanların bakışları hâlâ üzerlerindeydi, fakat perdelerin açılması ve oyunun başlamasıyla herkesin sesi kesildi. Sarah Noel

hikâyesine odaklanmaya çalıştı, ancak Travis'in kolunun omuzlarındaki baskısı ve hoş temiz kokusuyla dikkati dağıldı. Adam fazlasıyla iyi kokuyordu. Çam ve taze yıkanmış kıyafetlerindeki yumuşatıcının şaşırtıcı bir bileşimi. Çok da ufak olmayan kaslı bacağına Sarah'nın bacağına değiyor olması gerçeğinden ise bahsetmeye bile gerek yoktu.

Sarah ona bir bakış attı. Travis'in iki eli de parmakları açık bir şekilde dizlerinin üstündeydi. Ona dair her şey rahattı. Her daim hazır gülüşü (bu noktada onun kadar çok sıkıntısı olan birinin nasıl bu kadar çok gülümsediğini sorabilirdi), kesim zamanı gelmiş ve olağan bir şekilde alnına dökülen saçları, nefes alıp verişinin yavaşlığı.

O, Sarah'nın gerginliğine, dünyadaki tedirginliğine adeta yürüyen bir panzehirdi. İlaç kullanmaksızın bir insan nasıl bu kadar rahat olabilirdi? Sanırım böyle doğmak gerekiyordu. Ayak altındaki çukurları, çöpleri, dikenleri ve sivri taşları görmezden gelmeksizin ayı, yıldızları, gökkuşağını ve yıldızları görebilmek. Ya da belki de ilaç alıyordu. Belki de neşesinin anahtarı SAM-e'ydi.*

“Hâlâ pizza istiyor musun?” diye sordu Travis gösteri bitip kalabalık dışarı döküldüğünde.

“Hımm... Belki de dedikodu kazanını körüklemememiz gerekiyor.”

“Ah kimin umurunda? Yalnızca dedikodu. Buraya kadar geldik. Asıl soru, aç mısın?”

Sarah hayır deyip özür dilemek üzereydi ki karnı kasabadaki ölülere uyandıracak kadar gürültülü bir şekilde guruldadı.

Jazzy bir kahkaha patlattı. “Açlıktan ölüyor, babacım.”

* Bir çeşit ilaç.

Böylece karar verildi.

Bir an kiliseden Mutlu Melek'e kaçışını planlayan Sarah bir sonraki an Pasta Pappa'nın geleneksel kırmızı-beyaz pötikareli örtülü masasında oturuyordu.

Mekân müzik kutusundan yükselen *That's Amore*'yi söyleyen Dean Martin'den masanın ortasındaki Chianti şişesindeki muma kadar tamamen bir İtalyan dekoru klişesini yansıtıyordu. Fakat havada sarımsak, soğan ve reyhanın lezzetli kokusu vardı. Pizza masaya geldiğinde sıcacık, bol miktarda mozzarella peynirinden örtürü yapışkan haldeydi. Kırmızı-beyaz bardaklardan, kırmızı-beyaz pipetlerle Coca-Cola içtiler ve Dino aşk şarkılarını söylemeye devam ederken pizzalarını yediler, bu tam da *Leydi'nin Aşk*'ndaki sahne gibi bir andı.

"En sevdiğin şekerleme ne?" diye sordu Jazzy ağzı pizzayla doluyken.

Travis parmaklarıyla kendi ağzını kapadı. "Görgü kurallarını unuttun mu?"

Jazzy ağzındakini yuttu. "Ağzım doluyken konuşmamam gerekirdi. Özür dilerim."

"Hımm... En sevdiğim şekerleme..." dedi Sarah. "Biraz düşüneyim. O kadar çok güzel şekerleme var ki."

"Benimki Reese's Pieces. Dışı çikolatalı, içi fıstık ezmeli." Jazzy karnını ovdu.

"Peki ya Reese'in fıstık ezmeli kekleri?"

Bu çok önemli bir tartışma konusuymuş gibi Jazzy başını yana yatırdı. "Onları seviyorum, fakat Reese's Pieces kadar iyi değil. Reese's Pieces çıtır oluyor."

"Ne demek istediğini anladım."

"Peki düşündün mü? En sevdiğin şekerlemenin ne olduğunu

biliyor musun? Babamın en sevdiği şekerleme Tootsie Pops, değil mi babacım?”

“Doğru.” Travis başıyla onayladı.

“Sarah’ya neden onları sevdiğini anlat.”

Travis’in gözleri onunkilerle buluştu. “Dışları sert ve bu bazı kişilerin hoşuna gitmese de yumuşak, çiğnenebilir ortadaki Tootsie Roll’a ulaşmak için uzun süre yalamak zorunda olmayı seviyorum. Tek bir şekerlemenin içinde iki farklı şekerleme.”

Sarah sanki adam Tootsie Pops’tan bahsetmiyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. “Biliyorsun, benim de her zaman Tootsie Pops’a karşı bir zafiyetim vardı,” diye itiraf etti ve bunun Travis’in elinde alışveriş poşetleriyle Büyükanne Mia’nın ön bahçesinden geçerken bir kirazlı Tootsie Pops çıkarıp ona atması ve ‘Al bakalım ufaklık,’ demesiyle bir alakası olup olmadığını düşündü.

“Ne yapmalıyız biliyor musun?” diye sordu Jazzy.

“Aklıma bir şey geliyor,” dedi Travis.

“Ne acaba?” diye sordu Jazzy masum bir ifadeyle.

“İmada bulunuyorsun.”

“Kim, ben mi?”

Kızının saçlarını karıştırdı. “Eve dönerken Candy Bin’e gitmek istiyorsun.”

“Tamam, önerdiğine göre,” dedi Jazzy. “Bence bu harikulade bir fikir babacım.”

Travis’in gözleri Sarah’ninkilerle kesişti. Bir elini kulağına götürdü. “Şunu duydun mu?”

“Neyi?”

“Birin ben parmağında oynatmasını.”

Sarah sırttı. “Babasına çekmiş. Ödeşmenin günahkârca adil olacağını duydum.”

“Bu Candy Bin’e gideceğimiz anlamına mı geliyor?” diye sordu Jazzy.

Travis kızına pişmanlıkla gülümsedi. “Şüphe mi duyuyordun?”

Pasta Pappa’dan çıkıp hemen sokağın karşısındaki Candy Bin’e yürüdüler ve istediklerini aldılar: Jazzy için Reese’s Pieces, Travis için üzümlü, Sarah içinse kirazlı Tootsie Pops.

Mutlu Melek’e yaptıkları yürüyüş sessiz geçti. Jazzy, Reese’s Pieces’a dalmıştı ve Sarah artık gergin olmadığı için gevezelik etme ihtiyacı duymuyordu. Adliye sarayının saati tam dokuz kez çaldı. Mutlu Melek’in verandasına vardıklarında Travis alt basamakta durdu.

“Eğlenceliydi,” dedi.

“Dedikodu kazanını körüklememize rağmen mi?”

“Şöhretim hakkında endişe duymuyorum,” dedi Travis. “Ya sen?”

“Hayır. Güzel zaman geçirdim.”

Birbirlerine bakarak öylece durdular, Jazzy mutlu bir şekilde *Santa Claus is Coming to Town* şarkısını mırıldanıyordu.

Bu an tamamen, gerçekten kusursuzdu. Hatta öylesine kusursuzdu ki Sarah’nın boğazına büyük bir özlem yumrusu oturdu.

“Pekâlâ,” dedi Travis. “İyi geceler.”

“İyi geceler.” Sarah elini kaldırıp selam verdi ve başını verandanın kolonuna yaslayıp onların uzaklaşmasını izlerken bunun şimdiye kadar geçirdiği en güzel gün olduğunu düşünmeden edemedi.

“Babacım?”

Travis eve dönüş yolunda harcadığı enerjinin çok fazla olma-

dığmdan emin olmak adına nefes alıp verişinin düzenli iniş çıkışını hissederek elini Jazzy'nin sırtında tuttu "Evet tatlım?"

"Neden Sarah'nın iki ismi var? Onun Sadie Cool olduğunu sanıyordum."

"Biri onun gerçek ismi," diye açıkladı Travis. "Diğeri mahlas."

"Mahlas ne?" dedi Jazzy kelimeyi yavaşça dile getirerek.

"Yazar ya da oyuncu olan kişilerin halka imajlarını yansıtan isimler."

Jazzy burnunu kırıştırdı. "Yani sahte isim?"

" yle de denebilir."

"Ama bu bir yalan değil mi? Bunun adın olduğunu söylüyorsun ama aslında gerçek ismin değil."

"Hayır, iş için kullanılan bir isim. Candy Bin'i işleten insanların isminin Hollister olması gibi."

"Evet ama Candy Bin bir insan adı değil."

"Ama Sarah'nın yaptığı iş için bir insan ismi seçebilirsiniz."

"Neden iş ismi için yalnızca Sarah'yı kullanmıyor? Bu güzel bir isim."

"Mahremiyet yüzünden sanırım."

"O ne demek?"

"Yani insanlar onu ararlarsa, bulamasınlar diye."

"Bulunmak istemiyor mu?"

"Kötü insanlar tarafından bulunmak istemiyor."

Jazzy babasına bakmak için başını kaldırdı, yüzünde tedirgin bir ifade vardı. "Onun peşinde kötü insanlar mı var?"

Bunu neden demişti ki? Aptalca bir şeydi. "Hayır, hayır, öyle demek istemedim. Kötü insanlar değil... Yalnızca... Yani... Bazen insan Sarah kadar ünlü olunca sürekli onun etrafında olmak

isteyen insanlar olur ve ünlü kişi onları gerçekten tanımadığı için keşke gitseler der.”

“Ah, hazine avında Sarah’nın insanlardan saklandığı gibi mi?”

“Evet, aynen öyle.”

“Sarah ünlü olmayı sevmiyor mu?”

Travis bunu düşünerek duraksadı. “Hayır, sanırım sevmiyor. O kendi başına zaman geçirmekten hoşlanan biri.”

“Annem gibi mi?”

Travis burnundan soludu. Crystal onları bıraktığında Jazzy’ye böyle söylemişti. *Bir süre kendi başına kalması gerektiğini.* Dört yıl bunun için epey uzun bir zamandı. “Reese’s Piecesların hepsini yedin mi?” diye sordu konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Evet.” Babasına gülümsedi. “Biliyor musun, ben ünlü olsaydım, insanlardan hiç kaçmazdım. Tuhaf olanlardan bile.”

“Biliyorum, tatlım. Hepsi de seni severdi.”

“Annem hariç. O benim yanımda olmaktan hoşlanmıyordu.”

“Hayır!” dedi Travis ve Jazzy’nin korkmuş görüldüğünü fark edince çok sert konuştuğunu anlayıp sesini alçalttı. “Annen seni çok ama çok seviyor. Yalnızca anne olmaya hazır değildi.”

“Ama sen baba olmaya hazırdın.”

“Evet, ben senin baban olmaya çok ama çok hazırdım.”

“Nasıl oldu da sen hazırdın ama annem değildi?”

“İnsanlar farklıdır, Jazzy, hepsi bu. Herkes birbirine benzemez.”

Artık Lakeshore Sokağı’nda yürüyorlardı ve gölden esen rüzgâr buz gibiydi. Arabasını alması gerekirdi. Neden arabasını almamıştı ki? Jazzy şu an için iyiydi, fakat soğuk bir esinti gibi bir şey bile öksürmeye başlamasına neden olabilirdi. Travis durup diz çöktü. “Buraya gel.”

“Ne oldu babacım?”

“Montunun önünü kapatıp kapüşonunu bağlayalım. Üşütmeni istemeyiz.”

“Ben iyiyim.” Başını oynattığında montunun tüm hava koşullarına dayanıklı olan pembe-mavi materyali hışırtılı bir ses çıkardı.

“Yaşlı babanın ricasını kırma, olur mu?”

“Sen yaşlı değilsin,” diyerek kıkırdadı Jazzy montunun fermuarı boğazının üstüne kadar çekilip kapüşonu çenesinin altından pembe ipiyle bağlanırken.

“Teşekkür ederim.” Travis kızının burnunun ucunu öptü ve Jazzy tekrar kıkırdadı.

Birkaç dakika sonra eve vardılar. Jazzy banyo yapıp yatmaya hazırlandı, ardından Travis her gece yaptıkları ritüeli –üstünü örtmeden önce kızına uyku öncesi hikâyesi okumak– yerine getirmek için onun odasına girdi. Jazzy ondan *Büyülü Noel Kurabiyesi*’ni okumasını istedi. Travis bu kitabı o kadar çok okumuşt ki kelimesi kelimesine biliyordu. O yüzden sihirli bir Noel kurabiyesinden kendine ait bir ailesi olmasını dileyen ve güzel altın bir kızakla Kuzey Kutbu’na giden yalnız küçük kızın hikâyesini ezbere anlatmaya başladı. Küçük kız Kuzey Kutbu’na vardığında her zaman aradığı mutluluğu ve sevgiyi Noel baba, Noel anne ve cinlerinde buluyordu.

Hikâye bittiğinde Jazzy’nin üstünü güzelce örttü, alnına iyi geceler öpücüğü kondurdu ve yerinden kalktı.

“Babacım?”

Travis eli ışık düğmesinde, kapıda duraksadı. “Evet?”

“Sence Sarah anne olmak için hazır mıdır?”

BÖLÜM ON

Sence Sarah anne olmak için hazır mıdır?

Yatmaya hazırlanırken Jazzy'nin sorusu Travis'in aklını kurcalıyordu. Düşünmüş, tartmış, ne diyeceğini bilememiş ve en sonunda kızına yalnızca iyi geceler dileyip sorusunu gerçekten yanıtlamaksızın odasının ışığını kapamıştı.

Canını sıkın bu sorunun yanıtı değildi. Açıkçası Sarah'nın evliliğe ve anneliğe hazır olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Onu kısmen tanıyordu. Evet, onu yıllar öncesinden tanıyordu, fakat Sarah'ya göre o bizzat bir yetişkin hayali iken, Travis'e göre Sarah yalnızca komşunun küçük torunuydu. Yine de Travis artık farklı biriydi, Sarah da öyle.

Hayır, Jazzy'nin sorusunda aklını kurcalayan şey kızının onu anne olmaya uygun gördüğüne dair imaydı. Yalnızca bu da değil, aynı zamanda Sarah'nın onu büyülüyor olmasıydı. Jazzy insanları çok çabuk severdi ve Travis bu sevgi karşılığında tıpkı Crystal'ın yaptığı gibi Sarah'nın da hızla New York'a geri dönmesinden korkuyordu.

Bu noktada elbette Sarah'yı suçlayamazdı. Kadın Jazzy'nin ona hayran kalmasına engel olamazdı ki. Hayır, bu tamamen kendi suçuydu. Bunun olacağını göremeyen kendisiydi. Sarah'yı

Noel törenine davet etmemesi gerekirdi. Onu Pasta Pappa'da piz-za ya da Candy Bin'de Tootsie Pops yemeye davet etmemesi gerektiği gibi. Ayrıca ona karşı böyle hisler beslememesi gerekirdi. Fiziksel olarak ondan hoşlanıyordu, hem de çok. Ayrıca birlikte eğlenceli zaman da geçirmişlerdi. Onun sohbetinden keyif almıştı, görünüşe bakılırsa Jazzy de farklı düşünmüyordu. Fakat onun işi Jazzy'yi korumaktı ve kızının Sarah'yla samimi olmasına izin vererek büyük bir hata yapmıştı.

Sarah yalnızca pazar gününe kadar kasabadaydı. Tek yapması gereken cumartesi akşamı kitapçıda düzenlenecek pijama partisini atlatmaktı, sonrasında buradan kurtulacaktı. Travis o zamana dek Sarah'nın yoluna çıkmamak için elinden geleni yapacaktı.

Yalnızca birkaç gün daha. Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

İlk Aşk Kurabiye Kulübü'nün her sene düzenlenen geleneksel Noel kurabiye takası öğleden sonra üçte başlar ve genellikle akşam dokuz ya da ona kadar sürerdi. Yıllar içinde partiyi altı ya da yedide başlattıklarında herkesin sabahın erken saatlerine kadar oyalandığını fark etmişler, bu yüzden de partiyi öğleden sonra başlatmaya karar vermişlerdi ve bu o kadar iyi olmuştu ki artık ritüelleri haline gelmişti.

Ya da en azından Sarah, Mutlu Melek'teki Jenny'nin mutfak-ğında pişirdiği nane şekerli kurabiyelerle ikiyi elli beş gece Christine'in evine vardığında Christine ona böyle söylemişti. Kurabiyelerini kar taneleriyle süslenmiş hoş görünen mavi bir kutunun içine koymuştu. Jenny onun yalnızca kâğıt tabakla streç film kullanmaya niyetli olduğunu anladığında onun için bu kutuyu yapmıştı.

“Aman Tanrım, ne kadar güzel kokuyorlar,” dedi kaldırımında Sarah’nın arkasında beliren Belinda. Üzerine mavi bir kot etek, kalın bir Noel baba kazağı ve mavi bir ceket giymişti. Noel Baba’nın cinlerini bir bowling pistinde resmeden dev bir Noel kutusu taşıyordu.

“Seninkiler de öyle,” dedi Sarah krem peynirle kayısı kokusu alarak.

“Bunlar Kış Harikalar Diyarı Kurabiyeleri. Büyük büyükan-nemin tarifi. Aile gelenekleri bir harika oluyor değil mi?”

Christine onları antreye buyur etti ve ceketlerini alıp kapının yanındaki askılığa astı. Sarah durduğu yerden salonu görebiliyordu. Kırmızı-beyaz ışıklar, baston şekerler ve pişirme temalı kırmızı-beyaz süslemelerle zevkli bir şekilde dekore edilmiş olan büyük, yeni kesilmiş bir çam ağacı pencerenin önünde duruyordu. Pişirme temalı süslemeler arasında ufacık kırmızı bir mikser, parmak büyüklüğünde bir karton yumurta, bir tepsi kurabiye tutan mutfak önlüğü takmış bir Noel anne, bir zencefil kadın, bir de kapısı hafif aralık duran kırmızı-beyaz bir buzdolabı dikkat çekiyordu.

Mobilyalar Fransız taşrasına aitti ve ana renkleri adaçayı yeşiliyle yumurta kabuğu sarısı oluşturuyordu. Maine Coon cinsi büyük, turuncu bir kedi şöminenin önüne kıvrılmıştı. Müzik sisteminden yükselen *White Christmas* şarkısını mırıldanan Bing Crosby’nin sesi Sarah’yı bir anda çoktan unuttuğu bir çocukluk anısına götürdü. O an tekrar on üç yaşına döndü, kadınlığın dönüm noktasında olsa dahi hâlâ Noel’den heyecan duyduğu o eski günlere.

Büyükannesindeydi ve ebeveynleri o Noel Arifesi’nde geleceklerdi. Sarah Şükran günü tatilinden beri onları görmemişti ve

İngilizce dersinde aldığı A'ları onlara göstermek için sabırsızlanıyordu. Kurabiyeler pişmişti ve annesiyle babası için seçip paketlemiş olduğu hediyeler Noel ağacının altındaydı. Ve sonra, son dakikada bir telefon gelmişti. Hastanede acil bir durum. Noel zamanı Twilight'ta olamayacaklardı.

Büyükanne Mia, Sarah'dan daha fazla üzölmüştü. "Kızım la gurur duyuyorum," demişti. "Liseyi bitirmesi şansa bağılı işçi sınıfından gelip sıkı çalıştı ve bir kalp cerrahı oldu. Fakat anne olmakla ilgili hiçbir şeyi bilmiyor. Bu yüzden ondan utanıyorum. Bir şey eksik. Helen'da annelik geni yok."

Sarah ağacın altındaki paketlere bakarken bu durumu umursamıyormuş gibi yapmıştı. İçine çekilmiş ve anne babaların çocuklarını Noel'de hiç bırakmadığı büyüölü bir yer hakkında hikâye anlatmaya başlamıştı aklından kendine. Ardından, iki gün sonra anne ve babası geldiğinde ona bir ameliyat dikiş seti, bir mikroskop ve tıp okuluna tahsis edilen paranın bankaya yatırıldığına dair bir dekont vermişlerdi. Sarah'nın istediğı ve özellikle talep ettiğı şey ise *Harry Potter ve Felsefe Taşı*, bir Backstreet Boys CD'si ve bir Mickey Mouse saatiydi. Bunların hiçbirine sahip olamamıştı.

Büyükannesi ambalaj kâğıdını salonun zemininden kaldırmış, Sarah'nın mutsuz yüzüne bakmış ve "Hiçbir fikri yok," demişti.

"Sarah?"

Sarah gözlerini kırptırdı ve Christine'in ona bir şeyler söylemekte olduğunu fark etti. "Evet?"

"Hadi mutfağı gel. Kırmızı ya da beyaz şarap, *eggnog* ya da alkolsüz bir şey ister misin?"

Sarah normalde günün bu saatinde içmezdi. Aslında nadiren alkol tükettirdi, fakat bir kadeh *eggnog* ya da beyaz şarap biraz

rahatlamasına yardımcı olabilirdi. Benny ona her zaman rahatlamasını ve keyfine bakmasını söylerdi. Durum şu ki sosyal olarak aktif olması gerektiğinde rahatlamakta zorlanıyordu.

“Eggnog kulağa iyi geliyor,” dedi Christine’i mutfağa doğru takip ederek.

Belinda acele ederek onlardan önce mutfağa girmiş ve çoktan çeşitli atıştırmalıkların yerleştirildiği büfeye kurabiyelerini koymaya başlamıştı. Büfede zanaatkâr işi peynirler (Stilton, Garroxta, Brie, tütülenmiş Gouda), şık krakerler (susamlı, kabak çekirdekli, karabiber taneli), ince şeritler halinde kesilmiş sebzeler (kereviz sapı, havuç, salatalık, karnabahar ve brokoli) ve soslar (humus, Fransız soğanı, siyah fasulye, avokado) vardı. Küçük bir kasabada bu kadar şık bir ziyafet bulmak gerçekten beklenmedik bir şeydi.

Büfenin ortasında çobanpüskülü dallarıyla çevrelenmiş kırmızı-beyaz Noel Yıldızı* çiçeklerinden oluşan floral tasarım dikkat çekiciydi. Pencereilerin içine yanıp sönen ışıklar dizilmişti ve mutfak tezgâhında vanilya kokulu mumlar titreyordu. Mumların yanındaki gümüş renkli bir kutuda bir düzine şekerli kurabiye duruyordu.

Her şey o kadar güzeldi ki Sarah başının döndüğünü hissediyordu.

Zil çalınca Christine kapıyı açmak için gitti. Bir dakika kadar sonra elinde torbalar ve paketlerle Raylene, Patsy, Dotty Mae ile geri döndü. Üçünün de üzerinde Noel’e yaraşır kıyafetler vardı. Dotty Mae yeşil kadifeden pantolonlu bir takım giymişti, kıyafeti Büyükanne Mia’nın giyeceği türde bir şeye o kadar benziyordu

* Bizde Atatürk çiçeği denir.

ki Sarah yine geçmişe döndü. Raylene üzerine kötü şöhretli kısa eteklerinden (bugünkü kırmızı deriydi) biriyle beyaz renkli ipek bir bluz ve Noel temalı örgü bir yelek geçirmişti. Patsy terzi diki-mi siyah pantolonunun üstüne parıltılı şarap rengi bir bluz giymiş ve yakasına elmas işlemeli bir kardan adam broşu takmıştı.

“Partiye hazır mısınız millet?” diye sordu Raylene ve bir şişe nane likörünü havaya kaldırdı.

“Marva ve Terri henüz gelmediler,” dedi Christine, fakat tam o an arka tarafın çift kanatlı camlı kapısı tıklatıldı.

Sarah dönünce, Marva ile Terri’nin verandada durduğunu gördü.

“Ekip tamam,” dedi Dotty Mae.

Christine elini sallayarak onlara içeri girmelerini işaret etti.

Çift kanatlı cam kapı açıldı ve Marva ile Terri içeri geçtiler. Terri’nin elinde parlak renkli kâğıt poşetler ve sanat malzemeleriyle –yeşil ve kırmızı sim, yapıştırıcı, plastik borular ve el işi kâğıtları– dolu şeffaf plastik bir çanta vardı. Onlarla birlikte artık kurumuş ve kahverengiye dönmüş olan sonbahar yaprakları da rüzgârla içeri süzüldü.

“Geri dönün,” dedi Terri ve yaprakları verandaya tekmeledi. “Siz davetli değilsiniz.”

“Sanat malzemeleri ne için?” diye sordu Patsy, Terri’ye.

“Vivian yarın akşam Book Nook’taki pijama partisi için poşetleri süslememi istedi. Gerald çok heyecanlı. Yeni Örümcek Adam pijamalarını herkesin içinde giymek için sabırsızlanıyor.”

“Gerald kim?” diye sordu Sarah, Christine’e.

“Terri’nin dört yaşındaki oğlu. Pek sevimlidir ama uyarayım zapt edilmesi mümkün değil,” diye fısıldadı Christine. “Yarınki pijama partisinde kendi gözlerinle görürsün.”

“Peki o kâğıt poşetleri partimize niçin getirdin?” Raylene sanat malzemelerine kibirle baktı.

Terri gülümsedi. “Düşündüm de canımız sıkılırsa...”

“Tatlım, ben içiyor olacağım, makasların yakınında olmamı istemezsin,” dedi Raylene. “Lafı açılmışken, bana biraz *eggnog* ver Christine.”

Herkes kahkahalara boğuldu ve içeceklerle yiyeceklere gömüldü.

Christine mutfağın merkezindeki bankoda kurabiye seçimini ayarlamıştı. Sekiz farklı tür, kişi başı bir düzine: Raylene’in baharatlı kurabiyeleri, Christine’in pekan cevizli kurabiyeleri, Sarah’nın nane şekerli kurabiyeleri, Dotty Mae’nin çikolata dolgulu kurabiyeleri, Patsy’nin parmakızlı kurabiyeleri, Belinda’nın krem peynirli ve kayısıli kurabiyeleri, Terri’nin şeker pekmezli kurabiyeleri, Marva’nın limon kareleri. Çeşit çeşit koku, renk ve doku vardı. Haddinden fazla.

Yiyecek pornosu, diye düşündü Sarah, ardından neyin eksik olduğunu fark etti. Şans kurabiyesi yoktu. Hiç kimse Büyükanne Mia’nın tarifini yapmamıştı. Saygıdan ötürü mü? Yoksa onları Sarah’nın yapacağını mı düşünmüşlerdi? Sarah şans kurabiyesi yapmayı düşünmüştü ama kalbinin buna dayanmayacağını biliyordu.

Herkes salonda yerine geçtiğinde Christine eline aldığı gümüş renkli küçük çanı melodik bir ses çıkaracak şekilde salladı. “Pekâlâ,” dedi. “Kim başlamak ister?”

“Başlamak mı?” Sarah tek kaşını kaldırdı.

“İlk Aşk Kurabiye Kulübü’nde üyelerin ilk aşklarına dair hikâyelerini anlatması bir gelenektir... Hem kurabiyelere olan

aşklarını hem de romantik manadaki...” diye açıkladı Belinda. “Yani her aralık ayında düzenlenen kurabiye takasında, hepimiz ilk aşkıma dair bir hikâye anlatırız. Ve bunların kesinlikle daha önce anlatmadığımız bir şey olması zorunludur.”

Sarah rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı. İlk aşkı hakkında konuşmak istemiyordu. Özellikle de henüz tanıdığı bir oda dolusu insana... Hikâyeleri birbirlerine anlatan bir oda dolusu kasabalıya.

“Benim hiçbir zaman ilk aşkım olmadığı için...” dedi Christine. “İlk ben başlayacağım ve size kurabiyelerin iyileştirici gücünü anladığım ilk zamandan bahsedeceğim.”

“Anlat bakalım.” Terri kırmızıbiberli humusa batırdığı kereviz sapını ısırdı.

“Kazadan hemen sonraydı.” Bacaklarını işaret etti. “Doktorlar ebeveynlerime koşturmak bir yana muhtemelen bir daha asla yürüyemeyeceğimi söylemişlerdi. Olimpik ihtişamla dolu rüyalarım sona ermişti. O zamanlar matematik öğretmenim olan...” Marva’ya gülümsemek için duraksadı. “Marva beni hastanede ziyaret etti. Beni sevindirmek için bir tepsi kurabiye pişirmişti. Delicesine ağlıyordum, çünkü istediğim tek şey bir olimpiyat koşucusu olmaktı. Marva kendime üzülmeyi bırakmamı, benden çok daha kötü durumda olan insanların olduğunu ve artık koşamıyorsa koşunun yerini alacak kadar çok seveceğim başka bir şey bulmam gerektiğini söyledi.”

Herkes bakışlarını Marva’ya çevirdi.

Marva alçakgönüllü görünüyordu. “Ben bir şey yapmadım. Hepsini senin başarın, Christine. Ben yalnızca biraz gözlerini açtım.”

“Dahası var. Sen gittikten sonra kurabiyelerinden birini ısırdım ve kendimi cennete gitmiş gibi hissettim. Karamelli pekin

cevizli kurabiyeydi, öylesine net hatırlıyorum ki. O kurabiyeler kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladılar. O kurabiyelere benim için sevgini, ilgini kattın ve onlar beni değiştirdiler. Onun gibi kurabiyeler pişirebileceğimi ve içine sevgimi, özverimi koyabileceğimi bildiğim için bak bugün neredeyim...” Christine yüzünde harikula-de bir parıltıyla kollarını kocaman açtı. “Kendi fırınım var, sevgimi gösterme şeklimle her gün topluluğa hizmet ediyorum. Koşmayı tamamen unuttum ama yeniden yürüyebiliyorum.”

“Hımmm...” dedi Marva. “Sanırım o kurabiyeleri marketten aldığımı söylemek için uygun bir zaman değil.”

“Ne?” dedi Christine bağırarak.

Marva güldü. “Şaka yapıyorum.”

“Ah, Tanrı’ya şükür.” Christine alnından bir damla ter siliyormuş gibi yaptı. “Yoksa tüm kariyerimin bir yalana dayalı olduğunu düşünebilirdim.”

Ardından herkesin gülmesiyle odada neşe dolu sesler yükseldi.

“Peki, sıradaki kim?” diye sordu Christine.

“Ben devam edeyim,” dedi Terri. “Size Ted’in beni ilk öpüşünü anlatmış mıydım?”

Herkes başını olumsuz anlamda sallayınca Terri, takımı bölgesel futbol turnuvasını kazandıktan sonra Ted’in onu tribünlerin altında nasıl öptüğünü anlatmaya başladı.

“Ah,” dedi Belinda. “İlk aşkımızla ilk öpüşmemiz. Bu yılın teması bu olacak.”

Hikâyeler devam ederken Sarah yakın zamanda sıranın kendisine geleceğini biliyordu. Fakat o bu oyunu oynamak istemiyordu. İlk aşkı tarafından geçen hafta Horny Toad’daki ökseotunun altında öpüldüğünü itiraf etmeyi arzu etmiyordu.

Sarah kıpırtısız bir şekilde herkesin hikâyesini anlatmasını izledi, onların bir parçası değildi ama bir kamp ateşinin yanında oturuyormuş gibi sıcaklıklarını hissedebiliyordu. Aslında çıkışa en yakın oturan oydu ve hoş ortamda diğerlerinden ayrılan bir ziyaretçiydi. İnsanlarla dolu bir ortamda sıklıkla deneyimlediği o yalnız, uzak hissi duyuyordu. Bu his bir köşede yalnız başına oturuyormuş gibi hissedene kadar onu diğerlerinin arasından çekip uzaklaştırıyordu. Onun dışında herkes kahkaha atıyor, sohbet ediyor ve bir şeyler atıştırıyordu.

Her zamanki gibi Sarah dışarıdan içeriye gözlüyordu. Nereye giderse gitsin bu hiç değişmeyen bir durumdu.

Başkalarını gözlemlerken çocukluk yıllarında yakasını bırakmayan o karanlık girdaba batıyormuş gibi hissetti. Bu karanlık girdabı sıklıkla tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bulurdu. Ait olmadığı bir yere ne zaman uyum sağlamaya çalışsa bu girdap ona doğru soğuk, karanlık bir delik gibi genişlerdi. Yalnızca ayrılmak, uzaklaşmak ve bağlantısını kesmek onun için daha kolay, daha tercih edilebilirdi.

O an duyguları bastırılmayacak kadar yoğundu. Duyduğu ait olma ihtiyacı ve asla ait olamayacağından duyduğu korku. Bir zamanlar Travis için duyduğu çocuksu, insanı yiyip bitiren aşk hissi ve yüzleşemediği, onun için duyduğu yeni hislerin derinlerinde kıpırdanışı.

Karanlık onu içine çekerek, ona kenetlenerek, onu dış dünyanın aydınlık parlıtısından koruyarak her bir hücrelerini sardı. Hikâyeleri, arkadaşlıkları ve aşklarıyla ürettikleri bu ışık o kadar parlaktı ki ona saldırı gibi geliyordu. Dahil olmadığı bir coşku, sıcaklık ve yoldaşlık saldırısı.

Küçüklüğüne dair bir günü anımsadı. Belki üç, belki de dört yaşındaydı ve yatak odası dolabının karanlığında kendi başına oynuyor, hayali arkadaşı Sadie'yle beraber çay partisi yapıyordu. Noel'e yakın bir zamandı, belki de Şükran Günü'nün hemen sonrasıydı.

Anne ve babası alt katta bir parti veriyordu. Havada kızarmış et ve egzotik baharatların kokusu vardı. Kahkaha, şakalaşma ve hararetlili tartışma sesleri üst kata yükseliyordu. Yalnızlığında, o odanın rahminde, Sarah son derece güvende hissediyordu kendini. Gürültünün ve hareketin uzağında, karanlıkta, o dolabın içinde Sadie'yle kalabilirse başına kötü hiçbir şeyin gelmeyeceğine inandırmıştı kendini. Fakat bu his ne kadar tatlı olursa olsun, bu dürtüye yenik düşerse hiçbir şeyi başaramayacağını da biliyordu. Tüm hayatı o hassas yaşında ilk kez deneyimlediği bu dürtüye karşı verdiği büyük mücadeleden ibaretmiş gibiydi. Ne kadar çok istese de o hayali dünyaya teslim olamamıştı, çünkü hayal dünyası tarafından yutulmak şu an tecrübe ettiği saf, acı verici zafiyetten bile daha kötüydü.

Burada, havada kurabiye kokuları ve ağzında *eggnog* tadıyla, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturması gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. Kendini kaybetmeksizin tüm bunlarla nasıl başa çıkabilirdi ki? Dış kabuğu çok sert, Rapunzel'in kulesi çok yüksekti.

Bin parçaya bölünerek patlayacağına ve savrulan enkazda aslını bulamayacağına dair içinde yapılanan hisse yumruklarını sıkarak karşı koydu. İki farklı yana çekiliyormuş gibi hissediyordu. Bir kısmı onu uzağa çekiyordu çünkü bildiği tek hayatta kalma yolu buydu, diğer kısmı ise ait olacağı bir yere, bağlantıya ihtiyaç ve özlem duyuyordu.

İnsanlar etrafta dolanıyorlar, daha fazla yiyecek alıp şarap duruyorlar ve birbirlerine hikâyeler anlatıyorlardı. Tam o an Sarah içgüdülerine karşı verdiği savaşı kaybetti. Ve sessizce ayağa kalktı.

Kimse bunu fark etmedi.

Patsy ve Raylene sakın bir şekilde tartışıyor, diğerleri ise kendi tarafını seçerek yorumlarda bulunuyordu. Sarah neden bahsettiklerini bile bilmiyordu. Kendi duygusal karmaşasına kapılmış halde çoktan onları dinlemeyi kesmişti. “Biraz temiz hava almak için dışarıya çıkacağım,” diye mırıldandı.

Sarah’nın neredeyse görünmez olduğuna dair şüphesini teyit edercesine kimse ona bakmadı bile. Derin bir nefes aldı, kimsenin fark etmemesini umarak kapıya doğru ilerledi ve aslında aksini arzu etmesine rağmen kimse ona tek kelime etmedi.

Fark edilmek. Dahil edilmek. Onlardan biri haline gelmek.

Ceketini askıdan alıp kapıdan dışarı çıkana kadar kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi. Başarılı bir kaçış yapmıştı ve bundan ötürü kendini coşku dolu hissediyordu.

Ama neden kaçtığına dair hiçbir fikri yoktu.

Güneş ufku en alçak noktasında asılı duruyordu, fakat hava ılıktı. Sarah, Mutlu Melek’e geri dönmeyi düşünüyordu, ancak neşeli Jenny ve onun misafirleriyle dolu olan lobiden geçme kısmı kararını değiştirmesine neden oldu. Yalnız kalmak istiyordu. Bu yüzden ellerini ceketinin cebine sokarak gölün etrafındaki yürüyüş yoluna doğru hızla ilerledi.

Yoldan geçenler gülümseyip başlarıyla selam verince onu gülümseyip selamlarına karşılık vermek zorunda bıraktılar. Sarah Manhattan’da kimseyi tanımama haline özlem duyarak başını eğip adımlarını hızlandırdı. Birkaç dakika sonra iskeledeydi.

Aslında deniz bisikletine binme niyeti yoktu –kendi başına kalıp içinde çalkalanan karmaşık duyguları analiz etmekten başka hiçbir niyeti yoktu– ta ki onları iskelede görene dek. Kırmızıya boyalı, pansiyona ait olduklarını belli eden beyaz Mutlu Melek yazısıyla altı adet deniz bisikleti. Twilight’a geldiği gün Jenny’nin ona deniz bisikletlerinin misafirlerin kullanımı için iskelede durduğunu söylediğini ve ona şifrelerini verdiğini hatırladı.

“Unutman mümkün değil,” diyerek gülmüştü Jenny. “Şifre telefon klavyesinde AŞK sözcüğüyle uyumlu. İki, yedi, beş.”

Sarah bu bilgi eşliğinde kalasların üstünde yürüyerek deniz bisikletlerinin durduğu yere gitti. Bisikletlerin bir tanesinin etrafındaki zincirin kilidini çözdü, asma kilidi tekrar zincire taktı ve ani bir hareketle oturak kısmına çöküp göle doğru geri geri pedal çevirmeye başladı. Su arkasında çalkalandı ve iskeleden kurtulduğunda bu kez ileri doğru pedal çevirerek karadan uzaklaştı.

Arka taraftan esen rüzgâr deniz bisikletini hızlıca göle sürükledi. Böcekleri yakalamak isteyen balıklar kuyrukları su yüzeyinden ayrılırken etrafa su sıçratıyorlardı. Pedal çevirmek zihnini rahatlatmasına yardımcı oluyordu. Deniz bisikleti dalgaları aşarken, hissettiği o karanlık girdap dağılıyor ve Sarah muazzam bir coşkuya çekiliyordu. Özgürdü. Tamamen özgür. Yalnızdı ve deniz bisikletini gölün ortasına doğru çevirirken zihni de tertemiz havada özgür bir şekilde geziniyordu.

Coşkusu bacakları yorulana ve deniz bisikletini tekrar iskeleye döndürmeye çalışana kadar sürdü.

Fakat deniz bisikleti dönmüyordu.

Pedallara daha da kuvvetle asıldı.

Su gürültülü bir şekilde çalkalandı, fakat deniz bisikleti kırır-

damadı. Pedalları geri çevirmeye çalıştı ama o da işe yaramadı. Deniz bisikleti yalnızca bacaklarla yönlendiriliyordu. Lanet olası şeyi döndürmek için başka hiçbir yol yoktu. Tam o an aslında aynı noktada kalmadığını fark etti. Esen rüzgâr onu bir su böceği gibi kolayca gölün merkezine doğru itiyordu. Pedallara ne kadar güçlü asılırsa asılsın, akıntı daha güçlüydü.

Pekâlâ, işte şimdi biraz endişelenmeye başlıyordu. Yirmi dört bin dönümlük alanı kaplayan ve yirmi beş metre derinliği olan bir göl üzerinde sürükleniyordu, dahası dünya üzerindeki en iyi yüzücü de değildi. Can yeleği de yoktu çünkü Jenny onları Mutlu Melek'te saklıyordu ve güneş batmak üzereydi. Yine de deniz bisikleti sağlamdı ve rüzgârın esme hızıyla eninde sonunda karaya varacaktı. Keşke bu olmadan önce biri yardımına koşsaydı.

Gölün çevresine göz attı ve o an kıyırı göremediğini fark etti, gölde herhangi bir tekne gördüğünü de hatırlamıyordu. Hatta iskele civarında gördüğünü anımsadığı arabalar da park halindeydi. Ama oralarda kesinlikle birileri olmalıydı. Zoru seven bir ya da iki balıkçı. Olmak zorundaydı.

“Cep telefonu,” diye hatırlattı kendine ve hızla ceketinin cebine uzandı. Telefonun kapağını açıp sabırlı bir şekilde bekledi. Ancak sinyal tek çekiyordu. Bu bir telefon görüşmesi için yeterli gelmese de en azından mesaj atabilirdi.

Alacakaranlığın nemi parmaklarına işliyordu. Normalde marifetli olan parmakları şimdi zorlanıyordu. Kime mesaj atmalıydı? Neyse ki herkesin telefon numarasını almıştı.

Travis?

Tanrım, bir aptal gibi görünmekten nefret ediyordu. Haber ver-se, Kurabiye Kulübü'ndekiler şüphesiz onları bırakıp kaçtığı için

incineceklerdi. Jenny kesinlikle meşguldü. Ve Travis... Sarah'nm istediği en son şey onun gözünde aptal konumuna düşmekti. Geriye polis kalıyordu.

911'i mi arayacaktı? Bu biraz abartılı görünüyordu.

Parmakları tuşların üzerinde duraksadı.

Yeni bir rüzgâr dalgası deniz bisikletini sert bir şekilde salladı ve Sarah'yı hazırlıksız yakaladı. Sarah telefonu elinden kaçırdı ve parmaklarının arasından kayan telefon doğruca suya düştü.

Afallamış halde gözlerine inanamayarak suya bakakaldı, ardından tüm bu olanların ne kadar saçma olduğunu düşünerek gülümsedi. Harika. Bu durum kimi araması gerektiği sorununu ortadan kaldırmıştı.

Yüzmeyi seven biri olmamasına rağmen aslında hiçbir zaman sudan korkmamıştı. Ve deniz bisikletinde kaldığı sürece her şey yoluna girecekti. Ya da aklını kaçırmamak için kendine bunu söyleyip duruyordu.

Pedalları çevirmeye devam edince su yüzüne sıçradı. İlk başta yağmur başladı diye düşündü, fakat bir dakika sonra ikinci bir su damlası yüzüne temas ettiğinde bunun yukarıdan değil aşağıdan geldiğini anladı. Aşağı bakmasıyla pedal bölmesine suyun dolduğunu fark etti. Suyu rüzgâr taşımış olmalıydı ve haliyle ne zaman pedallara asılsa ıslanıyordu.

Tamam. Suyu dışarı atacaktı.

Ancak elinin altında suyu dışarı atacak hiçbir şey yoktu ve her geçen dakika güneşin toplanan bulutların ardına saklanıp belirmesiyle hava daha da soğuyordu.

Bu şimdiye kadar içinde bulunduğu en iyi durum sayılmazdı, fakat kesinlikle en kötüsü de değildi. O zeki ve becerikliydi. Bu durumdan da kurtulacak bir yol bulabilirdi.

Fırtına –çünkü bu artık yalnızca bir rüzgâr değildi– su yüzeyine ürpertici bir şiddetle vurdu. Deniz bisikletini üç yüz altmış derece döndürdü. Şeker kamışlarının arasından bıçak gibi keskin vuran soğuk içine işledi. Saniyeler içinde yolunu tamamen kaybetti. Ne yönden yola çıktığına dair artık hiçbir fikri yoktu.

“Bu şimdiye kadar yaptığın en iyi hamlelerden biri değildi Sadie Cool,” diye söylendi kendi kendine.

Deniz bisikleti oturmakta olduğu sağ tarafa doğru yatıyordu. Pedal haznesindeki su artık daha da çoktu.

Suyu dışarı atmaya başlaması gerekiyordu.

Kararlı bir şekilde eğildi, avuçlarını açtı ve suyu dışarı atmaya başladı. Soğuktan çoktan katılaşmış olan parmakları buz gibi suya dokunmasıyla gerildi. Sarah sinir uçlarına vuran acıyı duymazdan gelerek birkaç dakika boyunca suyu avuçlarıyla dışarı attı, fakat sonra haznedeki su miktarının azalmadığını fark etti.

Ve ardından onu gördü. Deniz bisikletinin gövdesindeki ufak ama ölümcül ince çatlağı.

Düşündüğü gibi suyu içeri rüzgâr atmamıştı. Fiberglastaki ince bir yarıktan su içeri sızıyordu. Ne kadar su atarsa atsın deniz bisikletini batmaktan kurtarması mümkün değildi.

“İşte senin şansın, Collier, gidip çatlak deniz bisikletini seçtin.”

Bu nasıl olmuştu? Kırk dakika içinde sıcak, güvenli ve rahat bir oda dolusu nazik, sevecen kadının arasından çıkıp gölün ortasında *Titanic*’in Kate Winslet’ine dönüşmüştü.

Düz tabanlı deniz bisikletinin sağ tarafı alçaldıkça su ön taraftan içeri giriyordu. Sarah nabzının atışını kulaklarında hissedebiliyordu. Sevdiği birkaç küfürü sıralayınca kendini daha iyi hissetti ama bu içine düştüğü durumda herhangi bir değişiklik yaratmadı.

Hareket et. Hareket etmek zorundasın.

Pedalları çevirmesiyle haznedeki su bileklerine kadar geldi. Neyse ki çizmelerini giymişti yoksa ayakları sınırsız olabilirdi.

Tam tepesinden sanki ona güler gibi *gak gak gak* diye öten bir karga geçti.

“Haklısın,” dedi Sarah. “Bunu hak ediyorum.”

Kargayla konuşmayı bırak ve hareket et.

Pedalları çevirirken poposunu deniz bisikletinin sol tarafına kaydırды.

Bir an için deniz bisikleti bu ağırlık değişimiyle düzelmiş gibi göründü ve kısa bir an boyunca Sarah belki de suyun gövdedeki çatlaktan geldiğini değil de rüzgârla içeri taşındığını düşündü. Ve bu umudu deniz bisikletinin tekrar sağa yatmasıyla yitip gitti.

Mümkün olduğunca sola yapışarak dengeyi biraz daha korumaya çalıştı. Altmış kiloluk bedeniyle pedal haznesindeki suya karşı. Güneş ufuk çizgisine tamamen yapışmıştı. Kısa, çok kısa bir süre sonra karanlık olacaktı. Yutkundu ve her şey kontrolü altındaymış gibi davranmaktan vazgeçti.

Yalnızca esen rüzgâr ve suyun sesiyle bozulan sessizlik kıyamet gibi uzuyordu. Havada yaklaşan yağmur ve balık kokusu alıyordu. Harika. Üstüne yağmur yağacak ve sonra da balıklarla uyuyacaktı.

Gergin bir şekilde gülümsedi. Su yaklaşmaya devam ederek deniz bisikletinin önüne giderek daha da çok dolmaya başladı, önce sağ taraftan ardından soldan. Deniz bisikleti öne doğru yattı. Sarah dizlerini göğsüne çekerek ve ıslak çizmelerinin topukları poposunu ıslatarak bisikletin sol tarafında oturmayı sürdürdü.

İşin iyi tarafı deniz bisikleti yavaşça batıyordu. Kötü tarafı ise yavaşlık hayatınız sona ererken olumlu bir şey değildi.

Su git gide yükselmeye devam etti. Güneş git gide biraz daha alçaldı. Hava git gide daha da soğudu. Sarah ürperdi.

Çaresiz bir halde etrafına bakındı, fakat gördüğü tek şey koyu mavi renkteki suydı. Ne bir tekne ne de bir kıyı görüyordu. Üstüne doğru yüzeceği bir şamandıra bile yoktu. Çok geçmeden su deniz bisikletinin ön tarafını tamamen aştı. Artık daha hızlı batıyordu. Deniz bisikleti bu hızla güneşle birlikte batmış olacaktı. Artık oturduğu yer dışında gideceği başka hiçbir yer yoktu. Sarah dikkatlice poposu oturağın sırt kısmına gelecek şekilde yerinden doğruldu, bacakları oturaktaydı.

Nihayetinde su oturağı da kapladı ve bileklerine kadar yükseldi. Sarah orada bir kuş gibi tüneyerek bacaklarını yukarı kaldırdı, omuzlarını çekti ve tamamen çaresiz bir halde kollarını bedenine doladı. Çok geçmeden suyun içinde olacaktı. Köpekleme yüzmeyi güç bela bilen Sarah boğulacaktı. Başlıkları düşündü: *Asosyal Çocuk Kitabı Yazarı Twilight Gölü'nde Boğuldu.*

Bu kadardı. Her şey sona ermişti. Bu şekilde ölecekti.

BÖLÜM ON BİR

Gün, göldeki çoğu şey gibi usulca ve sessizce yitip gidiyordu. Güneşin keskin sarı kenarları, Sarah'ın olağanüstü gözleriyle aynı renk olan ve puslu bir rüyayı andıran morla bezenmiş ma-viye karışıyor, kıyı şeridiyle su arasında koyulaşıyor, gökyüzüne uzanan yapraksız ağaçların ayrıntılarını saklıyor ve iskelede bulunan teknelerin halatlarının hatlarını belirsiz kılıyordu. Pus ve güçlü esen rüzgâr günbatımı perdesinin kapanışını hızlandırmış, gölü sise bulayıp iskeleyi turuncunun uysal bir tonuna bürümüşü. Bunun sonucunda da el örgüsü bir kazak kadar rahatlatıcı, taze bir kurabiye kadar lezzetli, bir büyükannenin sarılışı kadar güven veren ani bir sessizlik yaşanıyordu.

Travis bu anı içine çekti. Kronik hastalıklı bir çocuğun babası olmak ona anı yaşamayı öğretmişti. Ciğerlerini nasıl dolduracağını, uzun bir kucaklayışla aldığı nefesi nasıl tutacağını ve bunun eşsizliğinin tadına nasıl varacağını. Genelde kışı severdi, özellikle de Noel zamanını. Fakat bu sene daha özeldi. Bu sene, dört yıldır ilk kez Jazzy astıma mahkûm değildi. Bu gerçekten bir Noel mucizesiydi, hem de hiç unutmayacağı türden.

Beklenmedik bir şekilde kendini Sarah'nın da burada, yanında olmasını dilerken buldu. İçinde yükselir yükselmez bu duyguyu

bastırmaya çalıştı. Sahip olamayacağını bildiği bir şeyi dilemenin anlamı yoktu ama yine de onu düşünmeden edemiyordu.

Travis günbatımının tadını çıkardığı gibi onun da tadını çıkarmayı diliyordu, yanında olduğu süre boyunca arkadaşlığından zevk almayı. Ama bunu yapamazdı. Vicdanı rahat bir şekilde Sarah ile tamamlayamayacaklarını bildiği bir şeye başlayamazdı. O geçici bir ilişkiden çok daha fazlasını hak ediyordu ve açık konuşması gerekirse kendisi de farklı bir durumda değildi. Daha önce yalnızca sekse dair ilişkiler yaşamıştı. Başlangıçta iyi gelse de tüm bunların zamanla insanın içinde boş bir his yarattığını biliyordu. Hayır, artık hayatında daha kıymetli bir şeye hazırды ve belki de Jazzy artık daha iyi olduğuna göre doğru zaman gelmişti. Fakat Sarah pazar günü kasabadan ayrılıyordu. Bu olasılığı irdeleyip daha güzel bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini görecektir zaman yoktu.

Dürüst olması gerekirse, ona karşı hissettiği güçlü cinsel çekimle nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Özellikle de aralarındaki geçmiş düşünüldüğünde. Sarah ona çok daha önce tutulmuştu ve Travis kendini ona göre fazla büyük bulmuştu. Şimdi ise bizzat ona tutuluyordu ve Sarah onun gibi basit bir kasabalı için fazla şehirli kalıyordu.

Yeniden derin bir nefes alıp ciğerlerini –gölün kokusunun yanı sıra– onun kadınsı çekicilikle karışık tatlı kokusunun hatırasıyla doldurdu. Onu düşününce vücudu tepeden tırnağa bir elektrik akımına kapılmış gibi oldu. Ve sonra söz konusu olan şeyi kendine hatırlattı. Hissettiği arzuların sağduyusunun önüne geçmesine izin veremezdi. Daha önce bu hatayı yapmıştı. Ani şehvet birçok sorun yaratabilirdi.

Rüzgâr hızlanıp su yüzeyine sertçe vurarak kıyı şeridinde köpüklü bembeyaz dalgalar yolluyordu. Yerel göller ve su kanalları için rüzgâr uyarıları yapılmıştı, bu yüzden Travis av bekçisi teknesiyle dalgalı sularda evine doğru seyrederken başka teknele-ri görmeyi beklemiyordu. Göl kenarında yaşadığı için tekneyle evine gider ve av bekçisi teknesini kendine ait iskelenin ucuna bağlardı.

İşinin bir parçası da kötü havada dışarı çıkmak ve suya açılma-
dan önce hava durumunu kontrol edecek kadar akıllı davranma-
mış olan insanları uyarmaktı. Civardaki çoğu balıkçı ne yapması
gerektiğini bilirdi, fakat her zaman ne yapacağı belli olmayan
bir-iki turist karşısına çıkardı.

Bugün ise birkaç saattir dışarıdaydı ve tek bir kişiyi dahi gör-
memişti.

Tekrar Sarah'yı düşündü ve henüz bir çocukken onu balık av-
lamaya götürdüğü zamanları hatırladı. Bunu aslında annesinin
ölümünün ardından ona annelik eden komşusu Mia Martin'e iyi-
lik olsun diye yapmıştı, fakat Sarah'yı sevdiği de bir gerçektir.

O sessiz ama meraklı bir çocuktur. Soru sorduğunda, akıllıca
ve iyice düşünülmüş sorular sorardı. Balıklar neden sıcak hava-
lara kıyasla serin havalarda daha çabuk oltaya geliyorlar? Ya da
neden güneş balığı derin, yosunlu suları severken kedi balığı bu-
lanık, kumlu suları tercih ediyor? Göle gelmeye devam etseydi,
Travis ondan gerçek bir balıkçı yaratabilirdi çünkü Sarah balık
tutmayı neredeyse onun kadar çok seviyordu.

Soğuk rüzgâr sert bir şekilde esiyor, saçlarını dağıtıp kulakla-
rını ısıırıyordu. Travis ceketinin üst düğmesini ilikleyip teknenin
hızını artırdı. Eve ulaşmak ve sabah işe gitmeden önce tencereye

koyup usulca pişmeye bıraktığı yahniden bir kâse yemek için sa-
bırsızlanıyordu. Evinin haşlanmış taneli et ve taze sebze kokma-
sından hoşlanıyordu. Bir de Jazzy'yi –okuldan sonra, babası işten
dönene dek onunla ilgilenen– bakıcısından alması gerekecekti.

Hayır, bir saniye, Jazzy geceyi en yakın arkadaşı Andi'yle ge-
çirecekti. Bu konuda biraz tedirgindi. Küçük kızı, halası Raylene
dışında başka hiçbir yerde yatıya kalmamıştı. Travis hastalanma
ihtimaline karşın onun yakınında olmasını istemiş, ancak Jazzy
iki aydan beri astımı nüksetmediğinden geceyi Andiler'de geçir-
mek için yalvardığında ona izin vermek durumunda kalmıştı. Onu
özgür kılması zordu ama kızının ufkunun genişlemesi gerektiğini
de biliyordu. Jazzy yaşına göre zaten daha küçük gösteriyordu.

Gölün merkezine ulaştığında güneş neredeyse yitip gitmişti.
Artık evinin sadece birkaç dakika uzağındaydı ve dikkati ona reh-
berlik eden işaretlerdeydi: Suyun içinden fırlamış ölü bir ağaç,
gölün bir kilometre kuzeyinde bulunan taş ocağından yükselen
öğütme makinelerinin sesi, her akşam bu saatlerde yeraltı mağā-
ralarından fırlayan yarasalar. Midesi yahni beklentisiyle gurulda-
dı. Gün bitiminin sıradan görkemine kendini öylesine kaptırmıştı
ki neredeyse göle son bir bakış dahi atmayacaktı.

Ama sol tarafa yönelirken ensesine giren hafif bir karıncalan-
ma dikkatini sağ tarafa çekti.

İlk başta gökyüzüyle suyun görkemli mavi tonuyla birleşme-
sinden başka hiçbir şey göremedi ama sonra yumuşak, tiz bir ses
duydu ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bu bir insan se-
siydi ve karanlıkta yardım çığlığı atıyordu.

Teknesini yavaşlatıp su yüzeyini bakışlarıyla tararken etrafa
kulak kesildi. Orada, yüz metre kadar ileride onu gördü. Bir kadın

batmakta olan bir deniz bisikletinin üstüne tünemişti. Araç neredeyse tamamen batmıştı. Dakikalar, belki saniyeler içinde kadın suyun içinde olacaktı.

Travis tekneyi telaşla o tarafa çevirip doğruca kadına yöneldi. Artık fark edildiğine göre kadın iyi olacaktı, sonunda ıslansa dahi. Yine de içinden bir ses göle son bir kez bakmasını söylememiş olsaydı neler yaşanacağını düşünmekten nefret ediyordu.

Kadm onu gördü ve kollarını sallamaya başladı.

Travis yaklaştığında Mutlu Melek'in deniz bisikletini tanıdı ve kadının tek bir örgüyle toplanmış karamel renkli saçlarını görünce ağzı kurudu.

Sarah?

Olabilir miydi? Aralık ayının ortasında, günbatımında, suya bir deniz bisikletiyle açılmış ne yapıyordu?

Travis kendini hem öfkeli hem de endişeli hissediyordu. Sarah göle açılmadan önce rüzgâr uyarılarını hiç mi dinlememişti? Jenny neden onu bu konuda uyarmamıştı? Sarah Manhattan'da yaşıyordu. Evet, çocukken burada birkaç yaz geçirmişti, fakat şiddetli rüzgârda bir deniz bisikletini tek başına göle çıkarmak için donanımlı değildi ve bunu bilmesi gerekirdi.

Birkaç metre yakınına ulaştığında kadının suya devrilmemesi için motoru durdurup can simidine uzandı. Sarah artık deniz bisikletinin üzerinde ayakta duruyordu, dalgalar çizmelerine vuruyordu ama yine de dengesi kusursuzdu. Travis onu suya sokmadan bu işi halledebileceğini umarak can simidini kullanmaktan vazgeçti ve bunun yerine teknenin zemininden bir kürek aldı.

“Yavaş, yavaş,” diye seslendi. “Yanına kürek çekeceğim ve bunu doğru hesaplayabilirsek doğruca tekneme adım atabileceksin.”

Sarah sakın bir şekilde kafasını salladı.

O tecrübeli bir kaptanken ve nabızı damarlarında coşarken, Sarah nasıl bu kadar sakın kalmayı başarıyordu? Belki de içine düştüğü tehlikenin tam olarak farkında değildi. Travis ona bağırarak istiyordu: *Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?* Fakat gözlerinin içine bakıp derinlerde saklı o sessiz korkuyu fark ettiği an onun yeterince şey atlattığını, üzerine gidilmeye ihtiyaç duymadığını anladı. Tanrı'ya şükür iyiydi. İhtimalleri düşünmek dahi midesinin kasılmasına yetiyordu.

Yeterince yakınına ulaştığında küreği tekneye geri fırlatıp elini ona doğru uzattı.

Sarah ona santim santim yaklaşmaya başladı, fakat tam o an pedallı araç daha da derine battı. Anlık bir korkuyla gözleri kocaman açılırken dengesini bulmak için kollarını iki yana kaldırdı. Su şiddetle ayak bileklerinin etrafına çarpıyordu.

“Ağırdan al.”

Sarah duraksadı ve derin bir nefes alarak başka bir adım atmaya denedi. Deniz bisikletinden lıkır lıkır bir homurtu sesi yükseldi. İş bitmişti, artık su yüzeyinde kalabilmesi imkânsızdı. Harekete geçme zamanı gelmişti yoksa Sarah tamamen suya batacaktı.

“Zıpla!” diye emretti Travis. Sarah bir an için tereddüt edince, gözlerinin içine bakarak onu temin etti. *Hadi tatlım, bunu yapabilirsin.* “Zıpla!”

Sarah onun bakışlarına tutunarak hızla tekneye zıpladı.

Deniz bisikleti göl tarafından yutulurken, Travis onu havada yakalayarak tekneye doğru çekti.

Vücudunun ivmesi dengesini bozunca Travis onunla birlikte teknenin zeminine yuvarlandı. Islak kürek sırtına batıyor ve bir

zamanlar ona tutulan ama sonra ünlü bir çocuk kitabı yazarına dönüşen komşu kızı Sarah Collier üzerinde yatıyordu. İkisi de –korkudan, sarf edilen çabadan ve bir haftadır etraflarını saran çekimden ötürü– aynı ritimle nefes alıp veriyor, aynı havayı soluyormuş gibiydi.

Birbirlerinin gözlerine uzun uzun baktılar.

Travis’in kalbi tekledi. Aklı karıştı. Vücudu ona temas ederken kendini tam anlamıyla canlı hissetti. Bu anımsayamadığı kadar uzun bir zamandan beri cinselliğe yaklaştığı ilk andı.

Ve tam o an Travis Walker başının ciddi bir şekilde dertte olduğunun farkına vardı.

“Seni yakaladım tatlım, artık güvendesin,” diye mırıldandı.

Tatlım. Ona *tatlım* demişti. Uyuşuk dehşeti ancak bu kadarına yeterli gelmişti.

“Travis...” diye fısıldadı Sarah. Karşısındakinin o olduğuna, onun o sersem bedenini soğuk sulardan kıl payı kurtardığına hâlâ inanamıyormuş gibiydi. Tamam, kullanışlı ve güçlü motorlu kah-verengi teknesi kahramanlık taslayabileceği bir araç değildi ama yine de Travis o an onun için kesinlikle parlak zırhlı bir şövalyeden farksızdı. Ve bu da onun sersemce sayıklamasının nedeniydi: “Benim için geldin...”

Travis kakhaha attı ve sonra teskin edici alçak bir sesle, “Şu an böyle hissettiğini anlayabiliyorum,” dedi. “Ama açık konuşmam gerekirse, sadece evime gidiyordum. Başımı son anda çevirmiş olsaydım büyük ihtimalle seni görmeyecektim.”

“Beni görmeseydin...” Sözlerinin devamını getiremedi.

“Ama gördüm ve şimdi her şey yolunda. Sen oldukça çetin bir cevizsin Sadie Cool.”

“Öyle olduğumu hissetmiyorum. Aslında çok ama çok aptalmışım gibi geliyor.”

“Çoğu kişi şimdiye kadar kendini kaybederdi,” dedi Travis. “Sense burada durmuş aptal görünmekten endişe duyuyorsun.”

“Kendimi kaybettim,” dedi Sarah dişleri birbirine çarparak. “Bu benim kendimi kaybetmiş halim.”

“O halde uysal histerine övgülerimi sunarım!”

Onu rahatlatmaya çalışıyordu. Travis’in düşüme şekli yıllar içinde hiç değişmemişti. İnsanları rahatlatmak için sırttır ve onlara takılırdı. Kolu Sarah’nın bedenini sarıyordu ve yanındaki oturakta duran yün battaniyeye uzanırken diğer eli ona destek vermekteydi. Battaniyeyi alıp onun etrafına iyice sardı, ancak parmak boğumları yanlışlıkla göğüslerine süründü.

Sarah bir an için nefesinin kesildiğini duydu. Soğuktan çoktan sertleşmiş olan göğüs uçlarının onun temasıyla daha da gerildiğinin farkındaydı. Battaniyenin altında titreyerek kenara kayıp oturağa yaslandı. Halinden utanç duyuyor ve kendini tam bir sersem gibi hissediyordu. Kurabiye Kulübü’ndeki kadınlarla kaynaşacak sosyal beceriden yoksun olduğu için neredeyse canından olacaktı.

“Hadi seni tekrar kıyıya götürelim. Sıkı tutun, motoru çalıştırıyorum.” Motoru çalıştırmasıyla tekne hızla ileri fırladı, suyun üstünde zıplıyor ve Sarah’nın bedenine soğuk su sıçratıyordu.

Battaniyeye iyice sarınıp başını eğdi. Dişleri hâlâ birbirine çarpıyordu.

Travis dümende duruyordu, rüzgâr etrafında sertçe eserek saçlarını geriye savuruyordu. Kahverengiden biraz daha koyu olan

her havaya elverişli ceketinin altında kahverengi bir üniforma dikkat çekiyordu. Ah, ne kadar da erkeksiydi.

Duyguları –korku, pişmanlık, minnettarlık, aptallık, hayatta olmaktan ötürü duyduğu sevinç– karmakarışıklı. Orada ölmüş olabilirdi. Fakat başka bir duygu diğer hislerini tam anlamıyla bastırıyordu.

Daha önce hiç deneyimlemediği ham arzu ruhunu ele geçirmiş durumdaydı. Tehlike, neredeyse ölecek olması ve ani kurtuluşu ile körüklenen arzu tüm dikkati üzerine çekmişti. Travis’e baktı ve onun da gözlerinde aynı arzuyu gördü. Bunun yarattığı heyecanla başa çıkamadığında ise kafasını eğip rüzgârdan korunmaya çalışıyormuş gibi yapmayı sürdürdü.

Travis tekneyi evinin arka tarafına yanaştırıp bağladı, ardından onun ahşap iskeleye çıkmasına yardım etti. Onu bedeniyle rüzgârdan koruyup kendine doğru çekerek iskeleden eve doğru yönlendirdi.

Kapıdan içeri girdikleri an onu bıraktı. “Sana sıcak bir banyo hazırlayacağım,” dedi. “O ıslak kıyafetlerden hemen kurtulman gerekiyor.”

Banyoya doğru hızla gitmesinin ardından, Sarah su sesini duydu. Islak kıyafetleri yavaşça üzerinden çıkardı ve battaniyeyi çıplak bedeninin etrafına dolayıp salona göz gezdirdi. Bir zamanlar burada büyükannesinin içi aşırı doldurulmuş kumaş kanepesiyle çift kişilik koltuğu dururdu. Pencereleden onun dantel perdeleri sarkar ve zemini bej renkli Berber halı kaplardı. Şimdi ise kanepederiydi, pencerelere panjur çekilmişti ve zemin sert ahşaptandı. Çiçekli duvar kâğıdı da değiştirilmişti. Artık duvarlar sıcacık bir bal rengine boyalıydı.

Pencerenin yanında tıpkı *Büyülü Noel Kurabiyesi*'ndeki gibi birçok renkli ışıkla, el yapımı süslemelerle ve baston şekerlerle donatılmış bir Noel ağacı duruyordu. Jazzy ve Travis ağaçlarını onun kitabındaki gibi süslemişlerdi. Sarah boğazına bir yumrunun oturduğunu hissetti. Bu bir tür işaret miydi?

Fazla anlam yükleme. Senin Sadie Cool olduğunu dahi bilmiyorlardı.

İşte bu her şeyi daha da özel kılıyordu.

Oda da yalnızca tek bir şey aynı kalmıştı: Köşede duran kitaplık Büyükanne Mia'ya aitti. Kalbi bir an için teklerken Sarah oda boyunca yürüyüp elini cilalı meşe yüzey üzerinde gezdirdi.

Travis boğazını temizledi.

Sarah irkilerek arkasına döndüğünde onu karşısında buldu. Islak kıyafetlerini yerden almak için uzanırken bedeninin etrafına sardığı battaniyeyi hâlâ sıkıca tutuyordu.

"Kıyafetlerini bırak," dedi Travis. "Onları kurutucuya atacağım. Banyoya gir. Isıt kendini. Kıyafetlerin kuruyana kadar giymen için bornozumu kapının arkasına astım."

Tartışmak için ortada hiçbir neden olmadığından Sarah denileni yerine getirdi. Üşüyordu ve oldukça aptalca bir şey yapmasının ardından Travis onu boğulmaktan kurtarmıştı.

Banyo Jazzy'ye ait olmalıydı, çünkü denizkızı temasıyla yeniden dekore edilmişti. Duvarlar Hint yazı mavisine boyanmıştı. Tavana parıltaması için simlenmiş bir balıkçı ağı gerilmiş ve ağa plastik denizyıldızları, kaplumbağalar, yassı su kirpileri iliştirilmişti. Lomboz şeklinde bir aynanın etrafına denizkızı süslemeleri yapıştırılmıştı. Duş perdesi de denizkızlarıyla bezeliydi. Alan Sarah'nın gülümsemesini sağlamıştı.

Battaniyeyi yere bıraktı ve gözü lomboz şeklindeki aynada biçimi bozulmuş bedeninin yansımaya takıldı. Banyoya girip çıkarken genelde yaptığı üzere bakışlarını kaçırmaya çalışsa da bu kez kendini vücuduna dikkatlice bakmaya zorladı. Travis görse, vücudu hakkında ne düşünürdü?

Tereddüt ederek bir elini karnında gezdirdi ve bedeninin sağ tarafında göğüs kafesinin hemen altından başlayıp karnına doğru inen ve belinin sol tarafında son bulan kırmızımsı pembe yanık izini parmaklarıyla yokladı. Derisi buruşuk, pütürlü ve bunca yıldıan sonra bile rahatsız edici ölçüde hassas görünüyordu. Sarah Collier’a göre bir bikini yoktu. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Bu konuda yapacak hiçbir şey yoktu. Bu yarayı kim görse ilk başta bir şaşkınlık yaşardı. Ve Aidan da kesinlikle yaşamıştı.

Sarah kazanın ardından çıktığı ilk adamı anımsayarak dilinin ucunu dudaklarının üzerinde gezdirdi. Aidan Hartley. Uzun, ince, koyu saçlı, mesafeli, içine kapanık ve tam da Sarah gibi duygusuzdu. Nadir bulunan eserleri yeniliyordu ve yabancı filmler ortak ilgi alanlarına giriyordu. Öpücüklerine kayıtsız kalmasına rağmen Sarah birlikte mükemmel bir çift olduklarını düşünmüştü.

Onu aldığı yara hakkında önceden uyarmamış da değildi. Aidan bunun onu rahatsız etmeyeceğini iddia etmişti. Fakat dördüncü buluşmalarında elini bluzunun altına kaydırıp yarayı hissetmiş ve aniden vites değiştirmişti. Ona geç olduğunu, erken kalmak zorunda olduğunu söylemiş ve türlü mazeretler sıralamıştı. Ardından Sarah’nın dairesinden hızlıca sıvışıp bir daha da onu aramamıştı.

Aidan onu yarası yüzünden terk eden ikinci erkekti.

Bu hatıranın etkisiyle boğazı düğümlendi. O pisliğin özgüvenini sarsmasına asla izin vermeyeceğini söylemişti kendine, fakat

ondan sonra tek bir kişiyle çıkmamıştı ve bunun üzerinden bir yılı aşkın bir zaman geğmişti.

Ya bu yara izi Travis'in de tiksinti duymasına yol ağarsa?

İyi de neden bu konuda endişeleniyordu ki? Travis'le çıkmıyordu bile!

Hayır, ama onun banyosunda çırlıçıplak duruyordu.

Amacına uygun bir şekilde bu dūřünceleri zihninden uzaklaştırıp sıcacık, köpüklü suya adımıını attı. Küvetin başında bir Mr. Bubble kutusu duruyordu. Gülümsedi. Travis ona köpük banyosu hazırlamıştı. Sıcak suya usulca girip sırtını duvara yasladı. Isının etkisiyle kasılmış olan kasları anında gevšemeye başladı. Gözlerini kapadı ve birkaç uzun, yavaş ve derin nefes aldı verdi.

Burada, Büyükanne Mia'nın evindeydi ve ev sahibinin Travis olması garip bir his yaratıyordu. Daha da garip olan şey, aralarında sadece incecik bir duvar varken onun banyosunda çırlıçıplak olmasıydı. Sarah yutkunarak gözlerini açtı. Burada sanki bir spa-daymış gibi keyif çatamazdı. Amacı ısınmak ve gölün pisliliğini üzerinden atmaktı. Tıkacı çekip durulanmasının ardından küvetten çıktı. Kurulandıktan sonra Travis'in lacivert renkli bornozunu üzerine geçirip bağcığı sıkıca bedenine doladı. Bornoz gün ışığı ve mavi ladin gibi kokuyordu. Travis gibi.

Sutyeni, külotu, hatta çorabı bile yoktu. Her şeyi kurutmadaydı. Fakat Travis ona aynı zamanda bir çift lacivert ev terliği de bırakmıştı. Görünüşe bakılırsa ona aitlerdi, çünkü ayağına dört numara büyük geliyorlardı. Sarah terlikleri giyip ıslak battaniyeyi kuruması için banyo demiri üzerine astı ve ardından usulca koridorda ilerledi.

Bornozun yakasını sıkıca tutarak orada öylece durdu. Başını

sağa yatarsaydı onu orada, kilimin üzerine çömelmiş şöminede yaktığı ateşi harlarken görebilirdi.

Reddedemeyeceği bir güçle Sarah başını yana çevirdi ve –seksi görünmemesi gerekirken onun üzerinde seksi görünen– adamın kahverengi iş pantolonunu saran kaslı kalçasını inceledi.

Tam o sırada Travis arkasına döndü ve onun bakışlarını yakaladı. Sırtıarak yerinden doğrulurken, Sarah hemen kafasını başka tarafa çevirdi. Nabızı hızla atıyordu, ağzı kurumuştı ve kendini sıcaklamış hissediyordu. Ateşe kim ihtiyaç duyuyordu ki? Ona bir bakış atması dahi bedenini tutuşturmaya yetiyordu.

“Ee...” dedi. “Jazzy nerede?”

“Arkadaşında yatıya kaldı. İlk kez.”

“Endişeli misin?”

“İnanamayacağın kadar.”

“Sen harika bir babasın.”

Sırtışı genişledi. “Kimin aklından geçerdi, öyle değil mi? Kötü çocuk Travis Walker’ın minik bir sarışın için hayatını düzene sokacağı?”

“O harikulade bir çocuk.”

“Bence de öyle ama benim görüşüm yanlı.”

Sarah ona bir kez daha bakma riskine girdi. Yükselen ateş sırtını aydınlatıyor ve bu onu şeytani turuncu bir ışıkla sarmalıyordu. Yıllar içinde tam bir tutarsıza dönüşmüştü... İsyankâr bir gençten sorumluluk sahibi bekâr bir babaya. Bu yine de zorlama bir değişimdi. Kaşlarının üzerine düşen bir tutum saç ona özgür bir hava veriyor, onun tamamen ehlileşmediğini fısıldıyordu.

Sarah’nın saçlarından akan bir damla usulca alnından süzül-
dü. Sırtışı kaybolup gri gözleri kararan Travis ağırlığından ötürü

sert ahşabın gıcırdamasına yol açacak şekilde ona doğru ilerledi. Gözlerini gözlerine kenetleyip Sarah'yı kıpırtısız kılarken nasırlı parmaklarının ucuyla ona dokunmak için uzandı.

Sarah hareket edemiyor, nefes alamıyordu.

Travis onun teninden süzülen suyu usulca silerken, “Sarah...” dedi sesi boğuk çıkarak ve ardından tek kelime etmedi. Avucunu çevirdi ve parmaklarını Sarah'nın yanağında gezdirdi.

O an her şey durdu. Sarah artık şömine rafında duran saatin tiktaklarını ya da şöminedeki odunun çıtırtısını duyamıyordu. Bacaklarını hissedemiyor ya da o gri gözlerin ardında kalan hiçbir şeyi göremiyordu. Bunun gibi bir anı kaç kez hayal etmişti? Travis Walker'la bir odada baş başa ve Travis'in *ona olan* arzusu gözlerine yansırken?

Travis ona dokunuyordu, Sarah onun bornozunun altında çıplaktı, ortam yahni ve odun dumanı kokuyordu, dahası bir zamanlar onunla ilgili hayaller kurduğu Büyükanne Mia'nın evindelerdi.

Travis bir adım daha yaklaştı, başını eğdi, ardından durup onu inceledi. Eli hâlâ onun yüzündeydi, başparmağı çenesini okşuyordu. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki Sarah başka hiçbir şey duyamıyordu ve onun da göğsünden yükselen sesi duyabildiğinden emindi. *Kütük, kütük, kütük.*

“Ökseotunun altında seni öptüğümünden beri tek düşünebildiğim sana dokunmak, sana sarılmak, seninle sevişmek,” dedi Travis boğuk sesiyle.

“Bu çılgınlık,” diye mırıldandı Sarah fakat boynunu ona sunarcasına başını geriye attı. Çok hızlı ilerliyorlardı ve bu onun boyunu aşırıyordu. Henüz ona yarasıdan bile bahsetmemişti. Bunun tam anlamıyla bir şok yaratmasını istemiyordu. Buna hazır değildi.

“Evet, çılgınlık. Ama beni asıl çılgına çeviren sensin Sarah. Senden o kadar çok şey istiyorum ki. Belki de çok fazla. Tek bildiğim uzun zamandan beri böyle bir şey hissetmemiş olduğum.”

Sarah ona daha önce hiç böyle hissetmediği söylemek istiyordu. Çaresiz, aç, arzudan aklı başından gitmişti.

“İstedığının ben olduğuma emin misin? Belki de sadece kıızıştırmışsındır ve aslında beni istemiyorsundur. Yerimde herhangi biri olabilirdi, ben sadece...”

Dudakları Sarah’nın yutkunmasına sebep olacak şekilde dudaklarının üzerine kapandı. Ardından geri çekildi ve nefes nefese, “Evet, sensin,” dedi.

“Bundan nasıl emin olabilirsin?”

“Çünkü seni düşünmeden duramıyorum. Kokun, hareket edişin, dünyamın bütün sırlarını bildiğini ve bunları kimselere söylemeyeceğini anlatan gözlerindeki o soğuk, kendinden emin ifade. Geldiğin gün kar yağdı. Bunun aralık ayının başında Teksas’ta ne kadar ender görülen bir şey olduğunu biliyor musun? Platformda saçında kar taneleriyle o kadar güzel görünüyordun ki. Kahretsin, kim bilir? Belki de şans kurabiyeleri doğruyu söylüyordur. Belki de bu kader gibi bir şeydir.”

Kalbi olasılıkları değerlendirirken aklı bu sözleri geri plana itiyordu. Bu gibi şeylerin hiçbirine inanmıyordu. Artık değil. “Twilight’a Jazzy için geri geldim.”

“Ve Jazzy benim kızım.”

“Öyle. Bunun kötü bir fikir olduğunu gösteren başka bir neden daha.” Bir adım geriledi, onun kollarından uzağa, ardından bir adım daha, ne olur olmaz diye.

“Tamam,” dedi Travis. İleri bir adım attı, gri gözleri şömine-

nin ışığında parlıyordu. “Fakat bu benim nasıl hissettiğimi de-
ğiştirmiyor. Seni şu an o kadar çok istiyorum ki zorlukla nefes
alabiliyorum.”

Zorlukla mı nefes alıyordu? Sarah en son ne zaman dolu dolu
nefes aldığını bile hatırlayamıyordu. Bir zamanlar evi olan bu eve
adım attığından ve Travis onu gölde kurtardığından beri.

Onu durdurmak için elini kaldırıncı, elleri adamın mavi göm-
leğinin altında saklı kaslarla buluştu. Avuçları eriyor, sanki pel-
teye dönüyordu. Parmakları adamın göğüs kafesini aşır sırtına
kaydı. Kahretsin! Onun neyi vardı böyle?

“Sarah...” diye mırıldandı Travis.

*Kader diye bir şey yok, kısmet diye bir şey yok, alın yazısı diye
bir şey yok.*

Yine de işte buradaydı.

Bu kader değilse neydi?

BÖLÜM ONİKİ

Travis onu tekrar öptüğünde, Sarah buna karşı koymadı. Aslında dudaklarını bile büzdü. Öpücüğü bu kez –tıpkı ökseotunun altındaki gibi– yumuşak ama daha yoğundu. Sarah uzanıp onun yüzünü avuçları arasına aldı ve onu hareketsiz kılarak dilinin ucunu onun kine dokundurdu. İşte. Kontrolü ele alıyordu. Hiçbir şeyi kadere bırakmıyordu. Bu yaşanacaksa *birlikte* istedikleri için yaşanacaktı.

Söz konusu olan kaderin cilvesi, yıldızların kayması ya da sihirli kurabiyeler değildi.

Sarah onun gözlerinin içine, derinlerine baktı. Normalde gözleri kapalı öpüşürdü, fakat bu kez her şeyi –onun neredeyse kaşlarına kadar uzanan gür kirpiklerini, koyu saçlarının alnına yayılışını, loş ışığın çıkık elmacık kemiklerine yansımaları– görmek istiyordu.

Travis öpüşünü derinleştirip gözlerini kapayınca Sarah da aynısını yaptı ve kendini diğer duyularına teslim etti. Tatma, dokunma, koklama, duyma. Noel tadındaydı, olağanüstü ve kurtarıcı. Naneli baston şeker gibi. O banyodayken, Noel ağacından bir tane alıp yemiş miydi? Nefes alıp veriş zindeydi. Dudaklarını hafif dişlemesiyle Sarah'nın başı parlak renkli paketler, çingiraklar ve kızarmış hindi hayalleriyle çılgınca dönmeye başlamıştı bile.

Dilinin dokusu harikulade, bormozun kollarını saran kaslı avuç-

larının verdiği his inanılmazdı. Burun deliklerine dolan kokusu aralarında hararetlenen ihtirasla daha da yoğunlaşıyordu. Şehvetli kokusu Sarah'nın Mr. Bubble esansının kokusuna karışıyordu. Ve tüm bunlar Sarah'nın kanını kaynatacak ölçüde amansızdı.

İşte burada, hayallerinin erkeğiyle beraberdi ve bunu algılamakta zorluk çekiyordu.

Bir saniye. Bunu olduğundan daha fazla bir şey gibi görerek durumu romantikleştirmeyecekti. Yalnızca bunun akışına kapılmıştı, aklını değil bedenini ön planda tutuyordu. Lafi açılmışken, bedeni duyduğu ham arzudan sızlıyordu. Bedenini hızla istila eden bu hormon akınım durduramayabilirdi, fakat kalbinin bu işe karışmamasını sağlayacağından emindi. Kendine yeniden incinme izni vermeyecekti.

Geri çekilip bir elini Travis'in göğsüne koydu. "Konuşmamız gerek."

"Dinliyorum," dedi Travis sıcak dilini onun kulağında gezdirmek için eğilirken.

Sarah titredi. "Bu yalnızca hormonsal bir şey, kimya ve şehvet. Hepsi bu."

"Bunu tüm gün boyunca kendine tekrar edebilirsin, fakat bizim de öyle olmadığını biliyoruz," dedi Travis, buğulu sesi dopping almış Sam Elliot gibi çıkıyordu. "Yine de senin yapmak istemediğın bir şeyi yapmak istemiyorum. Kafanı karıştırmak ya da seni üzme istemiyorum."

"Pardon?" Ellerini beline koyup ona dik dik baktı. "Dokuz yıl boyunca adını defterime karalayıp üzerine atlamak için fırsat kolladığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, elbette hayır. Ama bir zamanlar *ruh eşin* olduğuma inanıyordun."

“Bir zamanlar Noel Baba’ya da inanıyordum. Kendine çok fazla güveniyorsun Travis.” Çenesini kaldırdı. “Ben yetişkin bir kadını. Seks ile aşkı nasıl ayırt edeceğimi biliyorum. Cinsel çekimi başka bir şeyle karıştırmayalım.”

Gözlerinin içine uzun uzun baktı. “Gerçekten bunu mu istiyorsun?”

Kafasını salladı. “Evet.”

Travis bornozun bağcığını çözmek için uzanınca Sarah elini uzatarak ona mani oldu. Yarasını görmesine henüz hazır değildi.

Fakat çok geç kalmıştı. Travis’in eli çoktan bornozun kıvrımları arasına girmişti ve Sarah onun parmaklarının hafif dokunuşuyla yara izinin karıncalandığını hissedebiliyordu.

Gerilmiş ve vereceği tepkiden korkar halde Sarah onun yüzüne baktı, fakat Travis’in ifadesinde herhangi bir değişim olmadı. Normal, yumuşak ve dolgun bir kadının bedenine dokunuyormuş gibi görünüyordu. Bu noktada Sarah ne diyeceğini bilemeyerek orada öylece donup kaldı.

Sol avucu karnının üstünde dururken Travis sağ eliyle onun çenesini kaldırıp bir diğer uzun öpücük için yeniden dudaklarını Sarah’nın dudaklarına bastırdı.

Tamam, görünüşe bakılırsa yarasına dokunmak onu korkutmamıştı. Peki ya gördüğünde ne olacaktı?

Bu şey o kadar da ileri gitmeyecek, diye kendini temin etti Sarah, fakat sonra Travis diliyle inanılmaz şeyler yapmaya başlayınca kendini çaresiz bir halde onun kaslı bedenine teslim etti.

Omuzları, elleri, bacakları, göğüsleri birbirine kenetlenirken Travis ve Sarah yeni bir haz dünyasına adım attılar.

Sarah onun ateşli kucaklayışına kapılırken Travis’in yaşam gücü içini daha önce hiç hissetmediği bir enerjiyle dolduruyordu.

Erkeksi zindeliği, bedeninin her bir santimine görkemli dalgalar halinde yayılıyordu.

Sarah onun sayesinde içinde asla tatmin edemeyeceğini düşündüğü bir açlık duyuyordu. Kollarını onun boynuna sarıp öpüşünü derinleştirdi ve diliyle onu keşfe çıktı. Ve Travis ayaklarını yerden kesip onu kanepeye taşıyarak yumuşacık deri kaplama üzerine yatırdığında bunu zorlukla fark edebildi.

Travis hissettiği arzudan gözleri parlayarak, bakışlarıyla tenini okşarcasına onu tepeden süzdü ve derin bir nefes aldı. “Şömine ışığında çok güzel görünüyorsun. Seni çıplak görmek istiyorum.”

Sarah yanaklarının kızardığını hissetti. Bakışlarındaki ifade hislerini yakıp kül ediyordu. “Ben... Ben buna hazır değilim.”

“Tamam, önce ben.” Parmaklarının gömleğine kaymasıyla hızla düğmeleri çözmeye başladı ve sonra gömleği üzerinden çıkarıp attı.

Tüysüz ve pürüzsüz, sert ve kaslı. Muazzam! Gerçekliği Sarah’ın kurduğu tüm fantezileri gölgede bırakıyordu.

Travis onu kollarının arasına alıp yüzüne öpücükler kondurarak kanepede Sarah’nın yanına sokuldu.

Sarah kısıtıldığını, ona kapıldığını hissedebiliyor ama buna mani olmak için hiçbir şey yapamıyordu. Sakladığı, bastırdığı tüm duygular yüzeye çıkarken *sadece seksin* asla ama asla yeterli gelmeyeceğini artık biliyordu. Bunu yapamazdı. Bu işi bir adım daha ileri götüremezdi. Risk içeren, onu geri planda tutan çok fazla şey vardı. Ortak geçmişleri, aldığı yara ve belirsiz bir gelecek.

“Travis...” dedi buna engel olması gerektiğini bilerek ama doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Beklemeleri gerekiyordu, fakat lanet olsun ki beklemek istemiyordu. “Bir şey var... Yapmam gereken...”

Kelimeleri bir türlü toparlayamıyordu, o yüzden sadece ayağa kalkıp bornozun yere düşmesine izin verdi.

Travis gözleri kocaman açılarak onun gözlerinin içine bakıyordu. Belirgin bir şekilde nefesi kesilmişti. Duyduğu endişe Sarah'nın içini kemiriyordu. Acaba ne düşünüyordu? Yüzünde beliren ifade tiksindiğinin bir işareti miydi?

Evin park alanından bir araba kapısının kapandığına dair bir ses yükseldi. Ve bunu çocuk sesleri takip etti.

Travis yıldırım hızıyla kanepeden fırlayıp pencerenin panjurları arasından dışarı baktı, ardından hızla topukları üzerinde dönüp oturma odasından fırladı.

Kafası karışan ve sersemleyen Sarah bornozu yerden almak için uzandı ama sonra bunu yapamadan Travis yanına gelip ona ait olan tamamen kurumamış kıyafetleri eline tutuşturdu. "Git! Şimdi! Buradan çıkman gerek!"

"Ne oldu?" diye sordu Sarah külotunu hızlıca giyip sutyenini takmaya çalışırken.

"Jazzy. Zaman yok. Şimdi gitmelisin." Çizmelerini yerden kapıp ona uzattı. Avucunu sırtına bastırıp onu oturma odasından mutfığa, oradan da arka kapıya yönlendirdi. Sarah verandaya adım atarken ön kapının açıldığını duydu.

"Babacım, evdeyim!"

"Gitmeliyim," dedi Travis ve kapıyı Sarah'nın –hayretler içinde kalmış– yüzüne kapadı.

Kapıyı Sarah'nın yüzüne kapadığı an Travis korkunç bir hata yaptığının farkındaydı. Sarah bunu Jazzy'nin eve beklenmedik bir şekilde gelmesi gerçeğine değil de yarasına bağlayacaktı.

Neredeyse kapıyı açıp içeri çekerek ona böyle davrandığı için ne kadar üzgün olduğunu söyleyecekti ki tam o sırada kızı mutfığa girdi ve başını eğerek onun çıplak göğsünü inceledi.

Ve Andi annesiyle birlikte Jazzy'nin arkasında, kapının eşiğinde duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Jazzy.

“Hımmmm... Hiçbir şey...” dedi Travis çıplak vücudunu elleleriyle kapama dürtüsüne direnerek. “Şömine yanarken burası epey sıcak olunca... Ben de... Şey... Gömleğimi çıkarmak zorunda kaldım.” Tanrım, ne kadar kötü bir yalancıydı. “Senden ne haber? Neden evdesin?”

Jazzy incinmiş görünüyordu.

“Evini özledi,” dedi Andi'nin annesi Sandy. “Ve hepimiz yarın akşam Book Nook'taki pijama partisine gideceğimiz için Jazzy'nin bu geceyi evinde geçirmesinin en iyisi olduğuna karar verdik. Pijama partisine katılacağız değil mi?”

Travis bir elini saçlarının arasından geçirdi ve birden Sandy'nin çıplak göğsünü bir dilim çikolatalı kek misali süzdüğünü gördü. Sandy yakın zamanda dul kalmış, kısa zaman önce boşanmıştı ve Sarah kasabaya gelmeden önce, Travis onun Sadie Cool olduğunu fark etmeden önce Sandy ile çocukları *Büyülü Noel Kurabiyesi* pijama partisine beraber götürme planı yapmıştı. Bu artık uzun zaman önceymiş gibi görünüyordu. Çok şey değişmişti.

“Gideceğiz değil mi babacım?” Jazzy'nin sesi tedirgin çıkıyordu.

“Elbette, elbette gideceğiz.” Kızına gülümsedi ve döndüğünde Sandy'nin yüzünün ışıldadığını fark etti. “Jazzy'yi eve getirdiğin için teşekkürler.”

“Sorun değil.” Sandy gözlerini kısıtı ve ona düşünceli bir bakış attı. “Bende bir minivan olduğuna göre yarın akşam bize gelmeye ve oradan kitabevine beraber gitmemize ne dersin?”

“Biz kendi aracımızla gideriz,” dedi Travis hemen. “Yarın hal-letmem gereken birkaç iş var.” *Sarah’ya ne kadar  zg n olduğu-mu söylemek gibi.*

“O zaman orada görüşürüz?” dedi Sandy gülümseyerek.

“Evet,” diyerek başıyla onayladı Travis.

Sandy ve kızı evden ayrıldılar. Travis Jazzy’ye döndü. “Demek evini  zledin?”

“Seni  zledim.”

“Ben de seni özledim prenses.” Ona takılarak burnunu hafifçe sıktı.

Jazzy başıını uzatıp onu bir an inceledi. “Farklı... görünüyorsun.”

“Farklı mı? Ah, hiç de farklı değilim.” Kızının hislerinin kuvvetli olduğunu biliyordu, fakat Jazzy onun *farklı hissettiğini* nereden bilebilirdi ki? Sıkıntısını ona yansıtmamaya çalışarak oturma odasına geçti ve gömleğini yerden alıp üzerine geçirdi.

Jazzy işaret parmağıyla çenesine vuruyordu. “Evet, farklısın.”

“Ben senin her zamanki yaşılı babanı.” Kızının ona bakma şekli sinir bozucuydu. Sanki ondan hiçbir şey saklayamazmış gibi. Ama sonra ilk defa ondan bir şey sakladığını fark etti. Büyük ihtimalle suçlu görünüyordu. “A  mısın? Yemek yedin mi? Neden biraz yahni almıyorsun?” Hızla tencereye yöneldi ve dolaptan bir k se çıkardı.

“Bu gürültü de ne?”

“Ne gürültüsü?”

“Arka verandada biri varmış gibi.”

“Hayır, veranda da kimse yok.” Sarah hâlâ orada mıydı?

“Bence var.” Jazzy arka kapıya yöneldi.

Travis hızla yerinden fırladı ve bir elinde kâseyle onun yolunu kapadı. “Yemek hazır.”

Jazzy ona dikkatle baktı ve mırıldandı: “Bir şeyler çok farklı.”

“Otur ve akşam yemeğini ye genç hanım.”

Neyse ki Jazzy oturunca Travis kâseyi onun önüne koydu ve ardından pencereden başını uzatıp bakınca Sarah’nın evin köşesini döndüğünü gördü. Kendini tam bir pislik gibi hissediyordu. Öyle ya da böyle ondan özür dilemenin en doğru yolunu bulacaktı.

Sarah iç çamaşırlarıyla arka verandaya itilmesinin ardından bluzunu giyip kot pantolonunu üzerine geçirdi. Kendini her şeyin yolunda olduğu konusunda ikna etmeye çalıştı. Neticede bir ilişki falan yaşamıyorlardı.

Bu iyiydi. Komşusu Jazzy’yi eve getirdikten sonra Travis’in onu arka kapıdan dışarı çıkarması iyi bir şeydi. Kimse onu suçlayamazdı. O nasıl suçlayabilirdi ki? Jazzy’nin önceliği vardı. Bunu biliyordu. Sadece Jazzy eve dönmemiş olsa aralarında neler yaşanabileceğini düşünmeden edemiyordu. Travis onun yaralı vücudunu görmezden gelebilir miydi? Kimyaları uyuşuyordu ama bunun üstesinden gelecek kadar güçlü müydü?

Bu yüzden durup kendine acıyacak ya da karanlık düşüncelere kapılacak değildi. Ön sevişme güzeldi –ah kimi kandırıyordu– ön sevişme (en azından yapabildikleri kadarı) harikaydı. Ki bu işi daha da zorlaştırıyordu.

Çizmeleriyle ceketini giydikten sonra Jazzy mutfaktaysa onu

geçerken görmesin diye başını eğerek verandanın basamaklarından indi. Utanç yürüyüşüne ne kadar da harika bir uyarlama. Neredeyse sevgili olacağı adamın sekiz yaşındaki kızına yakalanmak için yerde sürünmeler. Arka tarafa yönelirken ince topuklu çizimleri taşların üzerinde tıkrıyordu.

Yaprakları dökülmüş bir gül çalısının yanından geçerken ceketinin kol kısmına yazdan kalma dikenler tutundu. Sarah ona sayısız harika tatil anısı katmış olan eve dönüp tek bir bakış dahi atmaksızın gölden vuran rüzgâra karşı öne eğilerek ve kendini pek çok şekilde kırgın hissederek Mutlu Melek'e doğru ilerlemeye başladı.

Burnu sızlıyordu ve gözleri dolmuştu ama lanet olsun ağlamayacaktı.

Uzaklaştıkça kendini daha da berbat hissetmeye başladı. Yanından geçtiği insanlara –sahil kenarında el el tutuşarak yürüyen âşıklara, kutlama zamanı meydanda at arabalarına binmek için sıra bekleyen çiftlere, ellerinde hediye paketi yapılmış eşyalar ve renkli alışveriş poşetleriyle kaldırımında ilerleyen mutlu ailelere– kıskanç bakışlar atmamaya çalışıyordu.

Yanağından bir damla yaş süzüldü. Ardından bir tane daha. Ve bir tane daha.

Kahretsin.

Sarah ertesi akşam saat altıda meydanda yer alan Book Nook'a vardığında kitabevine girmek için bekleyen bir insan sırasıyla karşılaştı, pijamalarını giyip yanlarına uyku tulumu almış olan birçoğu elinde okunmaktan eskimiş *Büyülü Noel Kurabiyesi*'ni tutuyordu.

Genelde bu tür etkinliklerde ona yol gösterecek bir halkla ilişkiler danışmanı olurdu. Twilight'ta ise bu kişinin an itibariyle dışarıdaki kalabalıkla ilgilenen Melinda Murphey olduğu ortaya çıkmıştı. O tam bir dinamoydu, Noel Anne kılığına bürünmüş ve kolunun altına bezden bir Isabella sıkıştırmıştı. Gruba *It's Beginning to Look a Lot Like Christmas* şarkısını söyletiyordu. Sarah'ı gördüğünde şarkıyı yarım bırakarak ona kitabevine girerken eşlik etmek üzere hızla harekete geçti.

"Sadie Cool'a yol açın," diye anons etti Belinda. "Yol açın, yol açın, hepimiz içeri girdikten sonra Sadie'yi tanımak için yeterince zamanınız olacak. Tüm gece bizim!"

Hafta başında Sarah kitabevi sahibiyle tanışmak için buraya uğramıştı. Güler yüzlü olan Vivian Jones şaşkıncı derecede derin bir sese ve keskin yeşil gözlere sahip kırıksık ciltli yaşlı bir kadındı.

Belinda onu Vivian'a teslim etti ve kalabalığa göz kulak olmak için geri döndü.

Book Nook ikinci el kitap satmayan ender rastlanan bağımsız kitabevlerinden biriydi. Bu da Sarah'ya Vivian'ın cebinde belli bir miktar parası olduğunu anlatıyordu. Bağımsız kitabevleri günümüz yayıncılık piyasasında kapılarını açık tutmakta zorlanıyorlardı. Fakat görünüşe göre Vivian turistleri hedef alarak ve Teksas'ın efsaneleri ya da gelenekleriyle ilgili geniş bir kitap yelpazesi sunarak kendine ciddi bir pazar payı yaratmıştı.

"Seni burada görmenin benim için ne kadar anlamlı olduğunu tahmin edemezsin," dedi Vivan heyecanlı bir şekilde, sesi soğuk algınlığı geçiren Barry White gibi çıkıyordu. "Çocuklar çok heyecanlılar. Ben de öyle. Dickens etkinliğinde senin burada olacağının reklamını yaptık. *Fort Worth Star-Telegram*'dan ve cumar-

tesi sabahı kitaplarla yazarlar hakkında söyleşi programları yapan Weatherford'daki radyo istasyonundan reklam aldım. Haftalardır gelişinden bahsediyorlar.”

“Burada olmak benim için bir şeref,” dedi Sarah, tüm bunlar karşısında biraz gergin olsa da bu konuda ciddiye.

“Büyükanneni tanırdım,” diye devam etti Vivian sözlerine. “Yakın arkadaşımdı ve beni hatırlamadığından emin olsam da *ben* seni hatırlıyorum. Travis ve Crystal’ın düğünündeyken...”

“Demek pijama partisini yapacağımız yer burası,” diyerek kadının sözünü kesti Sarah ve etkinlik için kitabevinde ayrılmış olan özel alanı inceledi.

Dükkânın bu bölümü yorgan ve battaniyelerle doluydu. Zeminin ortasında kırmızı fiyonklar ve çobanpüskülleriyle süslenmiş sallanan bir sandalye vardı. Sandalyenin arka tarafında Isabella bebekleriyle paketlenmiş *Büyülü Noel Kurabiyesi*’nin kopyaları duruyordu. Bölümün diğer tarafına ise üzerinde Noel kurabiyeleri, meyveli panç ve türlü atıştırmalıklar bulunan masalar yerleştirilmişti.

“Ah, evet, evet. Öncelikle ön tarafta kitap imzalama etkinliği yapacağız.” Vivan dükkânın ön tarafına doğru elini salladı. “Ardından rezervasyonlarını erken yaptıran şanslı kişiler pijama partisi için arka tarafa yönlendirilecekler.”

Sarah zor da olsa gülümsemeye çalıştı ve arka kapıdan kaçma dürtüsüne direndi. Tamam, kalabalıklardan hoşlanmıyor olabilirdi ama bunlar onun hayranlarıydı. Bunu yapabiliirdi. Sadece bir gece sürecekti, öyle değil mi? Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. Midesindeki kelebekler az da olsa yatışmıştı.

Vivan saatine göz attı. “Ups, saat altıyı geçmiş, insanlar Belinda’yı yere sermeden önce onları içeri alsak iyi olacak. Okuyu-

cularımın sizi ne kadar popüler bulduğu konusunda hiçbir fikriniz yok Bayan Cool.”

“Lütfen bana Sar... Sadie deyin.”

“Pekâlâ, Sadie. Sen şimdi masadaki yerini al, ben de insanları içeri alayım.” Vivian ona kitapların ve bir kalemle bir bardak soğuk suyun bulunduğu masayı işaret etti.

Sarah kendini korunmasız ve tuhaf hissederek gösterilen yere oturdu. Kapılar açılıp kalabalık içeri dolarken elinin ayağına do-laştığının farkındaydı. Çene çalıp imzalaması için ona kitabını uzatan insanlar etrafını sardılar. Sarah akıllı tüm bu karmaşadan kopup giderken kendini zihinsel olarak geri çekti. Sanki bedeninin dışına çıkmış, her şeyin olup bitmesini güvenli bir mesafeden izliyor gibiydi. Gülümsedi, kitapları imzaladı, insanlarla sohbet etti, ardından başını kaldırdığında –uzun boyu ve kalp sıkıştıran yakışıklılığıyla– Travis’i karşısında dikilirken buldu. Fakat etrafındaki kadınların kafalarını çevirip ona bakma sebepleri yalnızca görünümü değildi. Cezbedici gülümsemesini, özgüvenli duruşunu ve etrafına saldığı *dünya üzerindeki en iyi bekâr baba* hissini yadsımak imkânsızdı. O kadınlar ve çocuklarla dolup taşan kitabevindeki tek yetişkin erkekti ve Jazzy’nin elini tutarken tam anlamıyla dayanılmaz görünüyordu.

Polo yaka bir tişört ve ütülü bir kot pantolonla kestane rengi kovboy çizmeleri giymişti. Kirli sakalı çenesini aşmış, saçları rüzgârda dağılmıştı. Göl ve baston şeker kokuyordu. Sarah’nın midesi lunaparkta hızlı trene binmiş gibi çalkalanıyor, ağzına geliyordu.

“Merhaba Sarah!” Jazzy sırtıttı. Üzerine pembe renkli tavşan bir pijamayla pembe bir palto giymişti. “Az önce Rinky-Tinks’te

içinde pembe şekerleme olan nane şekerli kakao içtik. Seni de çağırarak istiyordum, fakat babam senin bizimle gelemeyecek kadar meşgul olduğunu söyledi, sonra buraya geldik, pijama partisi için kalacağız.”

Sarah Jazzy’ye gözlerini kırpıştırarak baktı. “Baban da mı kalacak?”

“Evet,” dedi Travis ve o baştan çıkaran gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Babası da kalacak.”

Neden ona gülümsüyordu ki? Geçen akşam onu arka kapıdan dışarı atmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi davranacağını mı sanıyordu? Kıkırdamalar ve sırtımalardan ibaret olacağını mı? Yine de bu tam olarak takınması gereken tutumdur. Yaşananlardan etkilanmemiş gibi davranmak zorundaydı. Umurunda değilmiş gibi.

Travis’in bakışları Sarah’nın üzerindeki pijama üstünün V yakasına kaydı, ardından yeniden gözlerine odaklandı.

Kahretsin! Neden destekli sutyen giymişti ki? “Hımmm...” dedi. “Arkanızda, sırada bekleyenler var.”

“Ah, merak etme,” dedi Travis ve başparmağıyla pijama partisi için ayrılmış olan bölümü işaret etti. “Ortam sakinleşene dek seni orada bekleyeceğiz.”

“Sıra epey uzun. Çok zaman alabilir.”

“Dükkân sekizde kapanıyor,” dedi Travis. “Parti de o zaman başlayacak.”

“O zamana kadar bekleyecek misiniz?”

“Başka bir çözüm yolu göremiyorum.”

Onun canını sıkırmaya mı çalışıyordu? Neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. O böyle davranabiliyorsa Sarah da yapabiliirdi. “Keyfin bilir.”

“Kesinlikle.”

“Güzel.”

“Muhteşem.”

“Harika.”

“Süper.”

“Ah, Travis,” dedi genç ve güzel bir anne sırtarak ve hızla Travis’in koluna girdi. Zebra desenli bir gecelikte uyumlu bir sabahlık ve tüylü yatak odası terlikleri giymişti. Saçları fönliydu ve takma tırnakları yeni boyanmış görünüyordu. Sarah ava çıkmış bir kadını gördüğünde tanırdı. “Andi ile sizin burada olacağınızı umuyorduk. Hadi bu tarafa gel, köşede bir masa kaptık.”

Kadın onu dükkânın arka tarafına doğru götürdü.

Sakin bakma. Nereye gittikleri kimin umurunda? Bu seni ilgilendirmez.

Sarah onlara doğru bir bakış attı ve Travis’in bir balıkçı teknesinin ardından oltaya takılmış bir alabalık misali çekilirken omzunun üzerinden kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Haha! Ders olsun ona. O zaman neden kıskançlık hissi yakasını bırakmıyordu?

Book Nook gece için kapılarını kapamadan kısa süre önce yoğunluk sonunda azalmıştı. Vivian pijama partisini başlatmayı büyük bir olay haline getirdi ve Sarah’ı gösterişli bir törenle insanlara takdim etti.

Belinda kurabiye ve panç dağıtmak, çocukların paletler üzerinde uyku tulumlarına yerleşebilmelerini sağlamak amacıyla oradaydı. Tüm bunlar olurken Sarah küçük bir tabak sebze kaptı ve ordövr büfesinden atıstırdı. Etkinlikten önce akşam yemeği yemek aklına gelmemişti ve açlıktan kırılıyordu. Karmaşanın uza-

ğında ranch soslu brokolisini yerken dönüp etrafa baktığında ise Travis'in yanma doğru geldiğini gördü.

"Kanal tedavisi olmayı tercih ediyormuş gibi bir halin var," dedi.

"Yoo, brokoliyi severim."

"Brokoliden bahsetmiyorum."

"Bu fikre de nereden kapıldın?" Adamın onu sadece yalnız bırakmasını diliyordu. Buna sadece bir gece daha dayanması gerekiyordu, ardından *hasta la vista** Twilight.

"Bir köşede saklanıyorsun ve saate bakıp duruyorsun."

"Yani, sen ve Bayan Zebra..." Jazzy ve onun yaşlarında başka bir kızla oturan zebra desenli gecelik giyen kadına doğru başıyla işaret etti.

"Sandy?" Travis o tarafa bakınca Sandy ona el salladı. "Ne olmuş ona?"

"Buluştüğün kadınları işine gelmediği zaman iç çamaşırlarıyla arka kapıdan kovaladığını biliyor mu?"

"Onunla çıkmıyorum."

"Ah özür dilerim. Bunu fark etmemişim." Neden böyle şirret davrandığını bilmiyordu. Travis'in yaptığı şeylerin sebebini anlıyordu.

Travis bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bak, bu konuda gerçekten üzgünüm. Kendini oldukça kötü hissetmene..."

"Kendimi kötü hissetmeme falan sebep olmadın," diyerek araya girdi Sarah. "Sadece üşüdüm. Dışarısı oldukça soğuktu ve üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım vardı."

"Heyecanlandım," diye itiraf etti Travis. "Paniğe kapıldım. Seni orada görürse Jazzy'ye ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce hiç eve bir kadın getirmemiştim."

* (İsp.) Hoşça kal.

“Gerçekten mi?” Sarah bir kaşını kaldırdı ve etrafa göz attı. Kadınların yarısı adama sanki koca bir biftek filetoymuş gibi bakıyordu. “Buna inanmakta zorluk çekiyorum. Lisede hep çok çapkındın.” Sesi kulağa kıskançlık duyuyormuş gibi geliyordu. Bunu bizzat duyabiliyordu. *Kahretsin, onu kıskanıyordu.*

“İnan bana. Crystal’dan beri ilk sensin.”

“Ne kadar da şanslıym.” Bakışlarını Travis’in gözlerinden kaçırmak için boynuna kaydırđı. Nabzı gözle görülür bir şiddetle atıyordu. “Sandy bunu biliyor mu?”

“Bu bilgiyi onunla paylaşma ihtiyacı duymadım.”

Sarah hiç istememesine rağmen bakışlarını onun yüzüne çevirdi ve istemekten korktuğu bir şeye doğru inanılmaz bir açlık hissetti. Tüm mantığına aykırı düşen bir açlık.

“Lütfen beni affet,” dedi Travis. “Kabalık ettim.”

Gözlerinin içine bakınca Sarah bakışlarını ondan kaçıramadı. Diğer herkesin ten rengini soluk gösteren floresan ışığa rağmen hâlâ yakışıklı görünen hatlarını inceledi ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Arzu dolu bakışmalar için ne doğru zamandı ne de doğru yerdelerdi.

“Arka kapıdan çıkarmak yerine seni bir gardırobun içine tıkmalıydım,” derken ona göz kırptı Travis.

Sarah buna gülümsemeden edemedi, ancak sesi nefes nefese çıkmıştı. Geniş ve kaslı göğsüne bir bakış attıktan sonra hızlıca gözlerine döndü. Bakışlarında nazik ve mahcup bir ifade saklıydı. Yeniden göğsüne göz attığında üzerinde kıyafeti olmadan nasıl göründüğünü anımsadı. Boğazına bir yumru oturdu. Çenesini kaldırıp sırtıttı ve onu her konuda affetti.

“Sana bir barış armağanı getirdim,” dedi Travis. “Umarım beni affedersin.”

“Ah?”

“Bekle.” Dükkânın arka tarafında gözden kayboldu ve bir dakika sonra elinde kırmızı Noel kurdelesıyla sarılmış kirazlı Tootsie Pops’lardan oluşan koca bir buketle geri geldi.

“Güllerin hepsi satılmış mı?”

“Sen klişeler için fazla özelsin. Ayrıca Tootsie Popsları uçağa alabilirsin. Güller boşa giderdi.”

“Yakışıklı, pişman ve pratik.” Yeniden gülümseyerek Tootsie Pops buketini ondan aldı.

Bu sözler üzerine Travis’in yüzüne yayılan gülümseme Sarah’nın nefesini daha da kesti. “Affedildim mi?”

“Hı-hı.” Söyleyecek başka bir şey bulamadığından ağzına bir parça havuç atıp dizlerinin titremesini görmezden gelmeye çalıştı.

Travis kıpırdamaksızın, onunla aynı havayı soluyarak, orada öylece durup ona baktı.

Sarah ahşap zemin üzerinde tıkırdayan terliklerin sesini duydu, Chanel No:5 parfümünün kokusunu aldı ve göz ucuyla zebra deseninin kıpırtısını yakaladı.

“Bize biraz baharatlı elma şarabı getirdim,” dedi Sandy aralarına girerek.

Travis ona değil Sarah’ya gülümsedi. “Teşekkürler.”

Sandy gülümsemeye devam ediyordu. “Harika, şarabı masamıza götüreceğim.”

“Olur,” dedi Travis bakışlarını Sarah’dan ayırmaksızın.

Sarah gülümsemesini bastırdı ve kadın konuşulanları duyamayacak kadar uzaklaştığında, “Onunla oynuyorsun,” dedi Travis’e.

“Nasıl yani?”

“Onunla aynı masada oturarak. İlgilenmediğin halde sana şarap almasına izin vererek.”

“Jazzy onun kızıyla arkadaş, hepsi bu.”

“Ama Bayan Zebra’nın başka planları var.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Biliyorum. Şu an ağzının suyu akarak köşesine çekilmiş durumda.”

“Dikkat et gözlerin yeşile dönmeye başladı.”

“Kıskanıyor falan değilim.”

“Şimdi de burnun uzamaya başladı.”

“Sen iflah olmazsın.”

“Ve sen benim bu yönümü seviyorsun.” Göz kıırttı. “Seni allak bullak ediyorum.”

Hem de nasıl. Gençliğinden hatırladığı Travis işte buydu... Sataşan, eğlenmeyi seven ve rahat.

Travis’in bir anda gülümsemesi kayboldu ve bakışlarında ciddi bir ifade belirdi. “Ve...” dedi. “Yarın akşam kasabadan ayrılıyorsun.”

Sarah kafasını salladı.

“Yakın zamanda yeniden bu taraflara gelir misin sence?”

Sarah onun gri gözlerinin içine baktı. “Geri gelmek için geçerli bir nedenim yok.”

“Ah.” Bir adım gerileyip elini ensesine götürdü. “Seni biraz daha kalman için ikna etmemizin herhangi bir yolu yok mu? Mesela Noel sonrasına kadar. Twilight Noel Ağacı aydınlatma etkinliğimiz her sene çok eğlenceli geçer.”

Sarah başını hayır anlamında salladı. “Teslim etmem gereken...”

Travis gülümsemeye çalıştı ama artık gözlerinin içi parlamıyordu. “Anlıyorum, tamam.”

“Sadece, benim evim New York’ta.”

“Bu konuda yanılıyorsun Sadie Cool,” diye mırıldandı. “İtiraf etmek istesen de istemesen de senin evin Twilight.”

“Bu kasabada daha önce hiç yaşamadım bile.”

“Fark etmez.” Gülümsemesi artık üzüntülüydü. “Twilight hâlâ senin kalbinde.”

Bu Sarah’nın sersemlemesine neden oldu. Travis bir ilişki istediğini mi ima ediyordu? “Ne demeye çalışıyorsun Travis? Söyleyecek bir şeyin varsa açıkça söyle.”

“Bu kasaba seni özleyecek. Jazzy seni özleyecek... Ben... Ben de seni özleyeceğim. Dün akşam olanlar...” Etrafına bakındı. “Tamam, dün akşam yaşananları konuşmak için ne doğru yer ne de doğru zaman. Ama bu yüzden Twilight’ta bir-iki gün daha kalabileceğini umut ediyordum.”

Sarah ona evet demeyi nasıl da istiyordu! Aşırı yağmurlara karşı kendini bırakacakmış gibi duran baraj duvarları gibi içinde bir şeylerin gevşediğini hissediyordu. Ona bunu söylemek istiyor, fakat sonuçlarından korkuyordu. Daha önce kimseyle arasında duygusal bir bağ olmamıştı ve bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Dün akşam yaşananların sadece bir kaçamak olduğunu, sırada başka maceraların olduğunu düşünmek ve öyleymiş gibi davranmak daha kolay, daha güvenliydi.

“Bak, dün akşam için sıkıntı duymanı gerektirecek hiçbir şey yok.” Tootsie Pops buketini kaldırdı. “Açık konuşmam gerekirse Travis, her şey yolunda. Dün akşam harikaydı, özellikle de beni boğulmaktan kurtardığın kısım. Hatta o en sevdiğim kısımdı. Sadece sonu üzücüydü ama yine de bunu anlıyorum. Bana herhangi bir şey borçlu değilsin. Senin önceliğin, olması gerektiği gibi kıydın. Ona sahip çık ve bu işi burada bırak.”

Travis kaşlarını çatı. “Ben...”

Fakat Vivian yanlarına geldiği için daha fazla konuşamadı. “Hikâyeye başlama zamanı Bayan Cool.”

Sarah halkanın ortasında yerini aldı ve hikâyeyi okumaya başladı. Çocuklar hikâyeden büyülenmiş görünüyorlardı. Sarah sayfalarındaki kelimeler dışında her şeyi dışarıda bırakarak –daha önce bastırmak dışında başka türlü başa çıkamadığı duygulardan kaçarak– kendine kitaba teslim olma izni verdi. Yakından tanıdığı kelimeler üzerine yuvarlandı, içinden geçti ve dışına taşıtı.

Dili kelimelere usulca dokunurken vücudu giderek daha da fazla gerildi ta ki Sarah bedeninin dışına çıkana dek. Sanki kendi bedeninin üzerinde süzülüyor, kendini hikâye okurken izliyordu. Travis’in onu izlemesini izliyordu.

Bedeninden bir ürperti geçti ama Sarah bunu hissetmedi. İçinde yapılanan duygulardan habersizdi. Travis’i fena halde istiyor, fakat kendini bırakmaktan ve gerekli duygusal riskleri almaktan korkuyordu. Ya bu riske girerse ve işler yolunda gitmezse? Hayır, işler içinden çıkılamayacak noktaya gelmeden geri çekilmek çok daha kolay ve güvenliydi.

Bir önceki gecenin imgeleri zihninde dönmeye başladı. Travis’in dudaklarının dudaklarına baskısı, vücudunun üzerinde gezinen elleri ve gözlerindeki o ifade. Ve sonra, saliseler içinde başına kaldırıp ona baktı, gözleri birbirine kenetlendi ve Sarah üç önemli şeyin farkına vardı.

İlki, duygularına öylesine yüksek bir set çekmiş bir kadındı ki bu setin nasıl yıkılacağını dahi bilmiyordu. İkincisi, Travis çaresiz bir halde anne özlemi çeken hasta bir kıza sahip bekâr bir babaydı. Ve üçüncüsü, Sarah her ikisine de çılgınca âşık olmuştu, fakat bunu göstermekten korkuyordu. Gösterirse kalbinin iki parçaya ayrılmasından korkuyordu.

BÖLÜM ON ÜÇ

Travis Sarah'yı inceledi. Çocuklara kitap okuma işine o kadar dalmıştı ki yarattığı iç dünyasının ötesinde hiçbir şey yok gibiydi. Gözleri tutkuyla yanıyor, sesiyle karakterlerine can veriyor ve sırayla her birine dönüşüyordu. Kitabın ana kahramanı Isabella olduğunda sesi yükseliyor, tiz bir sesle gözlerini açarak konuşuyordu. Noel Baba olduğunda ise sesi kalınlaşıyor, omuzlarını geriye atıp tok kahkahalar atıyordu. Çocuklar yerlerine mihlanmış, kendilerini hikâyenin büyüüne ve Sarah'nın usta anlatımına kaptırmış haldelerdi.

Bu Sarah'nın dünyasıydı ve Travis'in bununla tek bağlantısı kızının en sevdiği kitap olmasıydı.

Geri kalan zamanlarda, hayali dünyasının içinde kaybolmadığı zamanlarda Sarah dikkatli ve kendini geriye çeken biriydi. Travis'in babası da bir zamanlar böyleydi... Sessiz, içine kapanık, yakınlaşması güç, ulaşması zor. Travis onunla aynı odadayken bile çoğu kez kendini yalnız hissederci. Belki de kızını ilgiye boğmasının nedenlerinden biri de buydu. Babası pek çok kez sırf duygu-larıyla hareket ettiği için onu hor görmüştü. Sarah da öyle miydi? Mantığının sesine öylesine kulak veriyordu ki tıpkı Spock* gibiydi.

* Star Trek'te bir karakter.

Travis gerçekten onunla birlikte olmayı denemek için bu kadar çok çaba harcamak istiyor muydu? Onu içi acıyacak kadar çok istemesine rağmen? Mantığa yer bırakmayan kuvvetli hislerinin farkındaydı. Sarah tüm bunları saf dışı bırakıp aklına uymayı nasıl başarıyordu? Özellikle de Travis onunla birlikte olmayı kâderleriymiş gibi görürken. Ama aşkın onaramayacağı bazı şeyler vardı. Bakışları kızına kaydı. Bunu bizzat biliyordu.

Aşk.

Bu kelime zihninde dönüp duruyordu. Sarah Collier'a gerçekten âşık mı olmuştu yoksa bu sadece Jazzy için yaptığı şeylere duyduğu minnettarlığın aşk kılığına bürünmesi miydi? Belki de bu sadece şehvetti. Kader ya da alın yazısı değil yalnızca daha önce hiç hissetmediği türde fiziksel bir çekimdi.

Tam o an Sarah başını kaldırıp gözlerinin içine baktı, ardından hızla bakışlarını kaçırdı. Travis o an kendisini hiçbir zaman istediği gibi sevmeyecek bir kadını sevmeye mahkûm olduğunu anladı.

Manhattan'a döndüğünden beri Sarah korna seslerinden, ezici kalabalıktan ve gökyüzünü kaplayacak kadar uzun olan binaların varlığından ötürü yazamıyordu. Twilight'ta omzunun üzerine tünemiş ona harika bir hikâyenin parçalarını fısıldayan o tatlı ilham perisi gitmişti. Tek düşünebildiği Travis, Jazzy ve ardında bıraktığı her şeydi.

“Hadi, seni bu daireden dışarı çıkarıyoruz. Gün ışığına ihtiyacın var,” dedi Benny ona Twilight’tan döndükten sonra salı günü. “Hadi Central Park’ta bir yürüyüşe çıkalım.”

Sarah sandalyesinde öne eğilmiş halde oturuyordu, bakışları bilgisayar ekranına kilitlenmişti. Kazağının kollarını parmaklarının ucuna kadar çekmiş, gözlerini ekranda yanıp sönen imlece dikmişti. Twilight'ta onu ele geçiren ilham akını neredeydi? Nasıl olur da öylece kaybolurdu?

“Merhaba.” Benny kapıyı çalar gibi onun kiraz ağacından seh-pasına vurdu. “Evde kimse var mı?”

“Düşünemiyorum. Aklım bomboş.”

“Bu sadece farklı saat dilimlerinden kaynaklanıyor. Döneli yalnızca iki gün oldu. Ayağa kalk, kurtul o sandalyeden.”

“Yürüyüşe çıkmak bu durumu düzeltmeyecek.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bugün tam üç kez yürüyüşe çıktım zaten.”

“Rockefeller Center'da buz patenine ne dersin?”

“Unut gitsin. Bu tıkanma egzersize bana mısın demiyor.”

Benny montunu kapının yanında duran askıdan alıp ona uzattı. “Bunun bir yazar tıkanması olduğunu sanmıyorum.”

Sarah sızlanarak montunu üzerine geçirdi. “Lütfen bana yeniden Stephen King'den alıntı yapma.”

Benny kapıyı açıp onu koridora yönlendirdi. “King'den alıntı falan yapmayacaktım. Sadece evine özlem duyuyor gibi görüldüğünü söyleyecektim.”

“Twilight benim evim değil,” diye itiraz etti Sarah, temsilcisi onu bileğinden tutup asansöre yönlendirirken.

“Coğrafi olarak evin olmayabilir ama kalbinde öyle, bunu biliyorum.” Asansöre bindiler ve Benny zemin katın düğmesine bastı.

“Tanrı aşkına, bunu söylemene sebep olan nedir?”

“Kasabadan bahsederken yüzün ışıldıyor. Kurabiye Kulübü’ndeki kadınlar, kasaba meydanı, Jazzy.”

“Öyle olmuyor.” Yanaklarına dokundu.

Lobiden geçip aralık ayının keskin soğuşuna adım attılar.

“Geri kalan zamanlarda çokça iç çekiyor ve düşüncelere dalmış halde pencereden dışarı bakıyorsun, genelde bir kitap üzerinde çalışırken böyle görünmezsün. Ya evini özlüyorsun ya da âşık olmuştun.” Benny duraksadı ve gözlerini kıstı. “Oradayken âşık olmadın değil mi?”

Sarah adımlarını hızlandırdı ve Central Park’a doğru dümdüz yürürken aralarındaki mesafeyi açtı.

“Olmuşsun!” dedi Benny ona yetişmeye çalışırken.

“Olmadım.”

“Sakin bana *o adama* âşık olduğunu söyleme.”

Sarah göz teması kurmaksızın başını salladı ve boğazına oturan yumruyu yutkunmaya çalıştı, ardından ona Jazzy’nin Travis’in kızı çıktığını ve Kurabiye Kulübü’ndeki kadınların yaptığı çöpçatanlıkları anlattı. Her tarafını New York’un enerjisi sarıyordu, fakat o bu canlandırıcı ritmi Twilight’ın sakın temposuyla karşılaştırmadan edemiyordu. Biri insanı harekete geçiriyor, diğeri yatıştırıyordu.

“Vay canına.”

“Doğru kelime.”

“Peki ne oldu?”

Sarah omzunu silkti. “Hiçbir şey olmadı.”

“Ah bana yalan söyleme. Bir şeylerin olduğu belli.”

“Tamam...” Sarah derin bir nefes aldı. “Neredeyse sevişecektik.”

“Seni durduran neydi?”

Sarah karnına dokunup yanık izinin pütürlü yüzeyini giysisinin üzerinden yokladı. “Benim korkularım, onun çocuğu ve ikimizin endişeleri. Ah, bir de üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım varken beni verandaya attı.” Nefesi buharlaşırken montunun içine iyice gömüldü.

“Ne yaptı?”

Sarah elini havada sallayıp sonra yeniden cebine soktu. “Anlaşıldığı kadar kötü değil. Kızı beklenmedik bir şekilde eve gelince bizi o şekilde görmesini istemedi.”

“Senden utanıyor.”

“Hayır, öyle değil. Sadece Jazzy’nin bana fazla bağlanmasını istemiyor.”

“Neden?”

“Çünkü... Tamam, beni bilirsin Benny, daha önce kimseyle romantik bir ilişki yaşamadım ve bu konuda nasıl hareket edilir bilmiyorum. Travis’le birlikte olmak bir hayalin gerçekleşmesi gibi olsa da duygularıma güvenemiyorum. Duygularım gerçek mi? Yoksa sadece bir dileğin yerine gelmesi mi? Onu gençliğimin toz-pembe bakışlarının ötesinde görmem mümkün mü bilmiyorum.”

“Duygularına güvenmekten korkuyorsun.”

“Bu, durumu neredeyse özetliyor.”

“Ama bu esnada yine yazamıyorsun.”

Sarah başıyla onayladı.

“Bana yolladıklarını okudum,” dedi Benny. “Gelme nedenim de aslında bu. Hikâyenin beni benden aldığını söylemek için uğramıştım. *Büyülü Noel Kurabiyesi*’ne kıyasla çok daha dokunaklı. Fakat bir hikâyenin üçte biri yetmez. O can alıcı sonu uyarlayan gerekiyor.”

“Biliyorum,” diye inledi Sarah. “Ve başa çıkamadığım bir duruma toslanmış haldeyim.”

“Yanılıyorsun.”

“Neden?”

“Bununla baş etmenin bir yolu var, sen sadece çözümü beğenmiyorsun.”

“Neymiş o çözüm?”

“İlhamını geri kazanmak istiyorsan ona ilk rastladığın yere dönmelisin.”

“Twilight’a?”

“Twilight’a.”

Benny’ye göre bunu yapmak öyle kolaydı ki. Bir uçağa atlayıp geri dönmek.

Travis’i yeniden görmek. Tabii Travis’in bu noktada ilhamını geri kazanmanın ötesinde bir şey için geri döndüğünü düşünmesi olasıydı. Bu da akla şu soruyu getiriyordu: Yaratıcılığının kaybolması sinsi bilinçaltının onu Twilight’a geri döndürme çabalarının bir sonucu muydu?

“Seni telaşlandırmak istemiyorum,” dedi Benny yanlarından bir grup koşucu geçerken. “Fakat bugün Hal ile öğle yemeği yedim.”

Sarah durup ona baktı. Havada kar kokusu vardı ve bir yerlerde birileri kestane pişiriyordu. “Yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmadım.”

“Haberler pek iyi değil.”

Sarah’nın içini havayla hiçbir ilgisi olmayan bir soğukluk kapladı. “Ah...”

“Bu sefer de zamanında teslim etmezsen sözleşmenin iptal edileceğini ve avans olarak aldığın çeyrek milyonu geri ödemek

zorunda kalacağını söyledi. Bu gerçekleşirse yazarlık kariyerinin sonu olur.”

Travis kendini Sarah’nın New York’a dönmesinin herkes için en iyisi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Sarah ciddi bir ilişkiye hazır değildi, Travis ise Jazzy yüzünden geçici bir ilişki yaşayamazdı.

Kimi kandırıyordu ki? Kızıyla ilgilenen, işinde gücünde bir babayken nasıl olmuştu da açık bir biçimde bağlanma sorunu yaşayan bir kadına kapılmıştı?

Sarah gittikten sonra Çarşamba sabahı teknesiyle göle açılmış bu sorunları düşünürken cep telefonunun titreştiğini hissetti. Gelen aramanın Jazzy’nin okuluna ait olduğunu gördüğünde ise soğuk bir ter damlası ensesinden süzüldü.

“Evet,” diye bağırarak telefona cevap verdi.

“Bay Walker, ben Jon Grant İlkokulu’nun hemşiresiyim.”

Hissettiği korku omuruna saplanıyordu. “Ne oldu?”

“Sizi telaşlandırmak istemiyorum efendim, Jazzy’nin durumu iyiye gidiyordu, ancak bu sabah nefesini düzene sokmada biraz zorlandığını fark ettim. Eskisi kadar kötü değil ama yine de bilmek istersiniz diye düşündüm.”

“Hemen oraya geliyorum.”

Yirmi dakika sonra Jazzy ile birlikte Doktor Adams’ın ofisindelerdi. Hemşirenin dediği gibi Jazzy’nin nefes alıp verşi gerçekten de eskisi kadar kötü değildi, fakat kızının yeni ilaca mucizevi

bir şekilde cevap verdiği düşünölünce bu gerileme Travis'i endişelendiriyordu.

İlaç etkisini mi yitirmişti? Başladıkları noktaya geri mi dönerlerdi?

Jazzy başını öne eğerek muayene masasına oturdu ve Doktor Adams bir stetoskopla onun ciğerlerini dinledi. İşi bittiğinde Jazzy'ye giyinirken yardım etmesi için hemşireyi çağırdı ve Travis'i ofisine yönlendirdi.

"Jazzy'nin yeni ilaç sayesinde kat ettiği yol dikkate değer," dedi Doktor Adams. "Beklentilerimizin çok ama çok ötesinde."

"Tamam ama bu kısa süreli nefes darlığı da ne anlama geliyor?"

"Görünüşe bakılırsa bir tür geçiş sorunu yaşıyor."

"Bu da ne demek?"

"Bu kez ilaç onu üç hafta idare etmiyor."

Travis bekledi. Bu tedavinin Jazzy'yi son kez ve kesin olarak tedavi edeceğini ummaktan çekiniyordu. Bunu daha önce yapmıştı, sadece her bir umudunun paramparça oluşunu izlemek için. Son iki aydır ise kızını daha önce hiç olmadığı kadar hareketli, pembe yanaklı ve hayat dolu görüyordu. Fakat bugün bir adım gerileme söz konusuydu. Ellerini yumruk yaptı.

Dr. Adams parmak uçlarını birleştirdi. "Demek istediğim ilacın etkisi *artık* üç hafta sürmüyor. Hatırlarsan bu deneysel ilacın dozunu ayarlamak için buradayız. İğnelerin sıklığını iki haftada bire çıkarmalısınız diye düşünüyorum."

Travis yutkundu. "Bu altı haftada bir beş bin dolar yerine ayda beş bin dolar demek. Yani tedavi bedelini yıllık kırk bin dolardan altmış bin dolara çıkarıyor."

Doktor başını salladı.

“Dürüst olmam gerek. Bugünkü enjeksiyon bütün birikimlerimi bitirecek. Elimde kalan tek para Jazzy’nin okul birikimi ve orada da sadece yaklaşık altı hafta daha yetecek kadar para var.”

“Artık ilacın işe yaradığını bildiğimize göre, FDA* ileri derece astım tedavisi için ilacı onaylayana dek, ilacı satın almaya gücünün yetmesi için bir yol bulmamız gerekiyor.”

“Peki bu ne kadar sürer?”

“Bunu söylemek güç.” Dr. Adams vurguladı. “Seni birkaç doz idare edebilirim ve kendi ücretimden gönüllü olarak feragat...”

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi Travis. “Parayı bulacağım.”

Ayda beş bin dolar kazanmanın yollarını düşünmeye çalıştı. Av bekçisi olarak işini seviyordu. Yapmak istediği tek iş buydu ama maaşı Jazzy’yle birlikte rahat bir şekilde yaşamaya yarsa dahi tedavi masraflarını karşılamaya yeterli gelmiyordu. Kasabalıların ona destek vermek için toplanacağını, para toplama etkinlikleri yapacaklarını biliyordu. Fakat bağış için ricada bulunmak istemiyordu. Bu onun için dilenmek gibi olacaktı, gerçi iş o noktaya gelirse dilenemeyecek kadar gurur yapmayacağını da farkındaydı. Özellikle de söz konusu Jazzy iken. Halası Raylene’in de yardımını esirgemeyeceğini düşünüyordu, fakat Earl’le birlikte varlıklarının çoğunu gayri menkule bağladığı için ciddi bir darbe almıştı. Travis yapabilirse Jazzy’yle bizzat ilgilenmeyi tercih ederdi.

Kulübe nakit sağlayabileceği tek kaynaktı. Başka yolu yoktu, kızının sağlığı için evi satması gerekecekti.

Sarah mecazi anlamda kan ter içinde kalmış bir halde boş ekrana uzun uzun bakıyor, büyümlü bir şekilde kelimeleri ekranda var

* Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi.

etmeye çalışıyordu. Benny gittiğinden beri donup kalmıştı. En son ne yediğini anımsayamıyordu ve hangi günde oldukları konusunda da biraz kararsızdı. Tıkanıklığı dipsiz bir kuyudan farksızdı ve burası *gerçekten* berbat bir yerdi.

Sorun aldığı avansı geri ödemek zorunda kalacak olması değildi. Zaten sözleşmeyi imzaladığında miktarın sadece yarısını almıştı ve film çekimi anlaşıldığından gelecek olan para bunu geri ödemeye yeterdi. Ayrıca babasının ebeveynlerinin ona bırakmış olduğu bir birikim hesabı mevcuttu ve *Büyülü Noel Kurabiyesi*'nin telif haklarından eline hâlâ para geçmekteydi.

Onu bu noktaya getiren kariyerinden olma düşüncesiydi. Ani başarısının kendini bir sahtekâr gibi hissetmesine neden olmasını umursamıyordu. İşin özü yazarlık yapmak istediği tek meslekti. Bu gerçekten bildiği tek şeydi. Bir yazar olmazsa, o zaman kim olurdu?

Bir zamanlar büyükannesinin söylediği bir söz aklına geldi. “Annen hiçbir zaman bir kariyerin *sadece* bir kariyer olduğunu öğrenemedi. Kariyerin senin *kim olduğunu* belirlemez.”

Sarah derin bir nefes aldı. İnanılmaz... Demek annesiyle ortak bir noktası vardı.

Telefon çaldı, fakat durağanlık bedenine öyle sıkı tutunmuştu ki sandalyesinden kalkmadı. Oturmaya ve boş bilgisayar ekranına bakmaya devam ederken telefonunun çalmasını dinledi.

Telesekreter devreye girdi.

“Sarah orada mısın? Oradaysan lütfen telefonu aç. Ben Travis.”

İtici bir güçle hızla sandalyeden telefona doğru fırladı. Fakat ihtiyat duraksamasına neden olurken eli telefonun üzerinde asılı kaldı. Sevinç tedbirli olma güdüsüyle savaş veriyordu. Travis'in

aramasından duyduğu sevinç, mantıklı ve mesafeli zihni ile çarpışma halindeydi. Korku umuda karşı bilek güreşi yapıyordu.

Dikkatli ol.

“Şu an en çok haber almak istediğin kişi olmadığımı biliyorum, fakat lütfen telefonu aç. Bu Jazzy ile ilgili.”

Sarah hızla telefonu kaldırdı. “Sorun nedir?”

“Panik yapma,” dedi Travis. “Jazzy iyi ama yardımına ihtiyacımız var.”

Sarah ne diyeceğini bilemediği için sessiz kalmayı tercih etti.

Travis duyulur şekilde derin bir nefes verdi. “Dinle, Jazzy hafif bir kriz geçirdi ve onu tekrar doktora götürdüğümde enjeksiyona artık ayda iki kez ihtiyaç duyacağını öğrendim. Masrafları karşılayabilmem için büyükannenin evini satmam gerekiyor.” Duraksadı. “Öncelikle *sana* bir şans vermem gerektiğini düşündüm. Bu evi ne kadar çok sevdiğini biliyorum, arzu edersen burayı senden kiralayabilirim ve düzenimi de bozmam.”

Sarah onu elinde şapkası, av bekçisi rozeti göğsünde gözü-nün önünde canlandırabiliyordu: Kızını seven çaresiz bir baba. Ve onun önerdiği şeyi istiyordu. Anne ve babası, Büyükanne Mia’nın evini sattığında çok üzülmüştü. Üzülmüş ve öfkelenmişti. Şimdi ise ona o evi geri alma şansı tanınıyordu.

Peki bedeli neydi? Evi satın alırsa Travis onun kiracısı olacaktı. Bu ilişkilerinde bir değişiklik yaratacak ve tüm güç Sarah’nın eline geçecekti.

Ne ilişkisi? Onunla bir ilişkisi falan yoktu. O yalnızca dokuz yıl önce tanıdığı biriydi, hepsi bu. Budalaca karşılıksız bir aşka kapılmış sevimli bir çocuk olduğu için ona küçük kardeşi gibi davranmış biri. Sarah neden onun ev sahibi olmasındı ki? Bū-

yükannesinin evine herhangi birinin sahip olmasındansa, *bu* çok daha iyi fikirdi.

Dürtülerini bu kez dizginleyemedi. “Evet, tamam. Jenny’yi arayıp Mutlu Melek’te rezervasyon yaptıracığım ve yarın akşam Twilight’a uçacağım.”

Travis cuma günü Sarah’yı havaalanından alabilmek için izin kullandı. Onun American Airlines Terminali’nin bagaj kısmına adımını attığını gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başladı. Uzun kollu, dizlerine kadar inen şarap rengi bir elbise giymişti ve yumuşak kumaş kıvrımlı hatlarını gözler önüne seriyordu. Travis hızla döner bagaj bölümüne geçti ve tam o uzanırken bagajını almak için uzandı.

Aynı anda bavulun sapını kavradılar. Birbirlerinin gözlerine baktılar ve Travis dünyasının bir *klik* sesiyle yerine oturduğunu hissetti, sanki yörüngeden çıkmıştı ve şu ana dek hiç fark etmemişti.

İçgüdülerine uyarak onu kollarının arasına alıp öptü. Sarah da buradan uzakta olduğu beş gün boyunca sanki nefesini tutmuş gibi ona karşılık verdi. Yalnızca beş gün mü olmuştu? Gidişinin üzerinden beş yüz gün geçmiş gibiydi.

Travis’in sonraki sözleri tamamen içinden geçenleri yansıtıyordu. “Evine hoş geldin, tatlım.”

Twilight’a geri dönmek beklediğinden çok daha farklıydı. Sarah uyumsuzluk beklemişti ama böyle bir şey zerre yoktu. Sanki

Travis’le yıllardır beraberdi ve aralarındaki şeyin bu kadar rahat bir his uyandırması karşısında şaşkındı.

Kasabaya döner dönmez Mutlu Melek’teki odasını Yeni Yıl gecesine kadar tuttular. Ardından bir avukatın evin satışı için gerekli olan evrakları hazırlayıp hazırlamayacağını görmek üzere adliyeye gittiler. Travis üzerinde ipotek ya da borç olmadan mülkün sahibi olduğu ve Sarah nakit ödeme yapacağı için işlemlerinin –Noel Arifesi’ne denk gelen– bir sonraki cuma günü tamamlanabileceğini öğrendiler.

Yaşadıkları tek sorun ise fiyattı. Travis ev için ederinin oldukça altında bir rakam istiyordu.

“Orası büyükannenin kulübesi,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Göle bakan bir mülk orası,” diyerek karşı çıktı Sarah.

“Crystal’la ödediğimiz rakamı öneriyorum sana.”

“O dokuz yıl önceydi ve ebeveynlerimin o evi o kadar ucuza satmalarının nedeni evin sorumluluğundan kaçmak istemeleriydi. Orası önerdiğinden en az elli bin dolar daha fazla eder.”

“Jazzy’nin masraflarına katkıda bulunmak istediğin için fiyatı şişiriyorsun.”

“Öyle yapıyorsam ne olmuş?”

“Adil piyasa fiyatından fazlasını ödemene izin vermeyeceğim.”

“Adil piyasa fiyatı zaten bu,” diyerek araya girdi avukat.

“Bak işte,” dedi Sarah.

“Orası yalnızca yüz on metre kare.”

“Kendi iskelesi dahil.”

“Biraz tadilata ihtiyacı var.”

“Nasıl da benden kiralayacaksın, zaman bulduğunda dilediğin kadarını yaparsın.”

Avukat başını iki yana salladı. “Bir mülke daha fazla ödeme yapmak isteyen biriyle hiç karşılaşmamıştım.”

Sarah uzanarak Travis’in elini tuttu ve doğruca gözlerinin içine baktı. “Teklifimi kabul et. Jazzy’nin hatırına.”

Gururundan ödün vermek zorunda kaldığını görebiliyor ve ona bunu yaptıracak tek şeyin kızına duyduğu sevgi olduğunu biliyordu. “Tamam,” diyerek sonunda kabul etti Travis. “Fakat sana kira ödeyeceğim.”

“Elbette.” Ona kira parasını Jazzy’nin adına açacağı bir yatırım hesabına aktaracağını söylemesi gerekmiyordu.

“Bu ikimiz için de bir Noel hediyesi olacak,” dedi ona Travis adliyeden çıkarılarken.

“Evet,” diyerek ona katıldı Sarah.

“Bayan Sarah,” diye seslendi Belediye Başkanı Moe onlara doğru yaklaşırken. “Geri dönmüşsünüz.”

“Merhaba.” Sarah adama başıyla selam verdi ve neden geri döndüğü konusunda herhangi bir açıklama yapmadı, fakat Moe’nin meraktan ölmek üzere olduğunu görebiliyordu.

“Ne kadar kalacaksınız?” diye sordu Moe.

“Emin değilim.”

“Tamam, burada istediğiniz kadar kalacak olmanız gerçekten harika,” dedi Moe gülümseyerek, ardından dikkatini Travis’e yöneltti. “Sadece sana, Frank Jennings’in otlagın arka kapısının kilidini senin için açık bıraktığını söylemek istemişim. Bu sene aralarından seçebileceğin bir sürü iyi kalite olduğunu söylüyor.”

“Teşekkürler Moe.”

“Bir sürü iyi kalite ne?” diye sordu Sarah.

“Noel ağacı. Travis kasabanın Noel ağaçlarını kesiyor. Yerel çiftlikten her sene yöreye özgü kocaman bir Teksas sediri seçiyor.”

“Ah doğru. Bu sayede siz de Noel’den önceki pazar günü Twilight Noel Ağacı ışıktandırması geleneğini sürdürebiliyorsunuz.”

“Hatırlıyorsunuz.” Moe memnun olmuş görünüyordu. “Hey, neden siz de yarın Travis’le gitmiyorsunuz? Travis en mükemmel ağacı seçerken bir kadının dokunuşundan faydalanabilir.” Sarah’ya göz kırptı. “Büyük bir tane seçmesine özen gösterin. Ağacımız en az beş metre olmalı.”

“Seçtiğim ağaçların mükemmel olmadığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?” diyerek ona takıldı Travis.

Moe onun sırtını yumrukladı. “Siz gençler eğlenmenize bakın.”

Böylece, Sarah ertesi sabaha Noel ağacı kesmek üzere Travis’le randevulaşmış oldu.

BÖLÜM ON DÖRT

Kuzey Teksas'ta kış kaprisli bir yaratıktı. Bir sabah hava yirmi derece olabilir ve aynı gün öğleden sonra Panhandle tarafından kuzeyden esen bir rüzgâr ortalığı süpürerek dondurucu bir akşam havası taşıyabilirdi. Kuzey Teksaslılar sıcak havanın aniden vahşileşmesine karşın arabalarında kalın bir mont bulundurmaya ihmal etmezlerdi. Aralarında en tedbirli olanlarsa yıkıp geçen bir kar fırtınasına hazırlıklı olmak adına bagajlarında battaniyeler ve acil durum malzemeleri bulundururdu. Bu durum her kış bir-iki kez gerçekleşir ve kapıda beliren asalak bir akraba gibi her seferinde umulmadık bir biçimde ortaya çıkardı.

Travis ve Sarah'nın mükemmel Noel ağacını bulmak için yola koyulacakları cumartesi sabahı ise bir nisan günü kadar sıcaktı. Sarah şeftali ağaçlarının tomurcuklarının erken bir filizlenme planlayarak Mutlu Melek'in zeminini neredeyse tıkırdattığını dahi duyabiliyordu. Teksas şeftali ağaçları kötü zamanlamalarıyla bilinirdi. Sıcak geçen birkaç günün ardından sinsi Panhandle kuzey rüzgârlarından tamamen habersiz bir biçimde filizlenip çiçek açmak için sabırsızlanırlardı.

"Hava o kadar güzel ki yürüyerek gelmeye karar verdim," dedi Sarah muslukların üzerini örtmekle meşgul olan Travis'in bahçesine adımını atarken.

Travis gri kovboy şapkasını yukarı itip gökyüzünü süzdü. “Üzerindekine güvenme. Yanına daha kalın bir şey al.”

“Bu ceketin içinde zaten pişiyorum. Ayrıca işimiz uzun sürmeyecek. En fazla birkaç saat, öyle değil mi?”

Travis karşı çıkacakmış gibi görünse de omzunu silkti. “Kuzey Teksas kış havasını unuttun mu? Göz açıp kapayınca dek değişebilir.”

“Burada hava soğuk olduğunda bile New York’a nazaran daha sıcak.”

Travis bir kaşını kaldırarak evinin arka kapısına yöneldi ve kapıyı onun için açtı. “Keyfin bilir ama uyarmadı deme.”

“Bu ağaç kesme biçme işi nasıl oluyor?” diye sordu Sarah mutfağa girerken.

“Ağaç kesme biçme mi? O da ne? Yazar ağzı mı?”

Sarah kahkaha attı. “Bu yalnızca Noel geleneklerine olan cehaletimi sergileyişim.”

“Anne ve babanla kendi Noel ağacınızı kesmeye hiç gitmediniz mi?”

Sarah kulağa hırıldar gibi gelen bir kahkaha attı. Doktor Mitchell ve Helen Collier’ı ağaç keserken zihninde canlandırmaya çalışsa da bunda umutsuzca başarısız olmuştu zira yapmaktan hoşlandıkları tek kesme biçme işi ameliyathanede gerçekleşmekteydi. “Hayır. Babamı bir ağacı keserken hayal dahi edemiyorum. Bu onun cerrah ellerini incitebilir. Hatırlarsan, ben Noel tatillerimi büyükannemle geçiriyordum. Onun da yaşı Noel ağacı kesmek için epey geçkindi. Anne ve babam Noel zamanı ortaya çıktıklarında kendimi şanslı sayardım.”

“Üzücü bir şekilde bu keyiften mahrum bırakılmışsın.”

“Şoke edici, biliyorum, kemanları ortaya çıkarın.”

“Yani...” Gözleri hınzır bir ifadeyle parıldadı. “Senin ilkin olacağım.”

“Evet,” dedi Sarah hızla. “Bu çok büyük bir baskı. Bir kızın beklentileri olur. İlk Noel ağacı kesiminin özel olmasını ister.”

Travis sırtıttı, ardından onun ayaklarına baktı. “O çizmeleri giymiyorsun.”

Sarah ayak parmaklarını oynattı. “Çizmelerimin nesi var? Sıcacıklar.”

“Otlakta yürüyeceğiz.”

“Biraz çamurlanmalarını umursamam.”

“Bunlar topuklu,” dedi Travis. “Düşüp boynunu kıracaksın.”

“Elimde sadece bunlar var.”

“Bekle. Hemen geri dönerim.” Travis garaja doğru fırlayıp onu bir zamanlar büyükannesine ait olan mutfakta yalnız bıraktı. Sarah etrafına bakınırken Büyükanne Mia’nın fırının uzak köşesinde duran köşe dolabına teneke kutuları koyduğunu anımsadı. Bir keresinde tam orada bir tabureye tırmanmış ve büyükannesinin şans kurabiyeleri için çıkardığı ölçülü unu elemişti. Bu mutfak artık ona ait olacaktı.

“İşte geldim.” Travis elinde bir çift siyah kadın botuyla içeri girdi.

Botları gördüğü an Sarah’nın nefesi kesildi. “Onlar... Onlar büyükannemindi.”

“Buraya taşındığımızda bahçedeki kulübede bulmuştum.”

Sarah’nın içi nostalji hissiyle dolmuştu. Bir yaz yağmuru sonrası bitkileri hasat etmek için büyükannesinin bu botları giyip bahçede gezindiğini hatırlıyordu.

Travis botları ona uzatırken parmakları birbirine dokundu. Ona ne zaman dokunsa, Sarah’nın bedenini bir ateş sarıyordu. Midesi

kasıldı. Ah bu hiç iyi değildi. Mükemmel Noel ağacını bulmak için onunla ıssız bir otlakta dolanmak neyineydi? Mutlu Melek'e geri dönüp kitabının son kısmını yazıyor olması gerekirdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Travis, Sarah İtalyan deri çizmelerini çıkarıp Büyükanne Mia'nın botlarını ayağına geçirirken. Sağlam, güvenilir ve oldukça rahatları.

"Her şey yolunda. Testere ya da herhangi bir şeye ihtiyacımız var mı?"

"Her şey kamyonetimin arkasındaki alet çantasında."

Tabii ya, o Bay Orman Adamı'ydı. Sarah Noel ağacını taşımak için açık kasa dorse takılmış olan pikaba doğru onun peşinden ilerledi. Travis onun için yolcu kapısını açtı. Sarah yüksek koltuğa ulaşmak için bir adımını basamağa atınca onun dengesini bulmak için elini uzattığını gördü. Travis onu el üstünde tutuyormuş gibi bir his veriyordu ve bu gerçekten çok tehlikeliydi.

Travis arabaya binip eldiven gözünden bir çift iş eldiveni çıkardı.

"Hey," dedi Sarah. "Eldivenleri gerçekten de eldiven gözünde tutuyorsun."

"Sen öyle yapmıyor musun?"

"Benim arabam bile yok. Hatırlarsan, Manhattan'da yaşıyorum."

Travis kirli iş eldivenlerini onun kucağına fırlattı.

"Ah bunu neden yaptın?"

"Tak onları."

"Benim eldivenim var, teşekkür ederim." Ceketinin cebinden ince görünen bir çift deri eldiven çıkardı.

"İnan bana, verdiklerimi takmış olmayı dileyeceksin."

Sarah eldivenlerden birini serçe parmağından tutup kaldırdı. "Üzerinde yapışkan bir şey var."

“İş eldiveni olmalarının nedeni de bu. O kadınsı şeyler ellerini korumaz. İşleyen bir inek çiftliğinin otlağına gireceğiz ve orada muhteşem moda zevkinle etkileyebileceğin tek bir kişiyle bile karşılaşmayacaksın.”

“Moda zevkimin muhteşem olduğunu mu düşünüyorsun?”

Travis pikabı çalıştırdı. “İltifat aramayı bırak.”

“İyi görüldüğümü mü düşünüyorsun?”

Travis sırttı. “Baştan çıkarıcı.”

“Teşekkürler.”

“Şimdi iş eldivenlerini tak.”

“İmajımı zedeleyeceğim.”

“İmajını botlarla birlikte çoktan zedeledin.”

“Haklısın.” Eldivenleri taktı. Oldukça büyük geliyorlardı.

“Şunlara baksana, Paul Bunyan’ın elleri gibi.”

Travis kahkaha attı. “Seni böyle görmek eğlenceli.”

“Nasıl? Bir soytarı gibi görünürken mi?”

“Tasasız görünürken. Genelde çok ciddisin.”

“Hey, hayatın *kendisi* ciddi.”

“İşte bu yüzden berbat anları atlatmamızı sağlayan tasasız anlara çaresizce ihtiyaç duyuyoruz.”

“Kahrolası bir iyimsersin, değil mi?”

“Hasta bir çocuğa sahipsen öyle olman gerekiyor.”

“Jazzy’nin durumu iyiye gidiyor ama değil mi? Son yaşanan sıkıntıya rağmen?”

“Evet.” Travis başını salladı. “Fakat bir iyimser bile bazen fazla umut etmekten korkar. Jazzy o kadar uzun süredir hasta ve o kadar çok şey atlattı ki tek bir ilacın böyle bir fark yarattığına inanmak güç. Evi satın alıp bize kiralamayı kabul ettiğin için teşekkürler.”

“Evi başkasına satmadan önce bana sorduğun için teşekkürler.”

Travis ona uzun bir an baktı ve ardından, “Sen harika bir kadınsın, Sadie Cool,” diye mırıldandı.

Travis otobandan tek şeritli toprak bir yola saptı ve bir sığır engelinin üzerinden geçti. Etraflarını kışın etkisiyle sarıya dönüp kurumuş çayırılık bir alan sarıyordu. Birkaç Angus dışında kimseyi ya da herhangi bir şeyi görmeden on beş dakika boyunca engebeli Teksas arazisinde ilerleyip telle çevrili bir alana vardılar. Travis dört çekerini durdurdu ve çiftliğin kapısını açmak için dışarı çıktı. Sarah arabada oturarak onu izledi. Gözlerinin renginde gri kovboy şapkası, mavi gömleği, eskimiş kotu ve çizmeleriyle sert bir yakışıklılığa sahipti.

Çiftliğin kapısı açılır açılmaz Travis pikaba yöneldi ve Sarah’ı onu izlerken yakaladı. Başını eğip ona kaygısız bir sırıtışla baktığında, dizleri öyle bir titredi ki Sarah an itibarıyla oturduğuna şükretti. Travis dayanıklı beden yapısıyla bir boğa binicisi olabilirdi. Gözlerinin içine işleyen bakışları ise doğrudan kalbine dokunuyordu.

Travis çimen, sedir ve Teksas toprağı kokusuyla karışık bir açık hava dalgasını da beraberinde taşıyarak pikaba geri döndü. Sarah’ın içi eriyordu. Ne zaman onun yanında olsa sakin ve mantıklı bir biçimde düşünme yetisini kaybediyordu. Arzu içinde yapılıyor, duyguları onu pusuya düşürüyordu. Çok fazla şey hissediyor ve sersemleyerek korkuya kapılıyordu.

Travis kapıdan geçip dışarı çıktı ve çiftliğin kapısını kapatıp yeniden pikabına geri döndü. Meşe, kaktüs ve pekan cevizi ağaçlarını görerek bir süre ilerlediler ve açıklığın ortasında küçük ahşap bir kulübenin önünde durdular. Açıklık alanın ardında geniş bir sedir ormanı uzanıyordu.

“Burası da ne?”

“Frank Jennings’in bazen kiralaya verdiği avcı kulübesi. Bu sezon geyik avı izni çıkmadı sanırım, o nedenle burada kimseler olmamalı.”

Travis aracın motorunu durdurup pikaptan indi. Sarah onu takip etti. Adam dolanarak kamyonetin arka tarafına geçti ve oradan uzun saplı bir balta, sicimlerle elastik halatlar çıkardı.

“Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Mükemmel ağacı seç.”

Sedir ormanına girdiler, hava Noelimsi bir kokuyla yüklüydü. Sarah doğru boyda ve dört tarafından da iyi bir şekilde sahip olan ağacı bulmaya çalışarak etrafına bakınmaya başladı.

“Ne zamandır kasabanın Noel ağaçlarını kesiyorsun?” diye sordu çalılarla ölü bitkilerin üzerinden geçerken. Botları verdiği için ona artık minnettardı. Büyükannesinin botlarını. Büyükanne Mia’yı düşünerek ve ona yıllardan beri hissetmediği bir yakınlık duyarak ayak parmaklarını oynattı.

“Crystal çekip gittiği sıralarda başladı. Jazzy uğruna Noel’in özel olması için elimden gelen her şeyi yapmak istedim ve kızım kasabanın Noel ağacını benim kesiyor olmama gerçekten bayılıyor.”

“Neden onu da yanımızda getirmedik?”

“Raylene Hala onu Fort Worth’teki Bass Hall’da gösterilen *Fındıkkıran Balesi*’ne götürmek istedi. Bunu yıllardır yapmak istiyordu, fakat Jazzy’nin evden fazla uzaklaşmasından korkuyordum. Artık daha iyi olduğuna göre ona hayır demeye devam edemezdim. Etkinliği tüm güne yayacaklar. Worthington’da çay, alışveriş ve bütün o kızsal şeyler.”

“Senin için oldukça zor olmuş olmalı,” dedi Sarah. “Anne baban olmadan. Hasta bir çocukla tek başına.”

Travis omzunu silkti. “İdare ediyorum.”

“İdare etmekten çok daha fazlasını yapıyorsun. Jazzy harika bir çocuk. Olumlu ve neşeli.”

“Bazen sırf benim için sürekli mutlu bir yüz ifadesi takınıp takınmadığım merak ediyorum,” dedi Travis. “Çünkü ben sürekli onun için mutlu görünmeye çalışıyorum.”

Sarah’nın nefesi kesildi. Anlamlı olmasa da, aralarında hiçbir benzerlik olmasa da onunla arasında açıklayamadığı bir bağ hissediyordu. Birbirlerinden öylesine farklılardı ki. Travis sosyaldi. Kendisi çekingen. O taşrayı seviyordu. Sarah kendine New York’da bir yuva kurmuştu. O yapabilse tüm dünyayı kucaklardı. Kendisi insanlarla arasına mesafe koyardı. Fakat her ikisi de acı çekmişti. Hatta Travis ondan çok daha fazla. Ebeveynlerini kaybetmişti ve çocuğunu da kaybedebilirdi. Sarah bunun neye benzediğini hayal dahi edemiyordu.

Fakat o da acı çekmişti. Hiçbir zaman ailesiyle arasında bir bağ kuramamıştı. Çok sevdiği büyükannesini kaybetmişti. Sonra onu bedeninin ötesinde yaralayan o kazayı yaşamıştı. Korkunun benliğini alıkoymasına ve duygusal risklere girmesine engel olmasına izin vermişti. Travis’in ise herhangi bir şeyi riske atmaya gücü yetmiyordu.

Her ikisi de *yaşadıklarıyla* değişmişti. Travis pervasız bir deli fişekten sorumluluk sahibi bir babaya, Sarah ise gözleri kocaman açılmış bir romantikten tam bir karamsara dönüşmüştü. Sarah’nın büyükannesini ziyaret ettiği zamanlarda hayatları birbirine dolanmıştı ve şimdi, yıllar sonra Jazzy yüzünden bu tekrar gerçekleşiyordu.

Ansızın bulutlarla gölgelenen gökyüzünün arka planında göz kamaştırıcı bir yeşil tonu sunan uzun bir sedir ağacı sırasına kaydı bakışları. Rüzgâr yön değiştirmişti ve artık kuzeyden esiyordu. Ürperdi ve ceketinin yakasını kaldırdı. Travis av bekçisi olarak her gün bu

gibi koşullarda –güzel, heyecan verici ve sarsıcı– el değmemiş doğa-
da çalışıyordu. Sabah güneşi batı ufkindaki karamsar bulutlarla ya-
kalamaca oynarken hava karardı, açıldı, sonra aynı döngü yinelendi.

“Kümülonimbüs fırtına hattı,” dedi Travis.

“Ne?”

Başıyla gökyüzünü işaret etti, kafasını yana eğdi ve derin bir
nefes aldı. “Fırtına yaklaşıyor. Rüzgârın kokusunu alıyor musun?”

“Hımmm... Pek sayılmaz...”

“Buz,” dedi Travis. “O bulutlar buz taşıyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Gördüm ve kokladım. Buraya varmadan önce bir ağaç ke-
sip kasabaya dönmüş olmamız gerekiyor. Umarım Raylene Hala
gökyüzüne bakıyordur. O ve Jazzy’nin bu karmaşa sırasında
Forth Worth’te sıkışıp kalmasını istemiyorum. Acele et, hemen
bir ağaç seç.”

“Ama o kadar çok var ki.”

“Uzun ve yapraklı olsun yeter.”

Baskıyı üzerinde hisseden Sarah birkaç ağacın etrafında do-
landı. “Ah, ah, işte bu!” diye bağırdı daha önce gözden kaçırdığı
mükemmel ağacı işaret ederek.

Travis ağaç üzerinde çalışmaya başladı ve onu birkaç usta dar-
beyle hızla devirdi. Sarah onun bol dallı ağacı açık kasa dorseye
sürüklemesine ve araca yüklemesine yardımcı oldu. Travis’in ona
iş eldivenlerini taktırdığı iyi olmuştu.

Ağacı sağlam bir şekilde bağlayıp geniş mavi bir muşambayla
kapladıklarında rüzgâr artık otlak boyunca buz gibi esiyordu ve
gökyüzü toplanan fırtına bulutlarıyla hatırı sayılır ölçüde karar-
mıştı. Travis avuçlarını birbirine vurarak işlerinin bittiğini belirtti.
“Hadi buradan fırlayıp gidelim Bayan Kedicik.”

Sarah onun sataşmasına sırtarak karşılık vererek kamyonetin yolcu koltuğuna tırmandı. Direksiyonun başına geçen Travis sadece cep telefonunu çıkarmak için duraksadı ve “Halamı arayıp yolculuğu kısa kesmelerini söyleyeceğim,” dedi.

Sarah onun halasıyla konuşmasını dinledi ve duyduğu tek taraflı konuşmadan Raylene’in çoktan havadan haberdar olduğunu, yolculuğu da iptal ettiğini öğrendi.

“Alo?” Travis telefonu yüzüne yaklaştırdı. “Beni duyabiliyor musun? Raylene Hala?” Duraksadı ve telefonu indirip ekrana baktı. “Kahretsin.”

“Ne oldu?”

“Şarjı bitmiş. Şarj etmem gerek.” Kabloyu taktı. Beklemeye başladılar ama telefonun şarjı dolmuyordu. Travis kaşlarını çatı. “Bozulmuş. Telefonun yanında mı?”

“Hayır, beni kurtardığın gün gölde kaybettim ve yenisini de henüz almadım. Üzgünüm.”

“Senin bir suçun yok ama cep telefonun olmadan nasıl idare ediyorsun?”

Sarah omzunu silkti. “Telefona bağımlı biri değilim.”

“Tamam ama acil durumlar için bir telefona ihtiyacın var. Kasabaya döndüğümüzde sana mutlaka yeni bir tane alacağız.”

“Tamam efendim.”

Travis derin bir nefes verdi. “Her neyse, Jazzy güvende ve Raylene Hala’nın kanepesine rahatça yayılmış iki milyonuncu kez *Küçük Denizkızı*’nı izliyor, o yüzden Fort Worth’te bir buz fırtınasında sıkışıp kalmalarından korkmama gerek yok.”

“Bu iyi.”

Ön camdan dışarıya bakan Sarah gökyüzünün taze yara gibi mor rengine dönüşmesini ve rüzgârın ağaçların tepelerini şid-

detle sallamasını izledi. Sıcaklık birkaç saat içinde ciddi ölçüde düşmüştü. Kuzey Teksas havasının ne kadar değişken ve öngörülemez olabildiğini unutmuştu. Travis pikabını çevirdi ve dikiz aynasından aracın kasasını kontrol etti.

Geldikleri yöne doğru yol alıyorlardı. Pikap küçük bir yükselatinin tepesine varınca öte tarafta teker izlerinden çukurlaşan derin bir vadiyle karşılaştılar. Kamyonet sert bir şekilde sarsıldı, ardından gürültülü bir pat pat sesi geldi ve sarsıntı Sarah'nın dişlerinin birbirine çarpmasına neden oldu.

Pikap tekledi.

Travis gaz verdi, fakat gürültülü takırtılarla sürtünme sesleri hemen gazı kesmesine neden oldu.

Travis hararetli bir şekilde sövdü.

Sarah panikleyerek kaşlarını çattı. Sesler kulağa hiç hoş gelmiyordu. "Ne oldu?"

"Kamyonette kal," dedi Travis dışarı çıkarken. "Hava dışarıda duramayacağın kadar soğuk."

"Ne oldu? Yardım edebilir miyim?"

"Sadece düşündüğüm şeyin olmaması için dua et."

Kapıyı kapadı ve kamyonetin alt takımlarını kontrol etmek için eğilince Sarah'nın görüşünden çıktı. Birkaç dakika sonra yüzünde ümitsiz bir ifadeyle yeniden aracın içindeydi.

"Sanırım dualarım işe yaramadı."

"Dingil gitmiş," diye mırıldandı Travis.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Arabayı çektirmemiz gerekiyor. Telefonumun şarjı yok ve seninki..." Gökyüzü yarılp buz parçalarından oluşan sağanak aracın üzerine inmeye başlarken sesi kesildi.

BÖLÜM ON BEŞ

“Demek burası bir avcı kulübesi.” Sarah tozunun alınması gereken tek odaya, kütüklerden yapılmış yapıya göz gezdirdi. Köşelerden örümcek ağları sarkıyordu ve ortam cadılar bayramını andırıyordu. 1950’lerde daha iyi günler görmüş bir kamp ocağı kabaca yontulmuş bir çam masanın yanında duruyordu. Yıpranmış tencerelerle tavalar duvarlardaki kancalara asılıydı. İs tutmuş şömine “ben ciddi bir yangın tehdidiyim” hissi veriyor ve tam karşısında örtüleri solmuş çift kişilik bir yatak duruyordu.

Travis lamba anahtarına bastı, ancak hiçbir şey olmadı. “Frank kulübeyi bu sene kiraya vermediği için elektrikler kesik olmalı.”

“Yani sen, ben, kulübe, hep beraber üç kişiyiz.”

“Evet.”

“Tamam,” dedi Sarah.

“Tamam,” diye tekrarladı Travis.

Ah harika, burada kısılıp kalmışlardı ve Travis, Bay Tek Kelimelik Cevap’a dönüşüyordu. Ne hoş! Sarah içinde bir klostrofobi dalgası yükselirken dışarı baktı. Buz sağanağı hızlı, gri tabakalar halinde iniyor, pencere kenarlarına çarptıkça *çıt çıt çıt* sesleri çıkarıyordu.

“Biliyorsun...” dedi Sarah. “Doğal yaşama meraklı bir kadın değilim.”

“Hadi canım. Giymek istediğin o topuklu çizmeler seni çoktan ele verdi zaten. Ve ağaç kesmek için takacağın o incecik eldivenler. O da kuvvetli bir ipucuydu. Ah bir de tasarım harikası o minik çantan.”

Sarah Dooney & Bourke çantasına sarıldı. “Çantamın nesi varmış? Gerekli bütün eşyaları alıyor. Makyaj malzemeleri, para, kredi kartları, sürücü belgesi, nefes açıcılar ve peçeteler. İnsanın başka neye ihtiyacı olur ki?”

“Manhattan’da bir gün geçirmek için yeterli.”

“Aynen öyle.”

“Fakat biz şu an bir buz fırtınası sırasında Teksas’ta bulunan en büyük çiftliklerden birinin arka otlağında bulunuyoruz. Onun içinde en azından kibrit var mı?”

“Sigara içmiyorum.”

“Merak etme. Ben bu işi hallederim.”

“Ah, demek koca adam zavallı şehir kızını koruyup kollayacak, öyle mi?”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Ama bunu ima ettin.”

“Büyük laflarla işi uzatma. Seninle sözlü düelloya tutuşacak değilim.”

“İma etmek büyük bir laf değil ki.”

“Süslü bir kelime.”

“Hayır, değil.”

“Sen bir yazarsın, kelimeler senin silahın, bunu anlıyorum. Kendini tehlikede hissettiğinde onları savurman çok doğal.”

“Silah mı? Sen neden bahsediyorsun?”

“İnsanları kendinden uzak tutmak için zekânı kullanıyorsun,” dedi Travis kuru bir sesle.

Öyle mi yapıyordu? Büyük ihtimalle. “Ah lütfen. Bu önermenin merkezinde bir yanlış var.”

Travis neredeyse kendi kendine, sanki onu acayip komik buluyormuş gibi gülümsedi.

Gülüştü Sarah’ı öfkелendirdi. “Ne?” diye patladı.

“Yanlış?”

“Yanlışının nesi varmış? Bu gerçek bir kelime.”

“Süslü.”

“Tamam, oyunu böyle oynamak istiyorsan öyle olsun. Peki süslü kelimeler kullanıyorsam ne olmuş? Bu benim bir parçam. Buna alışsan iyi edersin.”

Travis kollarını göğsünün altında kavuşturdu ve tek kelime etmeksizin öylece durdu, fakat gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüşmüştü. Sarah onun tek bir bakışıyla dahi sahiplenilmeyi bekleyen yavru bir köpek gibi heyecanlandığının farkındaydı. Onun yanından çekip gitmek istiyordu, fakat gidecek hiçbir yer yoktu.

“Okulda hep yüz almışsam ve 98 ortalama ile mezun olmuşsam ne olmuş? O zorunlu istatistik dersi olmasaydı ortalamamı yüz yapacaktım. İstatistikten nefret ederim. Yirmi derece güneşli başlayan bir günün buz sağanağına tutulma ihtimali nedir? İstatistikler sana bu ihtimalin hiç yok ile azıcık arasında olduğunu söyler, fakat istatistikler gözü dönmüş Teksas havasını göz önüne alıyorlar mı? Hayır, almıyorlar. İşte istatistikler hakkında sevmediğim şey de bu.”

“Gerginsin,” dedi Travis.

“Niye böyle bir şey söylüyorsun? Neden gergin olduğumu düşünüyorsun? Gergin değilim.”

“Gevezelik ediyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?”

“Bana gergin olduğunda gevezelik ettiğini söylemiştin.”

“Öyle mi? Hayır, hayır, sana gergin olduğumda çene çaldığımı söylemiştim.”

“Aradaki fark ne?”

“Çene çalmanın bir anlamı yoktur. Gevezelik ise lafı uzatır da uzatır da uzatır...”

“Bu tam olarak yaptığın şey.”

Sarah burnunu kısırdı ve elini ağzına götürdü. Tanrım, bunu nerede öğrenmişti. Kendi dairesinde özveriyle çalışırken bunu öğrenmiş olamazdı. Ama yine de belki tam olarak orada böyle gevezelik etmeyi öğrenmişti. Yalnız geçen onlarca saat boyunca hayali karakterlerle konuşur ve sayfalar üzerinde dile gelmeleri için onları ikna etmeye çalışırdı.

“Özür dilerim. Sinirine dokunuyorum değil mi?”

Gülümsemesi nazikti. “Asla. Ve endişe etme.” Gevezelik etmesi karşısında sadece cesur değildi aynı zamanda korumacı maço erkek tavrını da kolayca takınıyordu. “İyi olacağız.”

Kamyonetten sürüklediği sırt çantasını açtı ve içindekileri gözden geçirmeye başladı. “Su,” deyip masanın üzerinde birkaç şişe yerleştirdi. “Kurutulmuş hindi.” Su şişelerinin yanına koca bir kurutulmuş hindi paketi fırlattı.

“Umarım onun yanında diş ipi de vardır,” dedi Sarah, çünkü kendini tamamen hazırlıksız hissediyordu. Fakat Travis hazırlıklıydı, onun aksine fırtına çıkmayacağına dair istatistiksel olasılığa bel bağlamamıştı.

“Diş fırçaları da.” Mucizevi bir şekilde sırt çantasının yan gözünden yeni diş fırçaları, diş macunu ve diş ipi çıkardı. “Diş sağlığının önemine inananlardanım.”

“Ah evet, baban diş doktoruydu. Hatırlıyorum. Böyle seksi dişlere sahip olmana şaşmamak gerek.”

“Dişlerimi seksi mi buluyorsun?”

Sarah ona kısa bir bakış attı. “Yoksa bu konuda tam bir şiş ego musun?”

“Şiş ego mu? Bu ağaç kesme biçme gibi bir şey mi?”

“Tam olarak öyle,” diye kıkırdadı Sarah.

Travis onu şefkatle izledi. “Gülümsemeni duymayı seviyorum.”

Sarah yanaklarının kızardığını hissetti. Gülümsemeyi o da seviyordu, öyle değil mi?

“Elma,” diyerek devam etti sözlerine Travis ve dört adet büyük Red Delicious suyla hindinin yanında yerini aldı.

“Etkileyici, Memur Ben Herhangi Bir Afete Hazırım.”

“Hey, daha önce vahşi doğada kısılıp kalmışlığım var. Burada tecrübe konuşuyor.”

“Ne kadar şanslıyım, Daniel Boone ile buz altında kaldım.”

“İltifat için teşekkür ederim.” Travis sırttı ve çantayı karıştırmaya devam etti. “Yemiş.”

“Ne? Kim ne yemiş?”

“Kimse bir şey yememiş. Gerçek yemiştten bahsediyorum.” Çantadan üç küçük paket çıkardı. “Fıstık, kaju ve ceviz.”

“Kaju, en sevdiğim.”

“Kraker ve dil peyniri.”

“Sen gerçekten bir vahşi doğa adamısın.”

“İki konserve şehriyeli tavuk çorbası.” Kutuları havaya kaldırdı. “Şehriyeler yuvarlak çünkü Jazzy bunları daha çok seviyor.”

“Orada çikolatalı kurabiyen varsa seninle direkt evleneceğim.” Bunu söylediği an dilini ısırabilmiş olmayı diledi.

“Çikolatalı kurabiyeler seni o kadar etkiliyor demek?”

Sarah kahkaha atarak omzunu silkti. “Ah bilirsin... Çikolata...”

“Mantıklı kadınların bile aklını kaybetmesine neden oluyor?”

Travis başını hafif eğerek ona yandan bir bakış atınca Sarah omurgasından aşağı nefesini kesen bir ürpertinin kaydığını hissetti.

“Hımmm... Öyle bir şey.”

“Sen üşüyorsun,” dedi Travis.

Sarah kollarını kavuşturdu. Kahretsin, sutyenine ve kazağına rağmen göğüs uçları belli mi oluyordu? “Hayır, üşümüyorum.” Aslında inanılmaz derecede sıcaklamış durumdaydı.

“Ateş yakacağım.”

İçinde çoktan bir cehennem ateşi başlatmıştı. “Kibritin olmadığını sanıyordum.”

“Hayır,” dedi Travis. “Kibriti olmayan *sensin*. Ben her zaman yanımda taşıyım.”

“Gösteriş budalası.”

“Hadi ama itiraf et, hazırlıklı olmam hoşuna gidiyor.”

“Benim iyiliğim için olması gerekenden çok daha fazla kendinden eminsin.”

“Sandığın kadar özgüvenli değilim.” Dürüst ifadesi Sarah’ı gafil avladı. “Gerçek şu ki senin burada benimle kısılp kalmaktan korktuğun kadar ben de seninle burada kısılp kalmaktan korkuyorum.”

“Gerçekten mi?” diye fısıldadı Sarah.

“Sarah...” Travis bir adım öne çıktı ve Sarah bu kez geriye çekilmedi. “Seni gölden çekip çıkardığım geceden beri tek düşünebildiğim seninle sevişmek, seninle tam anlamıyla sevişmek. Twilight’tan ayrıldığın zaman bu iş bitecek sandım ama sonra geri geldin ve...”

Odanın ortasında buluştular, Travis onu belinden tutup göğsüne sıkıca bastırırken, Sarah kollarını onun boynuna doladı.

Sarah alt dudağını dudaklarının arasına alıp hafifçe dişlerken onu derin bir nefesle içine çekti.

Travis inleyerek gözlerini kapadı. “Kadın,” diye homurdandı. “Buna devam edersen başın büyük bir belaya girecek.”

Sarah bir adım geri çekildi. Travis haklıydı. Bu sadece tek bir yöne doğru gidebilirdi. Oraya gitmek istiyor muydu? Bu adımı atmaya hazır mıydı?

“Hadi bu işi ağırdan alalım,” dedi Travis onun aklını okurcasına. “Gerçekten ağırdan. Bütün gece buradayız ve kar fırtınası boyunca kimse bizi kurtarmaya gelemeyecek. Ben ateşi yakacağım. Güvende ve sıcak olacağız.”

Sözlerinin doğruluğunu kanıtlarcasına rüzgâr sert bir şekilde esti ve yolladığı yeni bir kar kümesi camlara çarpıp takırdadı.

Haklıydı. Sarah kendini daha önce hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu. O kadar uzun zamandır kendi başının çaresine bakıyordu ki bunu düşünmüyordu bile. Travis’in ne olursa olsun ona sahip çıkabileceğini ve bunu yapacağını bilmek güzeldi.

“Bu iş bittiğinde beni yarı çıplak arka kapıdan atmayacağına söz ver lütfen!” diyerek ona sataştı.

“Sarah...” diye mırıldanarak onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Bu konuda çok üzgünüm.”

“Sadece takılıyordum.”

“Kısmen,” dedi Travis yine onun içini okurcasına. “Seni üzdüm.”

“Anlıyorum. Jazzy önce geliyor.”

“Öyle ama senin kendini utanmış ya da mahcup hissetmene sebep oldum ve buna hakkım yoktu.”

“Sen söz konusu olduğunda işletim sistemim böyle çalışıyor.”

“Sanırım sana yeni bir işletim sistemi bulmamızın zamanı geldi.”

“Öyle mi? Peki bu ne olacak?”

“Kız arkadaşım rolünü üstlenebilirsin belki?”

“Memur Walker bana uzun süreli romantik bir ilişki mi teklif ediyor yoksa?”

“Öyle olsaydı ne derdin?” Gri gözleri Sarah’ın içine işliyordu.

Kalbi anında hızla çarpmaya ve zihni sevimli fantezilerle dolmaya başladı. Fakat boş hayallere umut bağlamamayı uzun zaman önce öğrenmişti. “Uzun mesafe ilişkilerinin nadiren işe yaradığını söylerdim.”

“Ben de sana cevap olarak yazarların her yerde çalışabildiklerini söylerdim. Hatta sanırım burada New York’a nazaran daha iyi çalışıyorsun.”

“Bana Manhattan’daki yerimden vazgeçmemi mi söylüyorsun?”

“Seni orada tutan herhangi bir şey var mı?”

Sarah onun sabit bakışlarına karşılık vermeye cüret etti. “Beni burada bekleyen herhangi bir şey var mı?”

Travis duraksadı. Bu kısa süreli bir tereddüt olsa da Sarah’ın kalbinde titreşen umut kıvılcımını söndürmeye yetmişti. “Burada birçok arkadaşın var.”

“Evet,” dedi Sarah içinde kabaran üzüntüyü bastırarak ve zor da olsa gülümsedi. “Artık buna sahibim.”

“Sarah, ben...”

“Bana herhangi bir söz veremediğin için özür dilemek zorunda değilsin. Bu normal. Anlıyorum. Sen kişisel seçimlerinin çocuğunu kötü etkilemediğinden emin olmayı tercih eden iyi bir babasın.”

“Sarah,” diye fısıldadı Travis. “Sen tanıdığım en iyi kalpli, en anlayışlı kadınsın.”

“Konu o değil. Jazzy’yi ben de önemsiyorum.”

“O halde adım adım ilerleyeceğiz?”

“Hey, en uzun yolculuk dahi tek bir adımla başlar, öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Hımmm... Bu işi ilerletmeden önce sana bir sorum olacak,” dedi Sarah.

“Nedir?”

“Çantanda prezervatif var mı?”

Travis kahkaha attı. “Sence?”

“Ah? Demek kendinden bu kadar eminsin?”

“Hayır ama hazırlıksız yakalanmak istemedim.”

“Biliyor musun seni gerçekten FEMA’nın* başına geçirmeliler. Baştaki insanların bazılarına kıyasla çok daha hazırlıklıydın.”

“Hazırlıklı olmak demişken, şu ateşle ilgilenmeye başlasam iyi olacak,” dedi Travis.

“Aç mısın? Öğle yemeği için biraz çorba ısıtabilirim.”

“Kulağa iyi geliyor.”

Travis yakacak odun aramak için doğaya karşı savaş verirken Sarah şehriyeli tavuk çorbasını ısınması için gazlı kamp ocağının üzerine koydu. Bu gece bu kulübede ne yaşanırsa yaşansın olduğu gibi kabul edecekti. Sadece anın tadını çıkaracaktı. Fantezi yoktu. Beklenti yoktu. *Ve hep birlikte mutlu yaşadılar* gibi bir umudu da yoktu. Sadece hoş zaman geçirecekti.

Çorba ısınırken Sarah kendini toparlamak için bitişikteki banyoya geçti, tabii ne kadar banyo denebilirse. Saçını taradı ve ruju-*

* Federal Acil Durum Yönetim Kurulu.

nu tazeledi. Dışarı çıktığında şöminede çitirdayan bir ateş ve ateşi beslemek amacıyla şömineye daha fazla odun atmakla meşgul olan Travis'i gördü.

Bakışları istemsizce adamın kaslı sırtından pantolonunun sarıldığı poposuna dek kaydı. Başını yana eğmiş halde manzaranın tadını çıkarırken Travis yerinden doğruldu.

“Tanrım, ne kadar güzelsin,” dedi Travis gözle görülür bir biçimde derin bir nefes alarak.

Sarah kulaklarına kadar kızardı. “Hava tahmini yapabiliyor, harika bir sırt çantası hazırlayabiliyor ve buz gibi odunlardan ateş yakabiliyorsun. Bir kadın başka ne ister?”

“Eğer bilmiyorsan,” dedi Travis onu ateşe doğru çekmek için bir elini uzatırken. “Yapmam gereken çok belli demektir.”

“Engin tecrübelerinden faydalanmak için sabırsızlanıyorum.” Parmak ucuna yükselip onun kulak memesini dişledi.

Travis inledi ve başını onun saçlarına gömdü. “Buna hemen son vermezsen çorbanın dibi tutacak ve bu gerçekten umurumda olmayacak.”

Sarah kendi neşesine şaşırarak kıkırdadı. “Otur kaplan, gidip bize birer kepçe çorba koyacağım.”

Travis sıcaktan faydalanmak için masayla sandalyeleri çekip şöminenin önüne yerleştirdi. Masada birbirlerinin karşısına oturdular, çorbalardan yükselen buhar zaten şehvet dolu ortama ayrı bir hava katıyordu. Yemeklerini yerken adamın ona bakış şekli Sarah'nın vücuduna farklı bir sıcaklığın yayılmasına neden oluyordu. Sıcaklıkla beraber endişe de içini kaplıyordu. Endişe ve heyecan. Gidecek hiçbir yerleri, yapacak hiçbir şeyleri yoktu ve karda kısılıp kalmışlardı.

İstemsizce bakışları yatağa kaydı.

Bakışlarını takip eden Travis'in yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı. Sarah dikkatini zor da olsa hızla çorbaya vermek durumunda kaldı.

"Peki, anlat bakalım, çocukken en sevdiğin hikâye neydi?" diye soran Travis açıkça onu yatıştırmak için tarafsız bir konu arıyordu.

"Madeleine L'Engle'nin yazdığı *Zamanda Kıvrılma*."

"Hazine avı sırasında seni bulduğumuz gün okuduğun kitap."

"Evet. Madeleine küçüklüğümde birçok zor zamanı atlattırma yardım etmiştir."

Özellikle de kendimi senin uğruna utandırdığımda. Bana bir kara delikte kaybolabileceğim ve diğer tarafından aklıselim bir şekilde çıkabileceğim umudunu vermişti.

"Meg ile pek çok ortak noktanız var," dedi Travis.

"Ana karakteri biliyor musun? Kitabı okudun mu?"

"Bu kadar şaşırma. Okuma yazma biliyorum."

"Öyle demek istemedim."

"*Zamanda Kıvrılma* Jazzy'nin de en sevdiği kitaplardan biri. Fakat *Büyülü Noel Kurabiyesi* onun listesinde hâlâ bir numara. Madeleine L'Engle'nin sana yardımcı olduğu gibi sen de ona hayatıyla başa çıkmasında yardımcı oldun." Travis başını eğip onu uzun bir süre inceledi.

"Ne?" dedi Sarah bakışlarından çekinerek.

Travis başını salladı. "Hâlâ senin Sadie Cool olduğun gerçeğini kabullenemiyorum. Bu o kadar..."

"İnanılmaz mı?"

"Ben *etkileyici* diyecektim."

Sarah omzunu silkti. “Tek başına çocuk yetiştirmekten daha etkileyici değil.”

“Evlenmeyi düşünüyor musun? Çocuk sahibi olmayı?”

İstiyor muydu? Sarah omzunu silkti. “Dürüst olmak gerekirse bu konuda hiç düşünmedim.” Aslında bu tam olarak doğru değildi. Bu konuda düşünmüştü, fakat yarasını ve kişiliğindeki gariplikleri kabul edecek birini bulabileceğinden emin değildi. “Henüz yirmi dört yaşındayım.”

“Yirmi dört yaşında ben evli ve üç yaşında bir çocuk babasıydım.”

“Biliyorum,” dedi Sarah. “Bazılarımız geç açılıyor.”

“Bazıları sana ne istediğini daha genç yaşta bildiğini söyleyebilir.”

Yazarlık hakkında mı konuşuyordu yoksa kendisi hakkında mı? Sarah dikkatini çorbasına vererek sandalyede kıpırdandı.

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Travis, “Nasıl oldu da kasabanın Noel ağacını kesmek için benimle geldin?” diye sordu. Uzanıp bir parmağını onun elinin üzerinde gezdirmeye başladı, parmak ucundan bileğine kadar uzanan mavi damarı usulca okşuyordu. “Demek istediğim, yanlış anlama, gelmene çok sevindim ama Noel telaşını pek sevmediğini düşünüyordum.”

Sarah omzunu silkti. “Moe beni bir şekilde ikna etti.”

“Hayır diyebilirdin. Senin hayır demeni bekliyordum.”

Sarah yeni bir sıcaklık dalgasının içini kapladığını hissederek omzunu silkti. “Bilmiyorum. Sanırım ben sadece...”

“Ne?”

“Seninle birlikte olmak istedim,” diye itiraf etti.

Parmakları bileğinden koluna doğru usulca kaymaya devam ediyordu. “Geldiğin için gerçekten çok memnunum.”

“Bil bakalım toparlanırken çantamda ne buldum?” Kolunu ondan kurtarmak için bir bahane arayan Sarah vücudu alevler içinde kalmadan önce konuyu hızla değiştirdi.

“Ne?”

Çantasına uzandı ve adamın ona vermiş olduğu buketten gelen bir çift Tootsie Pops çıkardı. “Tatlı.”

Travis bir kahkaha patlattı ve Sarah ona şekeri uzattı.

“Sence bunlara neden emme şeker diyorlar?” dedi kendi Tootsie Pops ambalajını açarken. “Yani neden yalamalık şeker değil? Bazı insanlar bunları yalıyor, öyle değil mi? Peki ya bunları sadece ağızlarına koyup erimesini bekleyenlere ne demeli?”

“Ayrıca dişlerini umursamadan bunları katır kütür ısırp yiyenler var. Ortasındaki o sakızı istiyorlar,” dedi Travis gözlerini devirerek ve bu onu daha da baştan çıkarıcı kıldı.

“Sen hangi gruba giriyorsun?” diye sordu Sarah onun romantik bir ilişkiye dair sorduğu soruyu deşmemesinden rahatlık duyarak. “Emici mi, yalayıcı mı yoksa ısırcı mı?”

“Her daim yalayıcı.” Gözleri hınzır bir ifadeyle parıldadı. “Peki ya sen?”

“Ben ağzıma alıp erimesini bekleyenlerdenim.” Tanrım, neden böyle demişti?

“Hımmm. Bu bilinmesi gereken bir şey. Ne zaman işe yarayacağını tahmin edemezsin.” Travis ona göz kırptı.

Omurundan aşağı bir ürperti kayarken kendini... Sarah kendini nasıl hissediyordu? Asıl sorun da buydu. Hissettiklerinin gerçek olduğundan ya da zaman tanırса yitip gidecek bir şey olmasından her seferinde şüphe duyuyordu. Genelde ikincisinin doğru olduğunu görmüştü. Hisler her zaman değişirdi. Uzun süre baki kalacaklarına bel bağlanmazdı.

“Peki nasıl oluyor da Noel tatilini ailenle geçirmiyorsun?” diye sordu Travis şekerini usulca yalayarak.

Sarah’nın bakışları onun dudaklarına kenetlenmişti. “Onlar pek de tatil odaklı insanlar değiller.”

“Yani aile odaklı değiller.”

“En hafif tabiriyle.”

Dilinin ucu Tootsie Pops’un üzerindeki kıvrımın etrafına dolmuştu. Ah, şekerıyla böylesine ağırdan ilgilenme şekli.

“Bu hikâyenin kısa hali gibi geliyor,” dedi Travis. “Uzun süre bir yere gitmeyeceğiz, bana uzun halini anlatabilirsin.”

“Onlar başarılı cerrahlar. Dünyanın en iyi kalp cerrahları arasındalar. Bununla yaşıyorlar, bununla nefes alıp veriyorlar, asla bir çocuk sahibi olmamaları gerekiyordu.”

“En azından ben çocuk sahibi oldukları için müteşekkirim.” Onu bakışlarıyla yerine mıhlamaya yetecek bir süre boyunca şekerini yalamayı kesti.

Sarah onun yoğunluğuyla nefesi kesilerek yutkundu. “Ailem tarafından kendimi öylesine terk edilmiş gibi hissettim ki... Ama bununla savaşmadım. Onların sevgisini kazanmak için fazla çaba göstermedim. Kısaca kaderimi kabul ettim ve onlardan bir şeyler beklememeyi öğrendim.”

Travis uzanarak onun elini sıktı. “O küçük kız için üzülüyorum.”

“Açık konuşmak gerekirse buna alıştım. Çocukluğuma dair en net hatırladığım şey o koca evdeki sessizlik. Çoğunlukla evde sadece ben ve hizmetçi olurdu. Ailem her zaman ya hastanede ya da konferans gezilerindeydi. Anne babam evde olduğu zamanlarda bile sanki bir aile değildik. Onlar beraberlerdi, bense yalnızdım, sanki farklı yörüngelerde dönüyorduk ve duygusal yollarımızın

çakışması için hiçbir yol yoktu. Ebeveynlerim birbiriyle o kadar uyum içinde ki. Konuşmaları her zaman tıp üzerine. Kendimi onların yanında bir gözlemci gibi hissediyordum, oraya onları izlemek ama aslında onlarla etkileşime girmemek üzere yerleştirilmiş biri gibi. Benimle ne yapacaklarını bildiklerini de pek sanmıyorum. Benimle ilgilenmeye çalıştıkları zamanlarda sanki farklı bir dil konuşuyormuşuz gibi oluyor. Sanırım bu yüzden beni olabildiğince kısa süre içinde yatılı okula yolladılar. Ben onlara ebeveyn olarak başarısızlıklarını hatırlatıyorum.”

“Jazzy’yi öyle bir yere gönderdiğimi hayal dahi edemiyorum.” Sesi hissettiği duygulardan ötürü çatallanmıştı. “Yatılı okulda hayat senin için nasıl geçti?”

“İdare ederdi. Başkalarıyla bir odayı paylaşmayı sevmiyordum.” Yüzünü buruşturdu. “Özel hayat benim için önemli ve sosyal olarak çekingendim. Kütüphanede uzun zaman geçirdim, fakat başkalarıyla etkileşime girmem gerektiğinde ortama uyum sağlamak için onların yüz ifadeleriyle tavırlarını taklit eder, onlar gibi konuşurdum. İzledim ve öğrendim ve taklit ettim. Peki ya sen?”

“Ben mi? Başkalarının etrafında olmak beni teşvik ediyor, bana enerji veriyor ve herkes için işleri daha eğlenceli hale getirmek için neler yapabileceğimi düşünüyorum.”

“İşte *bunu* hayal bile edemiyorum.”

“Peki...” Travis duraksadı. “Romantik bir ilişkiye girmeyi nasıl yorumluyorsun?”

Ona zamanın büyük çoğunluğunda romantik bir ilişkiye sahip olmamaktan ötürü mutluluk duyduğunu nasıl açıklayabilirdi? Bazı insanlara garip gelse dahi cinsel yoksunluğun onu kişiler arası karışıklıklardan kurtarmasını seviyordu.

Peki, tamam, bazen sokakta dolanırken insanları el ele ya da öpüşürken görür, kendini yalnız hisseder ve yalnızlığından nefret ederdi. Fakat ne zaman biriyle beraber olsa gerçek neşenin sonradan geldiğini fark ederdi... Tekrar yalnız olduğunda, yaşadıklarının düşünüyü hazmedebilmesinin ve deneyiminin ardından. Sanki yaşananları hatırlamak bir şeyler yaşamaktan daha değerliymiş gibiydi. Uzun vadede, geçmişte, hayatında biri varken kendini daha yalnız hissettiği de bir gerçektir. Bu onu aklının içine çekilmek yerine anlık, yoğun bir olay gerçekleşirken kendiliğinden gelişen bir şeyler hissedip hissedemeyeceğini merak eder halde bırakmıştı.

Bir zamanlar hissetmiştin. Masanın diğer tarafında oturan adama karşı.

Evet, bak o iş nasıl sonlandı.

Fakat bu tekrar başına geliyordu, hem de âşık olmama konusunda bu kadar kararlıyken, tekrar ona âşık olmuştu. Belki de onu sevmeyi hiç bırakmamış, onu sadece beklediği dokuz yıl boyunca anılarının içine gömmüştü.

“Bana gerçekten neden korktuğunu söylemek ister misin?” diye sordu Travis.

Sarah omzunu silkti. “Kim? Ben mi?”

“Sence?”

Sarah onun ellerine bir bakış attı ve işaret parmağını amaçsız bir şekilde onun sert kaslarının üzerinde gezdirdi. Bir odun ortadan ikiye bölündü ve şömineden yukarı doğru bir kıvılcım yağmuru yolladı. Sarah onun gözlerinin içine baktı, bir anda bu hislerin kendisi için olduğu kadar onun için de sinir bozucu olduğunu fark etti. Bu kavrayıştan cesaret alarak usulca gülümsedi.

“Korkuyorum... Çünkü sanırım, bunun nereye varacağını

bilmiyorum. Nereye varmasını istediğimi bilmiyorum. Ve korkuyorum çünkü seni olması gerekenden daha çok arzuluyorum.” Duraksadı, ona bakmaya devam edemeyip bakışlarını kaçırarak alevlere dikti.

“Evet,” dedi Travis. “Benimle beraber olma fikrinin seni korkutabileceğimi görebiliyorum.”

İğneleme mi yapıyordu? Sarah onun hislerini mi incitmişti? “Beni korkutan sen değilsin,” dedi. “*Ben* kendimi korkutuyorum. Daha önce hiç gerçek bir ilişki yaşamadım. Böyle bir ilişki yaşamaya yeterliliğine sahip miyim bilmiyorum.”

“Çok fazla şey hissetmekten korkuyorsun.”

Tam üstüne bakmıştı. Onu çözümüştü. Sarah kaşlarını çatı.

“Seni bu yolculuğa çıkarmamalıydım. Ya da beklememiz için ısrar etmeliydim. Bir fırtınanın yaklaştığını biliyordum. Sadece ondan hızlı olabileceğimizi düşündüm ve...” Gözleri gizemliydi. “Kimi kandırıyorum? Bir parçam seninle bu kulübede kar altında kalmak istiyordu.”

“Öyle mi?” diye mınıldandı Sarah, ardından bakışlarını kaçırdı.

Travis tutmakta olduğu nefesi verdi ve bir elini koyu renkli dağınık saçlarının arasında gezdirdi. “Bilinçli olarak değil, istemsizce. Senin kaçıp gitmeni engellemenin tek yolu bu gibi görünüyordu.”

“Ama şimdi...” dedi Sarah. “Sen de kaçıp gidemeyeceksin.”

“Evet.” Gülümsemesi buruktu. “Aklımı kullansaydım yürüyerek kasabaya gider ve buz çözücü kamyonla seni kurtarmaya gelirdim.”

“Lütfen öyle yapma. Gitmeni istemiyorum.”

“Zaten muhtemelen bu yüzden gitmem gerekiyor, fakat gidip seni burada yalnız bırakırsam bu hareketimin centilmenliğe ya-

kışmayacağından ötürü değil. Seninle zaman geçirmekten hoşlanıyorum.”

Sarah derin bir nefes aldı ve çekinerek hissettiklerini mırıldanmaya cesaret etti. “Ben de seninle zaman geçirmekten hoşlanıyorum. Daha fazlasını istiyorum.”

“Emin misin?”

Sarah yutkundu. “Günlerdir başka bir şey düşünemiyorum Travis.”

Travis onun elini tutup avucu yukarı bakacak şekilde kaldırdı ve parmaklarını usulca aşağı yukarı teninde gezdirdi. Bu masum bir hareket olsa da Sarah’nın içinde uyandırdığı duygular tamamen erotikti. “Bunu ileri götürmeden önce sanırım bana o yarıdan bahsetmen gerekiyor.”

Sarah donup kaldı, kendini zihnen ondan uzaklaşmaya zorladı. Travis avucunu okşamaya devam ediyordu ve Sarah tam geri çekilecekken iki parmağıyla bileğini kavrayıp onu olduğu yere sabitledi.

“Hayır,” dedi. “Artık kaçmak yok. Eğer bunu benim kadar istiyorsan, birbirimize karşı her konuda açık ve dürüst olmak zorundayız. Sır yok. Yakın ilişkiler böyle yürür.”

“Crystal’la da böyle miydi?” Onu iğneliyordu ve bunun farkındaydı, parmaklarının arasındaki eli artık yumruk olmuştu.

“Hayır,” dedi Travis. “Bu nasıl yürümediğini bilme şeklim. Eğer bunu bir sonraki seviyeye taşımak istiyorsak önce birkaç duvarı yıkmamız gerekecek.”

“Sorun da bu,” dedi Sarah. “Bunu bir sonraki seviyeye taşımak istiyor muyuz?”

Travis onun sıkılı parmaklarını açtı ve bu kez avuç içine parmağıyla harfler çizmeye başladı. Bunu yaparken gözlerine içine,

derinlerine bakıyor, onun kendini hem rahatsız hem de coşkulu hissetmesine sebep oluyordu.

Parmağıyla yazdığı şey şuydu: *Seni istiyorum.*

“İstedığinin ben olduğumdan, Sadie Cool olmadığından emin misin? O sadece bir kişilik. Benim ikinci kişiliğim. Gerçekten olduğum kişi değil.”

“Bu sözlerinle her ikimizi de hafife alıyorsun,” dedi Travis. “Senin kim olduğunu biliyorum Sarah Collier. Sekiz yaşından beri seni tanıyorum.”

“Korkuyorum,” diye fısıldadı Sarah.

“Neden korkuyorsun?”

“Onu gerçekten gördüğünde...” Derin bir nefes aldı. “Artık bana karşı bir çekim duymamandan korkuyorum.”

“Bak işte yine beni hafife alıyorsun,” dedi Travis ve güçlü parmaklarını onunkilerin etrafına dolandı.

“Şimdi böyle diyorsun...”

“Gerçekten söylüyorum. Benim için dünyadaki en seksi şeysin ve bu sadece görünüşün yüzünden değil. Bu taşıdığın o muhteşem duruş ve ne kadar sakın olmanla alakalı. Karda kısılıp kalmamıza bak mesela. Geceyi avcı kulübesinde geçirmemiz gerektiğini fark ettiğinde gözünü bile kırpmadın. Bak sana söyleyeyim, yerinde olsa Crystal başımın etini yedi.”

“Kontrol edemeyeceğim şeylerden şikâyet etmeyi etkili bir strateji olarak görmemişimdir hiçbir zaman.”

“Kesinlikle.” Bakışları onu esir aldı ve Sarah bu kez gözlerini ondan kaçıramadı, kaçırmak da istemedi. “Sana hakkında çok konuşmadığım bir şey anlatacağım. Bu göremediğin bir yara. Bu ruhumda açılmış bir yara ve sana onu göstereceğim.”

BÖLÜM ON ALTI

Travis bu konuya girmeyi planlamamıştı, fakat Sarah'nın yarısına karşı duyduğu farkındalığın aralarında kalan son birkaç engelden biri olduğunu biliyordu ve o bu konuda konuşana kadar bu sorunu aşamayacaklardı. Kısasa kısas. Travis kendi karanlık sırrını onunla paylaşırsa Sarah da buna karşılık verecekti.

“Biliyorsun, annem ben on beş yaşındayken ciddi bir astım krizinde hayata gözlerini yumdu.”

Sarah başını salladı.

“Jazzy'yi etkileyen de aynı durum, sadece kısa zaman öncesi-ne kadar onun durumu annemden de beterdi.”

“Travis bu konuda konuşmana gerek yok.”

Bir elini onu durdurmak için kaldırdı. “Annem öldükten sonra iyice dağılmıştım. Yapmamam gereken birçok şey yaptım.”

“Crystal'ı hamile bırakmak gibi.”

“Evet,” dedi Travis. “Fakat bundan pişmanlık duyamam. O yüzden Jazzy'ye sahibim. Ama babama yaşattıklarımın ötürü pişmanım. Annem öldükten sonra tam bir enkazdı. Ebeveynlerim hayatlarının bir gününü bile ayrı geçirmemiş liseli âşıklardı. Babam derin bir depresyona girdi ve beni kontrol altına alacak enerjiden ya da istekten yoksundu.” Ellerini iki yana açtı. “İtiraf

etmem gerek, tam bir pisliktim. Kendimden başka kimseyi düşünmüyordum.”

“Bu doğru değil,” dedi Sarah. “Annenin ölümü sana çok acı verdiği için bunu etrafındakilerden çıkarıyordun. Büyükanem bunu gördü. O seni anlıyordu.”

“Büyükanem bana gerçekten iyi davrandı. Annem öldükten sonra bana çok yardımcı oldu.”

“Keşke daha büyük olsaydım. O zaman sana ben yardımcı olabilirdim.”

Travis bakışlarını ellerine dikti. “Annem eskiden babamla birbirlerinin ruh eşi olduklarını söylerdi. O öldükten sonra babam bana kaderin cehennemden farksız olduğunu, çünkü diğer yarın öldüğünde bunun biri uzanıp kalbini sökmüş de sen yaşamaya devam ediyormuşsun gibi bir his verdiğini söylemişti.” Başını kaldırıp yeniden onun gözlerine baktı. “O yüzden düğünümdeki o kader laflarıyla ödümü koparmıştın.”

“Travis... Ben sadece renkli bir hayal gücüne sahip aptal bir çocuktum.”

Travis tekrar elini uzatınca Sarah elini onun avuç içine yerleştirdi. Travis parmaklarını onunkilere kenetledi. “Hayır değildin ve beni korkutan da buydu. Sen on beş yaşındaydın, bense yirmi. Hakkında öyle düşüncelere sahip olamazdım, o yüzden bunları bastırdım.”

Dışarıdaki kar fırtınası kulübeyi dövmeye devam ederken rüzgâr uluyordu. Travis ateşe bir odun daha atmak için ayağa kalktı. Arkasını döndüğünde ona şömine ateşinin ışığında bir bakış attı ve daha önce hiç kimse için hissetmediği duygularla sarsıldı. Hızlıca bakışlarını kaçırdı. Anlatmaya cesareti varken bu hikâyeyi içinden atmalıydı.

“Annem öldükten sonra büyükannen, Raylene Hala ve onların arkadaşları dışında neredeyse tamamen yalnızdım. Bu yüzden belaya bulaşıyordum. Bulamadığım bir şeyi arayıp duruyordum. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Dünyam tepetaklak olmuştu ve o güne kadar inandığım her şey gitmişti. Aşkını yanlış yerlerde aramaya başladım. Daha iyisini bilmiyordum. Crystal’la beraber oldum çünkü yeniden bir şeyler hissetmemi sağlamıştı. Dönüp bakıyorum da kaybettiğim ailenin yerine koymak için yeni bir tane yaratmaya çalışıyordum aslında.”

Sarah onun için akıtmak istediği gözyaşlarını bastırarak tek kelime etmedi.

“Crystal’la evlendikten sonra ve Jazzy doğmadan önce hâlâ biraz serseriydim,” diye itiraf etti ateşi süngüyle karıştırırken. “O zamanlardaki tavırlarımdan utanç duyuyorum. Evden çıkar, Crystal’ı yalnız bırakır ve sarhoş olurum. Bir akşam, bir kazaya karıştım. İçinde beş kişilik bir aile olan bir arabaya çarptım. Neyse ki herkes iyiydi, fakat bu benim için ciddi bir *kendine gel* çağrısı oldu. Babamın benden yana kendini başarısız hissettiğini biliyorum. Keşke...” Konuşmaya çalışırken boğazı geriliyordu. “Keşke Jazzy’nin doğumunu görece kadar aramızda olsaydı. Oğlunun nasıl iyi yönde değiştiğini görmek için.”

“Dinliyorum,” diye mırıldandı Sarah.

Travis süngüyü yerine koyup şöminenin yanına oturdu. Avuç içlerini kot pantolonla kaplı bacaklarına sürüyordu. “Babam tahmin ettiğimden çok daha derin bir depresyondaydı. Kendi sorunları hakkında konuşmayan içine kapanık biriydi. İnsanlardan uzaklaştı. Kendini soyutladı.” Kelimeleri bir araya getirmek tahmin ettiğinden daha da zorluydu.

“Ne oldu?” diyerek onu yeniden nazikçe konuşmaya çekti Sarah birkaç dakika sonra.

Travis onun gözlerinin içine baktı. “Depresyon kazandı.” Duraksadı ve alt dudaklarını ısırıldı.

“Lütfen, bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Senin için hâlâ acı verici olduğunu görebiliyorum.”

“Hayır, anlamamı istiyorum. Ben açık bir kitabım Sarah. Söz konusu *ben* olduğumda içim dışım bir. İyisi, kötüsü ve ortası. Hepsini seninle paylaşmak istiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Sarah usulca.

Travis yüzünü avuçlarının arasına gömdü. “Jazzy’nin doğumuna iki ay kala babam muayenehanesinden bir şişe azot oksit* aldı, başka bir eyaletteki WalMart’a sürdü ve aracını park yerinin köşesine çekti. Arabanın arka koltuğuna geçti, bütün kapıları kapadı ve azot oksidi açarak solumaya başladı, ta ki nefes almayı kesene kadar. Bedenini beş gün sonra buldular.”

Odayı derin bir sessizlik kapladı. Sarah’nın yüzü ifadesizdi, fakat Travis onun nefes alıp verişinin hızlandığını ve yanağından süzülen yaşları görebiliyordu.

“Kaza olabilir mi?” diye sordu Sarah. “Belki de sadece kendini iyi hissetmek istedi?”

Travis başını iki yana salladı. “Tıbbi inceleme olayı kazara aşırı doz olarak tanımladı, fakat ben babamın sigorta ödeme yap-sın diye bize iyilik ettiğini düşünüyorum. Kulübeyi bu sayede satın alabildim. Onun bunu bilerek yaptığını biliyorum.”

“Ben...” Ona dokunmak, onu teselli etmek istercesine bir elini kaldırdı ama hemen ardından elini yeniden kucağına indirdi. “Travis... Çok üzgünüm.”

* Öldürücü gaz.

Travis önemli değilmiş gibi bir tavır sergileyerek omzunu silk-ti. Üzüntüyle başa çıkmanın en iyi yolunun cesur bir yüz ifadesi takınmak olduğunu, acı biraz hafıfleye başlayana kadar bir ayağı-nı diğer ayağının önüne atarak adım adım ilerlemeyi öğrenmişti. “Yara izleri neralere gitmiş olduğunun kanıtıdır, nereye gideceği-nin göstergesi değillerdir. Babam gibi kendimi sevdiğim insan-lardan soyutlamayacağıma dair yemin ettim. Babamın çöküşü bu yüzden oldu. Her şeyi içine attı. Kimsenin yardımcı olmasına izin vermedi. Kafasının içinden neler geçtiğini bana hiçbir zaman an-latmadı. Benden kaçtı. Kendi karanlık sırlarını sakladı ve onu bu yüzden affetmekte çok zorluk çektim.”

“Herkes senin gibi insanlara kucak açmayı benimseyemez,” dedi Sarah. “Bazı insanlar işleri kafalarının içinde yoluna koymak için yalnız kalmaya ihtiyaç duyarlar. Bu saklandıkları anlamına gelmez. Babanın sadece senden daha farklı bir başa çıkma yolu vardı.”

“Ah, görünüşe bakılırsa kahrolası yolu pek de başarılı değil-miş, öyle değil mi?” Travis sesindeki öfkenin farkındaydı. Evet, babasına karşı hâlâ öfkeliydi.

“Büyük ihtimalle seninle bağ kurmayı çok ama çok istiyordu, fakat bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Klinik olarak depresyon teşhisi konuğu düşünülürse.” Çekinerek elini uzattı ve onun eli-nin üzerine koydu.

“Bunun nasıl bir his yarattığını biliyorsun değil mi?” dedi Travis.

“Neyin?”

“İstediğin zaman dahi insanlarla tam olarak bağ kuramamanın.”

Sarah derin bir nefes aldı. “Öyle.”

“Anlamama yardım et.”

“Baban adına konuşamam.”

“Hayır ama stres altında kaldığında kendini geriye çeken biri olarak babamın davranışı konusunda bana bir fikir verebilirsin.”

Sarah duraksadı, bir an için ona bunu anlatmamayı düşündü, fakat ardından, “Benim için şöyle oluyor...” diyerek söze başladı. “Dünya bir istila gibi geliyor. Her şey olağan hızıyla üzerine doğru geliyor. Cep telefonları, kısa mesajlar, iletiler, trafik gürültüsü...”

“O zaman neden New York’ta yaşıyorsun?”

“Çünkü bu kargaşanın merkezinde garip bir huzur var. New York’taki onca insana rağmen kendi küçük dünyanın içinde kalabiliyorsun.”

“Bir gün benimle balık avlamaya gelmelisin,” dedi Travis. “İşte o zaman sana gerçek huzuru gösteririm.”

“Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Belki bu şekilde doğdum. Belki de çocukken çok fazla yalnız zaman geçirdiğim için. Belki de büyükannemle burada olduğum zamanlar dışında kendi ebeveynim olduğum için. Nedeni her ne olursa olsun, tek başıma olduğumda kendimi güvende hissediyorum ve aksi yaşandığında dengem bozuluyor. Kafamın içinde çok fazla yaşıyorum ve detaylarla bilgileri seviyorum.”

“Fakat az önce bilginin bir istila gibi olduğunu söyledin.”

“Öyle, tabii bilgiyi tek başıma işleyecek zamana ve yere sahip değilsem.”

“Tamam, buna saygı duyabilirim. Kendine özel bir alana ve saklanacak güvenli bir yere ihtiyaç duyuyorsun.”

“Hayattan fazla bir beklentim yok. Aslında fazla bir beklentiye kapılmamak daha çok hoşuma gidiyor. *Büyülü Noel Kurabiyesi*’nin

başarısı benim için ciddi sorun yarattı. Halk önüne çıkmak kâbus-tan farksız. Onlarla başa çıkmamın tek yolu Sadie Cool'muşum gibi davranmak. İkinci bir iyi kitap ya da ilkinden daha iyi bir kitap üretmem için üzerimde yoğun bir baskı var.”

Travis başını salladı ve bekledi. Kendi hızında anlatmasına izin veriyordu.

“Bağlılık korkusu olan ya da ilişki istemeyen biri değilim. Sa-dece benim için dışarı uzanmak oldukça güç ve birçok insan bunu anlamıyor. Beni mesafeli ve aykırı görüyorlar, aslında sanırım öyleyim,” diyerek iç çekti Sarah. “Yara izi de işime hiç yardımcı olmuyor.”

Travis uzun uzun bakarak gözleriyle ona her şeyin yolunda olduğunu anlattı. Sırrının onunla güvende kalacağını.

“İlişki kurma konusunda hiç iyi olmadım. Anne ve babamla bile nadiren konuşuruz. Temsilcim en iyi arkadaşım ve dürüst ol-mak gerekirse bu çok da umurumda değil. Üniversitede bir erkek arkadaşım vardı. Tam bir aşk ilişkisi değildi, fakat sevimliydi ve ben de bir arkadaşına ihtiyaç duyuyordum. Ortak caz müzik sevgi-miz bizi bir araya getirdi ve bir süre işler hiç de fena değildi. Ayda birkaç kez dışarı çıkıyorduk, sonra bana daha sosyal olmam için baskı yapmaya başladı. Dışarı çık. Partilere git. Bu benim için bir arabanın kapısına parmağımı kıstırmak kadar cazipti, fakat onun için denemeyi kabul ettim. Houston’ın kısmen köhne bir bölge-sinde yeni açılmış bir caz bara gittik.”

Travis’in zihninde bir haber belirdi. Üç yıl önce duyduğu bir haber. Houston’da, yangın kurallarına uyulmayan bir caz barda çıkan yangında birçok kişi ağır yaralanmış, bir kişi ölmüştü. Mi-desi kasıldı.

“Bar oldukça kalabalıktı ve müzik gürültülüydü. Çıkıp çıkmayacağımızı sorunca bana kızdı. Bana münzevi ve korkak dedi, kırk yaşında kız kurusu olacağımı söyledi. Bu yüzden benliğimin her bir zerresi oradan çıkmamı söylese de bunu yapmadım.” Su şişelerinden birine uzanıp kapağını çevirdi ve korkunç bir yöne gittiğini bildiği hikâyesine devam etmeden önce sudan koca bir yudum aldı.

“Yangın çıktı. Birileri tuvalette kokain pişiriyormuş. İnsanlar birbirini ezip geçti. Ben de yere düştüm.” Tüm bunlar sanki tanımadığı birinin başına gelmiş gibi sakın, net ve soğuk bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Sarah...” diye fısıldadı Travis ama Sarah’nın ifadesi hiç değişmedi.

“Yanan kolonlardan biri belime düştü. Biri –beraber olduğum adam değil– onu üzerimden kaldırdı ve beni güvenli bir yere taşıdı. Üçüncü derece yanık teşhisiyle yanık vakaları servisinde üç hafta geçirdim. Yine de şanslıydım. Yanık vücudumun yüzde onundan daha azdı. Birkaç sefer deri grefti operasyonu geçirdim. İsteseydim yara izini hafifletmek için daha da fazla operasyona girebilirdim, fakat bununla uğraşacak zihinsel güçten yoksundum, özellikle de edebi başarımın ardından.”

“Erkek arkadaşına ne oldu?”

Sarah omzunu silkti. “Hastanede yatarken benden ayrıldı.”

“Gerçek bir prens,” diye homurdandı Travis.

“Çıktığım bir sonraki adama kıyasla o hiçbir şeydi,” dedi Sarah. “Ona yaramdan bahsetmiştim. Onun için sorun olmadığını söylemişti. Ta ki kıyafetlerimi çıkarana kadar. Tek bir bakış ve bir anda aklına gitmesi gereken bir düzine yer geldi.”

“Duvarlarını indirip ona yaranı gösterdikten sonra seni terk edip gitti mi?”

“Hey, ne diyebilirim ki? Gerçekten kötü görünüyor.”

“Pislik herif.” Travis yumruklarını sıktı.

“Hayat böyle işte.”

“Beni bu adamlarla aynı sınıfa mı sokuyorsun? Üzerini çıkarırsan kaçıp gideceğimi mi düşünüyorsun?”

Sarah pencereden dışarı baktı ve kahkaha attı. “Hey, bak bu benim için büyük şans. Seyircimin kaçacak yeri yok. Vücudu yanıklarla kaplı kızın sevişmesi için tek yol.” Kahkahası sert ve keyifsizdi.

“Yapma...” Travis bir parmağını kaldırdı. “Kendinden böyle bahsetme Sarah. Sen herhangi bir erkeğin kendini şanslı sayacağı kadar harika ve güzel bir kadınsın.”

“Yara izime ve garip karakterime rağmen?”

“Onlar yüzünden,” dedi Travis sert bir ses tonuyla. “Seni sen yapan bunlar. Güçlü ve bağımsız. Sezgileri kuvvetli ve sakin. Meraklı ve tarafsız. Akıllı ve nazik ve güvenilir.”

Sarah’nın yanakları kıpkırmızı kesildi.

“Seni kaybeden o iki tipin tam bir ahlak olduğunu sen de biliyorsun.”

“Crystal gibi.”

“Kesinlikle. Ardında dünyanın en muhteşem çocuğunu bırakıp gitti.” Travis yerinden doğrulup şömineyle masa arasında kalan kısa mesafeyi hızla kapadı. Uzanıp onu ayağa kaldırırken Sarah’nın ona karşı koymadığını gördü. Gözlerini gözlerine kenetleyip ona sadece uzun uzun baktı. Onun aralarındaki bağın gücünü hissettiğinin farkındaydı. Bu hayatı boyunca hiç deneyimlemediği bir şeydi.

Bu kadına âşık olmuştu ama Sarah'nın bunu duymaya hazır olup olmadığını bilmiyordu. Yine de Sarah'nın kaderi olduğundan adı kadar emindi.

Onun böylesine sakın bir şekilde kendine hâkim olmasının çekimine kapılıyordu. Sarah onun kendini sakın ve dengeli hissetmesini sağlıyor, ona içsel yalnızlığını ciddiye alma izni veriyordu. Sevdiği göle benziyordu, derin ve dingin ve ona aynı huzur verici hissi sunuyordu.

Travis ne zaman onun yanında olsa kendini gerçekten evindeymiş gibi hissediyordu. Başkalarının ihtiyaçlarıyla ilgilenirken kendi kimliğini bulmak için çabalaması gerekmiyordu. Aslında onunla beraber olana kadar hayatını diğer insanlarla doldurduğunu hiç düşünmemiş, ihmal ettiği şeyi –kendini– hesaba dahi katmamıştı.

Sarah ona gerçekten *kim olduğunu* keşfetme izni tanıyordu. Annesinin bakımını üstlenmesi, ardından babasının intiharı ve sonunda hasta kızıyla ilgilenmesi düşünüldüğünde karşılanması gereken kendi ihtiyaçlarını bir kenara itmiş, bu da içinde bir tür boşluk hissi yaratmıştı.

Sarah'nın diğer insanların beklentilerinden bağımsız, bildiğini okuyacak kadar özgür olması hoşuna gidiyordu. Yine de bu tereddüt etmesine neden oldu. Alışkanlıklarından nasıl ödün verebilirdi? Travis kabuğuna çekileceğinden korkmaksızın onun bu daimi alışkanlığına gerçekten uyum sağlayabilir miydi?

Babasının içine kapanmayı nasıl alışkanlık haline getirdiğini düşündü. Yatağından çıkmaz, günlerce uyur, nadiren uyanık olur, hiçbir şey yemez ya da hiçbir şeyi umursamazdı. Hayatla bağını koparmış haldeydi.

Sarah onun kadar depresif değildi. Travis bunu biliyordu. Yine de potansiyelin farkındaydı. Bu, Sarah'nın zaman zaman kendini herkesten soyutlaması onu endişelendiriyordu. İnsanları yanına pek yaklaştırmayan birine bulaşmayı gerçekten istiyor muydu? Özellikle de Jazzy'yi düşünmesi gerekirken.

Tabii kızının onunla arasındaki bağı da inkâr edemezdi. Travis küçük kızını hiç bu kadar mutlu görmemişti. Bu kısmen sağlığını geri kazanmasıyla ilgiliydi ama yine de yüzünün Sarah'yı gördüğünde parıldama şeklini gerçekten alışılmadık ve muhteşem buluyordu.

Jazzy etraftayken Sarah da bir gonca gül gibi açılıyordu. Travis'in anlayamadığı bir biçimde birbirlerinden besleniyor gibilerdi. Büyülü kurabiyelerden, peri masallarından, şatolardan ve prenseslerden ve bir varmış bir yokmuşlardan bahsediyorlardı. Kendi küçük dünyalarını yaratmışa benziyorlardı. Travis bunu kötü bir şeye yorabilirdi, tabii bir araya geldiklerinde –ayrı kaldıklarında hiç kakhaha atmamışlar gibi– gülüşmelerini hesaba katmazsa.

“Seni epey bekledim Travis Walker,” dedi Sarah. “Şimdi beni hayal kırıklığına uğratma.”

Travis arzudan gölgelenen o harikulade mavi gözlerin derinlerinde kendini kaybetti. Küçük komşu kızı artık büyümüştü. Sarah tam anlamıyla artık yetişkin bir kadındı. Yanağını kavramak için uzandı ve kulağının tam altında çaresiz bir halde vahşice çarpan nabzını hissetti.

Kafasını eğdi ve dudaklarını, somon rengi o muhteşem dudaklara bastırdı. Nazik öpücüğü içinde yapılanan azgın hislerle çelişiyordu. Kıyafetlerini çıkarıp onu yere yatırmamak için kendini zor tutuyordu. Fakat damarlarında coşan kana, bedeninde yapıla-

nan ihtiyaca teslim olamazdı. En azından tamamen. Bunun yerine başparmağıyla boynunun yan tarafını okşarken dudaklarını usulca öpmeye devam etti.

Dudakları hafif bir iç çekişle aralanan Sarah, sıcaklığı tenine geçip içinde yapılanan ateşi daha da hararetlendirecek şekilde Travis'e yaslandı. Travis anında sertleşse de kendine hâkim oldu. Bir baba olmak sabırlı olmanın kıymetini öğrenmesini sağlamıştı.

Bu ne kadar acı verici olursa olsun bekleyebilirdi. Ona özen göstermesi gerekiyordu. Sarah özel bir kadındı ve kısa süre önce ona en karanlık sırrını emanet etmişti, bu yüzden Travis onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Sarah'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Korkuyordu, evet, ama yine de dünya üzerinde hiçbir şeyi bu kadar çok arzu etmemişti. Geçiş platformundaki günden bu ana dek birbirlerine çekilmişlerdi. Hayır, süreç bundan daha da uzundu. Sarah'nın kiliseye hızla girip ona kadar olduğunu söylediği güne dayanıyordu. Bu sırrım sonunda ona söylediği andı.

Travis yara izini ne olursa olsun önemsemediğini, muhteşem görüldüğünü söylemesine rağmen Sarah aksi olmasından endişe duyuyordu. *Peki ya...*

Hayır. Bunu düşünmeyecekti. Anı yaşayacak, Travis'in ona sunduğu her şeyi deneyimleyecek ve geleceği akışına bırakacaktı.

Travis'e baktı, gözlerindeki tedirginliği gördü ve kendini en az onun kadar korunmasız hissettiğini anladı. O da büyük bir riske giriyordu. Hayatındaki birçok insanın yaptığı gibi Sarah'nın da onu o ya da bu şekilde yüzüstü bırakmayacağına güvenerek kendini riske atıyordu.

Travis ona güveniyor, onun kendini güvende hissetmesini sağlıyordu, bu yüzden Sarah da ona güvenmek zorundaydı.

Yangından tahrip olmuş yaralı bedenini ona sunarak kazağını kafasından çıkarmak için uç kısmına uzandı, fakat Travis elini tutmaya devam ederek ona mani oldu. “Bana bırak.”

Sarah ürpererek kollarını iki yana kaldırdı.

Dokunuşu temkinli ve inanılmaz derecede nazikti. Usulca kazağı sıyırdı ama gözleri hâlâ gözlerine kenetlenmiş haldeydi. Elleri sıcaklayan tenine dokunup parmak uçları vücudunun iki yanını okşarken gözlerini bir an olsun ondan ayırmadı. Kör bir adam gibi yara izinin kabartısının izini sürdürdü. Ve sonra parmakları sutyenini çıkarmak için harekete geçti.

Onun yüzüne bakarken içinde yapılan hislerden ötürü Sarah’nın boğazı düğümlendi, hayatı boyunca böylesine duyarlı ve ilgili bir ifadeyle karşılaşmamıştı. Dışarıdaki kar fırtınası şiddetini artırmıştı, ancak kafasının içinde Bing Crosby’nin *White Christmas* şarkısının döndüğünü duyabiliyordu. Bu adama derinden, gerçekten, çılgıncasına âşık olmuş o masum on beş yaşındaki kız geri dönmüştü.

Travis yüzünü onun saçlarının arasına gömdü ve derin bir şekilde soludu. “Tanrım, öyle güzel kokuyorsun ki Sarah. Ev gibi kokuyorsun.”

Kazakla sutyeni sonunda üzerinden çıkarıp sandalyenin üzerine fırlattı. Sarah gerilerek bekledi. Ama Travis gözlerinin içine bakmaya devam ederek bakışlarını aşağılara hiç kaydırmadı. Sarah avucunu onun göğsüne bastırdı ve onun hızla çarpan düzenli kalp atışlarını hissetti.

Travis onu yeniden uzun, tatlı ve baştan çıkarıcı bir öpücüğe boğdu. Ardından dizlerinin üzerine çöküp Sarah’nın hasarlı bedenini incelemeye başladı.

Sarah'nın içinde taze bir korku yapılandı. Ne görüyordu? Bedenini nasıl buluyordu?

Travis sıcacık dudaklarını yara izine bastırdı ve onu bu zamana dek hiçbir erkeğin yaklaştığı yerinden öptü. “Güzel,” diye mırıldandı her bir öpücüğün arasında. “Güzel, güzel, güzel.”

Onu öpüp mırıldanırken pantolonunu çözüp iç çamaşırıyla birlikte kalçasından sıyrarak bileklerine dek indirdi. Sarah paçalarını tekmeleyerek pantolonundan kurtuldu ve kendini onun önünde çıplak bıraktı.

Travis onu tepeden tırnağa öpmesinin ardından yerinden doğruldu ve bu kez kendi pantolonunu çıkardı. İkisi de çıplaktı ve Sarah onun yüzündeki hayranlık, saygı ve –bunu ummaya cesaret edebilir miydi?– aşk dolu ifadenin ötesinde hiçbir şey göremiyordu.

“Sarah Collier, içinin güzelliği dışına yansıyor, hiçbir yara izi bunu değiştiremez ve ben nefes almaktan bile daha çok seninle sevişmek istiyorum.” Gömleğini çıkarıp onun kıyafetlerinin üzerine fırlattı.

Tokasını çıkarıp saçlarını bedenine doğru akan bir çağlayan misali serbest bıraktı. “Jazzy sana Rapunzel diyor. Rapunzel, Rapunzel, Rapunzel, uzat altın sarısı saçlarını ben geldim.”

“O peri masalını biliyorsun demek.”

“Bunun için kızıma teşekkür etmem gerek. Fildişi kulenden çık ve benimle birlikte ol Sarah.”

Bu kez onu öpen Sarah'ydı ve Bing zihninde Trans-Siberian Orkestrası'yla en sevdiği ikinci Noel şarkısı olan *Christmas Canon*'u mırıldanıyordu. Bu romantik müzik kalbinin en hassas teline dokunuyordu. Sarah bunu saf dışı bırakmayı denedi. Bundan arınmaya, hislerine mani olmaya çabaladı ama savunması çoktan yerle bir olmuştu. Travis'in kollarının arasında tam anlamıyla korunmasıydı.

Sonra ise daha önce hiç ağlamamış gibi gözyaşlarına boğuldu. O an inanılmayacak kadar güzeldi. Bu zamana dek Travis Walker’a dair kurduğu her hayal, tutunmaya cüret ettiği her umut kırıntısı gerçekleşiyor ve kalbi ifade edebileceğinden de fazla aşkla doluyordu. Bu da coşkun inlemelerle içinden dışına sızıyordu.

Travis paniğe kapılarak kaşlarını kaldırdı ve ona sıkıca sarıldı. “Tatlım, sorun nedir?”

“Hiçbir şey,” dedi hıçkırıklarının arasından. Durmak istiyor ama yapamıyor ve daha önce böyle bir sorunla hiç karşılaşmamış olduğu için korkuyordu. Fakat Travis yanındayken ortada sorun falan yoktu. Onu benliğinde, derinlerinde hissediyordu.

“Sarah, beni korkutuyorsun.”

“Ben iyiyim. Her şey mükemmel, kusursuz.” Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Lütfen Sarah,” dedi Travis tedirgin bir ses tonuyla. “Lütfen beni bırakma.”

“Asla, Travis, asla,” diyerek yemin etti Sarah.

“Buraya gel.” Elini tutup onu odanın karşı tarafına götürdü ve birlikte serin battaniyelerin üzerine uzandılar. Kar toplayan gün ışığı buzlu harikalar diyarında parıldıyor, pencereden içeri parlak beyaz bir rengin süzülmesine sebep oluyor ve bu yatağa vuruyordu. Sarah daha önce hiç gün ışığında sevişmediğini fark etti. Ya da öğleden sonra. Ama şu an, her şey saf bir haz veriyordu. Burada, bu en görkemli yere nasıl olmuştu da gelmişti?

Karın karına –onunki kusurlu, Travis’inki ise kusursuzdu– uzanıyorlar, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

Travis akıcı bir hareketle onu yatırıp üzerine çıkınca Sarah onun bedeninin sıcaklığının içine aktığını hissetti. “Hoşuna gitse de gitmese de, Sarah, bu ciddi bir şey,” diye mırıldandı Travis.

“Öyle,” dedi Sarah hayallerini süsleyen adamla bu kulübeye, buraya nasıl sürüklendiğini bir kez daha düşünerek.

“Bu seni gölden kurtardığım gün gibi olmayacak. O çılgınca...”

“Bir şehveti,” diyerek onun sözlerini tamamladı Sarah.

“Bu kez farklı.” Bir parmağını onun yanağından aşağı kaydırınca, Sarah onun pürüzlü teninin sunduğu hisle gözlerini yumdu. “Bundan sonra ikimiz de farklı olacağız.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Sarah.

Travis’in erkekliğini uylukları arasında hissedebiliyordu. Başlangıçta hemen fark etmese de artık belirgin, somut bir şeye dönüşmüştü. Bu beklenmedik kar fırtınası gibi bir şeydi... Sıcak kış havasının keskin ve amansız ama yine de mevcut duruma oyunbaz bir şekilde tazelik getiren heyecan verici dinamizmini andırıyordu. Bu Sarah’nın kendini inanılmaz derecede canlı hissetmesine neden oluyordu.

“Şimdi seninle sevişeceğim tatlım,” diye fısıldadı Travis.

Sarah içinde yükselen arzu dalgasının, akıntıya kapılıp denize karışan bir kum tanesiymiş gibi hızla benliğinde kabardığını hissetti.

“Benimle seviş,” diye mırıldandı ve avuçlarını –ağırlığını vermemeye çalışarak onu sararken– gerilmiş olan kaslı omuzlarına bastırdı. Onu çaresiz bir halde arzu ediyordu. Travis’in onu gölde boğulmaktan kurtardığı akşamdan da fazla.

Tam o an Travis onu öptü. Her bir öpücük giderek daha da tatlı hale geliyordu.

Sarah onun erkekliğinin kabardığını hissedebiliyordu. Onun içine girdiğini düşünmek dahi sırtını kavislendirip kendini ona daha da bastırması için yeterliydi. Ama eşzamanlı olarak Travis onunla dalga geçer gibi geri çekildi.

“Hey, bu hiç adil değil,” diye mırıldandı Sarah ve onun o güzel poposuna uzandı.

Travis kahkaha attı. Yaralı karnına değen erkekliği taş gibiydi.

Sarah onu poposundan tutarak ait olduğu, ihtiyaç duyduğu yere doğru çekti.

Travis eğildi ama onun içine girmede. Bunun yerine üzerinde hareket etmeye, erkekliğinin ucunu kusursuz bir ritimle klitorisine sürtmeye başladı. Sonra birden durdu ve onun gözlerinin içine baktı. “Sen inanılmaz bir kadınsın Sarah.”

Tamamen ona odaklanmış haldeydi. Sarah bunu onun sıcacık bakışlarında görebiliyordu. Sanki dünyasının merkezinde üzerine titrediği, hayranlık duyduğu sadece o vardı. Evet, Sarah’nın kendini böyle hissetmesine sebep oluyordu. Göğsünde yapılan bir ateş boynuna, yanaklarına sıçradı. Bir keresinde tam da böyle bir anın hayalini kurmuştu!

Bu adam dışında dünyasındaki her şey –yatak, kulübe, fırtına– çözünmüştü. İkisinden başka hiçbir şey yoktu, her şey bu muazzam şeyin dışında dönüp duruyordu.

Tam o an Travis usulca onun içine girdi.

Nefesi kesilen Sarah bacaklarını açarak kendini tamamen ona sundu. Travis’in okşayışları rahatlatıcı, şefkat yüklü, ilgiliydi, ancak her bir kontrollü darbe daha da derine iniyordu. Dudaklarından zevk dolu bir inleme kopunca, kalbi neşeyle çarpan Sarah tavana bakarak gülümsedi.

“Ah Tanrım, bu...” Hislerini tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Harika, heyecan verici, sıra dışı... Hiçbir üst seviye yeterli görünmüyordu. Bunun yerine parmaklarını kaydırıp dağınık saçlarını usulca çekti.

Travis sırttı. “Ben de hissediyorum tatlım,” dedi boğuk bir sesle ve sakın bir şekilde ritmini sürdürdü.

Sarah anın benzersizliği üzerinde dönüp duruyordu. Travis’in her bir hamlesinden, çıkardığı her bir sestən, bedeninin ona karşılık verme şeklinden inanılmaz derecede keyif alıyordu. Sanki Travis güneşti ve Sarah onun ışınlarına çekilip tomurcuklanıyor, sıcaklığıyla gelişıyordu. İç kaslarıyla erkekliğini sardı ve aman vermeksizin onu içinde hapsetti.

“Hey,” dedi Travis. “Bu da ne?”

İfadesi vahşi ve ölümcüldü, öyle ki bu Sarah’nın içinde ilkel bir güdüyü tetikledi. Onun kontrolünü kaybetmesini izlemek, aldığı zevkten bizzat sorumlu olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Aynı şeyi yeniden yaptı.

“Bu küçük numarana devam edeceksen hapyı yuttum sevgilim.”

Sarah kahkaha attı.

“Tanrım, kahkahanı duymaya bayılıyorum.” Yüzünü onun boynun kıvrımına gömdü ve tenini usulca dişledi.

Sarah hafifçe inledi.

“Ah demek hoşuna gitti?”

“Hı-hı.”

Travis temposunu artırırken onun tenini dişlemeyi sürdürdü ve diliyle boynuna ahlaksız şeyler yaparken içine girip çıkmaya devam etti.

Sarah’nın nefesi kesildi. Bu adam onu çılgına çeviriyordu.

Yine de onu içinde tutup hemen ardından serbest kılarken çılgına dönen tek kişi Sarah değildi. “Sorun değil, al benden de o kadar,” diye mırıldandı.

Pürüzsüz sırtını kaplayan teri hissediyor ve erkeksi kokusu burnuna geliyordu. Buna, içine girip çıkma şekline bayılıyordu.

“Daha da derine,” dedi utanmazca. İçindeki ilkel tarafı yüzeye çıkaran neye sahipti bu adam? “Hadi, bana sahip olduğun her şeyi ver.”

Travis isteğini yerine getirdi ve hızlı, derin darbelerle içine girip çıkmaya başladı. Sarah onun bu coşkun hızına uyum sağlamak için mümkün olan en yakın teması kurarak ona yapıştı. “İşte böyle bebeğim, devam et.”

Travis daha da hızlanırken Sarah onun bedenini sarışının yittiğini hissedebiliyordu ama bu sorun değildi çünkü o da kontrolünü kaybetmiş durumdaydı.

Hayır, hayır, kendini çoktan kaybetmişti. Ritme kapılarak, his girdabına çekilerek giderek daha da yükseğe tırmanıyordu. Canı yanmış gibi keskin ve boğuk sesle haykırdı. Ama bu haykırış acı dolu değil yalnızca saf zevkle yüklüydü.

Kendini tuttu. Travis içine sertçe girip çıktı.

Yatak duvara çarpına dek hızla ve sertçe içinde gidip gelmeyi sürdürdü... Ve sonra Sarah yıkımın eşiğine geldiğinde, ikisi de doyuma ulaşabilecekken Travis durdu.

Yerinden doğruldu; teni terle kaplıydı ve bedenindeki her bir kas gerilmişti. Ne zaman duracağını ve bunu nasıl yapacağını bilerek hem kendini hem de onu en ateşli anda uçurumun kenarından geri çekmişti. Kontrolü hayret vericinin ötesindeydi. Erkekliği rahminin içinde nabız gibi atarken dahi derinlerinde *sadece* durmayı başarıyordu.

Kadınlığı bir nehre vuran yağmur damlaları gibi titreşiyordu. Birbirlerine öylesine yakınlardı ki aralarındaki ateş giderek hararetleniyordu. Sarah içi eriyormuş gibi hissediyordu.

“Lütfen,” diye sızlandı. “Lütfen.”

“Henüz değil,” diye fısıldadı Travis dudaklarını onun kulağına bastırarak. “Henüz değil.”

Onu usulca öperken serin dudakları aralarındaki cehennem ateşiyle çelişiyordu. Sonra dudaklarını Sarah’ın bedeninde aşağılara doğru kaydırmaya başladı. Yavaşça içinden çıkınca Sarah yokluğunun etkisiyle inledi.

Ona aşağıdan bir bakış attı. Görkemli erkekliğinin ucu şişmiş ve rengi değişmişti. Doyuna bu kadar yakın olup kendini tutması acı verici olmalıydı. Ona dokunmak için bir elini uzatınca, Travis sanki parmakları tenini yakıyormuşçasına derin bir iç geçirdi.

“Hayır,” dedi. “Bana dokunma yoksa mahvolurum.”

Sarah onun yüzünü inceleyerek elini usulca geri çekti. Travis onu yeniden öpmek için kafasını eğdi, ardından dudakları çenesinden boynuna, oradan da boğazına doğru kaydı. Göğüslerine ulaştığında ise her bir göğüs ucuna eşit ölçüde ilgi gösterdi.

Karnına doğru inerken, Sarah yeniden çılgına döndü. Bacaklarının arasındaki en hassas noktası sızlar halde, ıslak ve sıcacıktı. Travis parmaklarını onun teninde gezdirerek kadınlığına sataştığında ise bütün bedeni ürperdi.

Sonra oradaydı, en çok arzu ettiği yerde. Kafası uyluklarının arasına gömüp diliyle –ah kahrolası diliyle– onu perişan ediyordu.

Sarah kalçasını kaldırıp dudaklarını daha da derinlerine çekerken yeniden o his girdabına kapıldı. Hiçbir şey duyamıyor, koklayamıyor ya da göremiyordu. Tek yapabildiği hissetmekti. Travis’i. Dudaklarını. En hassas noktasını. Bu zamana dek kimseye bu hassas bölgeye sataşma izni vermemişti. Hayatına giren hiçbir erkek de bunu denememişti. Bu konuda hassastı. Ama onun yanındayken değil. Onunla birlikteyken her şeyden arınarak saf bir mutluluğa ulaşıyordu.

BÖLÜM ON YEDİ

Sonrasında şöminedeki odunların çıtırtısını dinleyerek ve sevişmenin verdiği o tatlı hisle sarmalanarak yatakta uzandılar.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Travis onun kulağına, ardından onu hafifçe alnından öptü.

“Ne için?” diye sordu Sarah parmaklarını onun kolundaki siyah tüylerin arasında gezdirerek.

“Kendin olduğun için.”

“Ben neysem oyum, bu bana teşekkür etmeni gerektiren bir şey değil,” dedi Sarah halinden memnun bir şekilde. Bu *sonsuza dek mutlu yaşadılar* hikâyesindeki hoş görünümlü çıplak adamlar aynı yatakta uzanmaktan aşırı derecede keyif alırken ona bakmaya doyamıyordu.

Hey, kendini kaptırma. Kimse bundan sonra neler olacağını bilemez.

Yine de duyduğu mutluluğa engel olamıyordu. Bu anı kucaklamıştı ve tadını çıkarıyordu.

Battaniye yığını altında birbirlerine sokulmuş yattıkları yerden geniş pencerenin ötesini görebiliyorlardı. Dolunayın ışığı dışarıdaki buzlu harikalar diyarına vuruyordu. Her şey donmuştu. Otlar gevrek ve çıtır çıtırdı, yapraksız ağaçlar karanlık gökyüzüne

doğru kemiksi hayalet parmaklarıyla uzanıyordu, elektrik telleri mavi-beyaz buz sarkıtlarıyla doluydu. Havada boş bir sessizlik hâkimdi.

Hiçbir şey hareket etmiyordu.

İçeri yansıyan ışık Travis'in keskin hatlı elmacık kemiklerinde parlıyordu. Sarah işaret parmağını bu pürüzsüz yüzeyde gezdirerek Travis'in teninin esnekliğini hissetti.

Travis elini Sarah'nın parmağının üstüne koydu, dudaklarına götürüp öptü. Ardından bir sonraki parmağını ve bir sonraki parmağını. Ateşli, nemli dudakları Sarah'nın içinde talepkâr bir arzusunun kabarmasına neden oldu.

Bu zamana dek sevgi gösterilerinden hiç hoşlanmamıştı. Omzuna atılan bir kol, belini saran bir el, topluluk içinde verilen bir öpücük. Bu onun mahremiyet, mesafeli olma ve kişisel alan ihtiyacıyla çelişiyordu. Fakat Travis'le birlikteyken onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyor, buna doyamıyordu ve bu *gerçekten* keyif vericiydi.

Travis kolunu omzuna atarak onu yanma çekti ve Sarah tamamen huzurlu bir halde ona sokuldu. Travis ona kendi bedeninde nasıl olacağını öğretmişti ve bu zevk, heyecan dolu yepyeni bir dünyaydı. Kendini ilk kez Disney Dünyası'na gitmiş –şaşkına dönüp hayretler içinde kalmış– bir çocuk gibi hissediyordu. Travis onu baştan çıkarmak için tam olarak neresine dokunması gerektiğini biliyormuş gibiydi. Onun vücudu hakkında Sarah'nın bile bilmediği şeyleri biliyordu. Ne büyük bir keşif!

Sarah avucunu onun göğsünde gezdirerek kıvrıkcık siyah tüyleri okşadı. Tenini yoğurarak altındaki sıkı heykelimsi kasları hissetti. Parmakları göğüs ucuna kaydığında Travis'in tüyleri diken diken olurken göğüs ucu sertleşti.

“Hoşuna gitti mi?”

“Hımm...” diyerek tembel bir şekilde mırıldandı Sarah ve parmaklarını onun göğsünden karın boşluğuna doğru kaydırды.

Travis onu yumuşak bir biçimde öptü, ancak kısa süre içinde ne öpücük ne de Travis artık yumuşaktı.

Sarah zevkle ürperdi.

“Üşüdün mü?”

“Alakası bile yok ama evet dersem beni ısıtır mıydın?”

Travis kahkaha attı. Bu kadının gülüşü onu tepeden tırnağa neşelendiriyordu.

Onu bu kadar mutlu etme gücüne sahip diğer tek kişi Jazzy’ydi. Sarah’yı tekrar öpmeden, onu tatmadan ve ona sımsıkı sarılmadan edemiyordu. Kendine engel olamıyordu. Bu histen kaçış yoktu. Burnunu bedensel, kadınsı kokusuyla doldurarak tamamen etrafını sarıyordu. Onun nefes alıp verişini duymak bile Travis’in oksijen ihtiyacını artırıyordu. Ona doyamıyordu.

Arzu alevlenip kanında dolaşarak onu aşkla harekete geçirdi. Endişeli olması gerekirdi ama değildi. Bu iyi bir his veriyordu. Çok doğru. Yanlış olamayacak kadar hayati.

Sarah diliyle inanılmaz şeyler yapmaya başlayınca Travis inledi.

Erkekliği aç bir canavar gibiydi, Sarah’nın bir sonraki hamlesini bekleyerek yapılanıyordu.

Sarah becerikli bir şekilde dilini onun boynundan göğsüne, oradan da göğüs ucuna doğru kaydırды. Travis’in her bir hücresi her bir sinir demeti içinde diyapazon gibi titriyordu.

Sertleşmiş erkekliği onun ilgisine çaresizce ihtiyaç duyarken Travis’in nefesi kesildi. Sarah aklından geçeni okumuş gibi yavaşça uyluklarının arasına doğru kaydı.

Tatlı dudaklarını erkekliğine bastırduğunda, Travis çılgına döndü. Sıcak dili muazzam bir silahtı. Travis bu zamana dek onsuz nasıl yaşayabilmişti? Sarah olmadan?

Kısa sürede doyum anma yaklaşmak üzere olduğunu hissetti. Sarah da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü geri çekilip yerinden doğruldu. Travis kaybı karşısında inlemek istedi ama sonra Sarah baştan çıkarıcı bir biçimde gülümsedi ve bacaklarını iki yana açarak onun üzerine yerleşti.

Travis onun güzelliğini bakışlarıyla içine çekti. Ay ışığının gümüşü parıltısında, cesaretinin ve dayanıklılığının göstergesi olan yara izini görebiliyordu. Sarah'nın bedenini tamamen ona sunacak kadar rahat olmasından gurur duyuyordu. Kendini özel bir ödül kazanmış gibi hissediyordu.

Bir şeyler söyleyecek oldu ama sonra Sarah eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdı. Travis titreyen eliyle onun göğsünü kavradı. Verdiği ağırlık avucunda muazzam bir bütünlük hissi yaratıyordu. Sarah ağır ağır hareket ederek onu içine aldı. Ve üzerinde gidip gelmeye başladı. Tekrar tekrar.

Travis öne doğru çıkarak onun daha da derinlerine gömüldü. Sarah ritmini artırdı, ta ki tek bir amaca doğru ikisi birden hızla sarılsana dek. Travis onu içine çeken biyolojinin girdabına kapıldığını hissetti. Tüm kasları gerilmişti. Beraber hareket ederek ve zorlukla nefes alıp vererek birbirlerini aynı anda zirveye taşıyorlardı.

Sarah titreyerek ve nefesi kesilerek onun göğsüne yığıldı. Travis kalp atışları birbirlerinin göğsüne çarparken kollarını onun etrafına doladı.

Ona onu sevdiğini söylemek istiyordu. Tam söyleyecekken bir şey ona mani oldu. Bu zamana dek kendini hiç böylesine ye-

nilmez ya da yaptığı şeyden ötürü kıymetli hissetmemişti. Sarah onun kendini dünyalara sahipmiş gibi hissetmesini sağlıyordu, ancak Travis aynı zamanda bunu mahvedecek bir şey yapmaktan ya da söylemekten de ölesiye korkuyordu.

O yüzden sessiz kaldı ve beraberce derin ve rüyasız bir uykuya dalana dek onu sıkıca sardı.

Öğlene doğru uyandılar. Parlak gün ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Fırtına dinmiş, sıcaklık yükselmiş ve buz sarkıtları çoktan erimeye başlamıştı. Kuzey Teksas'ın ipe sapa gelmez havası yine dengesini sağlamıştı.

Kurutulmuş hindi, dil peyniri, krakerle kahvaltı yaptılar ve doğrusunu söylemek gerekirse Sarah öylesine açtı ki fileminyonla omleti dahi bunlardan daha lezzetli bulamayacağını düşündü. Bedeninin her bir köşesi sızlıyor olsa da sırtımadan edemiyordu. İnanılmaz bir gün geçirmişti ve dünyasında her şey yerine oturmuş gibiydi.

Pantolonu dışında üzerinde hiçbir şey olmayan Travis ayağa kalkıp pencereden dışarı bakarken kaşlarını çattı. Sarah da yerinden kalktı ve yanma gidip kollarını onun beline doladı. İstemsizce sergilediği bu tavır karakterine uymuyordu ama yine de ona dokunmadan duramıyordu. Ona en gizli sırrını anlatmış, karşılığında onun da en gizli sırrını öğrenmişti. Eşit koşullardalardı, aralarında başka bir sır yoktu. Bu bir tür özgürlüktü.

“Jazzy için mi endişeleniyorsun?” diye fısıldadı.

“Nereden anladın?” Ellerini onun ellerinin üzerine kaydırды.

“Çünkü sen iyi bir babasın. Jazzy halasıyla birlikte. Güvende olduğunu biliyorsun.”

“Ya hastalanırsa?” dedi endişeli bir ses tonuyla. “Ve ben yanında olamazsam?”

“Hasta falan olmayacak.”

“Bunu bilemezsin.”

Sarah zor bir durumu tatlı sözlerle çekilir hale getirmeye çalışan biri hiç olmamıştı, o yüzden onu rahatlatmakla dürüst davranma arasında gidip geldi. “Tamam,” dedi sonunda. “Şeytanın avukatlığını yapacağım. Diyelim ki Jazzy hastalandı, en kötü ne olabilir ki?”

“Ölebilir ve ben yanında olamam.”

“İstatistiksel olarak yüzdesi nedir?” Onun çıplak sırtını öptü. Tanrım, adam ne kadar da kaslıydı.

“Yüzde birlik ihtimal dahi risk demek.”

“Twilight’a dönmemiz gerekiyor,” dedi Sarah.

“Evet.”

“Dingil bozukken ve cep telefonunu şarj edemezken en iyi seçeneğimiz nedir?”

“Yürümeye başlamak. Keşke daha erken uyanabilseydik. Uykuya daldığımızda doğru düzgün düşünemiyordum bile.”

Sevişmelerine öylesine kapılmışlardı ki ikisinin de aklı başından gitmişti. “Kasaba ne kadar uzakta?”

“Neredeyse otuz kilometre.”

“Hız kesmeden saatte altı kilometre yürüsek bu beş saatimizi alır.”

“Otobana çıkmamız gerekiyor. Orada bir araç bulabiliriz.”

“Tabii buzlu yola çıkan biriyle karşılaşırsak, özellikle de bu ıssız bölgede.”

“Tek seçeneğimiz bu.”

Travis'in haklı olduğunu bilerek eşyalarını topladılar ve dışarı çıktılar. Buzun çoğu erimiş, geriye sulu çamur bırakmıştı. Kaygan zeminde dikkatlice ilerleyerek otobana yöneldiler. Bir saati aşkın bir süre boyunca yürümelerinin ve sadece iki kilometre kadar yol almalarının ardından bir ağır makine aracının sesini duydular.

Birkaç dakika sonra kocaman sarı bir dozer direksiyon başında Belediye Başkanı Moe ile gözler önüne serildi.

“Şuna baksana.” Travis sırttı ve Moe'ye el sallamaya başladı. “Süvarimiz geliyor.”

Raylene, Jazzy ve Patsy öğle yemeğinin ardından meydanadaki Funny Farm Restoranı'ndan dışarı adım atmışlardı ki Moe Schebly arkasına açık kasa dorse bağlanmış bir dozerle kasabaya girdi. Raylene yemek pişirmek istememiş, Jazzy'nin de canı kızarmış tavuk çekmişti. Earl ise Horny Toad'a eleman yerleştiriyordu. İşler kış zamanı da devam ediyordu, o yüzden Raylene kendilerine eşlik etmesi için Patsy'ye teklifte bulunmuştu.

“Moe'nin yanında oturanlara baksanıza,” dedi Patsy.

“Babacım!” diye bağırdı Jazzy neşeyle, Travis dozerden inip Sarah'nın da aşağı inmesine yardımcı olurken. Halasının elini bıraktı ve kendini babasının kollarına atmak için hızla koşmaya başladı.

“Dünyanın en iyi babası,” dedi Patsy. “O kadının tüm saçmalıklarını telafi etmek için sıkı çalışmak zorunda.”

“Her zaman bu kadar eleştirel olmak zorunda mısınız?” diye sordu Raylene.

“Bunun nesi yanlış?”

“Ne yapmış olursa olsun Crystal sadece bir insan.”

Patsy kafasını eğip ona tuhaf bir bakış attı. “Ne zamandır Crystal Hunt’ı savunuyorsun?”

“O şeytani bir tip değil. Sadece bir hata yaptı.”

“Hımm... Bana sorarsan yaptığı oldukça büyük bir hataydı.”

Travis küçük kızını kucağına almış, bir kolunu da Sarah’ya dolamıştı. Sarah ona dünya üzerindeki tek mükemmel kişiymiş gibi bakıyordu. Raylene onların Frank Jennings’in otağında bulunan avcı kulübesinde kısıp kaldıklarını biliyordu ve dün gece aralarında yaşananları öğrenmesi için bir biyolog olmasına gerek yoktu.

Tuhaf bir nedenden ötürü öfke, panik ve endişe birbirine karışarak içinde yapılandı. “Yeğenim ve yazar oldukça yakın görünüyorlar,” diye homurdandı.

“Niye şikâyet ediyorsun ki? Doty Mae ile senin Sarah’yı bu raya bu yüzden davet ettiğinizi sanıyordum. Travis’le arasını yapmak için.”

“Biz kimiz ki başkasının hayatına burnumuzu sokalım?”

“Garip davranıyorsun.” Patsy ellerini beline götürdü. “Baksana ne kadar da mutlu görünüyorlar.”

“Belki de Travis’in Sarah’yla mutlu olmaması gerekiyordu. Belki de kızının annesini tanıyabilmesi için Travis’in eski karısıyla ilişkisini düzeltmesi gerekiyordu.” Raylene yapılan o korkunç hatayı düşündü. Crystal’ın aynı hatayı tekrarlamasına izin veremezdi. Sarah yeğenine iyi geliyor olabilirdi, ancak önemli olan Jazzy’ydi. Küçük kız gerçek annesiyle büyümeyi hak ediyordu. Jazzy Noel’de bir anne dileğinde bulunmuştu ve kendi annesinden daha iyisi olabilir miydi? Hâlâ şansı varken Crystal’a işleri yoluna koyma fırsatı vermemek yanlış olurdu.

Kurabiye Kulübü'nün diğer üyeleri arkalarından iş çevirdiğini öğrenirlerse öfkeden kriz geçirirlerdi. Özellikle de Sarah'ya karşı zaafı olan Dotty Mae. Sarah'ya karşı olduğundan değil, yalnızca Crystal ikinci bir şansı hak ettiği için Raylene böyle düşünüyor-
du. Ve Crystal bunu hak ediyordu çünkü *bu* ailesini toparlamak için eline geçecek son fırsattı.

“Üşüdüm,” dedi Patys'ye. “Arabama gidiyorum.”

“O mini etekleri giymeye son vermediğin sürece üşümen normal.”

Raylene dilini şaplattı. “Öyle mi? Hâlâ mini etek giyebildiğim için beni sadece kıskanıyorsun.”

“Ahha! Daha çok beklersin!”

“Sadece Travis'e onu sonra arayacağımı söyle.”

“Bugün östrojenini almayı unuttun mu?” dedi Patsy kaşlarını çatarak.

Raylene ona orta parmağını gösterdi, arkasını dönüp Earl'ün ona elli beşinci yaş gününde Bruce Springsteen'in *Pink Cadillac* CD'siyle birlikte armağan ettiği pembe Cadillac'ına yöneldi. Springsteen şarkılarını mırıldanırken Earl Cadillac'ın arka koltuğunda sevişmeye bayılıyordu.

Raylene ürpererek arabasına binip kapıyı çarparak kapadı ve motoru çalıştırdı. Bir zamanlar Crystal gibiydi. Şöhret peşinde koşan ve Twilight için fazla iyi olduğunu düşünen bir tipti. İnanılmaz şeyler yapmış ve kariyeri uğruna insanları incitmişti. Ve yeğeninin eski karısı gibi tüm bunların bedelini fazlasıyla ödemişti.

Pişmanlığa karışan empati içini burkuyordu. Dikiz aynasından Travis'in bir kolunu rahat bir tavırla Sarah'nın omzuna sardığını, diğer eliyle de Jazzy'nin saçlarını karıştırdığını gördü. Sevgi dolu bir aile tablosu sunuyorlardı. Sarah yüzünde parlak bir gülümse-

meyle kafasını kaldırıp Travis'le göz göze geldiğinde, Raylene Cadillac'ın dikiz aynasından görünen mesafeye karşın aralarındaki kıvılcımı hissedebiliyordu.

Ah, çoktan geç kalmış olabilirdi.

Gördüğünde tatminkâr ilişki yaşayan bir çifti anında tanırdı. İkisi yakınlaşmıştı. Bundan hiç kuşkusu yoktu.

Onu asıl şaşırtan verdiği bu duygusal tepkiydi. Tüm bunları o ayarlamıştı. Sadie Cool'un aslında Sarah olduğunu keşfetmiş, Kurabiye Kulübü'ne bundan bahsetmiş, Sarah ve Travis'in arasını yapmak için onlarla plan yapmış, Travis'le Sarah'nın yollarının kesişmesini sağlamış, Jazzy'yle ilgilenmişti. Ve tüm bu çabası küçük kızın dilek listesinde yer alan son dileğin gerçekleşmesi içindi.

Sarah'nın Travis'i isteyeceğini düşünmüştü.

Ama Travis adliyenin bahçesinde kafasını eğip Sarah'ya duygularını yansıtan derin bir öpücük verdiği asıl kalbini kaptıranın yeğeni olduğunu anladı. Bu doğru değildi. Aslında içinde yükselen korkunç panik hissi Travis'le Sarah'nın beraber olmasıyla ilgili değil otuz altı senedir sakladığı karanlık sırrıyla ilgiliydi. Annesiz diğer bir küçük kızı düşününce midesi kasıldı.

Kontrolden çıkmadan önce bu birlikteliği sonlandırması gerekiyordu. Sarah'yı seviyordu. Hatta oldukça fazla. Ama o Travis için doğru kadın değildi ve her şeyden önemlisi Jazzy'nin annesi değildi.

Bir tarafı, *Kes şunu, yeğenin hayatına karışma*, diye haykırsa da Raylene bilinmeyen numaralar servisini aradı. Önemli bir görüşme yapması gerekiyordu. Yapabileceği tek şey çok geç kalmadığını ummaktı.

Bir dakika sonra edindiği bir Nashville telefon numarasını tuşladı.

“Alo?” dedi bir kadın. Raylene arka plandan yükselen country tarzı müziği duyabiliyordu.

“Crystal? Crystal Hunt?”

“Evet? Siz kimsiniz?”

“Ben Raylene Pringle, Travis Walker’ın halası.”

“Kim olduğunuzu biliyorum. Ne istiyorsunuz?” Crystal’in sesi saldırgan geliyordu ve Raylene her ne kadar işleri akışına bırakıp telefonu kapamak istese de bunu yapamadı. Bu bir şekilde kendi günahını çıkarma yoluydu.

Derin bir nefes aldı ve otuz altı seneden beri *ilk kez* yapmış olduğu o korkunç şeyi itiraf etti.

Ertesi akşam, Noel’den önceki pazar günü saat altıda, Belediye Başkanı Moe herkese resmi olarak Twilight Noel Ağacı’nın süslenmesine başlanacağını duyurdu. Adliyenin bahçesine toplanmış ve plastik süslemeler, baston şekerler, rengarenk fiyonklar ya da simli şeritlerle donanmış olan kalabalık hevesli bir şekilde hızla öne çıktı.

Sarah birlikte kestikleri ağaca baktı. Mükemmel Noel sediri kasabalılar tarafından süsleniyordu. Işıkları nefes kesici bir biçimde yanıp söniyordu. Kar taneleri havada uçuşuyordu. İnsanlar *Let It Snow* şarkısını söylüyorlardı. Sarah sol tarafında Travis, sağında Jazzy ile birlikte duruyordu. Olağanüstü, tamamen görkemli bir andı. Yaşlanıp sallanan sandalyesinde otururken dönüp geçmişe baktığında katıksız mutluluk duyduğu bu kusursuz dakikaları anımsayacaktı.

Travis bir elini uzatıp onun saçlarının arasına kaydırdı. Bu tanıdık hamlesi Sarah'ın kalbine dokundu. Travis resmi olarak bir çift olduklarını gösterir gibi ona dokunuyordu. "Gitmediğine ve saçlarını kestirdiğine hâlâ inanamıyorum."

Avcı kulübesinde buz altında kaldıktan sonra kasabaya geri döndükleri ertesi gün Sarah en yakın kuaföre gitmiş ve beline inen saçlarını omuz hizasında kesmelerini rica etmişti. Rapunzel uzun bir süredir fildişi kulesinde saklanmaktaydı. Artık değişmişti ve saç değişimi yeni Sarah'yla uyum içindeydi.

Çenesini kaldırıp bir elini kafasına götürdü. "Ağırlık veriyordu."

"Hoşuma gitti... Daha özgür, hafif görünüyorsun." Onun saçlarını kabarttı. "Hâlâ seksi sayılacak kadar uzun ama her şeyi saklayamayacak kadar kısa." *Her şeyi* derken gözlerinde beliren parlantı yorumu açıktı.

"Ah demek daha önce ölçülü görünüyordum."

"Biraz," dedi Travis. "Kontrollü. Kötü bir şey söylemedim... Bu kesim farklı. Farklı görünüyorsun."

"İstedğim de buydu."

"İşe yaramış." Travis ona göz kırptı.

"Bence çok sevimli," dedi Jazzy.

"Teşekkür ederim." Sarah küçük kıza gülümsedi.

"Sarah," dedi Jazzy tutmak için onun eline uzanırken. "Geri döndüğüne göre Noel Arifesi'nde şans kurabiyesi pişirebilir miyiz?"

"Önce babana sorsan daha iyi olur sanırım."

"Babacım, pişirebilir miyiz? Lütfen, lütfen, lütfen?"

Travis *bunu gerçekten yapmak istiyor musun* ifadesini takınarak Sarah'ya baktı.

Sarah başını salladı. "Büyükannemin geleneğini devam ettirmek isterim."

“Harika!” diye bağırdı Jazzy neşeyle. “Noel Arifesi, bizim evde, sakın geç kalma. Şimdi hepsi tükenmeden gidip biraz süsleme almam gerek.”

Jazzy gönüllüler tarafından elden ele dağıtılan Noel süslemelerine doğru hızla ilerlerken Sarah ve Travis kahkahalara boğuldu.

“Bunun neye benzediğini unutmuşum,” dedi Sarah. “Böylesi bir neşeyi.”

Travis kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde gururlu bir ifade vardı. Kırmızı-yeşil çizgili bir kazakla bacak kısmı kırışık görünen mavi bir kot pantolon giymişti. Jazzy ellerinde ağaca asacağı baston şekerlerle çoktan kalabalığın arasına karışmıştı. Dickens etkinliğinde kurulmuş olan ses sistemi hâlâ yerindeydi ve *Holly Jolly Christmas*’ın Burl Ives uyarlaması meydanda yükseliyordu. Şarap, tarçın ve çam kokusu havayı sarıyordu. Sıcaklık sekiz derecelere dek yükselmişti.

“Ne?” Travis bakışlarını ona çevirdi.

“Noel’de bu kasaba... gerçek dışı. Kendimi *Şahane Hayat*’ta kapana kısılmış gibi hissediyorum.”

Gri gözlerini gözlerine kenetledi. “Ama bu harika, Sarah. Böyle geçen her bir gün kutlanmayı hak ediyor.”

Yüzünde beliren iyimser ifade dokunaklıydı. Bunun gerçekten doğru olduğuna inanıyordu. Hem de yaşadığı onca şeye rağmen. Belki de zaten tüm o yaşadıkları yüzünden böyleydi. Bir insan hayata karşı nasıl bu kadar umutlu olabilirdi ki?

Travis bir elini omzuna atıp onu kendine doğru çekti. “Sen yalnızca inanmaktan korkuyorsun,” dedi Sarah’nın aklını okumuşçasma.

Bu doğrudu. Şans kurabiyelerinin gücüne bir zamanlar derin-

den inanmış ve hakikat karşısında bir o kadar derinden incinmişti. Ne kadar çok denediğinin bir önemi yoktu, masumiyetini yeniden kazanamıyordu.

“*Sonsuza dek mutlu yaşadılar* gibi bir şeyin var olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun bana?”

İfadesi ılımlı, bakışları gizemliydi. “Sen bir yazarsın. Bana sen söyle.”

“Bu yalnızca bir kurgu, bir peri masalı.”

Travis onun çenesini okşadı. “Peki yazıyor musun?”

“Yazıyorum çünkü umut verici...”

“İşte bu. Kal orada. Umuda tutun. Umudun olmalı.”

“Birdenbire cesaret verici bir şarkıya başlamayacaksın değil mi?”

“Yardıma dokunursa neden olmasın.” Sırıttı. “Dinle Sarah, her zaman bu kadar iyimser değilim. Sen Twilight’a gelmeden kısa bir süre öncesine kadar Jazzy’yle işler pek de yolunda gitmiyordu, dokuzuncu yaş gününü kutlayamamasından korkuyordum. Ama şimdi ona baksana...” Tatlı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Noel ağacına baston şeker asan kızına el salladı. “Görüyor musun? Umut bu işte.”

Umut. Ne de güzel bir kelimeydi. Peki neden bu kadar erişilmez bir his yaratıyordu?

“Al bakalım,” dedi Travis ona bir avuç dolusu parlak, simli şerit uzatırken. “Hadi oraya gidip kasabalılara katılalım ve şahane hayatımızın tadını çıkaralım.”

Travis onun narin bir şekilde bir şekilde Twilight Noel Ağacı’nın bir dalının üzerine simli bir şerit atmasını izledi.

Bir ağaca simli şerit yerleştirme tarzlarına bakarak insanlarla ilgili pek çok şey söyleyebilirdiniz. Önemsiz ayrıntılara takılmanın bazı sabırsız ve hevesli tipler sadece bu deneyimini yaşamayı bekler, simli şeridi havaya doğru savurup olduğu yere düşmesini seyrederdi. Jazzy bu gruba giriyordu. Simli şeritlerin sivri dallardan kaymasını izlemeye bayılıyor ve bir dala takıldığı an kahkahalara boğuluyordu.

Bir de ağacın fazla gösterişli olmaması için elindeki malzemelerden sakınan minimalistler vardı. Babası öyleydi. Ağaçta yalnızca sade beyaz ışıklar ve birkaç süsleme kullanmak isterdi. Fiyonk, baston şeker, çelenk haline getirilmiş patlamış mısır ya da yaban mersini kurusu tercih etmezdi. Aslında Travis'in annesi öldükten sonra ağaç süslemeyi de bir yana bırakmıştı. Belki de Travis'in Noel ağaçlarını süslemekten hoşlanmasının nedeni buydu. Bundan mahrum kalmıştı.

Bir de her bir simli şeridi özenle yerine yerleştiren, geri çekilip şaheserine bakan, ardından öne çıkıp ufak bir dokunuşla o kusursuz görünüme ulaşan sanatçılar vardı. Sarah bu gruptandı.

Toplu bir süsleme etkinliği söz konusu olduğu için aslında bu boşa bir çabaydı. Ağacın kusursuz görünmesinin hiçbir yolu yoktu.

Sarah kafasını eğme ve özenle yerleştirmiş olduğu süslemenin etrafta itişip kakışan çocuklar tarafından yakın zamanda bozulacağını düşünmeksizin ağacı inceleme şekliyle öylesine savunmasız görünüyordu ki...

Travis kalbinin derinlerinde onu her ne pahasına olursa olsun koruma isteğine karışan ani bir keder duydu.

Noel ağacının yanıp sönen ışıkları Sarah'nın mavi gözlerine yansıyor. İnce topuklu çizmeleriyle buz mavisi bir mont ve

yünlü bir pantolon giymişti. Travis onun bu kıyafetlerle kahredici bir şekilde mükemmel göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Yeni kesilmiş seksi saçlarının üzerine gösterişli gözüken püsküllü beyaz bir şapka takmıştı. Bu haliyle bir kayak öğrencisi gibiydi; hem masum hem yaramaz.

Sarah onu sakinleştiren, onun her şeyin gerçekten yolunda gideceğini düşünmesini sağlayan bir dinginliğe sahipti. Ama hayatı o kadar uzun bir zamandır kıyamet yeri gibiydi ki Travis bu dinginliğe bel bağlamaktan korkuyordu.

Sarah onu dengede tutuyordu. Bu, gökyüzü daimi bir boşluk sınırına sahip değilmiş gibi ya da Travis her seferinde bir sonraki kötü şeyin olmasını beklemiyormuş gibi bir his yaratıyordu. Sarah her şeyi normal karşılıyordu. İyi bir dinleyiciydi ve ne zaman yanında olsa Travis kendini dünya üzerindeki tek varlıkmiş gibi hissediyordu. Odak noktası kusursuzdu ve duygularını bastırma yeteneği çoğu insanın yetersizliğini çektiği bir zekânın göstergesiydi.

Travis ona sahip olmasının olumlu etkilerinden keyif alıyordu. Sarah onun ilgisiyle beklenmedik bir biçimde açılıp serpilmişti. Travis ne zaman Sarah'nın gülümsemesine sebep olsa bu ona bulutlu bir kış gününde içini ısıtan güneşten bile daha iyi geliyordu. Ona ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu söylüyor ama bunu ne zaman denese Sarah duyduklarına inanamıyormuş gibi iltifatlarını önemsemiyordu. Kendini hâlâ çirkin ördek yavrusu ya da yanık kurbanı gibi görüyordu. Travis ona güzel olduğunu söylediğinde, yanaklarının kızarma şeklinden bunu anlıyordu.

Fakat bundan daha da fazlası olduğunu biliyordu. Sarah onun ilgisini üzerine çektiğine inanamıyordu. Gençliğinde, içten içe

nasıl biri olduğunu dahi gerçekten bilmeksizin onu romantik kahramanı olarak görmüştü. Âşık olup ona kapılmıştı ve şimdi, Travis onun hislerine karşılık verirken, ne yapacağını bilemiyordu. Özellikle de bu gibi hislerden arınmış ve hayatını farklı bir seviyeye taşımış olduğu düşünülürken.

Rahatsızlık verici bir düşünce geçiş platformunda karşılaşmalarından beri içini kemiriyordu. Sarah pek çok şey, pek çok yer görmüştü. Ünlülerle yemek yiyip şarap içmişti. Dünyanın en büyük şehirlerinden birinde yaşıyordu ve hem meşhur hem de zengindi. Travis ise düşününde kıızıyla dans etme hayali kuran ve sakın sessiz hayatından hoşnut olan kasabalı bir adamdı. Sarah onun gibi bir adamla, böyle bir yerde nasıl mutlu olabilirdi?

Sarah bir şeylerin onun içini kemirdiğini sezmiş gibi dönüp ona baktı. “Ağacı süslemiyorsun.”

“Seni ve Jazzy’yi izlemekten keyif alıyorum.”

“Hadi ama, beni bu işe sen bulaştırdın, bize katılman gerekiyor.” Elini tutup onu yanına çekti.

Dokunuşu –her zamanki gibi– Travis’i çözdü. Bunun yüzüne yansımadığını umarak kalabalığa karışıp genç kadının simli şerit asma tekniklerini uygulamaya başladı. Bir taraflarında Belinda Murphey, kocası Harvey ve çocukları Kimmie, Kameron, Karmie, Kyle, Kevin’la birlikte dallara kırmızı fiyonklar bağlıyordu.

Diğer taraflarında ise Jesse Calloway ve yakın zamanda evlendiği karısı Flynn vardı. Ağacı süslemekten ziyade birbirlerine kur yapıyorlardı. Jesse yerel bir motosiklet dükkanının sahibiydi, Flynn ise ilkokul öğretmeni olmak için eğitim görüyordu. Jesse kolunu karısının beline dolamış –Flynn baston şekerler ve pipetlerle elde yapılmış ren geyiklerini ağaca asmaya çalışırken– onu şakağından öpüp duruyordu.

Travis kıskançlık duyduğunu hissetti. Sarah'yı bağrına basmak istiyordu, fakat genç kadının insanların önünde ilgi gösterilerine düşkün olmadığı mesajını çoktan almıştı ve bunun nedenini merak ediyordu. Belki de insanların aslında yakınlaştıklarını bilmelerini istemiyordu. Yine de tüm kasaba fırtınada geceyi beraber geçirdiklerinden, hatta muhtemelen seviştiklerinden haberdardı.

"Biliyorsun," dedi Sarah. "Yıllardır ilk kez Noel'den gerçekten keyif alıyorum."

"Her sene gelmen gerekiyor," dedi Travis ama sonra söylemeye cesaret etti. "Ya da buradan hiç ayrılmaman. Bir kulübeyi satın alma sürecindesin."

"Bunu yapamam," dedi Sarah. "Kiracılarım var."

"Kiracılarınla birlikte kalabilirsin belki de," deyiverdi Travis, ardından bundan pişmanlık duydu. Onunla birlikteyken işleri ağırdan alması gerektiğini öğrenmişti. Birlikte yaşama önerisini yapmak için ne doğru zamanda ne de doğru yerdelerdi. Onunla yaşamayı ne kadar istediğini bu zamana dek hiç fark etmemişti ve şimdi, sarf ettiği kelimeler havada asılı kalırken oldukları yerde öylece duruyorlardı.

Birbirlerine bakıyorlardı. Travis onun aklından geçenleri gözlelerinden okuyamıyordu ama yüzünde tedirgin bir ifadenin belirlediğinin farkındaydı. Midesi kasıldı. Öyle bir laf etmemeliydi. Onu zorluyordu. Lanet olsun, kendini zorluyordu. "Aklından ne geçiyor?"

Sarah'nın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne zaman bu kasabaya gelsem elimde bir kar küresi tutuyormuş gibi hissediyorum. İçinde erişemediğim büyümlü bir dünya olan."

Bu sözler Travis'in ürpermesine sebep oldu. "Bakmakta olduğun kar küresinin dışında olduğunu hissediyorsundur belki de.

Ben o kar küresinin büyülü dünyasının içindeymiş gibi hissediyorum ve dışarı çıkamıyorum. Emin ol, bu dünya sıcacık, zevkli ve samimi, fakat kozasına sıkışmış bir tırtıl gibi burada sonsuza dek kalmam olası, kanatlarımı bir kez olsun açıp uçamadan. Beni yanlış anlama, kasabamı ve kızımı bu hayatın kendisinden de çok seviyorum ama kanatlarım Crystal'ı hamile bıraktığım gün kırıldı. Bana kalırsa, bilgini ve keskin gözlemlerini hesaba kattığımda, sen bu dünyanın dışını kazanmış durumdasın. Seninle birlikteyken kaçırdığım bir şeyler olduğuna dair tek bir hisle dahi sarmalanmıyorum. Sen beni bütünleyen yapbozun bir parçasısın Sarah ve umarım ben de senin için aynı şeyi yapıyorumdur.”

Sarah yanıt vermedi. Gizemli kadını.

“Bu kar küresinin iki farklı tarafında, ayrı kalabiliriz. Sen sessizce dışarıda, ben güvende ama içeride kalabalıklar arasında. Ya da birlikte olabiliriz ve bu kürenin hem içine hem de dışına sahip olabiliriz.”

Biri ona çarptı. “Ops, özür dilerim, bir çobanpüskülü dalma takıldım.”

Bu Raylene Hala’ydı ve ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. Sarah’ya birlikte yaşamayı teklif ettiğini duymuş muydu? Kahretsin, az önce yaptığı şey bu muydu?

Aniden aklına bir fikir geldi. “Birkaç dakikalığına Jazzy’ye göz kulak olabilir misin Ray Hala?” diye sordu.

Raylene’in bakışları Sarah’ya kaydı. “Elbette, işine bak.”

“Teşekkürler.” Elini tutup Sarah’ı Noel ağacını süsleyen kalabalıktan çekerek uzaklaştırdı.

“Hey,” dedi Sarah elindeki simli şeridi kaldırarak. “Daha bitirmemiştim.”

“Tamam.” Travis simli şeridi onun elinden alıp etrafta gezinen Moe’ye doğru fırlattı. “Ağacı biraz süsleyin Başkan.” Sarah’ı Rinky-Tinks’e doğru çekti. “Hadi sıcak çikolata içelim.”

“Jazzy’nin de bize katılmak isteyeceğinden eminim, ben...”

“Endişelenme, ısırمام,” dedi Travis ve sonra alaycı bir şekilde sözlerini sürdürdü. “Bunu benden istemediğın sürece.”

BÖLÜM ON SEKİZ

Sarah ve Travis Rinky-Tinks'te geniş cam pencerenin önüne oturmuş kalın Noel Baba kupalarından kremşantiyle kaplı sıcak çikolata içiyorlar ve ufak bir tabak çikolata parçacıklı kurabiyeyi paylaşıyorlardı. Mekân turistlerle doluydu ve birinin kalkmasının ardından en öndeki manzaralı masaya oturabildikleri için şanslılardı. Sarah hâlâ, Noel ağacının başında Travis gerçekten onunla beraber yaşamasını mı istemişti yoksa bunu bizzat hayal mi etmişti bunu düşünüyordu. Anlamadan bir sonuca varmak istemiyordu, fakat içindeki aşk acısı çeken on beş yaşındaki kız çoktan Everest Dağı'na çıkmıştı.

Alnından geriye taranmış siyah saçları ona krallara yaraşır bir görünüm verirken Travis'in kalın parmakları kupasının sapına dolanmıştı. O parmakların vücuduna nasıl dolandığını anımsayınca Sarah'nın tüyleri diken diken oldu.

"Pekâlâ," dedi. "Bu hoş. Sen, ben, sıcak çikolata."

Travis'in gülümsemesi yırtıcıydı. "Baş başa olsak daha hoş olurdu."

Sarah kupasını ağzına götürüp sıcak çikolatadan koca bir yudum aldı ve içeceğin içini tepeden tırnağa ısıttığını hissetti. Ya da belki de bunun sebebi Travis'in gözlerindeki ifadeydi. Kura-

biyelerden birini ısırp bundan herhangi bir anlam çıkarmamaya çalıştı.

“Dışarıda söylediğim şey hakkında konuşmadan önce...” Travis başparmağıyla Noel ağacını işaret etti. “Sana bir şey vermek istiyorum. Noel’e kadar bekleyecektim ama *şu an* uygun görünüyor.”

“Bana bir Noel armağanı mı aldın?” Sarah kendini şaşkın ve gururu okşanmış hissediyordu. “Ben sana henüz bir şey alamadım.” Aslında ona nasıl bir hediye alacağını bilmiyordu. Hangi armağan ona *biz yakınlaştık, yarımı görünce benden kaçmadın ama bunun nereye gittiğini bilmiyorum* diyebilirdi ki? Şimdi bunu keşfetmek üzereydi.

Travis boş sandalyenin sırt kısmına astığı montuna eğildi ve büyük ön cebinden bir paket çıkardı. Paket parlak yeşil kâğıda sarılmış ve gümüş bir kurdeleyle bağlanmıştı. Hediyeği uzatırken parmakları birbirlerine değdi. Sarah kaşlarını kaldırdı ve Travis doğruca onun gözlerinin içine baktı.

“Ne bu?” diye sordu Sarah.

“Aç.”

Sarah kendinden emin bir şekilde gümüş kurdelenin ucunu usulca çekti ve yeşil kâğıdı kaldırmasıyla *Zamanda Kıvrılma*’nın epey eski bir baskısıyla karşılaştı. Kalp atışları hızlandı.

“Bu ilk baskısı,” dedi Travis.

“Ama nasıl? Daha Cuma akşamı sana bunun en sevdiğim kitap olduğunu söyledim ve Pazar akşamı elimde ilk baskısını tutuyorum?”

“Hızlı posta.”

“Sana bir servete mal olmuş olmalı.”

“Noel’den önce elime geçtiğinden emin olmak istedim.”

Sarah nazik bir şekilde kitabı açtı, parmaklarını saygı dolu bir ifadeyle sayfaların üstünde gezdirdi.

Başını kaldırmasıyla Travis'in tedirgin görüldüğünü fark etti. Travis sandalyesinde kımıldadı ve ileri doğru uzandı, sesi sadece biraz incelmışti ama Sarah aradaki farkı seçebiliyordu. Dokunaklıydı.

"Buna bayıldım," dedi içtenlikle. "Bu birinin bana aldığı en harika hediye."

"Sana bizi, beni ve Jazzy'yi hatırlatacak özel bir şey almak istedim," dedi Travis.

Sarah kitabı temkinli bir şekilde masaya bıraktı. "Seninle yaşamamı isteyeceğini sanıyordum."

Travis mahcup bir ifadeyle elini ensesine götürdü. "Niyetlenmişim gibi ifade edemedim."

"Biraz hızlı ilerlediğini söyleyecektim."

"Kulübede aramızda olanlardan sonra epey hızlı ilerliyoruz, fakat yalnızca kendimi düşünemem. Jazzy ve ben ayrılmaz bir ikiliyiz ve o öyle çok bir anne istiyor ki... Ben... Biz... Acele-ye getiremeyiz." Ellerini Sarah'nın ellerinin üstüne koymak için uzandı. "Kendimizden emin olmalıyız."

Sarah onun yanında olduğunda kalbinin nasıl attığından başka hiçbir şeyden emin değildi. Her zaman böyle olmuştu. Her zaman böyle olacağını düşünüyordu. Ne olursa olsun. Fakat Travis haklıydı. Bu durum fazlasıyla hızlı ilerliyordu. Her iki taraf için de incitici olabilecek çok şey vardı. Sarah peri masallarının gerçeğe dönüşebileceğine inanmaktan korkuyordu ve Travis... Jazzy her zaman onun önceliği olacaktı ve Sarah bunu anlıyordu. Zaten bundan farklı biri olsaydı Sarah onu bu kadar sevmezdi.

“New York’a geri dönmem gerek,” dedi Sarah. “Noel’den sonra kitabımı teslim etmeliyim.”

“Peki sonra?” Travis başparmağıyla onun parmaklarını okşadı.

“Sizi tekrar ziyaret edebilirim.”

“Jazzy ve ben kalacak yeni bir yer bulabiliriz, sen de kulübede kalırsın.”

Sarah başını salladı. “Hayır, sizin kulübede kalmanızı istiyorum. Orası onun *ev* olarak bildiği tek yer.”

“Taşınabiliriz. Uyum sağlar. O güçlü bir çocuk.”

“Gerçekten öyle.”

Aynı anda adliyenin bahçesindeki Noel ağacına bakmak için döndüler. Gelip geçenlerin arasındaki boşluklardan Jazzy’nin halasıyla birlikte bir etkinlik standında patlamış mısır ve yaban mersini kurusundan çelenk yaptığını görebiliyorlardı.

“Yine de sence aramızda daha derin bir bağın oluşma şansı var mı? Kalıcı bir bağın?”

Sarah nefesini tuttu. Bu onun tüm çocukluk hayallerinin gerçekleşmesi demekti. Niçin *evet, evet, evet, seni seviyorum Travis Walker* diyemiyordu ki? Bunu demeyi o kadar çok istiyordu ki içi acıyordu, fakat kalbini ortaya koyarak bu duygu sızmasını yaptıktan ve kalbinin kırılmasından inanılmaz derecede korkuyordu. On beş yaşındayken duyduğu acıyı düşününce bunun ondan yüz kat daha beter olacağını biliyordu.

Aslında, Travis onu gerçekten tanımaya başladığında, Sarah ona bu kadar büyüleyici görünmeyeceğinden korkuyordu. Kitaplara gömülerek uzun zaman geçirmeyi tercih eden yapısı, etrafında çokça insan olmasını seven kişiler için bir süre sonra sıkıcı olabilirdi. Değişiklik heyecan vericiydi ve zıt kutuplar birbirini

çekmesine rağmen bu noktada birbirlerine eş olamayacak kadar farklılar mıydı?

Belki de sizi bir araya getiren şey aslında farklılıklarınızdır. Birbirinizi tamamlamanızdır. Her bir kişi diğerinin güçsüzlüğünü kapatır.

Bunun doğru olması için nasıl da dua ediyordu, fakat bunu öğrenmek için zamana ihtiyaçları vardı. Sarah bu düşünceyi paylaşmak için dudaklarını aralamıştı ki Travis sandalyesini devirerek bir anda ayağa fırladı ve “Piç kurusu!” diye sövdü.

Ten rengi atmıştı ve pencereden dışarıya bakarken vücudu tamamen titriyordu. Sanki az önce bir elektrik şoku verilmiş gibiydi.

Sarah bakışlarını takip ederek onu bu kadar paniğe sokan şeyin ne olduğunu görmeye çalıştı. “Ne oldu? Sorun nedir?”

“Crystal,” dedi Travis. “Jazzy’nin yanında.”

Travis, Sarah’nın arkasından geldiğinden neredeyse habersiz, öfkeyle Rinky-Tinks’ten çıktı. Aklında tek bir şey vardı: Kızını, eski karısından uzak tutmak.

Travis çekip gittiğinden beri Crystal’ı görmemişti. Boşanma davası açıp Jazzy’nin tam velayetini almıştı ve Crystal buna karşı çıkmamıştı. Travis nafaka istememişti çünkü o kadının lanet olası parasını dahi umursamıyordu. Öğrenmek istediği şey onun neden burada olduğuydu.

“Crystal!” dedi öfkeyle yumruklarım sıkarak.

Crystal etkinlik standında Jazzy’nin yanında duruyordu, Raylene Hala ise ortalarda yoktu. Travis yaklaşırken hem Crystal hem de Jazzy kafasını kaldırıp ona baktı.

“Babacım!” diye haykırdı Jazzy. “Bak! Bu bir Noel mucizesi. Bir annem olmasını diledim ve annem eve geri döndü.”

Travis’in tüm öfkesi birden dindi. Kızının suratındaki müthiş keyfi görmek hissettiği öfkeyi alıp götürmüştü. Jazzy annesi geri döndüğü için *mutluydu*.

Crystal omuzlarına dökülen uzun sarı saçları, dar kırmızı kazığı ve bir o kadar dar kot pantolonuyla harikulade görünüyordu. Travis bir zamanlar onun şimdiye kadar gördüğü en güzel kız olduğunu düşünürdü. Genç, aptal ve azginken ve bu güzelliğin aslında ne kadar yapay olduğunu henüz anlamamışken. Artık Crystal’ın hile dolu ağır makyajı, baştan çıkarıcı saçı ve dar kıyafetlerindense Sarah’nın yalın zarıflığını tercih ediyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu kaldırıma geçerken. Crystal’ın velayeti bırakma konusunda fikrini değiştirip Jazzy’yi ondan almaya çalışacağına dair derin bir korku duymuştu her zaman. Eskiden bununla ilgili kâbuslar görürdü ama zaman geçtikçe duyduğu tedirginlik azalmıştı. Şimdi ise korku ve tedirginlik sonuna kadar açılmış bir musluk gibi hızla üzerine boşalıyordu.

Crystal kolunu Jazzy’nin oturmakta olduğu sandalyenin sırt kısmına atmıştı. “Noel’de kızımı görmeye geldim. Bir sorun mu var?”

Travis buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kesinlikle yok demek istedi, fakat bunu diyemeyeceğini biliyordu. Kısaca başını salladı.

“Bizimle kalabilir mi babacım?” diye sordu Jazzy. “Yatağım da benimle yatabilir.”

“Seninle yalnız konuşabilir miyim?” dedi Travis eski karısına sert bir şekilde.

“Tabii.” Crsytal pantolonunu düzelterek ayağa kalktı.

Travis onu dirseğinden tutup standın arkasına çekti. “Tamam, konuş bakalım. Gerçekten niye buradasın? Para istiyorsan, bunu tekrar düşün derim çünkü tamamen beş parasızım.”

“Biliyorum.” Crystal onun gözlerine bakmakta zorlanıyordu. “Jazzy’nin ilaç masraflarını karşılayabilmek için evi satmak zorunda kaldığımı duydum.”

“Bunu nereden duydun?”

Crystal omzunu silkti. “Bu kasabayı bilirsin.”

“Dedikodu hiç eksik olmaz,” dedi Travis alaycı bir şekilde. “Burada neler olup bittiğini o kadar iyi biliyorsan, nasıl oluyor da biz senden tek bir haber dahi alamıyoruz?”

Eski karısı hayali bir ipliği kazağından aldı. Travis onun göğüslerinin büyümüş olduğuna yemin edebilirdi. Müzik kariyeri hayalinde yardımını dokunacağını düşünerek silikon mu taktırmıştı? Gerçekten, müzikte kendini geliştirmek yerine göğüslerini büyütecek biri varsa o da Crystal’dı.

“Utaniyordum,” dedi Crystal. “Sen ve Jazzy bensiz daha iyisiniz diye düşündüm.” Şimdi de *zavallı ben* numarasını çekmeye çalışıyordu ve bu ilgi çekmek için kullandığı yalnızca bir diğer yoldu.

“Öyle,” dedi Travis bunu söylemenin zalimlik olduğunu bile- rek. Bu kadın ona neler yaşatmıştı!

“Kızımınla biraz zaman geçirmekten başka bir şey istemiyo- rum.” İki parmağını kaldırdı. “Yemin ederim. Evinde kalmama izin verirsen bundan memnun olurum. Ben de beş parasızım.”

Travis kollarını kavuşturdu ve ona öfkeyle baktı, fakat tek ke- lime etmedi.

Crystal onun vücut dilini taklit ederek kollarını kavuşturdu. Çenesini uzatarak Jazzy'yi işaret etti. "Gerçekten iyi görünüyor. Akşam havasında dışarıda olmasına rağmen hiç hırıltı yok."

"İlacı işe yarıyor."

"Epey pahalı, değil mi?"

"Tek bir enjeksiyon iki bin beş yüz dolar ve iki haftada bir vurulması gerekiyor."

"Sigorta karşılamıyor mu?"

"Hayır, endikasyon dışı bir ilaç." Bunun ne anlama geldiğini ona açıkladı.

"Bunu yapmaya devam etmen gerekiyor."

"Elbette. O yüzden evi sattım."

"Ama hâlâ orada yaşıyorsun?"

"Yeni sahibinden kiraladım."

"Ah."

Birbirlerine bakarak orada öylece duruyorlardı, fakat Crystal ona artık yabancıydı. Travis aslında her zaman öyle olduğunun farkına vardı. Crystal onu hiçbir zaman anlamamış, çaresizce meşhur olma arzusu duymuştu. Acaba hâlâ öyle miydi?

"Nashville nasıl?" diye sordu en sonunda başka ne diyeceğini bilemeyerek.

Crystal kafasını salladı. "Fena değil."

"Albüm kaydına dair herhangi bir ilerleme var mı?"

"Başımı kaşıyacak vaktim yok," dedi Crystal ve Travis onun yalan söylediğini anladı. Ne zaman yalan söylese burun kemerini ovardı.

"Nerede çalışıyorsun?"

"Opryland Hotel'de garsonluk yapıyorum."

Konuşabilecekleri şeyler yavaşça tükeniyordu.

“O halde...” dedi Crystal derin bir nefes alarak. “Noel tatili boyunca sizinle kalabilir miyim?”

Travis ona *hayır* diyecekti. Tamam, Jazzy’yi görmesinde sorun yoktu, fakat evine çöreklenmesine izin veremezdi. Crystal bu hakkı onları terk ettiğinde yitirmişti.

“Babacım?”

Kafasını çevirmesiyle arkalarında duran Jazzy’yi gördü. “Evet, tatlım?”

“Lütfen annemin bizimle kalmasına izin ver babacım. Lütfen, lütfen, lütfen. Bu şimdiye kadar gelmiş geçmiş en güzel Noel olacak.”

Crystal ve Travis’i beraber gördüğü an eski korkuları yüzüne tokat gibi inerken Sarah bir ilişki karmaşıklaştığında her zaman yaptığı şeyi yaptı.

Geri çekildi.

Travis’in verdiği *Zamanda Kıvrılma*’nın ilk baskını sıkıca tutup etrafta keyifle gezinenlerin arasından zikzaklar çizerek Mutlu Melek’e yöneldi.

Hissetme, hissetme, hissetme.

Fakat ne kadar tekrarlayıp durursa dursun bu kalbindeki ateşi söndüremezdi. Çok geçti. Bir kez daha Travis Walker’a âşık olmuştu ve tam bunu ona itiraf etmeye hazırlanırken bir İsveç saatinin dakikliğiyle Crystal çıkagelmişti.

Dökmek istemediği yaşlardan gözleri buğulanmıştı. Ağlamayacaktı. Ağlayamazdı. O ağlayıp sızlanan biri değildi. Gözyaşları kirpiklerinden kopup yanaklarına inerek çenesine doğru süzüldü.

Tanrım, bundan nefret ediyordu. Bu kadar derinden hissetmek-ten. Âşık olmanın işkencesi berbat bir şeydi. İçinde kopan duygulardan inanılmaz derecede etkilenmiş durumdaydı, fakat bir şey hissetmemek, duygusal olarak dengede olmak onun alışkanlığıydı. Ya da en azından kendine böyle söylüyordu. Gerçekten duygularına ket vurup hiçbir şey hissetmemeyi mi tercih ediyordu? Bir zamanlar onu güvende tutan zırhı üzerine yeniden nasıl geçirecekti?

Ahmak! Twilight'a geri dönmemesi gerektiğini biliyordu. Yine de buradaydı. Âşık olmuş, incinmişti. Kendi kıcını tekmeleyebilirdi.

Gözyaşları burnuna doldu. Yanında mendil var mıydı? Boştaki elini hızla montunun cebine soktu ve mendil yerine parmakları daha sert bir şeye dolandı. Neydi bu? Dışarı çıkarıp baktı.

Jazzy'nin Noel dilek listesinin bağlı olduğu melek süslemesi. Boğazındaki düğüm daha da genişledi. Gözyaşlarının arasından küçük kızın dilek listesindeki son satırı okudu. *Keşke bir annem olsa, bu sayede ben öldüğümde babam yalnız kalmaz.*

Aptal bir tarafı gizliden gizliye Jazzy'nin dileğini yerine getirecek annenin *kendisi olmasını* mı diliyordu? Gözyaşları artık daha sıcak, daha hızlı bir şekilde yanaklarından süzülüyordu. Sarah nereye gittiğini güçlükle görüyordu. Yine de ardındaki kutlama gürültüsünden sıyrılıp dost canlısı lambaların ötesindeki karanlığa doğru kaçarak hızını artırmayı başarmıştı.

"Sarah, Sarah." Travis dirseğini tutmuş onu kendine doğru çekmeye çalışıyordu.

"Hayır." Sarah kolunu hızla ondan çekti. "Bırak beni."

Travis hemen onu bırakıp geri çekildi. Verandadan vuran hafif ışıktaki Sarah onun nefes nefese olduğunu seçebiliyordu. Hızla

bakışlarını kaçırdı, Travis'in kızarmış gözlerini ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını görmesini istemiyordu.

“Sen ağlıyorsun.”

“Hayır, ağlamıyorum.” Sarah burnunu çekti. “Alerji. Muhtemelen o sedir ağacı yüzünden.”

Bir süre ne konuştular ne de birbirlerine baktılar, ardından en sonunda Travis, “Crystal’ın ortaya çıkacağından haberim yoktu,” dedi.

Sarah ona inanıyordu. Rinky-Tinks’in penceresinden dışarı baktığında ve onu Jazzy’yle birlikte gördüğünde yüzünde beliren ifade gerçektir. Ama konu bu değildi.

“Konus benimle,” diye yalvardı Travis.

Sarah *Zamanda Kıvrılma*’yı göğsüne bastırarak omzunu silkti. Ona hediye için teşekkür etme fırsatı bile bulamamıştı. Şimdi ise uygun bir zaman değildi. “Söylenecek ne var ki? Eski karın geri döndü.”

“Yani? Bunun seninle ve benimle ne ilgisi var?”

Sarah ona baktı. Tıpkı kendisi gibi o da sefil görünüyordu. “Travis, sen ve ben diye bir şey yok. Evet, belki bir şeye başlama-ya çalışıyorduk, fakat hiç başlamadı. Şimdi bırakırsak...”

“Hadi oradan!”

Sarah gözlerini kırptırdı ve geriye çekilerek elini cebine götürdü.

“Crystal’ı bir mazeret olarak kullanıyorsun çünkü hissettiklerinden korkuyorsun.”

“Sorun bu değil.” Elini Jazzy’nin melek süslemesinin üzerine kapadı. Bir kız annesine ihtiyaç duyuyordu. O kadın berbat bir anne olsa dahi. Sarah kendi annesinin, Helen’in ona göstereceği

azıcık ilgi için neler yapabileceğini düşündü. Crystal kızına kendini affettirecekse bunu Sarah yoluna çıkmadan yapabilmeliydi. “Crystal’a bir şans tanımak zorundasın.”

“Değilim.”

“Ya gerçekten değiştiyse? İnsanlar değişir.”

“Umurumda değil, onu sevmiyorum.”

“Sen sevmiyor olabilirsin ama Jazzy onu seviyor.”

“Ne demeye çalışıyorsun? Onu sevmesem bile sırf Jazzy’nin mutluluğu için eski karımı kabul etmem gerektiğini mi? Hem de onun da beni sevmediği aşikârken?” Travis şaşırılmış görünüyordu.

“Jazzy’ye annesiyle zaman geçirmesi için izin vermen gerektiğini söylüyorum. Yapılacak olan şey bu.”

Travis başını salladı. “Bize mücadele etme şansı dahi tanımadan havlu attığına inanamıyorum. Biz beraber iyiyiz Sarah ve bunu sen de biliyorsun. İkimiz de birbirimizleyken daha iyi insanlarız.”

“O nasıl oluyor?”

“Yanıdayken bana olmam gerektiğinde nasıl bağımsız ve tarafsız olacağımı gösteriyorsun. Ve sen, yanıdayken, daha fazla dışa dönük oluyorsun, kafanın içinde yaşamıyorsun, bedenine odaklanıyorsun.”

“Ah konuyu cinselliğe getirme.”

“Neden?” Travis gözleri arzuyla yanarak ona yaklaştı. “Bunun gibi bir deneyimi başka kimseyle yaşamadım ve senin de aynı şeyi hissettiğinden eminim.”

Sarah, Travis’in onu öpmeye kalkacağından korktu. “Hayatta cinsellikten daha önemli şeyler var.”

“Doğru ama harika cinsellik hayatı cilalıyor.”

“Turtle Wax’ı deneyebilirsin,” diyerek aptalca bir şaka yaptı Sarah.

Travis başını geriye savurarak güldü. “Gördün mü, işte bu yanını seviyorum, çarpık mizah anlayışını.”

Sevmek mi? *Sevmek* kelimesini kullanmıştı.

Anlam çıkarmaya çalışma.

Normalde bunu sorun etmez, karışmaksızın mesafeli ve gözlemleyici tavrını korurdu. Fakat Travis bunu berbat etmişti. Her şeyi son derece yoğun bir şekilde hissettiği ve henüz hislerini derinlere gömmeye yeteneğine sahip olmadığı on beş yaşına onu geri çekmişti. Lanet olsun!

Sarah cebindeki melek süslemesini sıktı ve zorlukla nefes aldı. “En iyisi bu. Kısa bir süreliğine kendimize hâkim olamamış olabiliriz ama uzun vadede birbirimizin sınırlarını bozacağımız neredeyse kesin.”

“Bu kadar mı? Daha başlamadan beyaz bayrağı mı çekiyorsun?”

“Geriye doğru büyük bir adım atalım diyorum. Jazzy ve Crystal’ı da düşünmelisin.”

“Yüküm,” dedi Travis. “Senin için buyum. Gereksiz bir yük.”

“Hayatının karmaşık olduğunu inkâr edemezsin.”

“Ve sen sadelik için yaşıyorsun.”

“Benim ihtiyaçlarım son derece temel,” dedi Sarah, yalnızca doğru olduğu için değil aynı zamanda Travis’in geri çekilmesini de sağlamak için. Travis eski karısına bir şans daha tanımayı kızına borçluydu ve Sarah’nın onlara engel olması halinde bunu yapamayacaktı.

“Burada kalırsa Crystal beni geri kazanmaya çalışacak,” dedi Travis. “Ne kadar baştan çıkarıcı olabileceğine dair hiçbir fikrin yok.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Sarah kuru bir sesle.

“Yani gerçekten söylediğini sandığım şeyi mi söylüyorsun? Bitti mi?” Travis incinmiş görünüyordu, fakat Sarah’ın içinde yaşadığı acının onda birini dahi hissediyor olamazdı.

“Sana aramızdaki şeyi bir dondurucuya kaldırmamız gerektiğini söylüyorum.”

“Ne kadarlığına?”

“Bilmiyorum.” Neden yalnızca çekip gitmiyordu ki?

Travis tokat yemiş gibi bir adım geriledi. “Anlıyorum. Sanırım senin hissettiğinden daha fazlasını hissediyordum.”

Hayır, hayır, öyle değil. Kendimi kollarına atmayı ve beni sonsuza dek sevmen için sana yalvarmayı isterdim, bunun benim için ne kadar zor olduğunu bir bilseydin, üstüme bu kadar gelmezdin.

“Sanırım bu Jazzy’yle Noel Arifesi’nde şans kurabiyesi yapmayacağın anlamına geliyor,” dedi Travis.

Sarah’nın içi burkuldu. Söz konusu o küçük kız olduğunda hayır diyemiyordu. “Jazzy’ye verdiğim sözü tutacağım, fakat kurabiyeleri sizin eviniz yerine burada, Mutlu Melek’te yapacağız. Bu da olup biteni konuşmak için sana ve Crystal’a biraz yalnız kalma fırsatı tanır.”

“Crystal’la yalnız kalmak istemiyorum. Ben seninle zaman geçirmek istiyorum.”

“Rolling Stones’un bununla ilgili ne dediğini biliyorsundur.”

“Ne?”

“İstedliğini her zaman elde edemezsin.”

Travis ne yaptığını bilmez bir halde elini saçlarının arasında gezdirdi. “Sarah...”

“Teşekkür ederim bu arada.”

Travis gözlerini kıstı. “Ne için?”

Sarah kitabı kaldırdı. “*Zamanda Kıvrılma* için.”

“Onun amacı kızıma yardımcı olduğun için sana teşekkür etmekte. Kitaplar güçlü şeylerdir.”

“Evet,” dedi Sarah yalnızca.

“Söylemek istediğin başka bir şey yok mu?”

“Ben senin eski karın değilim. Senden uzaklaşmak için bir mazeret aramıyorum. Sadece neyin Jazzy için iyi olacağını düşünüyorum.”

“Peki ya sana ve bana ne olacak? Bizim için iyi olan ne?”

“Bana Jazzy ile ayrılmaz bir ikili olduğunuzu kendin söyledin. Yalnızca sen ve ben olamayız. Bu denklemde Jazzy her zaman öncelikli olacak ve bunu sen de biliyorsun.”

“Böyle olduğundan emin misin?” Gri gözleri kömür karasına döndü.

“Beni neyle suçluyorsun?”

Travis ellerini havaya kaldırdı. “Hey, işler senin için çığırından çıkıyorsa anlarım, fakat en azından Jazzy’nin iyiliği için geri çekiliyormuş gibi yapmayı bırakıp bunu söyleyecek nezaketi göster.”

Suratının ortasına bir tokat atmış olsa Sarah’nın canı daha az yanardı. Bu onun için ıstırap verici bir karar olmuştu ve şimdi de Travis bu kadar baskı ona çok geldiği için geri çekildiğini söylüyordu.

Haklı olabilir mi? diye fısıldadı kafasının içinde yükselen karanlık bir ses.

Sarah başını salladı.

“Seninle tekrar görüşmek güzeldi Sarah. Şahane bir hayatın olsun,” dedi Travis alaycı bir ses tonuyla, ardından verandadan inip arkasını döndü.

Sarah içgüdüsel bir şekilde ona seslenip kalmasını isteyecek

oldu, fakat bu isteğini bastırdı. Hem de çok sert bir şekilde. Duygularını bastırmada o kadar ustalaşmıştı ki cankurtaran halatını bırakıp kendine nasıl nefes alma izni vereceğini bilmiyordu.

Karanlıkta Travis'in uzaklaşmasını izlerken bu adamı sevdiği gibi kimseyi sevmediğini biliyordu, fakat şu an yeryüzündeki hiçbir şey ona bunu söylemesini sağlayamazdı.

Bir kar fırtınası bile Sarah'nın sakince söylediği sözler kadar Travis'in yüreğini soğutamazdı. Bir sersem gibi, sevişmelerinin onun için bir anlamı olduğunu düşünmüştü. Görünüşe bakılırsa son derece yanılmıştı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarparken bir kör gibi meydana geri yürüdü. Tamam, demek Sarah onun Crystal'a bir şans vermesini istiyordu. Jazzy, Crystal'a ikinci bir şans vermesini istiyordu. Tamam, öyleyse, o kadma ikinci bir şans verecekti. Evde kalmasına ve Jazzy'nin hayatına yeniden girmesine izin verecekti, fakat hepsi bu kadardı. Eski karısı için içinde kalan herhangi bir his yoktu. Duyduğu tüm hisler Sarah içindi ve şimdi o da onu terk ediyordu.

Nesi vardı böyle de onu sevemeyen kadınları seçiyordu? Bu durum onu nasıl gösteriyordu?

"Fazlasıyla kolay seviyorsun, Walker," diye sövdü kendi kendine usulca. "Sarah'nın yaptığı gibi davranmanın zamanı geldi, yüreğini ortaya koymayı kes ve gerçek aşkı bulmayı bekleme artık."

Her nasılsa Sarah odasına tek parça halinde girmeyi başardı. Soyundu, duş aldı, artık büyük bir hata gibi görünen kısa kesim

saçlarını kurutma makinesiyle kuruttu ve pijamalarını giydi. Dizüstü bilgisayarını açtı ve gülümseyen meleklerle çevrili yatağının ortasına bağdaş kurarak oturdu. Burası adını hak ediyordu. Mutlu Melek.

Noel Meleği dosyasını açtı ve yanıp sönen imlece baktı. Neredeyse bitirmek üzereydi. Tek ihtiyacı olan sondu. Kahramanı Lily'nin hayatını kurtaracak bir Noel mucizesi.

Kapısı tok bir sesle tıklatıldı.

Lanet olsun, lütfen, lütfen Travis olmasın. Travis koridorda duruyorsa onu içeri çekip yatağına atmaktan kendini alıkoyamazdı.

Kapı tekrar tıklatıldı. Belki de gelen Jenny Cantrell ya da Travis'in halası Raylene ya da dedikodulardan henüz haberdar olmuş Kurabiye Kulübü'ndeki kadınlardan biriydi.

Yataktan çıktı, kapıya doğru yürüdü ve anahtar deliğinden baktı.

Gelen Travis değildi. Jenny ya da Raylene ya da İlk Aşk Kurabiye Kulübü'ndeki kadınlardan biri de.

Gelen, delikten gördüğü kadarıyla, Travis'in eski karısı Crystal Hunt'tı.

Her bir içgüdüğü ona yatağa geri dönüp yorganı başına dek çekmesini ve sağırmış gibi yapmasını söylüyordu. Bu kadın ondan ne istiyordu ki?

Tak, tak, tak.

Sarah odasının kapısını Poe'nun kuzgununun çaldığını düşündü. *Git başımdan!*

"Bayan Cool," diye seslendi Crystal. "Sizinle konuşabilir miyim?"

Sarah iç çekerek kapıyı açtı ama gülümsemedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

“İçeri girebilir miyim?”

Sarah kenara çekildi ve melek desenleriyle kaplı koltuğu işaret etti. Crystal eşiği geçip kendini koltuğa *küt* diye bıraktı. Sarah kapıyı kapadı, fakat ayakta durmaya devam etti.

“Sen osun, değil mi?” dedi Crystal. Kalın bir maskarası çekmişti ve ruju aşırıydı. Teni soluktu ve platin sarısı saçları kurumuş otlara benziyordu. “Düğünümüzü yarıda kesen kız.”

“Evet, o benim. Düğünbozan.”

“Hâlâ ona âşıksın.” Bunu bir soru gibi dile getirmemişti.

Sarah bu sözleri ne teyit ederek ne de inkâr ederek omzunu silkti.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Crystal *evet* cevabı almış gibi kafasını salladı.

“Ne istiyorsun?” Sarah nazik olmaya çalışmıyordu bile.

“Yalnızca bu kasabada herkesin dediği üzere kötü bir karakter olmadığımı bilmeni istiyorum.” Bir şeytantirnağını koparmak için parmağını ağzına götürdü. “Beni yargılıyorlar. Bunu yaptıklarını biliyorum. Annelerin kaçıp bebeklerini arkalarında bırakmaması gerekir.”

“O zaman bunu niye yaptın?”

Crystal utanç içinde kızardı. “Yapmamalıydım. Bunu biliyorum, fakat Jasmine’in hastalığıyla başa çıkamadım. Giderek kötüleşiyordu, neler yaşadığımı bilmiyorsun, kimse bilmiyor.”

“Jazzy’nin yaşadıklarından daha kötü ne olabilir?” Sarah kollarını kavuşturdu. Bu kadın niçin buradaydı? Ona empati duymasını mı bekliyordu?

“Travis bana karşı iyiydi, bilirsin, komikti, çok komik.”

“O iyi bir adam.”

Crystal şeytantağıyla uğraşmaya devam etti. “Hayatımın parçalarını bir araya getirmede bana yardımcı oldu.”

Öfke içinde yapılıyorken Sarah tanımadığı bu kadına karşı bu kadar öfke dolu olmasına şaşırıldı. Tek bildiği Crystal’ın hem Jazz-y’yi hem de Travis’i son derece derinden incittiği idi. “Sen de ona olan borcunu, tam da sana en çok ihtiyacı olduğu zaman, onu terk ederek ödedin.”

“Sanırım bunu hak ediyorum.” Crystal yüzünü buruşturdu. “Ama her geçen gün bebeğinin yavaşça öldüğünü izleyerek öylece oturmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun.”

“Ben bilmiyorum,” diyerek katıldı ona Sarah. “Ama Travis biliyor.”

“Yalnızca Jazzy’den bahsetmiyorum.” Crystal öne doğru eğilip dirseklerini bacaklarına yasladı ve başını eğdi.

Sarah bu sözler üzerine irkildi. Kadın öyle çaresiz görünüyordu ki. “Ne?”

“Bir bebeğim daha vardı. Jazzy’den önce. Travis’ten önce.”

Sarah hiçbir şey demedi, yalnızca bekledi ve hikâye Crystal’ın dudaklarından döküldü. “Çoğu insan bunu bilmiyor. O zamanlar Twilight’ta yaşamıyordum. Bundan pek bahsetmem.” Titreyerek derin bir nefes aldı. “Travis’e bundan bahsedecek cesareti dahi topalayamadım.”

Hiç istemese de Sarah ona karşı empati duymadan edemedi.

Bu kadın için üzölmek istemiyordu, fakat ne kadar derbeder göröndüğünü inkâr etmesi de imkânsızdı. Crystal’ın yerinde olsa *bizzat* ne yapacağını kim bilebilirdi ki?

Crystal ağzını yavaşça açtı, kapadı ve tekrar açtı. Sarah bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu. “On yedi yaşın-

da çalıştığım Chicken Shack'te patronumdan hamile kaldım. Ona hamile olduğumu söylediğimde bununla bir alakası olması istemediğini ve kürtaj yaptırmamı söyledi. Zaten evli ve iki çocuk sahibiydi.” Gözleri boşluğa daldı. “Ama ben o bebeği istiyordum.”

Sessizliğe gömüldü. Sarah ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden tek kelime etmedi.

Crystal en sonunda silkелendi ve hızlı bir şekilde sözlerine devam etti. “Olan şu: Bebeği kendi başıma doğurdum. Ebeveynlerim beni evden attı. Zordu ama bebeğim buna değerdı. O oğlanı yaşamın kendisinden bile çok sevdim. Koyu kahve gözleri ve simsiyah saçları vardı. Tıpkı babasına benziyordu. Beni kocaman kucaklardı ve gülüşü gün ışığı gibiydi. Pamuk battaniye gibi mis kokardı. Benim gururum ve sevincimdi.”

Duraksayarak elini saçında gezdirdi, ardından fısıldadı: “Adı Shiloh'du. Shiloh James.”

Sarah yüreğine bir acının saplandığını hissetti. *Empati kurma, empati kurma, empati kurma*. Fakat çok geçti. Travis'le birlikte olmak kendini hislerinden güvende tutmak için kurduğu tüm engelleri yıkmıştı. Savunması kalmamıştı.

Crystal'ın yüzünden yaşlar süzülüyordu. Sarah uzandı ve komodininin üstünde duran kutudan ona bir mendil uzattı.

“Teşekkür ederim.” Crystal burnunu çekti.

“Daha fazla anlatmana gerek yok.”

“Hayır, bilmeni istiyorum. Anlamamı istiyorum.”

Sarah iç çekmemek için kendini zor tuttu. Bilmek istemiyordu!

“Ben ve Shiloh parkın karşısındaki ana sokakta devletin sağladığı konutta yaşıyorduk. Salıncakta sallanmaya bayılırdı. Onu sallardım ve bana ‘daha yükseğe anne, daha yükseğe,’ derdi. Çok

zekiydi, her şeyi anlardı. Bir yaşındayken süpürgenin sapıyla ışığı açmayı öğrenmişti. Sonra, ikinci doğum gününden yalnızca birkaç ay önce...” Durdu, derin bir nefes daha alıp gözyaşlarını sildi. Maskarası gözlerinin altına aktı. “Beşiğinde olduğunu sanıyordum. Uyuması için yatırmıştım. İlkbahardı ve pencereler açıktı. Televizyon izleyerek kıyafetleri katlıyordum ki kapı çalındı, açtım, gelen bir polis memuruydu ve elinde...” Hıçkırarak duraksadı, ardından en sonunda sözlerini tamamladı. “Elinde Shiloh’un cep kısmına tavşan desenleri işli mavi çizgili küçük tişörtünü tutuyordu ve önünde kan vardı.”

Nabızı öyle sert atıyordu ki Sarah şakaklarının zonkladığını hissedebiliyordu. Yumruklarını sıktı. Bunu duymak istemiyordu.

Crystal tamamen çökmüş haldeydi. Sarah tereddüt ederek ona uzandı ve elini kadının hıçkırıklarla sarsılan omzuna koydu. “Şşşş... Şşşş...”

Uzun bir süre boyunca Crystal’ın duvarlarda yankılanan hüzünden başka hiçbir ses duyulmadı. Ardından Crystal yüzünü mendille silerek yerinden doğruldu. “Çok aptaldım. Dışarı bakabilsin diye beşiğini pencere kenarına koymuştum. Teli itip parka gitmeye çalışacağı aklımın ucundan dahi geçmedi.”

Sarah zihninde tehlikeden bihaber, sevdiği salıncaklara doğru emeklemeye çalışan o mavi çizgili tişörtlü, siyah saçlı küçük çocuğu hayal edebiliyordu. Elini kalbine götürdü. Bu hiçbir annenin başına asla ama asla gelmemeliydi.

“Acil servis ilk yardımda bulundu, nabızı vardı. Onu hemen hastaneye götürdüler, fakat başı çok ciddi yaralanmıştı. Onu suni solunum cihazına bağladılar. Beyninin şişmesini engelleyemiyorlardı. Üç gün boyunca bebeğimin yaşam mücadelesini izledim

ve sonra beyin ölümünün gerçekleştiğini öğrendim.” Crystal’ın yüzünde saf dehşet dolu bir ifade vardı. “Başka bir bebek yaşayabilsin diye oğlumun organlarını bağışlayıp bağışlayamayacağımı sordular. Akbabalar. İliğine kadar bebeğime göz diktiler.”

Zavallı Crystal ailesinden destek görmeksizin, yapayalnız, daha on dokuz yaşında çocuğunun ölümünü izlemişti.

Yas dalgası Crystal’ı bir kez daha sardı, fakat dökecek yaşı kalmadığı için tek yapabildiği sarsılmak ve titremekti. “Ama... Sonra eğer yardımı dokunacaksa başka bir annenin benim gibi acı çekmesine izin veremeyeceğimi anladım. O yüzden belgelerimi imzaladım ve oğlumu yaşam desteğinden çıkarıp parçaladılar. Benim tatlı küçük çocuğumu. Anlıyor musun? İşte bu yüzden Jazzy’ye bağlanamazdım. Shiloh’u sevdiğim gibi onu sevemezdim, yoksa bu beni yok ederdi. Özellikle de o hasta olduktan sonra. Bu acıya tekrar katlanamazdım. Bunu yapamazdım.”

Sarah’nın sinirleri boşaldı. Artık o da ağlıyor, Crystal’a sarılıyor ve ona her şeyin iyi olacağını, hatalarını düzeltmek adına geri döndüğü için Jazzy’nin iyi olacağını söylüyordu.

Ve onun için ne kadar acı verici olursa olsun yapması gereken bir sonraki şeyin ne olduğunu biliyordu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Travis Noel Arifesi'nden bir gün önce kulübenin satışına dair belgeleri imzalamak üzere Sarah ile avukatın bürosunda buluştu. Birbirlerine karşı anlayışlılardı. Travis ona teşekkür edip çeki kabul etti. Sarah ona teşekkür etti. Kira üzerinde anlaşmaya vardılar.

“Jazzy yarın akşam seninle kurabiye yapmayı dört gözle bekliyor,” dedi Travis.

“Jenny'yle konuştum, senin için sakıncası yoksa Mutlu Melek'in mutfağını kullanmamızın sorun olmayacağını söyledi.” Yüzü hiçbir duyguyu açık etmiyordu. Her zamanki gibi sakin ve mesafeliydi.

Travis gençken annesi ona sürüklenen bir buz parçasının üzerinde mahsur kalmış olan genç bir Eskimo –evet, bu kelime artık uygun görülüyordu ama kitap başka bir çağa aitti– hakkında bir hikâye okurdu. Bu buz parçası ailesinin balık avladığı ana buz parçasından koparak denize doğru sürüklenmişti. Travis sevdiği her şeyden buzlu mavi sulara doğru yalnız bir halde uzaklaşırken şaşkınlıktan donup kalmış olan çocuğun yalın resmini hâlâ hatırlıyordu. Bu kemiklerine kadar buz kesmesine ve kendini üzgün hissetmesine sebep olmuştu.

Ve şu an Sarah'ya bakarken, kendini kutuplarda kaybolan ço-

cuğun hikâyesini dinlediği zamanlardaki gibi hissediyordu. Sadece buz parçasının üzerinde olan Eskimo değil Sarah'ydı, giderek uzaklaşıyor ve aralarında dondurucu bir uçurum açılıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözlerini kısmıştı, fakat içine çekilip ondan giderek daha da çok uzaklaşırken yüzü ifadesizdi ve Travis'in ona ne kadar erişmek istediğinin hiçbir önemi yoktu.

İyi. İyi. Bırak gitsin. Böylesi çok daha kolay. Hoşça kal demek.

Peki o zaman içinde tuğladan örülür gibi katman katman yükselen bu yalnızlık sızısı da neyin nesiydi? Kahretsin, o duvarı en azından bir kez aşmaya çalışmadan gitmesine izin veremezdi. Saçını kestirmiş olabilirdi, ancak Rapunzel fildişi kulesine çoktan geri dönmüştü.

Travis elini uzatıp onun koluna dokundu ve Sarah'nın gerildiğini hissetti. Yüzü ifadesiz olabilirdi ama neyse ki bedeni tepki veriyordu. "Sarah..." dedi umutla. "Bir fincan kahve içmek ister misin?"

Sarah başını salladı. "Bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ben hâlâ avcı kulübesinde olup bitenleri konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Crystal'la Jazzy'yi bir an için bu işin dışında bırak ve sadece nasıl hissettiğimizi..."

"Hisler değişir," dedi Sarah. "Onların aynı kalacağına bel bağlayamazsın. İşte bu yüzden duygularını hesaba katarak asla karar almamalısın."

"Kulağa mantıklı geliyor, fakat gerçekte uygulaması zor bir şey. Hislerini nasıl öylece saf dışı bırakabiliyorsun?"

"Onları saf dışı bırakıyor değilim," dedi Sarah. "Sadece onları gelip geçici görüyorum. Değişiyorlar. Neşe üzüntüye dönüşüyor.

Aşk nefrete dönüşüyor. Endişe huzura dönüşüyor. Hislerimiz her daim bir ileri bir geri sekip duruyorlar.”

Travis kulübede paylaştıkları *sevgiyi* hayal mi etmişti? Sadece fiziksel olarak değil duygusal olarak da birbirine bağlanmalarını? Olan buydu. Bundan emindi. Sarah bunu nasıl böyle keskin sözlerle geri çevirebiliyordu?

“Aramızda olanları ardımda falan bırakmayacağımı bilmeni istiyorum. Crystal’ın geri gelmesi seninle benim bir ilişkiye başlayamayacağımız anlamına gelmiyor.”

Travis o an Sarah’nın gözlerinde beliren o özlem dolu parıltıyı gözden kaçırmadı. Belirdiği gibi kaybolan o parıltıyı. Sarah korkuyordu. Tüm bunlar bu yüzdendi. Hissettiği aşk o kadar yoğundu ki aklı ve kalbi ile bununla nasıl başa çıkabileceğini dahi bilmiyordu.

Tamam, Travis sabırlıydı. Bekleyebilirdi.

Ne de olsa o Sarah’nın kaderiydi. Sarah bunu ona bizzat söylemişti.

Raylene, Horny Toad’da barı temizlerken Earl kapıdan içeri girdi. Yüzünde az önce at tepmiş gibi bir ifade vardı. Rengi solmuştu ve bakışları acı doluydu.

“Tatlım,” dedi Raylene onun yanına geçerken. *Kalp krizi olabilir mi*, diye düşündü korkuyla ve nabzının yükseldiğini hissetti. “Sorun nedir?”

Earl sanki Raylene tam karşısında değilmiş gibi onun arkasına doğru baktı ve öğleden sonra ikide barda oturan iki müşteriyi aksi bir şekilde süzdü. “Çıkın dışarı sizi barkolıklar!” Peşinden köpek kovalıyormuşçasına ikilinin üzerine doğru koştu. “Çıkın gidin!”

“Earl?” Raylene’in içini kötü bir his kaplamıştı. Kocasının daha önce böyle davrandığını hiç görmemişti. Korkudan karnına kramplar giriyordu. “Earlie?”

“Kahretsin Earl!” Sarhoşlardan biri sızlandı. “Sorunun ne senin?”

Earl bir bar taburesi kaptı. “Bunu kafanda parçalamamı mı istiyorsun Micky? İstiyor musun?”

Micky her iki elini de teslim olur şekilde kaldırdı ve bardan hızla sıvıştı.

“Yola koyul. Sen de Snake,” diye homurdandı Earl.

“Biramı bitirmedim daha,” diye mırıldandı Snake.

Earl tabureyi barın üzerinde parçaladı. Herkes yerinden sıçradı ve parçalanmış tabureye baktı. Earl, Snake’e yönelttiği parçalanmış taburenin bacağına beysbol sopasıymış gibi omzunda tutuyordu. “Sana barımdan çık git dedim!”

Snake bundan etkilenmiş görünerek Micky’nin ardından hızla dışarı çıktı.

Earl arkasını döndü, her an bir tarafa savurup sert bir darbe indirecekmiş gibi taburenin bacağı hâlâ omzunda duruyordu.

Raylene yutkundu ve bir adım geri attı. Yumuşak başlı kocasını daha önce hiç böyle davranırken görmemişti. *Hiç*. “Earl?”

Gözlerinin altı çökmüştü ve bu haliyle tam bir zombi gibi görünüyordu. “Bu doğru mu Ray?”

Raylene onun ellerinin titrediğini gördü, kendi elleri de titriyordu. Ve o an Earl’ün gerçeği öğrendiğini anladı. Büyük ihtimalle o kahrolası Crystal ağzından kaçırmıştı. “Earl, hadi biraz oturalım...”

“Bu doğru mu? Kendi çocuğunu sattın mı?”

“Öyle değil...” diye fısıldarken Raylene evliliğinin ellerinin arasından kayıp gittiğini hissediyordu. Aslında ona anlatmamasının nedeni de tam olarak buydu. Gerçekten sevdiği tek adamı kaybetme korkusu.

Kocasının gözlerindeki son ışık zerresi de yitip gitti. Omuzları çöktü ve nihayet elindeki kırık tabure bacağına yere bıraktı. “Öyle.”

Raylene ellerini ovuşturdu. “Öyle dediğin zaman kulağa çok kötü geliyor.”

“Lance Dugan’dan yaptığın çocuk için para kabul ettin mi etmedin mi?”

Raylene kollarını kavuşturdu, sonra çözdü, ardından yine kavuşturdu. Endişe içini kemirip bitiriyordu. “Parayı ailesi verdi. Üst tabakadan oğullarının benim gibi bir fukarayla evlenmesini istemediler. Vegas’ta yapılan evliliğimizi geçersiz kıldırılar.”

“Ve ondan olan çocuğunu alıkoydular, çeneni kapalı tutup çekip gitmen için de sana çeyrek milyon dolar verdiler.”

Raylene hissiz bir şekilde kafasını salladı.

“Buna bebeğini satmak denir Raylene.” Earl başını iki yana salladı.

“Bunu senin için yaptım, bizim için.”

“Lance Dugan’la *benim için mi* birlikte oldun?”

“Vegas’taydım, sarhoştum. Lance’i sevmiyordum. Yıldırım nikâhı kıydık, gerçek bir evlilik değildi. Ayrıca sen benden ayrılmıştın.”

“Çünkü sen gidip Dallas Cowboys amigosu olmuştun.”

“Bu iyi bir fırsattı.”

“Tabii, Lance Dugan’la evlenmen, ondan hamile kalman, ardından dönüp adama kendi kahrolası bebeğini satman için iyi bir fırsattı.”

“Bebeği satmadım.” Raylene ellerini beline koydu. “Ailesi bana çekip gitmem için para verdi.”

“Sen de evine, Twilight’a geri döndün ve bana bir kere bile o adamdan çocuk sahibi olduğunu söylemedin. Dahası, bana New York City’de modellik yaparak çeyrek milyon dolar kazandığını açıkladın.”

Raylene kafasını eğdi. “Kendi barına sahip olma hayalini kurmanı istedim. Altı ay sonra büyükbabanın topraklarında petrol bulacaklarını ve Pringlesların dibine kadar zengin olacağını nereden bilebilirdim?”

“Suçu üzerime mi yıkıyorsun? Bu kahrolası barı artık istemiyorum. Can bedeliyle kirletilmiş. Kahretsin, burayı yakacağım.”

“Aptallık yapma Earl.”

“Neden? Beni yeterince aptal yerine koydun zaten.” Earl şiddetle başını salladı. “Dallas Cowboys amigosu olduğun zaman bizi mahvedeceğini biliyordum. Senin için birçok şeye katlandım Raylene çünkü seni altı yaşından beri seviyordum. Fakat her insanın bir sınırı vardır. Bu olay bardağı taşıran damla.” Kollarını hava doğru kaldırdı.

“Earl...” Raylene kollarını ona doğru uzattı, fakat Earl elleri açık halde geri çekildi.

“Sakın bana dokunma Ray.”

“Lütfen...”

“Bana söylemiş olsaydın bunu çözebilirdik. Bu yüzden ihanete uğramış hissediyorum kendimi. Çünkü bana yalan söyledin ve bunu benden sakladın. Senin hakkında her şeyi bilen kişi olmayıydım, fakat şimdi öğreniyorum ki hiçbir şey bilmiyormuşum.”

“Şimdi böyle diyorsun ama Twilight’a Lance’in çocuğuna hamile olarak dönseydim ne yapardın?”

Earl çalışmaktan nasır tutmuş elini saçlarının arasında gezdirdi. Ağzında platin bir kaşıkla doğan asil kanlı Lance'den ne kadar da farklıydı. "İncinirdim, evet. Öfkelenirdim de. Yine de o zamanlar seni hayatın kendisinden bile daha çok seviyordum. Seni elimden kaçırmamak için her şeyi yapardım."

"Ya şimdi?" diye sordu Raylene sesi titreyerek.

Earl'ün gözleri karardı. "Şimdi mi? Artık senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Ve böylece Raylene'in öptüğü ilk oğlan, seviştiği ilk erkek ve otuz beş yıllık kocası arkasını dönüp bardan çıktı.

"Babamı sevdiğini sanıyordum," dedi Jazzy Noel Arifesi'nde Sarah'ya.

Sarah duraksadı, ellerini önlüğünün kenarlarına sildi. "Seviyorum. Hem de çok."

"O zaman neden New York'a geri dönüyorsun?"

Adımlarını dikkatli at. "Annen eve döndü."

Jazzy uzun süre hiçbir şey demedi. Şans kurabiyelerinin içine kâğıtları yerleştirmeye devam ediyordu. Ortam tarçın, vanilya ve kırılgan beklentilerle sıcacık kokuyordu. "Onu pek hatırlamıyorum," diye fısıldadı sonunda.

Küçük kızın usulca dile getirdiği bu kelimeler Sarah'nın kalbini burktu. "Biraz zaman tanı. Onu hatırlayacaksın ve en baştan yeniden tanıyacaksın."

Jazzy onun gözlerinin içine baktı. "Seni daha çok seviyorum."

"O senin annen."

"Ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda babamla beni terk etti."

Hastalığı küçük kızı yaşının ötesinde akıllı yapmıştı, ama yine de Sarah onun bu sözleri bir yetişkinden duymuş olabileceğini düşündü. Belki de Raylene Hala’dan?

Bu an geleceğin yankısından başka hiçbir şey değildi. Sarah’nın ait olmadığı bir gelecek. Bu zamana dek bir yere hiç ait olmuş muydu? Evet, büyükannesiyle beraberken. Fakat büyükannesi artık yoktu.

“Ama geri döndü,” diye hatırlattı ona Sarah.

Jazzy’nin gözlerinin yaşlarla parıldadığını görünce Sarah’nın içi parçalandı. Yutkundu ve çömelip kollarım iki yana açtı. Jazzy yanaklarından yaşlar süzülerek onun kollarının arasına atladı. Sarah sert bir şekilde gözlerini kırıştırdı, kendi gözyaşlarını kontrol altında tutmak için mücadele ediyordu. Küçük kızın önünde ağlamaya başlaması ikisinin de yararına olmazdı. Daha sonra, yatağında tek başınayken, sahip olamadığı her şey için gözleri kuruyana dek ağlayacaktı.

Bu çocuğa nasıl bu kadar çabuk âşık olabilmmişti? Ona ait değilken onu bırakmak nasıl bu kadar çok canını acıtabilirdi?

Duygularına ket vurmak için çabalamıştı. Tarafsız kalmak için. Duygusal bağılıktan kurtulmak için. Peki o zaman bu kızla babasına nasıl böyle çaresizce bağlanabilmişti? Onlar olmadan ne yapacaktı? Bu kadar kısa sürede hayatında nasıl böylesine önemli bir yere sahip olmuşlardı? İmkânsız gibi geliyordu. Hissettiği aşkın yoğunluğu. Alnından öpüp Jazzy’ye sıkıca sarıldı.

“Lütfen beni terk etme,” diye yalvardı Jazzy. “Lütfen gitme.”

Sarah’nın hissettiği duygular –aşk, keder, pişmanlık, yalnızlık, özlem– iç içe geçerek yadsıması imkânsız bir şekilde içini parçalıyordu.

“Her şey yolunda,” diye fısıldadı ve Jazzy’yi ensesinden kavradı. “Her şey yoluna girecek.”

“Girmeyecek,” dedi Jazzy acımasızca.

“Şu an öyle geliyor,” dedi Sarah, hem Jazzy’yi hem de kendini ikna etmeye çalışarak. “Fakat zaman geçecek ve yakında beni unutacaksın.”

“Unutmayacağım,” dedi Jazzy inatçı bir şekilde. “Seni asla unutmayacağım. Asla.”

Nasıl bu hale gelmişti? Travis’le ilişkilerinde Jazzy’nin kafasını karıştırmamaya ya da canını yakmamaya oldukça özen göstermişlerdi. Başarısız olmuşlardı. Hem de fazlasıyla. Ve Sarah’nın her şeyi yoluna sokmak için ne söylemesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Şans kurabiyelerinin hikâyesini sana yeniden anlatmamı ister misin? Büyükannemin bana anlattığı gibi?”

Jazzy burnunu çekti, gözlerini ovuşturdu ve sonunda kafasını salladı.

Sarah hikâyeyi bitirmek üzereyken Jenny Cantrell mutfakta belirdi. “Hey, burası harika kokuyor. Ne pişirdiniz?”

“Şans kurabiyesi,” dedi Jazzy gururla. “Noel Arifesi’nde yastığının altına koyarsan rüyanda gerçek aşkını görürsün.” Jenny’ye bir kurabiye uzattı. “İster misin?”

“Gerçek aşkımla evli olduğuma göre kurabiyeyle uyumak yerine bunu yiyeceğim,” dedi Jenny ve kurabiyeden büyük bir ısırık aldı.

“Sarah,” dedi Jazzy. “Bana bir dakika izin verir misin? Tuvalete gitmem gerekiyor.”

“Elbette.” Jazzy sekerek tuvalete giderken Sarah gülümsedi.

“Tapılası bir çocuk,” dedi Jenny. “Nihayet iyi olduğu için seviyorum. Bütün kasaba onun için çok endişeleniyordu.”

Arka kapıda bir tıkırtı duyulunca Jenny kapıyı açarak arka verandada durmakta olan Travis’le Crystal’ı görünür kıldı. “Girin, girin,” diyerek onları mutfağa davet etti.

Sarah, Travis’in gözlerine bakmamaya çalışsa da buna engel olamadı. Ona bir bakış atıp verandanın ışığının altında durduğunu gördü ve *bam*, bakışları birbirine kenetlendi.

“Jazzy gitmeye hazır mı?” diye sordu Crystal.

“Jazzy tuvalette,” diye mırıldandı Sarah. “Onun için birkaç kurabiye paketlememe izin verin lütfen.” Bir Ziploc çıkarıp içine şans kurabiyelerinden doldurdu.

Travis eşikten içeri girdi. Kurabiyelere uzandı. Parmakları parmaklarına değince Sarah onun bunu kazara yapmadığını düşündü. “Teşekkürler,” diye mırıldandı. “Jazzy için yaptıklarından ötürü.”

“Rica ederim.”

Gerçekten yapmak istediğı tam aksiyken Sarah orada bütün kibarlığıyla durup duygularını bastırdı. Onu öpmek ve bir hata yaptığını, kendisini seçmesini, kendisini sevmesini söylemek istedi ama tabii ki bunu yapamadı. Kalbinin peşinden gitmekle doğru şeyi yapmak arasında kalmış durumdaydı. Dokuz yıl önce kalbini takip etmiş ve yara bere içinde kalmıştı. Şimdi ise takip etmiyordu ve aynı şekilde yara bere içindeydi. Ne yaparsa yapsın sanki kaybetmek onun kaderiydi.

Jazzy mutfağa dönüp hoşça kal dedi ve sonra gittiler... Sarah’ı, Travis’i *bu kez unutmam ne kadar zaman alacak?* diye düşünürken arkalarında bırakarak.

Sarah o akşam çift kişilik boş yatağına uzandı. Kalbi göğsüne demir atmış bir çapaydı. Yan tarafına döndü, dizlerini göğsüne çekti ve kendine sıkıca sarıldı. Tek başına, yapayalnız, hayatını geçireceği o özel kişiyi içten içe özler halde kaç kez yatağına uzanmıştı? Ve tam da *onu* bulduğunu düşündüğünde, adamın eski karısı ailesini toparlamak için kasabaya geri dönmüştü.

Bu haksızlıktı.

Ağlamak istemiyordu. Ağlamaktan yorulmuştu. Asla olamayacak şeyler için dilek dilemekten, bunları umut ederek dua etmekten yorulmuştu. Sahip olduklarından mutluluk duyuyordu: yolunda giden yazarlık kariyeri, temsilcisinin en yakın arkadaşı olması, hayatını rahatça geçirmesine yetecek kadar para ve sağlığının yerinde olması... Bunlar çoğu kişinin erişemediği kıymetli şeylerdi. Daha fazlasını istemek aç gözlülüktü.

Uzun süre yatakta dönüp durduktan sonra nihayet uykuya dabilirdi ve Noel Arifesi gecesi yine aynı rüyayı gördü. On beşinci Noel Arifesi'nden beri görmediği o rüyayı. Ona birçok sorun çıkarmış olan o saçma, duygusal rüyayı.

Travis ile evlendiği o şans kurabiyesi rüyasını.

Sarah rüyasında onu öptüğü esnada bir anda gözlerini açtı. Terlemiş bir halde derin derin nefes alıp vererek olduğu yerde uzandı. Örtüleri üzerinden atıp ayaklarını yataktan sarkıtmasının ardından yüzünü ellerinin arasına gömdü. Neden ama neden o rüyayı görmüştü? Neredeyse üç haftadır Twilight'taydı ve bir kere bile rüyasında Travis'i görmemişti. Bu geceye kadar. Noel Arifesi'ne kadar.

Başucu saatine baktı. Gece bir. Ah. Şişirmek amacıyla yas-

tığına uzandı ama yastığı göğsüne çektiğinde üzerine kurabiye kırıntıları döküldü.

Şans kurabiyeleri. Yastığının altındalardı ve onları oraya kesinlikle o koymamıştı.

Peki ama bunu kim yapmış olabilirdi? Cevabı kesinlikle biliyordu.

Jazzy.

Küçük kız tuvalete gitme mazeretini gösterdiğinde yukarıya, Sarah'nın odasına çıkmış ve kurabiyeleri yastığının altına yerleştirmiş olmalıydı.

Jazzy onun rüyasında tek gerçek aşkını görmesini istemişti. Neden? Bu kişinin babası olduğunu umduğu için mi? Yoksa Sarah'ya bir sevgili bulup annesiyle babasının birleşmesini umduğu için mi?

O an Sarah kitabını nasıl bitireceğini anladı. Örtüleri üzerine çekip bilgisayarını kaptı ve yazmaya başladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu, bilgisayarına sabit ritimli *pıt pıt pıt* sesiyle düşen iri taneli tuzlu gözyaşları. Neden duygularını gösterebildiği tek yer sayfalardı? Neden parmak uçlarından akıp klavyeye geçen ve sayfalarda yer alan duygularını konuşma sırasında ifade edemiyordu?

Demek ki kaderi buydu, Noel'i yalnız geçirmek ve olan biten her şeyi uzaktan yorumlamak; asla ait olmamak, asla uyum sağlamamak. Travis'ten önce kaderini kolayca kabul edebilirdi. Kaderine asla savaş açmamış ya da buna çok fazla kafa yormamıştı. Yeterince mutluydu. Ya da öyle olduğunu sanıyordu.

Fakat artık gerçeği biliyordu. Jazzy'yle Travis'i tanıdıktan ve Twilight'a döndükten sonra ne kadar çok şeyi kaçırdığını, ne kadar çok şeyi kaybettiğini fark etmişti. Kendini ne kadar geri planda tuttuğunu.

Kendini diğerk insanlardan ayrı tutarak hayatında bir berraklık oluşturmaya çalışmıştı. İçsel bir bilgelik. Koyduğu mesafenin ayrılıktan doğan bir tür huzur hissi getireceğini düşünmüştü. Fakat hatası, edindiği tecbelerle değil de tecbelerinden edindiği gözlemlerle kendini tanımlamak olmuştu.

Aşkı parçalara ayırıp hâlâ hissetmeye devam edemezsiniz. Aşk derindi, engindi... Aşkı parçalara ayırıp, inceleyip hâlâ tanımıyor olamazdınız. Aşkı sadece yaşayarak renebilirdiniz.

Bu saf bir aydınlanma anıydı.

Kimi sevdiğini kontrol edemezdi. Aşk karışıktı, gerçekti ve hamdı. Her zaman kaçındığı şeydi. On beş yaşındaki Sarah Collier, dokuz yıl önce, bir Noel günü, kaderinde yazılı olan adam üzerinde hak iddia ettiğinden beri.

Travis yolun aşağısında, gl kenarındaki kulübede, Sarah kadar tutkulu bir şekilde rüya görüyordu.

Crystal misafir odasında kalıyordu; Noel Arifesi'ni onun yatağına girmek için bir bahane gibi kullanmaya çalışmış olsa da Travis'in ona karşı hiçbir sıcak duygusu kalmamıştı. Kızını terk ettiğinde aralarında var olan bütün çekimi yitirmişti. Yine de Jazzy ile arasında tekrar bir bağ kurmak için çaba gösteriyordu, o yüzden evin kurallarına uyduğu ve ellerine sahip çıktığı sürece Travis onun bu evde kalmasına izin verecekti.

Crystal ve Jazzy yatağa döndükten sonra Noel Baba rolüne bürünmüş, ağacın altına hediyeler yerleştirmiş, çorapları doldurmuş ve kk kızının Sarah'yla beraber pişirip eve geldiğinde Noel Baba için bir kenara koyduğu şans kurabiyelerinden iki koca ısırık almıştı.

Aralarına giren onca şeye rağmen Sarah'nın kızına verdiği sözü tutmasının ne kadar nazik bir tavır olduğunu düşündüğünde hem derin bir minnettarlık hem de büyük bir üzüntü hissetmişti.

Rüyasında tekrar evleniyordu. Siyah takım elbisesi içinde altarda durmuş gelininin babasının kolunda yürüyerek çıkagelmesini bekliyordu. Kalbi hızla çarpıyordu. Crystal'la gerçek hayatta evlendiği zamanki gibi endişeden değil, canlandırıcı bir heyecandan ötürü. Bunu istiyordu. Jazzy'nin sağlıklı olmasından başka istediği her şeyden daha çok.

Kendi vücudunun içinde olsa da sanki kendine dışarıdan bakıyormuş gibiydi. Bir kar küresinin içindeki bakir manzaraya bakarmış gibi. Mükemmel bir Noel günü, mükemmel bir evlilik. O damattı. Jazzy ise sağlıklı bedeniyle etrafına nur saçan çiçek taşıyıcısı.

Ve koridorun sonunda, babasının kolunda, mükemmel gelini yürüyordu. Travis'in hayatının aşkı.

Sarah.

Travis irkilerek uyandı, vücudu terle kaplanmış, çarşaf bacaklarına dolanmıştı. Bir eli yastığının altındaydı ve parmaklarının arasında yumuşak, gevrek bir şey vardı. Çekip çıkardı ve karanlıkta gözlerini kırıştıtarak baktı. *Bir şans kurabiyesi.*

Bunu oraya Jazzy mi koymuştu? Onun Sarah'yı düşlemesini mi istemişti?

Şaşkın ve kafası karışmış bir halde yerinden doğruldu. Ardından kemiklerine kadar donmasına sebep olan bir ses duydu ve onu uyandıranın ne olduğunu anladı.

Bugüne kadar duyduğu en kötü astım krizi geçiren kızının vızıldayan nefes alıp verşi.

Sarah kitabını bitirdikten sonra yeniden uykuya dalmıştı ki odasının kapısı tıklatıldı. Saate baktı. Noel sabahı şafak öncesiydi.

Uykulu bir şekilde yerinden doğruldu. “Kim o?”

“Sarah? Ben Raylene Pringle.”

Raylene mi? Sabahın bu saatinde burada ne arıyordu? Travis ya da Jazzy’ye bir şey mi olmuştu? Sarah yataktan apar topar fırladı ve kapıyı ardına kadar açtı.

Raylene cehennemden çıkmış gibi görünüyordu. Normalde iyi taranmış saçları yüzünün etrafından tel tel sarkıyordu, gözlerinin etrafı kızarmıştı, kıyafetleri ise kırıksık, dahası lekeliydi.

“Ne oldu?” diye sordu Sarah paniğe kapılarak.

“Jazzy. Durumu kötü ve bu kez sorun sadece astımı değil. Kalbiyle ilgili. Kalp tıkanıklığı ya da öyle bir şey. Onu solunum cihazına bağladılar. Tanrı şahidim olsun, bu iş Doktor Adams’ı aşıyor. Adam ne yapacağını bilemez bir halde, Travis çıldırmış durumda, Crystal tam bir felaket ve Kurabiye Kulübü’ndeki kadınlar hastane kilisesinde ayin düzenliyorlar. Orada sakın birine ihtiyacımız var. Lütfen gelir misin?”

Raylene daha bütün hikâyeyi anlatamadan Sarah çoktan giyinip çantasını kolunun altına sıkıştırmıştı. “Beni şimdi Travis’e götür.”

“Doktor Adams’a çağrı var,” diye seslendi bir ses hoparlörden.

Twilight General Hastanesi yoğun bakım servisi önündeki koridoru adımlamakta olan Travis küçük kızının doktorunu bulmak için başını sağa sola döndürüyordu. Dr. Adams Jazzy’nin ilaca

alerjik bir tepki verdiğinden endişe duyuyordu. Forth Worth'teki bir pediatri uzmanını aramak için yanından ayrılmıştı. Travis gelen çağrının bu pediatri uzmanından olup olmadığını merak etti.

Yumruklarını sıktı. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar aciz hissetmemişti. Yoğun bakım hemşireleri odada sadece tek bir ebeveynin kalmasını şart koşunca Jazzy yanında Crystal'ın kalmasını tercih etmiş ve Travis içi içini kemirse de kızının odasından çıkmak zorunda kalmıştı.

Yoğun bakım servisinin otomatik kapıları açıldı ve başhemşire ona işaret etti. "Jazzy seni istiyor ve annesi bunu sana vermeme söyledi." Ona katlanmış bir not defteri kâğıdı uzattı.

"Crystal onunla, değil mi?"

Hemşire başını iki yana salladı. "Bununla baş edemediği hakkında bir şeyler mırıldandı ve yangın çıkışından aşağı indi."

Travis katlanmış kâğıdı açtı ve içine karalanmış olan kısa yazıya baktı.

Bununla baş edemiyorum. Yapabilirim sanmıştım ama yapamıyorum. Lütfen beni affet.

Öfke içini kamçıladı ve yerini hızla üzüntüye bıraktı. Kâğıt parçasını buruşturup cebine tıktı. Jazzy'ye annesinin onu tekrar terk ettiğini nasıl söyleyecekti? Sertçe yutkundu. İyi. Tamam. Ona asla ihtiyaçları olmamıştı zaten. Omuzları çökmüş bir halde Jazzy'nin odasına döndü.

Bakışlarını kızına dikti, nefes almaya çabalarken göğsü inip kalkıyordu. Cildi et rengindeydi, yanakları ise ateşten belirgin şekilde kızarmıştı. Onun kırılgan güzelliği Travis'in kalbini burkuyordu. Onu kaybedemezdi. Onu kaybetmeyecekti. O sahip olduğu her şeydi.

Sarah'ya da sahipsin.

Hayır. Hayır, ona sahip değildi. Sarah'ya uyum sağlamıştı. Ona biraz zaman tanımayı kabul etmişti. İstedığinin bu olduğunu sanmıştı, fakat Sarah'nın ihtiyacı olan şey bu değildi. Zamana sahip olduğunda Sarah geri çekiliyordu.

Travis avcunun içiyle alnına sert bir şaplak attı. Tanrım, Crystal'ı hayatına tekrar sokarak büyük aptallık etmişti.

“Kahrolası,” diye mırıldandı usulca. Bir şeyleri kırmak, parçalara ayırmak istiyordu... Jazzy'nin yatağının yanında duran pahalı ekranları, bir hemşirenin onun için getirdiği ucuz ahşap sandalyeyi, kapı girişinde aciz bir şekilde duran Doktor Adams'ın suratını...

Tek yapabildiği ise onu boynundan yakalayıp dişleri takırdanaya kadar sarsmak ve ona *bir şeyler yap kahrolası, kızımı kurtar, onu iyileştir, onu iyileştir, şimdi* diye haykırmamak için kendini tutmaktı.

“Travis...” diye mırıldandı Dr. Adams. “Çok ama çok üzgünüm.”

Travis o an pediatri uzmanının Jazzy'nin bu kez bunu atlatacığını düşündüğünü anladı. Öfkesi dinerken içinde yükselen kederle dizlerinin üzerine yığıldı. Böylesine keskin bir acıya karşı elinden hiçbir şey gelmeyen Dr. Adams'm odadan çıktığını ise zar zor fark etti.

Antiseptik kokusu burnunu yakıyordu. Ağzının tadı tuzluydu. Gözyaşları. Ağlıyordu. Kollarını Jazzy'nin yatağına dayadı, avuçlarını birleştirdi ve başını eğerek dua etmeye başladı. Dua etmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Yıllar. On dört yaşında annesini kurtarması için Tanrı'ya dua ettiğinden ve Tanrı bir şey

yapmadığından beri. Bunun üzerine uzunca bir süre Tanrı'ya kızgın kalmıştı. Fakat bu kez gerçekten köşeye sıkışmış durumdaydı.

“Lütfen,” diye yakardı. “Lütfen Jazzy’yi alma. Onun yerine beni al.”

Sesindeki acı duvarlardan kayıp kulaklarına doldu. Jazzy ölürse yaşamak için hiçbir nedeni kalmazdı. Hem de hiç.

Tam o an hafif bir sürtünme sesi dikkatini kapı girişine çekti. Başını kaldırdı ve onu orada, hayatının en dip noktasına şahitlik ederken gördü.

Sarah biraz tedirgin görünüyordu, ellerini önünde kenetlemiş geri planda duruyor gibiydi. Sonra gözleri Travis’in gözlerine odaklanırken odaya gün ışığı gibi aktı.

“O ölmeyecek Travis,” dedi Sarah net bir şekilde ve Travis ona gerçekten inandı. “Ebeveynlerimi aradım. Bu ülkedeki en iyi kalp cerrahları onlar ve ülkedeki en iyi pediatri uzmanının görüşünü aldılar. Jazzy’nin helikopter ambulansla Houston’a götürülmesini ayarladım. Dr. Adams bunu kabul etti. Her şey halloldu. Onu iyileştirecekler. O yaşayacak.”

Travis ağzı açık bir şekilde ona bakakalmıştı. O an Sarah gözüne – kontrollü, kendinden emin ve sakin– bir süperkadın gibi görünüyordu. Ve bu tam olarak ihtiyaç duydukları şeydi. Hem Jazzy’nin hem de kendisinin.

Travis bunun Sarah için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Sarah duygusal bir risk alıyordu. Kendini riske atıyordu. Ona ve kızına yardımcı olmak için sahip olduğu her şeyi ortaya koyuyordu. Travis ona minnettardı, hem de inanılmaz derecede.

Fakat bir parçası, belki de egosu, kendini yetersiz hissediyordu. Sarah’nın sahip olduğu paraya, kaynağa ya da nüfuza sahip

değildi. Telefonu kaldırıp ülkedeki en iyi doktorları arayamazdı. Cüzdanından para çıkarıp helikopter ambulans çağıramazdı. Kendi çocuğunu koruyamıyordu.

“Sarah...” diyerek onun ismini fısıldadı ve yerinden doğruldu.

Bakışları birbirine kenetlendi.

Travis’in ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. Pişmanlık ve minnettarlık, özür ve şükran sözleri dilinin ucuna geliyordu ama bunları söze dökcek bir yol bulamadan odaya tıbbi çalışanlar doluştu.

Bir insan denizinin ortasında, odanın iki ucunda kayboldular. Doktorlar, hemşireler, teknisyenler ve solunum terapistleri Jazz-y’yi yolculuk için hazırlıyorlardı. Fakat Sarah’nın bakışları onun üzerindeydi. Travis onun dile getiremediği sözleri duyabiliyordu. *Seninleyim, Travis, yolun sonuna kadar.*

Jazzy sedyeye alındıktan sonra havacı tulumları giymiş etkin görünümlü bir CareFlite takımı küçük kıızı çatıda bulunan helikopter alanına çıkan personel asansörüne doğru götürdüler. “Bizimle uçmanız için yeterince yerimiz yok,” dedi sert ifadesi, şaka kaldırmaz duruşu ve kısa kesim saçları olan bir erkek hemşire.

“Onu bırakamam,” dedi Travis. “O benim her şeyim.”

“Ona iyi bakacağız.” Hava ambulansı hemşiresinin sesi yumuşamıştı.

Travis kızıyla birlikte Houston’a gitmek istediğini onlara söylemek istiyordu ama ne kadar uzun süre tartışırsa Jazzy’nin hayatını da bir o kadar tehlikeye atacağını biliyordu. Öne doğru eğildi ve kızını alnından öptü, fakat Jazzy gözlerini açmadı. Korku kalbine balyoz gibi iniyordu. Çenesini sıkı, gözyaşlarıyla savaştı. “İyi olacaksın, tatlım, babacığın seninle Houston’da buluşacak.”

Sarah bir kolunu Travis'in omzuna doladı. "Özel bir jet ayarladım. Twilight Havaalanı'nda bizi bekliyorlar. Jazzy'yle neredeyse aynı anda hastaneye varacağız."

Travis ona uzun uzun baktı. Açık mavi gözleri yaşlarla savaşıyormuş gibi parılıyordu. Onun bunu yaptığına inanamıyordu. Her şeyin icabına bakmıştı. Minnettar olmalıydı. Kahretsin, minnettardı, fakat onun için dizginleri bırakmak ve işlerin icabına bakması için başkasına izin vermek zordu. Kendini aciz ve işe yaramaz hissediyordu. Kızının ihtiyaçlarıyla ilgilenemiyorsa nasıl bir baba olurdu?

"Seninle geliyorum," dedi Sarah, ardından nazik bir sesle ekledi: "Tabii gelmemi istersen." Elini ona uzattı.

Travis onun elini tutup sıkı ve gururunu yutarak Sarah'nın onu hastaneden dışarı çıkarmasına izin verdi, çünkü o olmasaydı kesinlikle çoktan delirmiş olurdu.

BÖLÜM YİRMİ

Houston'a uçarken el ele tutuştular. Sarah onun vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı ve usulca onun sırtını okşadı.

"Crystal bizi yine bıraktı." Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp Sarah'ya verdi.

"Ona duyduğun öfkeyi unutmalısın," dedi Sarah. "Crystal bilmediğin kadar çok şey yaşamış."

"Ne demek istiyorsun?"

Sarah ona eski karısının yitirdiği küçük oğlan çocuğunu anlattı.

Omuzları çöken Travis ellerine bakakaldı. "Hiçbir fikrim yoktu. Bana Shiloh'dan hiç bahsetmedi. Ona hâlâ öfkeliyim ama en azından artık neden böyle yaptığını anlayabiliyorum. Bana neden hiç anlatmadı ki?"

"Onun için bundan bahsetmek fazlasıyla acı vericiydi. Jazz-y'nin hastalığına dayanamamış. Yaptığı şey yanlıştı Travis, fakat elinden geleni yaptığını inanıyorum."

"Evet," dedi Travis. "Sanırım haklısın. Onu bağışlama konusunu düşünmem gerekecek."

"Bu durum sona erdiğinde onun nasıl Jazz-y'nin hayatının bir parçası olacağına dair uzun bir konuşma yapabilirsiniz."

“Jazzy’nin kurtulacağını varsayarsak.” Sesi çatladı.

“O başaracak,” dedi Sarah keskin bir sesle. “Kızın tam bir savacı.”

Houston’a vardıklarında, Sarah’nın ebeveynleri ve pediatri uzmanı çocuk yoğun bakım ünitesinde Jazzy’yi çoktan muayene etmişlerdi. Sarah ve Travis asansörden çıkarken Helen ve Mitchell Collier bekleme salonuna giriyorlardı.

“Şükürler olsun Sarah,” dedi annesi. “Şu haline bak. İnceciksin ve saçını kestirmişsin. Harika görünüyorsun.”

İşte o an, ebeveynleriyle görüşmeyeli aradan epey bir zaman geçtiğini fark etti. Fazla kilolarını, kilo avcılarını saf dışı bıraktığında vermiş ve beden ölçüsünü küçültmüştü.

Ebeveynleri de değişmişti. Annesinin kestane rengi saçlarında gümüşü teller belirmişti. Omuzları da küçücük ve narin görünüyordu. Annesi elli yedi yaşındaydı. Kariyerinin gerektirdiği ameliyathanede geçen uzun saatlere katlanmayı nasıl başarıyordu? Daha ne kadar süre boyunca bunu yapabilecekti?

Babası da daha yaşlı görünüyordu ama kötü bir şekilde değil. Gri saçları şakaklarında biraz seyreliyordu, gözlerindeki çizgiler derinleşmişti ve ona bilge edası katan bir gözlük takıyordu.

İkisinin de üstünde yeşil üniformayla beyaz doktor gömleği vardı ve cerrahi terlikler giymişlerdi. Hastane antiseptiği ve kâğıt maske kokuyorlardı. Sarah’nın iyi bildiği kokular. Bazı şeyler asla değişmiyordu.

“Arkana dön.” Annesi işaret parmağını havada çevirdi. “Sana şöyle güzelce bakayım.”

Sarah denileni yerine getirdi.

“Seninle o kadar gurur duyuyorum ki...” dedi Helen Collier. “En az on beş kilo vermiş olmalısın.”

Annesinin diğerk başarılarından değil de kilo vermesinden ötürü onunla gurur duyması canını sıkısa da Sarah meseleyi uzatmadı. Şu an bunun yeri ve zamanı değildi. Şu an önemli olan tek şey Jazzy'yi kurtarmaktı.

“Jazzy'yi görmeyi kabul ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az,” dedi Sarah. “O benim için çok önemli.”

“Tek yapman gereken istemektir,” dedi babası ağırbaşlı bir şekilde. “Senin her zaman bir telefon uzağında olduk.”

Sanki aralarındaki soğukluğun sebebi Sarah'ymış gibi. Ama Sarah bunu da uzatmadı. Şu an önemli olan tek şey Jazzy'ydi. “Sizi Jazzy'nin babasıyla tanıştırmama izin verin,” dedi ve geri çekilip kolunu Travis'in omzuna koydu, ardından dokunuşunun heyecanını yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

“O nasıl?” diye sordu Travis. “Nesi var? Dr. Adams ne yapacağını bilemiyor gibiydi.”

“Bazı iyi ve bazı kötü haberlerimiz var,” dedi Dr. Mitchell Collier. “Belki de otursak daha iyi olur.”

Travis'in belirgin bir şekilde rengi soldu. “O kadar kötü mü?”

“Artık emin ellerde olduğu için değil,” dedi Helen egosunu dışa vurarak. Bu hakkı kazanmıştı. “Kızınıza dört yıldır yanlış teşhis koyulmuş. Şiddetli bronş astımı değil ve bu yüzden büyüdüğü durum da iyiye gitmemiş.”

“Nesi varmış?” Travis'in tüm vücudu inanılmaz gergindi. Sarah kolunu sırtına götürünce onun biraz rahatladığını hissetti. Bu yüzden içten içe mutluluk duydu. Yoğun stresle dolu bu anda dokunuşunun onu rahatlattığını bilmek güzeldi.

“Bronş astımından tamamen farklı bir tedavi gerektiren kalp yelpiği var.”

“Ama anlamıyorum. Onu birkaç uzmana götürdük. Niçin daha önce hiçbiri bunu bulamadı?”

“Bazı sebepleri var,” dedi Mitchell. “Öncelikle, Jazzy’nin gösterdiği belirtiler kalp yelpiğinin belirtilerinden farklı. Ve annenizin ciddi bronş astım geçmişi var. Bronş astımı kalıtsal olabilir ve bu da muhtemelen doktorların ilgisini bu yöne çekti.”

“Buna ne sebep oluyor?”

“Kötü haber bu, Jazzy’nin kalıtsal bir şekil bozukluğu var. Ameliyat olması gerekiyor, hem de hemen.” Sarah’nın babası ve annesi Jazzy’nin durumuyla ilgili yoğun medikal detaylara girdiler.

“Emin misiniz?” dedi Travis. “Dr. Adams’m verdiği ilaç sayesinde iyiye gidiyordu.”

“O ilaç yalnızca rahatsızlığının belirtilerini gizliyordu. Ona yardımcı olmuyordu,” dedi Helen. “Ameliyat tek seçenek.”

“İyi haber ise...” diyerek araya girdi Mitchell. “Jazzy’nin tamamen iyileşecek olması.”

“O halde ameliyatı ne zaman yapacaksınız?”

“Şu an Jazzy’yi ameliyata hazırlıyorlar. Yalnızca gerekli belgeleri imzalamanız gerekiyor.”

Sarah geri çekilerek ebeveynlerinin Travis’le olan etkileşimini izledi. Denklem bu tarafında daha önce hiç yer almamış, her zaman Noel günü ebeveynleri tarafından ekilen çocuk olmuştu. Ama şimdi onların Noel’i birlikte geçirdiği çocuğun yanındaydı. Çaresizce onların yardımına muhtaç olan o hasta çocuğun.

Birdenbire ailesini başka bir gözle gördü. Keşke yardımcı oldukları çocukları göstermek için onu daha önce hastaneye getirselerdi. Belki o zaman Noel tatillerinde onlara bu kadar gücenmezdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Geçmiş geçmişte kalmıştı.

Yarasından bahsettiğinde Travis'in ona söylediği bir şeyi hatırladı. *Yara izleri nerelere gitmiş olduğunun kanıtıdır, nereye gideceğinin göstergesi değildir.*

Herkesin geçmişte değiştirmek istediği şeyler vardı. Kimileri bunları bir sır gibi saklardı ve bu sırlar ruhlarını çürütüp onları yalnızlığa, kimsesizliğe sürüklerdi. Travis'in babası ve Crystal gibi. Fakat kimileri ise içini dökme, acı verici sırlarını sevgiyle karşılanmak ve kabul görmek için paylaşma riskini alacak kadar zekiydi.

Sarah ruhunun derinliklerinde bin farklı şeyi bir anda hissediyordu. Hepsini hissediyor ve içinde dönmelerine izin veriyordu. Şaşkınlık, sevinç, rahatlama. Kafasını eğdi ve ebeveynlerini inceledi. Onlar başkalarının hayatlarında gerçek farklar yaratan hari-kulade, yetenekli insanlardı. Kusursuz değillerdi. Hataları vardı, fakat çaba gösteriyorlardı.

Ve onu kendilerince seviyorlardı. Ona baktıklarında Sarah bunu gözlerinde görebiliyordu. Ne komik, bunu daha önce hiç görememişti.

"Sarah," dedi annesi ayağa kalktığında. "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

"Tabii." Gülümseyerek Travis'e döndü. "Hemen dönerim."

Normalde onun yanındayken havada asılı olan gerginliğin etkisizliğinden memnun kalarak annesiyle birlikte koridor boyunca yürüdü. Belki de en az onlar kadar sorunlu davranmıştı.

"Bu o, değil mi?" dedi annesi bekleme salonundan duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında. "Çocukken hayalini kurduğun adam."

Sarah kafasını salladı.

“Seni mutlu ediyor.”

“Nasıl anladın?”

“Bir anne çocuğu mutlu olduğunda bunu anlar. Seni seviyor, biliyorsun.”

“Ne?”

“Sana bakmadan duramıyor. Babanın bana baktığı gibi.”

“Ruh eşlerine ve kadere inanmadığını sanıyordum.”

“İnanmıyor olabilirim,” dedi annesi. “Fakat aşkın iyileştirici gücüne inanıyorum. Bunu işimde her gün görüyorum. Ona tutun tatlım.” Ardından hiç alışılmadık bir şekilde eğilip onu yanağın-
dan öptü. “Aradığın kişi o.”

Sarah, Jazzy’nin ameliyatı boyunca Travis’le beraber oturdu. Konuşmadılar, yalnızca el ele tutuşup beklediler. Sarah onun yanında kanepeye büzülerek uyuyakaldı. Helen ve Mitchell Collier’ın bekleme odasına girdiğini gördüğünde Travis de neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Ayağa kalktı, bacaklarını esnetti, kalbi yerinden çıkacak gibi hızla çarpıyordu.

Sarah’nın ebeveynleri gülümsediler.

Rahatlama hissi tüm benliğini sardı. Gülümsemeleri iyi bir şeydi. Travis bir Noel mucizesine inanmayı o kadar çok istiyordu ki. Hayır, bu bir mucize değildi. Bunu Sarah yapmıştı. Travis gururunu bir kenara bırakıp Sarah’nın yardım etmesine izin vermek zorunda kalmıştı ve bunun için Tanrı’ya şükrediyordu. Yardıma ihtiyacı olduğunu, bunu yalnız başına atlatamayacağını kabullenmesi omuzlarından büyük bir yükün kalkmasına neden olmuştu. Bu kendini iyi hissetmesini sağlıyordu.

“Kızın zor bir işi başardı,” diyerek onu temin ettiler.

“Onu birkaç gün burada tutacağız,” dedi Helen. “Tamamen iyileşmesini umuyoruz ve büyük ihtimalle önümüzdeki hafta ortası gibi onu eve götürebileceksin.”

“Size ne kadar teşekkür etsem az,” dedi Travis.

“Git ve biraz dinlen.” Mitchell Collier onun omzuna hafifçe vurdu.

“Kızımın yanında olmam gerekiyor.”

“Hâlâ daha yatıştırıcının etkisinde,” dedi Helen ve kanepede uyumakta olan Sarah’ya baktı.

“Kızının kanı benimkine oldukça kaynamış görünüyor,” diye mırıldandı Helen. “Jazzy’nin tek sorduğu ikinizin de burada olup olmadığı. Ah bir de uyandığında Isabella bebeğinin ve *Büyülü Noel Kurabiyesi* kitabının burada olmasını istedi.”

“Yanımızdalar,” dedi Travis sanki Sarah’yla bir çiftmiş gibi konuştuğunu fark ederek.

Helen, aklından geçen her şeyi okuyormuş gibi gülümsedi. “Harika bir ebeveynsin,” dedi. “Mitchell ve benden çok ama çok daha iyi bir ebeveyn. Telafi etmemiz gereken çok şey var.”

Travis kadının gözlerinde beliren acı ve pişmanlık yüklü ifadeyi gördü. “Bunun için bolca zamanınız var, Sarah sizinle gerçek bir ilişkisi olsun istiyor.”

“Öyle mi?” Helen şaşkın ama ümitli görünüyordu. “Gerçekten mi?”

“Bunu söyleyemeyebilir, fakat bunu her şeyden çok istiyor.”

Helen başını salladı. “Her şeyden çok istediği şey sensin. Sana bakışından bunu görebiliyorum.”

Doğru olabilir miydi? Travis buna inanmak isteyerek başını

salladı, fakat boş yere umutlanmak da istemiyordu. “Jazzy’yi ne zaman görebiliriz.”

“Mitchell’la her şeyin istediğimiz gibi gittiğinden emin olmak için onu kontrol edeceğiz ve Jazzy uygun olduğunda bir hemşire sizi çağıracak.”

Travis başını çevirerek Sarah’nın uyandığını ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kendini geri planda tuttuğunu gördü.

Helen ve Mitchell Collier yanlarından ayrılarak onları bekleme odasında yalnız bıraktılar. Travis’in gözleri doğrudan Sarah’nın gözlerine kenetlendi.

Uzanıp onun elini tuttu. “Ahmaklık ettim,” dedi. “Crystal’a şans tanımam için beni ikna etmene izin vererek.”

“O Jazzy’nin annesi, onunla işleri yoluna koyman için seni ikna etmek zorundaydım. Ve ahmaklık etmedin. Crystal’ın canı yanıyordu. Biraz şefkate ihtiyacı var.”

“Üç haftada Jazzy’ye Crystal’ın hayatı boyunca yapmadığı kadar annelik ettin.”

“Ama bu yaşadıkları yüzünden Crystal’a empati duyamaya-
cağımız anlamına gelmiyor. Yeterince iyi olmasa bile elinden geleni deniyor. Bazı insanlar tam zamanlı annelik yapmaya uygun değildir.”

“Kendi anneni düşünüyorsun,” dedi Travis.

“Ebeveynlerimi kişilikleri için suçlamıyorum. Onları şu an geçmişte olduğundan daha iyi anlıyorum ve sanırım onlar da beni daha iyi anlıyorlar. O yüzden hatalarını telafi etmesi için Crystal’a gerçekten bir şans daha vermelisin.”

“Deneyeceğim.” Başını salladı. “Ahmaklık ettiğim bir şey daha var.”

“Ne gibi?”

“Duygularım incindi.”

“Duygularını ben mi incittim?”

“Evet. Kulübede aramızda yaşananları yalnızca hoş geçen bir zaman olarak tanımladın. Bir erkek kadını tatmin ettiğini bilmekten hoşlansa dahi bu bir seks objesi gibi muamele görmeyi sevdiği anlamına gelmez.”

“Ah seni zavallı bebek.”

“Evet, öyleyim, kalbime sapladığın hançere bakılırsa.”

Sarah ayıldı. “Gerçekten seni incittim mi?”

“Kalbimi yerimden sökmüş ve o ince topuklu çizmelerinle üstüne basmışsın gibi hissettim. Ve bu acıyı çekerken, senin de benim kadar incindiğin gerçeğini göremedim.”

“Jazzy’nin her şeyden haberi vardı.” Sarah gülümsedi. “Noel Arifesi’nde yastığımın altına şans kurabiyesi koymuş.”

“Benim de yastığımın altına koymuş.”

“Gerçek aşkını rüyada gördün mü peki?” diye sordu Sarah.

Travis onun gözlerinin içine uzun uzun baktı. “Ben de sana aynı şeyi soracaktım.”

“Ben rüyamda düğün günümü gördüm.”

“Peki kiminle evleniyordun?”

“Ruh eşimle.”

“Adam nasıl görünüyordu?”

“Evlendiğim kişinin bir adam olduğunu nereden biliyorsun?” diyerek ona takıldı Sarah.

Travis gülümsedi. “O bendim.”

Sarah hafifçe onun omzuna vurdu. “Şu egoya da bir bak.”

“Dokuz yıl önce bana söyledin, fakat o zaman dinleyecek halde değildim. Yalnızca on beş yaşındaydın.”

“Ama benden hoşlanıyordun?”

“Evet ama bunu nasıl itiraf edebilirdim ki? Sen bir çocuktun ve ben Crystal’la evleniyordum. Bu histen çekindim ama yine de bir yanıma başka bir şey olduğunu biliyordu. İtiraf edemeyeceğim bir şey.”

“Zamanlamam gerçekten kötü.”

“Ama artık Crystal’la evli değilim,” dedi Travis. “Ve sen de bir çocuk değilsin. Zamanında çok kadınla birlikte oldum, Sarah. Bu gerçekten gurur duyduğum bir şey değil, fakat şimdiye kadar... Hiç kimse...” Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak duraksadı. “Bende senin kadar büyük bir etki bırakmadı.”

“Al benden de o kadar, koca adam.”

“Seni seviyorum Sarah Collier. Aynı şeyi şu an bana söyleyemeyebilirsin, fakat senin de beni sevdiğini biliyorum. Bir zamanlar bana *benim kaderim olduğunu* söyledin ve haklıydın.”

Travis onun olup biteni sindirmek için zamana ihtiyaç duyduğunu görerek durdu. Derin bir nefes alıp bir adım geri çekilmeli ve ona ihtiyaç duyduğu alanı tanımalıydı. Onu bu konuda aceleye getiremezdi. Duygularını kendi isteğiyle ifade etmeliydi. Ona nasıl hissettiğini söylemişti. Gerisi ona kalıyordu.

Ona sokulmamak için ellerini sıkarak yumruk yapmak zorunda kaldı. Gözlerine baktı ve bekledi. Sarah ne yapacaktı?

Gözleri kesişti ve Sarah’nın yüreği sızladı.

Travis’in açık yürekli cömertliğinden etkileniyordu. Zamanını başkalarına seve seve sunmada, insanlara kucak açmada etkileyici bir metoda sahipti. İletişim biçimleri tamamen farklıydı. Travis

partilerden ve insanlardan hoşlanıyordu. Sarah analiz etmek ve düşünmek için insanlardan uzaklaşırken, o dışarı çıkıp yeni şeyler deneyimliyordu.

Fakat farklılıkları kusursuzca kaynaşıyordu. Travis dopdolu hayatına çekerek onu dengeliyordu, Sarah ise bir adım geri çekilmeyi, derin bir nefes almayı, hemen atlamak yerine öncelikle düşünmeyi önererek onun dengesini bulmasını sağlıyordu.

Travis en sonunda duymayı arzu ettiği kelimeleri dile getirmişti ve Sarah buna rağmen ona aynı şeyleri söylemekten korkuyor çünkü bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Her bir zerresi ona duyduğu aşkla titreşiyordu. Daha önce hiç bu kadar engin, bu kadar olasılıklarla dolu bir şey hissetmemişti. Bir tarafı yine geri çekilmek, bunu detaylıca düşünmek için uzaklaşmak, kafasını dinleyip kusursuz cevapla ona geri dönmek istiyordu.

Fakat Travis karşısında duruyor ve gözlerinde aç bir ifadeyle duymak istediği şeyi söylemesini bekliyordu. Mesafesini koruyarak, söylediklerini sindirmesi için ona zaman tanıyordu. Hareketleri –ya da hareketsizliği– Sarah’ya bilmeye ihtiyaç duyduğu şeyi söylüyordu. Ona ihtiyacı olanı vermek için Travis doğal yatkınlıklarını dizginlemeye razıydı. Ve Travis bunu yapabiliyorsa, Sarah da yapabiliirdi.

Aşkını ilan etmesi kendini acıya açması demekti. Kendini aşka adarsa, yalnız kalmanın güveni yerine kendini ömür boyu sürecek bir mücadeleye adayacak demekti. Onu seçmek belirsizliği seçmek demekti. Onu sevmek onu kaybetme olasılığını göze almak demekti.

Travis’in gözlerine baktı, öylesine net ve gerçektir ki içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. O, bu riske değerdı. Bu ilişki, ideal

hayal ve gerçek adam arasındaki korkutucu boşlukla yüzleşmeye değerdi. O, buna değerdi.

Sarah beyninin fazlaca düşünen kısmını saf dışı bıraktı. Onu metaforik bir kulede kilit altında tutan iç filtrelerini. Kalbinde kıpırdayan hislerinin akışına izin verdi.

Kendini hislerine teslim etti.

Bir adım öne çıktı. “Travis.”

Travis kollarını geniş bir şekilde açtı, gülüşü tereddütlü bir şekilde umut yüklüydü, yine de onun yanma gelmesini bekliyordu. “Sarah.”

Sarah nehrin Twilight Gölü’ne hızla akıp karışması gibi doğrucu, pervasız ve *mutlu* bir şekilde onun kollarına koştu. “Seni seviyorum Travis,” diye haykırdı coşkuyla. “Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.”

Travis sarılıp onu sıkıca kavradı ve tam bir daire çizerek onu kollarının arasında döndürdü. Kahkahası odada yankılandı ve işte o an Sarah Collier *en sonunda* evinde olduğunu anladı.

TEŞEKKÜR

Bu teşekkürün bir hikâyesi var. Genç bir hemşirelik okulu öğrencisiyken, kansere yakalanmış çocukları tedavi eden bir pediatri kliniğinde çalışmaya başladım. Bu inanılmaz derecede zorlayıcıydı ve bir çocuğa konan kesin tanıyla dağılan pek çok aile gördüm. Onları izlemek gerçekten yürek parçalayıcıydı. Genelde beş parasız, bu baskıyla baş edecek yeterlilikten yoksun olan babalar eşlerini terk ediyorlardı.

Fakat ömrümün sonuna dek anımsayacağım bir baba vardı. Üç yaşındaki sarı saçlı kızına kanser teşhisi konduğunda bu kez çekip giden karısı olmuştu. Benimle aynı lisede okumuştı ve o adamın zamanında epey olay çıkaran bir tip olduğunu hatırlıyordum. Kimse onun böylesine mükemmel bir babaya dönüşebileceğini ummazdı. Rukan Mary Janes ayakkabıları, tapılası kıyafetleriyle kıvrıkcık saçlı kızını her hafta kliniğe getirirdi. Kollarının arasına alır ve –biz çaresiz bir halde hayatını kurtarmak için bu küçük kıza acı verici şeyler yaparken– ona rahatlatıcı, şefkat yüklü sözler fısıldardı.

Başarılı olduğumuzu söylemek isterdim. Gerçek Jazzy’yi kurtardığımızı ve onun babasıyla şahane bir hayat sürdüğünü. Ama ne yazık ki bunu başaramadık.

Uzun bir zaman önce yaşansa da o babayla kızının hatırası hep benimle kaldı. Onlar Travis ve Jazzy Walker’a esin kaynağı oldular ve *bu kez kendi sonsuza kadar mutlu* sonlarına ulaştılar.